

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a close-up of a woman's face. She is wearing a white, cracked mask on the left side of her face, while the right side is her natural skin. She has striking blue eyes with yellow-green irises and is wearing bright red lipstick. Her dark hair is adorned with a crown of thorns. The background is dark and moody, with several vibrant red roses at the bottom. The overall aesthetic is gothic and mysterious.

A Phantom of the Opera–inspired retelling

ROSEBLOOD

New York Times–bestselling author of the Splintered series

A. G. HOWARD

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

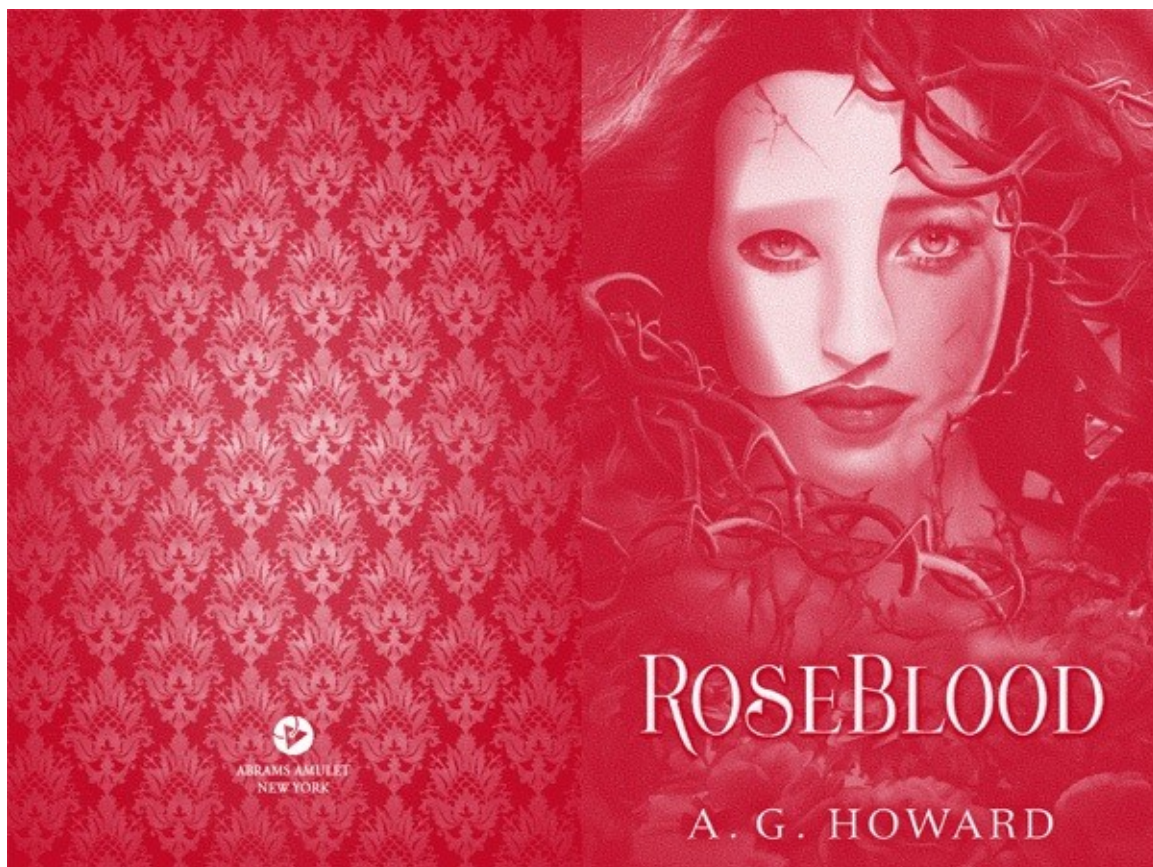
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YAYINCI NOTU: Bu bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur ve Kongre Kütüphanesi'nden temin edilebilir.

ISBN: 978-1-4197-1909-7

eSBN: 978-1-61312-141-2

Metin telif hakkı© 2017 A. G. Howard

Kapak ve başlık sayfası illüstrasyonlarının telif hakkı© 2017 Nathália

Suellen Kitap tasarımı Maria T. Middleton

2017 yılında ABRAMS'ın bir baskısı olan Amulet Books tarafından yayımlanmıştır. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Amulet Books ve Amulet Paperbacks, Harry N. Abrams, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Tılsım Kitapları, primler ve promosyonların yanı sıra bağış toplama veya eğitim amaçlı kullanım için miktar olarak satın alındığında özel indirimlerle temin edilebilir.

Spesifikasyonlara göre özel baskılar da oluşturulabilir. Ayrıntılar için specialsales@abramsbooks.com veya aşağıdaki adresle iletişime geçin.

ABRAMS Kitap Sanatı

115 West 18th Street, New York, NY 10011 abramsbooks.com

Bu hikayeyi yazarken, dostluk olmadan yolculuk yapmak zorunda kalan biri için hayatın ne kadar yalnız ve karanlık olacağını düşündüm. Romalı filozof Marcus Tullius Cicero bir keresinde şöyle demişti,

"Dostluğu elinizden alırsanız, hayatta ne tatlılık kalır? Hayatı dostluktan mahrum etmek, dünyayı güneşten mahrum etmek gibidir."

En sevdiğim iki arkadaşım Bethany Crandell ve Jessica Nelson'a, güneşim olduğunuz için -kişisel trajedinin soğuğu vurduğunda beni ısıttığınız ve yanlış bir dönüş yaptığımda ve kendimi gölgelerde bulduğumda ayak izlerimi aydınlatmanız için- teşekkür ederim. İkinizi de seviyor ve değer veriyorum. Gelecek yıllar boyunca birbirimizin yollarını aydınlatalım.

AŞIRI ZORLAMA

"Operadaki hayalet gerçekten vardı ..."

Gaston Leroux, Operadaki Hayalet

Evde, duvarımda kanayan bir gülün posterı var. Yaprakları beyaz ve kalbinden kırmızı bir sıvı sızıyor, kalın ve sıcak bir şekilde parlıyor. Ancak çok yakından bakarsanız, damlacıkların yukarıdan geldiğini, küçük bir kızın bileğinin -bir yaprak kümesi tarafından kamufle edilmiş- bir hükümdarı yakalamak için içeri uzanırken dikenler tarafından batırıldığını görebilirsiniz.

Bir kelebeğe dokunmak için neden kesilme riskini göze aldığını merak ederdim. Ama şimdi mantıklı geliyor: O kanatları uçup gidebilmek için istiyordu, çünkü onlara ulaşmaya çalışmanın acısı, nerede olursa olsun yerde kalmanın acısından daha katlanılabilir.

Bugün, o çocuğun mükemmel bilgeliğini kucaklıyorum. Bir çift kanat için neler vermezdim . . .

Limuzinin penceresinin diğer tarafında, köy yolunu kaplayan sık ağaçların üzerinde gri bir gökyüzü beliriyor. Bulutlar yaşayan, nefes alan yaratıklar gibi kabarıyor ve yağmur damlaları cama çarpıyor.

Tatil için burada olmadığım sürece, Fransız kırsalında araba sürmek için ideal bir Pazar öğleden sonrası değildi. Ki değilim, kim ne derse desin.

"Opera binasının şiddetli bir geçmişi var. Yıllar önce yangının nasıl başladığını bile kimse bilmiyor. Bu sizi rahatsız etmiyor mu?" Şoförümüz duymasın diye kelimeleri motorun uğultusu altında mırıldanıyorum. Arka koltuğun diğer ucunda oturan annem için.

Uyumsuz parke taşları ve topraktan oluşan harap bir yola dönerken lastikler derin bir su birikintisine dalınca annem sıcıyor. Çamur pencereye sıcıyor.

"Rune. . yangın geçirmiş herhangi bir binadan nefret etmeye anlaşılabilir bir şekilde yatkınsın. Ama bu korkuyu aşman gerekiyor. Bin sekiz yüzler çok uzun zaman önceydi. Eminim şimdiye kadar tüm kötü 'karma' gitmiştir."

Bizi direksiyondaki üniformalı adamdan ayıran gizlilik perdesine bakıyor, sileceklerin ön camdaki kahverengi çamuru boğuk bir çığlıkla yarararak görüş alanını açmasını izliyorum.

Annem *karma* terimini sanki dört harfli bir kelimeymiş gibi kullanır. Onun alaycılığına şaşırmmamalıyım. Babamın mirası konusunda her zaman benden farklı bir görüşe sahip olmuştur. Kaygılarımın Büyükanne Liliana'nın hayatlarımız üzerindeki etkisinden kaynaklandığını düşünüyor. Büyükanne'nin eylemleri ve suçlamaları, babamın bana zaten aşıladığı çingene batıl inançlarını daha da güçlendirdi ve dünyaya bakışımı etkiledi. Annem kısmen haklı. Bu kadar derine işlemiş bir şeyden kaçmak zor, özellikle de hayatımın çoğunda ele geçirilmiş olduğum için uhrevi şeylerin kanıtlarını görmüşken.

"Ekim sonuna kadar altı hafta var," diye yem atmaya devam ediyorum. "Ve ben bunu bir hayaletin musallat olduğu bir okulda geçireceğim. Bundan daha fazla Cadılar Bayramı olamaz."

"Bir hayalet mi?" Annemin çatık kaşları arasında küçük bir kırıksıklık belirdi. "Yine mi o konuya girdik? Senin hayatın bir Broadway müzikali değil. Burası hikayedeki gibi bir yer değil. Leroux'nun Opéra Populaire'i, şehirdeki Palais Garnier'den esinlenerek tasarlandı. Kitabı en az üç kez okuduğunuzu düşünürsek bunu bilmeniz gerekir."

Yoldaki bir başka çukura karşı kendimi desteklemek için kapı panelini kavıyorum. Yeraltı RoseBlood forumlarında bulduğum şeyi görmezden geleceğimi sanıyorsa, yanılıyor. Gaston Leroux'nun romanını yola çıkmadan birkaç hafta önce kütüphaneden almamın tek nedeni buydu. Gerçi kitabı defalarca okumamın hikâyenin kendisiyle daha çok ilgisi vardı - gizemli bir besteci, doğal olmayan müzik yeteneğini kullanarak bir kızın sesindeki gücü bulmasına yardımcı oluyor.

"Tartışmayı gördünüz," diyorum. "Garnier'in planı, on sekizinci yüzyılda eksantrik bir Paris imparatoruna ait olan bir binadan esinlenildi. Le Théâtre Liminaire adında taşrada kurulmuş özel bir opera binası. Nam-ı diğer: yeni okulum. Liminaire'in hayalet efsanesinin ilk ortaya çıktığı yer olduğu söylenir." Telefonumda son aramalarım arasında geziniyorum, sonra annemin metni, elinde kanlı bir gül tutan yarı maskeli, pelerinli bir adamın ürkütücü ve sevimli resmiyle birlikte görebilmesi için ekranı yukarı kaldırıyorum. "Yani haklısın. Bir müzikale adım atmıyorum. Bu bir korku hikayesi. Yanında da saplantı ve kan."

Bu kez arka arkaya iki tümseğe çarpıyoruz, neredeyse kafamızı limuzinin minderli tavanına çarpıyorduk. Annemin dudaklarından sinirli bir nefes kaçıyor ama bunun şoföre değil bana yönelik olduğundan eminim. "Sana o forumların, kayıt kabul tarafından geri çevrilen özenti öğrencilerden başka bir şey olmadığını söylemiştim. İnsanlar aşağılandıklarını hissettiklerinde çirkin şeyler söylüyorlar." Okulun broşürünü yirminci kez açıyor. "Broşüre göre,

Yenileme sonrası, opera binasının çoğu artık aynı bile değil. Tamamen farklı bir yer."

Saç örgümün ucunu kemiriyorum. "Bu doğru gelmiyor. Neden birilerinin orayı yeniden inşa etmesi ya da orada tekrar yaşaması yüz yıldan fazla sürdü?"

Annem broşürü kalçasına bastırarak tartışmamızın sona erdiğini işaret ediyor. "Bu kadar olumsuz olmayı bırak ve olumlu şeylere odaklan. Burada çok yağmur yağdı, bu yüzden yapraklar erken değişiyor. Pencerenden dışarı bak ve sonbaharın başlangıcının tadını çıkar. Bu sana evini hatırlatacaktır."

Kucağıma bakıyorum ve mücevherli yaprakları görmemek için belirgin bir çaba sarf ediyorum: kahverengiler ve turuncular, sarılar, her bahar çiçeklerimi istila eden karahindibalar kadar parlak, onları kazmak için bir kova ve kürekle dışarı çıkana kadar. Şu anda evde neleri kaçırdığımı ya da altı ay sonra Harmony, Teksas'a sıcak hava yerleştiğinde ve ben babamın bahçesiyle ilgilenmek için orada olmadığımda neleri kaçıracağımı hatırlatmamayı tercih ederim.

Bahçecilik bana onu en çok hatırlatan iki şeyden biri. Onun yeşil parmağını ve aynı zamanda müzik yeteneğini miras aldım. Yine de kemanda asla onun gibi ustalaşamadım. Benim enstrümanım tamamen farklı bir şey ve *bana* hükmediyor. Annem kabul etmese de, gönderilmemin gerçek sebebi bu.

Örgüm sol omzumdan sarkıyor, ucu arabanın hareketiyle eş zamanlı olarak kot pantolonumun kemer halkalarına vuruyor. İçindeki gümüşü kurdeleleri çekiştiriyorum, bu sabah alışveriş çılgınlığımızdan önce asi dalgaları ördüğüm için rahatladım. Aksi takdirde bu rutubette onları kontrol edemezdim. El yapımı örgü şapkamı aşağı çekiyorum, keşke içeride kaybolabilseydim.

Müzik konservatuvarı dışında bir yere gidiyor olsaydım, daha işbirlikçi olurum. Yakın zamanda Harmony'de bir şey oldu. Kaçmak için nedenim olan bir şey. Annemin bile bilmediği bir şey.

Ama beni *RoseBlood*'a göndermek? Beni düzeltmek için o kadar çaresiz ki, beni mahkum ettiği cehennemi düşünmek için bile durmadı.

"En derin bodrumda suyun içinde yüzen bir *iskelet* buldular. Bir iskelet, anne. Sudan korkmak için başka bir nedene ihtiyacım var mı? Bu hava ... bu bir alamet."

"Doğru." Annem alay ediyor. "Her an auralar ve vizyonlar hakkında vaaz vermeye başlayabilirsin."

Omuzlarımda gerginlik düğümleri. Babam ve büyükannem auralardan çok bahsederlerdi, sanki onları görebiliyorlarmış gibi. Şarkı söylerken gökkuşağı gördüğüm için, bu yeteneğin bana da geçtiğini düşünürdüm. Bir zamanlar -eğer yeterince odaklanırsam- diğer insanların bedenlerinin etrafında renk haleleri görebildiğime ikna olmuşum. Bir keresinde anneme söylemek gibi bir hata yaptım. Beni göz doktoruna götürdü ve ihtiyacım olmadığını bildiğim gözlükleri takmaktan kurtulmak için iddiamı geri çektim. Şimdi ise kendimi, diğer insanların gözlerini aramaktan vazgeçmeye ikna ettim.

Onlar. Bu zahmete ya da karışıklığa değmez.

"Şunu bir düşünün," diye devam ediyor annem, "onun düşünce tarzına her geri dönüşünüzde, ona hayatınız üzerinde güç veriyorsunuz." Annemin sesi, büyükannemin adını anmamak için gösterdiği bariz çaba yüzünden titriyor. "Daha iyi bir insan olmak için çalıştığını biliyorum, bu yüzden onu biraz rahat bırakacağız. Teyzeni senin okul masraflarını ödemeye ikna etti. En azından ölmek üzere olduğu için hatasını telafi etmesine izin verebiliriz. Sadece bir daha kafana girmesine izin verme."

Dudaklarımı sıkıca bastırıyorum. Konjestif kalp yetmezliğinden muzdarip olmak korkunç ve acı verici olmalı ve en azından Büyükanne Lil için bir şeyler hissetmeliyim. Ama beni su altında tutan tahta sandıktan kaçmaya çalışırken siyah saçlarımın karanlık, derin suda döndüğü görüntüleri hatırlıyorum; tahtaların diğer tarafındaki buruşuk, yıpranmış ellerinin beni altında tutmak için sıkıca kavradığını hatırlıyorum. Ve bu yüzden, her türlü sempati benden kaçıyor.

Ürperdim. Evet, büyükannenin telafi etmesi gereken çok şey var, şüphesiz.

"Bunca yıl görüşmedikten sonra," diye devam ediyor annem, "bu kadar çok sorun yaşadığınız için size bu şekilde ulaşmaları? Bu bana yeniden bir aile olabileceğimize dair umut veriyor. Baban da bunu isterdi. Lottie'nin senin transferini listenin başına alması kolay olmadı. İltimas göstermekten korkuyordu. Ama bunu bize bir iyilik olarak yapıyor. Oraya gittiğimizde minnettarlığımızı göstermek için çaba sarf edelim. Tamam mı?"

Ünlü Charlotte Teyze: Altmışlı yaşlarında emekli bir Fransız primadonna ve babamın ablası. Bunun daha çok hapisteki annesi için yaptığı bir iyilik olduğu hissine kapılıyorum - böylece yaşlı kadın ölümünden sonra Arafta hapis yatmaya devam etmekten kurtulabilir.

Avucumu koltuğun üzerinde gezdiriyorum, deri peluş ve elime yabancı. Babamın ailesindeki neredeyse her kadın gibi Charlotte da Paris Operası'nda balerindi. Sonuç olarak kendine aristokrat bir koca bulmuş. Onu dans ederken gördüğünde ilk görüşte aşık olmuş. Artık varlıklı bir dul olduğu için yaptığı cömert bağışlar ailemize yatılı okulun en seçkin yararlanıcıları arasında bir yer kazandırdı. Bu da benim üç aylık olağan değerlendirme süresi olmadan öğrenci olarak kabul edilmemi açıklıyor.

Akranlarınızın kalbinde yer edinmek için kayırmacılık gibisi yoktur.

Umarım diğer öğrenciler teyzemin bu limuzini gönderip bizi bu sabah otelden aldırıldığını ve bütün gün alışverişe götürdüğünü; bir yıllık okul harcımı ödediğini; ve geçen hafta anneme dokuz yüz elli avro - aşağı yukarı bin dolara eşdeğer - havale ederek buradaki lüks butiklerden üniformalarımı ve yurt aksesuarlarımı almasına yardımcı olduğunu bilmezler.

Annemle on yıl boyunca yaptığımız tek taraflı telefon konuşmaları dışında onunla hiç tanışmadım. Charlotte Amerika'yı hiç ziyaret etmedi ve ben de şimdiye kadar Paris'e hiç gitmemiştim. Anneme göre, babamla konuşmak için ayda bir kez arardı. Ta ki babam bakımevine yatacak kadar hastalanana kadar.

durdu. Cenazesine bile gelmedi, bu yüzden yardım edemem ama nedenlerini sorguluyorum.

"Broşürde takvimlerini eyaletlerdeki devlet okullarıyla koordine ettikleri yazıyordu. Bu da demek oluyor ki burada zaten bir ay var." Ellerimi birbirine doluyorum, babamın yokluğunu düşününce kalbimde oluşan acıyı bastırmaya çalışıyorum - on yıl sonra bile asla iyileşmeyen bir yara. "İlk altı haftanın bitimine bu kadar yakın arkadaş edinmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Denemeyi planladığımdan değil ... ama annemi suçlamak söz konusu olduğunda gerçek niyetler arka planda kalıyor.

"Bu duyulmamış bir şey değil," diye karşı çıkıyor annem. "Pek çok insan çocuklarını göndermek için çaballıyor, hatta geç bile kalıyorlar. Bu, okulun itibarı için bir şey ifade etmiyor mu? Sadece iki yıl oldu ve şimdiden bir bekleme listesi var. Sizin için önünde en az yirmi isim vardı." Annem pencereden dışarı bakıyor, ıslak ağaçlar simle yaldızlanmış bir afgan gibi rengârenk düğümlere dönüşmüş.

"Ben de onu diyorum." Parmaklarımı içimde dönüp duran sonsuz bir ritme vuruyorum... daha önce asansörde duyduğum operatik bir arya. Yeniden uyandı ve bu iyiye işaret değil. Melodi alev almış bir yılan gibi kıvrılacak ve ben onu söyleyene kadar kapalı göz kapaklarımın arkasında nota şeklinde delikler açacak. Bu fiziksel bir işkence, kafatasımda sürekli yanan bir kıvılcım gibi omurgamı omur omur yakıyor. "Kan bağım sayesinde listeyi atladığımı duyduklarında sağdan soldan dostlar kazanacağım."

Annem dilini şaklatıyor. "Sana göre hala hayalet var. Eminim kiminle takıldığı konusunda çok seçici değildir." Bir homurtuyu bastırırken çenem gerildi. *Tuş.*

Şimdi çamurla perdelenmiş pencereyi izliyor, camın çatlayıp patladığını hayal ediyorum; kendimi kanatlanıp açıklıktan uçarak Amerika'ya ve tuhafliklerime karşı hoşgörülü olan iki arkadaşşıma geri dönerken hayal ediyorum.

Gökyüzünü bir kez daha görmek için yanıp tutuşurken, otomatik pencereyi çalıştırıp camı temizliyorum ve taze, soğuk bir rüzgârın çamur ve yağmur serpintisini içeri almasına izin veriyorum. Nem yüzümde ve boynumda noktalar oluştururken gülümsüyorum ve kafamdaki şarkının acısını hafifletiyorum. Annem bağırıyor ve ben de camı tekrar açıyorum.

"Rune, *lütfe*." Dolgun, kırmızı renkli dudaklarını kaşlarını çatacak şekilde geriyor.

Parmaklarını kırpılmış saçlarındaki kirli damlacıkların arasından geçirerek çantasından bir selpak çıkarır.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, aslında bunu kastederek. Kadife eşarbımı kullanarak yanaklarımı kuruluyorum, sonra da deri koltuğu süngerle temizliyorum.

Annemin ovma işi, küçük bedeninde kağıt mendil gibi duran boz krep ceketine ve kalem eteğine kayıyor. Her hareketinde, kendine özgü kokusu üzerime siniyor: Lemon Pledge. Geçimini sağlamak için başkalarının evlerini temizliyor ve toz çözücü ve çam kokusundan asla kurtulamıyor gibi görünüyor.

Sol.

Narin kemik yapısı ve çarpıcı yüz hatlarıyla gerçek mesleğini özlemişti. Babam hayattayken biraz baskı modelliği yapmıştı ama podyuma çıkacak kadar uzun boylu değildi. Babam hastalanınca, faturaları ödemek için "iş güvencesine" ihtiyacı oldu. Ev idaresi bu boşluğu doldurdu, ancak bir parçasının meslek değiştirdiği için her zaman pişman olduğunu biliyorum. Ve şimdi daha iyi bir şey yapma şansımı kaybetmediğimi görmeye kararlı, yapmak için doğduğumu düşündüğü bir şey.

Ağaçların arasından geçerken gri ışık ve mor gölgeler sırayla onun yüksek elmacık kemikleri boyunca süzülüyor. İnsanlar kardeş olabileceğimizi söylüyor. Onun fildişi tenini, burun köprüsüne serpiştirilmiş minik çillerini, kalın kirpiklerinin çerçevesindeki geniş yeşil gözlerini ve kuzgun kanatları gibi simsiyah saçlarını paylaşıyoruz. Tek fark, ben buklelerimi yağmur birikintilerinde dans ederken kahkahalarını hala duyduğum bir babadan miras aldım. Yüzünü hâlâ suyun yansımalarında gördüğüm, sanki yanımdaymış gibi.

Evde, bahçemize yakın olmadan, onunla geriye kalan tek bağlantım sevdiği müzik ve her biri diğeriyle ayrılmaz bir şekilde iç içe geçmiş olan ailesidir. Annemin ailesi ben daha doğmadan vefat ettiği için, babam hastalandığında sırtını dayayabileceği kimsesi yoktu. Bu yüzden Büyükanne Liliana, Harmony'de bizimle yaşamak için Fransa'dan geldi. Başlangıçta çok yardımcı oldu, ancak babam öldükten birkaç ay sonra, kelimenin tam anlamıyla dehşet içinde hayatlarımızı terk etti. Onu son gördüğümde ikinci sınıftaki Sevgililer Günü partime geldi ve neredeyse sekiz yaşındaki çocukların tamamını yok edecek bir yangını kasten başlattı.

Fransa'ya geri götürüldü ve o zamandan beri Versailles şehrinde, suçlu deliller için bir hapishanede kilit altında tutuluyor. Bunun beni öldürmeye yönelik ikinci girişimi olduğunu düşünürsek, ironik bir durum. Gerçi sık sık ilkini hayal edip etmediğimi, hayatım için çok mücadele ettiğim için yedi yaşındaki beynimde ayrıntıların karışıp karışmadığını merak ediyorum. Büyükanneannemin anneme anlattığına göre, her şey bir kazaymış.

Titriyorum ve sol dizimde kot pantolonumun yırtığından görünen yara izini ovuyorum, tenime kazınmış bir hatırlatma. Tekmeleyerek kırdığım tahtaların hatırlatıcısı... Kaza olsun ya da olmasın, bunu hayal etmediğimi hatırlatan bir hatırlatma.

"Sende bir yetenek var." Annemin ifadesi, sevgi dolu ve akli başında bir büyükannein olması gereken yere yerleşmiş olan örümcek ağlarını ve kalbimde sallanan ölü umutları parçalayarak müdahaleci anıyı tırmıklıyor. "Burası potansiyelini gerçekleştirmene yardımcı olacak. Bu fırsat için minnettar ol."

Annem minnettar olmak istediğimi anlamıyor. Bir zamanlar şarkı söylemenin bana hissettirdiklerini özlüyorum: özgür, eşsiz, eksiksiz.

Ama ya büyükanne benim hakkımda ... her konuda haklıysa?

Asansörde duyduğum arya bir kez daha kaburgalarımın çarpıyor ve nefesimi daraltıyor. Çıkmaya başladıkları andan itibaren babam anneme Fransızca öğretmişti. Doğduğumdan beri benim için de aynısını yapmıştı ve onu kaybettikten sonra da annem onun derslerine devam etti. Bu sayede burada rahat edebilecek kadar Fransızca biliyorum. Ama hoparlörlerden gelen opera sesi Rusça'ydı. Adının ne olduğu ya da ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bilmek zorunda da değilim. Artık notalar içimde örüldüğüne göre, sözcükler de onların yanına kazınmış durumda. Söylediklerimi tercüme edebilsem de edemesem de, şarkıyı serbest bırakma zamanı geldiğinde her heceyi dilimde nasıl oluşturacağımı hatırlayacağım.

Sanki işitsel fotografik bir hafızam varmış gibi, ancak bu sessizce özümseyebileceğim ve sonra göz kapaklarımın arkasında herkesin görüşünden gizlenmiş bir görüntü gibi oturmasına izin verebileceğim bir şey değil. Yeteneğimin özel bir yanı yok.

Dehşet boğazımı sıkıyor. Gerginliği azaltmam, kendimi müzikten kurtarmam gerekiyor. Ama limuzinin arkasında kendimi kaybetmek istemiyorum. Çok kapalı bir yer; bir de şoför var.

Herkes bir odaya girdiğinde diğer insanların konuşmayı kesmesi hissini yaşamıştır. Bu bana her şarkı söylediğimde olur. Duvardan duvara sessizlik. Bir ter damlası düşecek olsa, yere sıçradığını duyabilirsiniz. Garip bir sessizlik değil. Daha çok huşu dolu bir sessizlik.

Gurur duymaya hakkım yok çünkü bu benim kazandığım bir şey değil. Yakın zamana kadar hayatımda hiç ses dersi almamıştım. Yine de küçüklüğümden beri opera benim yaşayan, nefes alan bir parçam oldu.

Sorun şu ki, ben büyüdükçe bu daha talepkar bir hal aldı... beni kontrol eden bir varlık haline geldi. Bir şarkı bilinçaltıma seslendiğinde, notalar diyaframım, ses tellerim ve dilim aracılığıyla salmam gereken bir toksin haline geliyor.

Yeniden nefes alabilmemin tek yolu müzik dinlemek ve müzikten arınmak. En kötüsü de bundan sonrası, yani bir performansı bitirmenin bana hissettirdikleri. Çırlıçılak, soğuk ve açıkta. Fiziksel olarak hasta. Ancak saatler sonra, yoksunluk semptomları seyrini tamamladıktan sonra, bir kez daha kendim olabiliyorum. En azından bir sonraki melodi beni ele geçirene kadar, tıpkı şu anda içimden geçen melodi gibi.

Bacaklarım titremeye başlıyor ve ellerimi dizlerimin üzerinde kenetliyorum. Boğazıma safra gibi tırmanan melodiyi bastırmak için öksürüyorum.

"Rune, iyi misin? Çok kızarmışsın. Bu . . . ?" Yüzüme bir kez baktı ve inledi. Kızarmış yanaklarım ve genişlemiş göz bebeklerim onun tek işareti. Aynada gördüğüm şeyi daha önce hiç görmemişti... Babamın içimde müzik yandığında gördüğü şeyi: irislerim yeşil camdan akan güneş ışığı gibi daha açık, neredeyse ruhani bir tona dönüşüyor. Babam buna enerji dalgalanması derdi ama annem bunu göremediği için ona gülüp geçirdi.

"Bitir şu işi" diye ısrar ediyor.

Ses tellerimi zorlayacak kadar sert bir öksürük daha. "Burada şarkı söyleyemem." Dırdırcı notalar boğazımda düğümleniyor. "Ya tiz bir Do'ya basarsam ve camları kırarsam? Kıyafetlerin o kadar yağmura dayanamaz."

Kaşlarını çatıyor, yağmurluğumun altında tenimin karıncalanmasından, şapkamın altında saç çizgimde toplanan ter boncuklarından habersiz. Ayaklarımın dibindeki çantayı karıştırıyorum -bordo, leylak rengi ve yeşil boncuklarla güller ve yaprakları tasvir etmek için inci gibi ön tarafına dikilmiş büyük boy bir tote- ve en yeni örgü projemi çıkarıyorum.

Ağzım kapalı, birkaç hafta önce başladığım krem rengi kazak üzerinde çalışmaya devam ediyorum. İğnelerin her metal takırtısında, kabarık şönil parmak uçlarımdan hafifçe kayıyor. Soğuk aletler ellerimde sert ve güçlendirici. Döngü ve yuvarlanma ritmini başlatıyorum, böylece dokunsal uyaran dikkatimi dağıtabilir - bazen işe yarayan bir strateji.

Annemin çatık kaşlı dudakları yumuşayarak sınırlı bir düz çizgiye dönüşüyor. "Büyükannen Lil'in sana öğrettiği tek iyi şey ve sen onu koltuk değneği olarak kullanıyorsun."

Onu görmezden gelerek bileklerimi sıkıyorum, böylece iğneler dönüp duruyor, kıvrılıyor ve dönüyor. Şönil, parıltılı gümüş metalin etrafında bir külahın üzerindeki pamuk şeker telleri gibi dolanıyor.

"Karşı koymayı bıraksan müzik seni böyle etkilemeyecek," diye bastırıyor annem, ellerimi oyalamaya çalışarak.

"Neden bununla savaşmak zorundayım ki anne? Bu normal mi?" Serbest kalıyorum ve ritmik kaçışıma geri dönüyorum.

Annem başını sallıyor, inkarında kararlı. Bana olan inancından emin. Keşke birazını ödünç alabilseydim.

Keşke alışveriş yaparken sokak köşelerinde gördüğümüz pandomimciler gibi olsaydım. Bir şarkının bedenimden çıkışını -melodinin sessiz ve etkili bir şekilde öldürülüşünü- pantomim olarak canlandırabilseydim, belki de bir kez daha *armağanım* için minnettar olabilirdim, beni yavaş yavaş ve şiddetle tüketmesinden korkmak yerine: bedenimi, zihnimi ve ruhumu.

BIZI BAĞLAYAN IPLER

*"Bazen [Müziğin] Meleği beşiğin üzerine eğilir ..." Gaston
Leroux, Operadaki Hayalet*

Babam "yeteneğimi" ilk kez ben dört yaşındayken keşfetti. Onunla birlikte oturma odasımdaydım, o değerli Stradivarius kemanıyla çalışırken ben de bloklardan bir kule inşa ediyordum. O zamana kadar sadece konçertolar, uvertürler ve sonatlar çalmıştı. Ama o gün bir opera eşliği denemeye karar vermişti.

Yaptığım işi bırakıp telli çalgıya baktım. Babam, onu doğduğumdan beri dinlememe rağmen kemanı ilk kez görüyormuşum gibi hissettiğimi söylemişti. Yolumdaki taşları devirerek yanına gittim, elimi dizine koydum ve operanın melodisini -daha önce hiç çalmadığı bir melodiyi- mükemmel bir tonda mırıldandım.

Daha sonra bana bunu sorduğunda, kemanının bana kelimeler söylediğini söyledim. Bana gökkuşağını nasıl göreceğimi ve renkleri sesimle nasıl takip edeceğimi anlatıyorlardı... O bunlara aura diyordu. Müzikal gamların canlandığını gördüğüme, müziğin enerjik titreşimleriyle bir bağlantım olduğuna ikna olmuştu. Annem tam zamanında marketten döndü ve tartışmamızı yakaladı. Babamın melodramatik davrandığı konusunda ısrar ederek sinirlendi. Babamın batıl inançlarla yetişmiş olmasını ve aşırı aktif hayal gücünü suçluyordu; ona göre bu iki şey bana babamdan miras kalmıştı. Babası fanatik bir küçük kasaba vaiziydi ve dini o kadar uzun süre boğazına dayamıştı ki, evden ayrılacak yaşa geldiği anda ruhani ya da doğüstü olan her şeyi sırtını dönmüştü.

Bugün hâlâ uhrevi olan her şeyden uzak dursa da, birkaç gün sonra babam bir vokalistin eşlik ettiği bir İspanyol ariasının kaydını çalarken, kendisi de sersemlemiş ve sessiz bir şekilde otururken sesim hakkındaki şüpheleri hızla yok oldu. Sanki dünyaca ünlü bir divaymışım gibi her yabancı sözü ve notayı icra ederek şarkı *söyledim*. Bunu İngilizce ABC'sini söylemeyi daha yeni öğrenmiş bir çocuk söylüyordu.

Ondan sonra babam düzenli olarak opera kayıtlarına eşlik etmeye başladı ve çoğu zaman ben de istemeden katılıyordum. Bir gün, bazı yakın arkadaşlarımız için bir konser verdiğimizde, babam durdu ve yayını bıraktı, şarkıyı mükemmel bir Almanca ile bitirdiğimde herkesle birlikte saygılı bir sessizlik içinde dinledi. Fakat

Kemanı bana rehberlik etmeden bir şeyler değişti. Şarkıyı hala mükemmel bir şekilde taşıyordum, son bozulmamış notaya kadar.

O noktada, kafamın etrafında dans eden melodinin canlı prizmatik renkleri, görüşümü renklendiren kalın kırmızı bir cilaya dönüştü. Dizlerimin üzerine çöktüm, titriyordum ve midem bulanıyordu. Bütün gece midem bulandı.

Babam bunun performans kaygısı olduğuna ve destek için ona ihtiyacım olduğuna karar verdi. Ben onun kuklası, o da benim kuklacım oldu ve bunun her dakikasını çok sevdim. İlk başlarda, sadece cevap verdiğim aryalara odaklandı ve müzik telleriyle birbirimize bağlı olduğumuz sürece, kemanının sesi bana yol gösterdiğinde, sorunsuz şarkı söyleyebildim. Sonra bana yeni şarkılar öğretti. Her biri beni daha yükseğe çıkardı, bana daha fazla güven verdi. Altı yaşıma geldiğimde artık yenilmezdim. Hiçbir nota menzilimin dışında değildi, hiçbir beste çok karmaşık değildi.

O ve annem halka açılmak için çok genç olduğuma karar verdiler. Normal bir çocukluk geçirmemi istediler, bu yüzden resmi bir eğitim almadık ve provalarımızı gizli tuttuk.

Babam gelişmekte olan yeteneğimi her fırsatta teşvik etti - o benim en büyük hayranımdı

-Ta ki kanser teşhisi konulana kadar. Kemanıyla bana eşlik edemeyecek kadar güçsüzleştğinde, bir zamanlar bana verdiği gücü ona da vermek umuduyla onun için şarkı söylemeye devam etmeye çalıştım. Ancak aramızdaki müzikal bağlar koptuğu için performanslarım beni bitkin düşürdü. Grip benzeri semptomları görmezden geldim ve sadece onun gülümsemesini görmek için kendimi zorlamaya devam ettim.

Yine de notaların netliği ne kadar kusursuz olursa olsun ya da şarkı aracılığıyla yorumlanan duygular ne kadar gerçek ve çağrıştırmacı olursa olsun, onu beslenme tüpleri, kateterler ve kemoterapi bataklığından kurtaramadım. Kaderini değiştiremedim.

O öldükten sonra, büyükannem bunun benim hatam olduğunda ısrar etti. Doğal olmayan yeteneğimin bir şekilde babamın hayatını tükettiğini ve onu öldürdüğünü söyledi.

Belki de bir şekilde haklı olduğu inancından kurtulamıyorum. Bu kadar garip ve açıklanamaz bir şey nasıl sağlıklı ya da iyi olabilir? Değildir. O kadarını biliyorum. Ben ve benim aramda olanlardan biliyorum. Her ne kadar iyi olacağını umsam da, komadan uyandığında hiçbir şey hatırlamayacağını da umuyorum. Diğer tek tanık o.

Omuzlarım onu son gördüğüm anı düşününce çöküyor, hastanede serumlara ve makinelere bağlıydı, tıpkı babamın ölmeden önceki hali gibi.

Babamın ölümündeki payımdan dolayı, Büyükanne Liliana beni cehenneme göndermek istedi.

Küçük bir çocuktan korkan yaşlı bir kadın. Oysa annem korkuları olanın ben olduğuma inanıyordu ve hala da öyle. Tehlikelerin farkında değil, lanetimi bir yetenek olarak görüyor ve pratik yaparak sahne korkumu yeneceğimi ve bir gün halka gösteri yapmayı öğreneceğimi düşünüyor.

Keşke.

Teksas'ta normal hissetmek yeterince zordu. En azından orada, operatik bir arya

radıoda beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması nadir bir olaydı. Tetikleyicinin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Her zaman bir kadın arıyası olsa da, duyduğum her arıya değil. Bazıları bana hitap ediyor, bazıları etmiyor. Ama kıvılcım bir kez ateşlendiğinde, müzik eninde sonunda kazanır. Ve RoseBlood'da her gün operaya maruz kalacağım ve beni en savunmasız halimle göreceğk yabancıların önünde notaları temizlemeye zorlanacağım.

Artık karışmak yok, bir yağmur damlasının pencere camındaki akıntıya karışması gibi sessiz.

Limuzinin camına minik su damlaları vuruyor ve ben de örgü şişlerini kucığıma alıp alnımı cama dayıyorum. Serinlik, boynumdan yüzüme doğru yükselen sıcağı karşı koymak için içeri sızıyor. Yaprakların arasından gökyüzü kararıyor, sanki ruh halimden ödünç almış gibi.

"Bugün neden bu kadar suratsızsın anlamıyorum," diyor annem, sözlerinin temposu alaycı bir çan sesi gibi etrafımda dans ediyor. "Her zaman Broadway ya da tiyatroyla ilgilenmekten bahsederdin. Operanın ne farkı var?"

"Perde *arkasında*." Onu ikna etmeye çalışıyorum. "Bir kostüm ya da makyaj tasarımcısı." Fikrini değiştirmek için son bir çabayla, tüm engelleri kaldırıyorum. "Bu hiç adil değil. Bunların hiçbirini ben istemedim." Örgü şişlerini yeniden, bu kez daha yavaş bir şekilde kullanmaya başlıyorum ve nabzım sakın bir ritme oturuyor. Şarkı bilinçaltıma çekiliyor, ama bu sadece geçici bir erteleme. Geri dönecek.

Annemin takım elbisesi hışırdıyor. Sıkı, sıcak parmaklarıyla çenemi kavırıyor. Her biri hayal kırıklığıyla gölgelenmiş yüz hatlarını incelemek için kazağımlı bir kenara bırakıyorum.

"Bunu sen istedin," diyor. "Kötü seçimler yaptın. Şimdi hayatını yeniden rayına oturtacağız. Bunun ilk adımı da senin yaşlarında çocuklarla çevreni sarmak olacak." Çenemi serbest bıraktı.

İşte bu noktada RoseBlood'un yüzde altmış birinci sınıf, yüzde kırkı son sınıf öğrencilerinden oluşan elli kişilik küçük nüfusu işe yarıyor. Broşürdeki bu ayrıntı uçakta okurken dikkatimi çekti.

Örgülerimi çantama tıktırıyorum ve okulun başındaki o üniversite kardeşlik partisine gittiğim için kendimi bininci kez tekmeliyorum. O gece sarhoş olmamın, üniversiteli çocukların yanında kendi sınıf arkadaşlarımdan daha rahat hissetmemle hiçbir ilgisi yoktu. Ama bunu anneme itiraf etmekten daha iyisini biliyorum, çünkü biradan ilk yudumu almamın gerçek nedenini bilseydi, bu limuzini geri çevirir ve beni Versailles'da büyükanne Liliana'nın yanına bıraktırdı. *Kana susamış kuşlar birbirine aittir.*

Boğazım düğümlenerek, "Hayatımda ilk kez alkole dokunuyorum," diyorum. "Bana bir şans daha veremez misiniz? Aptalca bir hata yaptım ve sen beni hapse gönderiyorsun." Bu bir iğneleme gibi gelebilir ama hapishane muhtemelen hak ettiğim bir şey, bu da onu meşru bir korku haline getiriyor. "Kabul et işte.

Gitmemi istiyorsun, böylece yeni nişanlıyla bensiz evcilik oynayabilirsin."

"RoseBlood bir hapishane sayılmaz," diyor annem. "Kaç tane yabancı yatılı okul sadece Amerikalı çocukları kabul ediyor? Bu nadir bir fırsat... Fransız kültürünü evinizdeymiş gibi hissedeceğiniz bir ortamda tatmak."

Rose-Blood broşüründen neredeyse kelimesi kelimesine alıntı yaptığını belirtme arzumu bastırıyorum ve bunun yerine nişanlısı hakkındaki suçlamamdan nasıl kaçındığına odaklanıyorum. Bir memnuniyet patlaması beklenmedik bir şekilde içeri sızıyor. Yüzümün sol tarafıyla sırtıyorum. Sağ tarafımı riske atmayacağım çünkü görebilir.

Bunca yıl beni yalnız büyüttükten sonra biriyle tanıştığı için çok mutluyum. Emlakçı Ned de anneme kraliçe, bana da prenses gibi davranan çok iyi bir adam. Aslında buraya taşındığı için memnunum. Tekrar bir aile görüntüsüne sahip olmak güzel. Yine de, bir koz bulduğumdan beri bunların hiçbirini kabul etmek üzere değilim.

"Mekânda Wi-Fi yok," diyorum. "Yani internet erişimi yok. Ve cep telefonunun çekmediği ıssız bir yerdeyiz. Seninle nasıl iletişimde kalacağım? . . Trig ve Janine'le . . . dışarıdaki herhangi biriyle?"

"Sabit hatları var, Rune. Evini arayabilirsin." Gülümsememin diğer yarısı da onun ağzına doğru yol aldı. "Mesajlaşmanın yokluğuna gelince... Mükemmel bir alternatifim var." Ayaklarının dibindeki alışveriş torbalarını, bagajı tıka basa doldurduktan sonra arta kalan küçük torbaları karıştırmak için eğiliyor.

Parmaklarının altındaki kağıt mendil kırışırken şüpheyle izliyorum. Sabahı Louvre-Tuileries mahallesinden geçerek, limuzinimizin konforunda büyük meydanları, muhteşem bahçeleri ve popüler bistroları gezerek geçirdik. Birkaç butiği ziyaret ettik ama hiçbir zaman üniformalarımı denememden daha uzun süre ayrı kalmadık - gömme ceket, yelek, uzun etek ve firfırlı gömlekten oluşan üç takım - modern kıyafet kurallarından çok Viktorya dönemi binicilik alışkanlıklarına benziyor. Gri, beyaz ve kırmızı renk şeması bile hepimizi balmumu müzesi artıkları gibi gösterecek kadar sıkıcı ve cansız. Annem orada durdu ve soyunma odasının kapısının diğer tarafından ayrı parçaları bana uzattı. Benden habersiz alışveriş yapmaya ne zaman vakit bulmuştu ki?

Pembe tüylerle saçaklı, zebra çizgili bir çantanın içine bileğini sokarak bir dikkörtgen çıkarıyor. Kağıt mendil hediyeği gevşekçe örtüyor.

Gülümsememi engellemek için iç yanaklarımı ısıtarak alıyorum. Hediyeleri ne kadar sevdiğimi biliyor. Hem almayı hem de vermeyi. "Ne yaptın sen?"

Omuz silkiyor, aynı anne her yıl bir Noel hediyesini bir hafta erken açmamız için ısrar ederdi çünkü benden daha fazla beklemeye dayanamazdı. Onun bu yönünü seviyorum.

Göğüs kafesimin arkasında bir diken hissediyorum, bunu istemememin en büyük nedeni

Bu yabancı okula gitmek beni sert ve ani bir şekilde etkiledi. Babamı kaybettiğimizden beri annem ve ben ilk kez ayrı kalmak üzereyiz.

Bir okyanus kadar uzakta.

Ona bakmamak için kendimi zorluyorum, yıkılacağımdan korkuyorum.

Sert parmaklarımla, zengin brokar kumaş kaplı bir kutuyu açıyorum - kırmızı kurdele süslemelerle siyah ve gri çizgili. Menteşeli bir kapak açılarak süslü Fransız kırtasiye malzemeleri ortaya çıkıyor. Lacivert siyah taraklar kenarları süslüyor. Kağıt grimsi bir tonda, dışarıdaki bulutların arasından süzülen ışık kadar yumuşak ve yarı saydam. Bir parçayı elime alıp arkasından elimi açtığımda parmaklarımın ve avucumun silüetini görebiliyorum. Kabartmalı bir kurdele, kutunun üzerindeki saten kurdeleleri tamamlayacak şekilde parıltılı kırmızı, kırtasiye malzemesinin üstünü süslüyor.

Eşleşen zarflar, siyah tüy tüyün yanında köşeye sıkıştırılmıştır. Bu set tam da benim kendim için seçeceğim gibi.

"Yani . . . Herkese yazmam mı gerekiyor?" Ne kadar etkilendiğimi gizleyerek soruyorum. "Biraz arkaik, sence de öyle değil mi?"

Kendini beğenmiş bir şekilde başını eğiyor. "Görünüşe göre hücre hapsinde kalmayacaksın."

Bastırmaya çalıştığım gülümseme dışarı çıkıyor. "Ama adresim ya da posta ücretim yok."

"Ah." Zebra çuvalından bir rulo küresel pul ve bir adres defteri çıkarır. Onları gece çantasına saklamış olmalı.

Sinsi. Onda hep sevdiğim bir şey daha.

Kırtasiye malzemesinin üzerindeki kırmızı kurdeleyi işaret ediyor. "Bizi bağlayacak bir ip olmadan benden binlerce kilometre uzakta olmana izin vereceğimi mi sandın gerçekten?"

Sadece bir referans ve ben birinci sınıfın başına geri döndüm, çantasına uzanıp uzun kırmızı bir iplik şeridi çıkarana ve bileğime bağlayana kadar yanından ayrılmaya korktum. Bir önceki geceyi babamın hastane odasında, boş çorba kutuları ve iplikten yapılmış oyuncak bir telefonla konuşarak geçirmiştik. Her ikisine de tüm korkularımı anlatmıştım ve onlar da beni teselli etmişlerdi. Hastaneden ayrıldığımızda, annem ipliği kutulardan çıkardı ve babamla kendisinin tüm sevgi ve korumalarının ipliğin içine örüldüğüne ve yanımda olduğu sürece orada olacaklarına söz verdi.

Babamın bana okuduğu en sevdiğim resimli masal kitabındaki bir bölümü işaretleyen o iplik şeridi hâlâ bende: *Les Enfants Perdus*, yani "Kayıp Çocuklar". Hansel ve Gretel'in eski dünya Fransız versiyonu, biraz daha acımasız, şeytan ve cadı karısı iki kayıp kardeşi - Jean ve Jeanette'i - bir ormanda rehin tutuyor. Çocuklar birlikte kaçıyor, yenilmeden önce karanlık işkencecilerini öldürmek ve alt etmek için akıllarını ve iradelerini kullanıyorlar. Kitabın sayfaları sudan zarar görmüş ve buruşmuş olsa da, onu hiç atmadım.

Uçakta bu hatıralardan birini Paris'e getirmeyi unuttuğumu fark ettiğimde çok üzül müştüm. Ama annem kırmızı i pin yerine geçecek bir şey bulmuştu.

"Vay canına, anne-"

"Oh, bir de bu var ..." Bana mendil dolu bir çanta daha uzatıyor. "Hmmm. Belki de okula daha sık gitmeliyim," diye takılıyorum, peçeteyi sürüklüyorum. Parlak, yepyeni *Les'ı* görünce nefesim kesildi. *Enfants Perdus* bana bakıyor -sanki başından beri aklımı okuyormuş gibi.

Sorgulayan bakışlarımı ona çevirdiğimde omuz silkiyor. "Bu sabah dükkanlardan birinin vitrinindeydi. Modern bir baskı ve çizimler farklı. Ama hikaye aynı. Artık bizi birbirimize bağlayacak bir ipliğiniz ve kitabınız var."

Gözlerim yanıyor. "Teşekkür ederim."

Elimi okşuyor ve bir gülümseme daha paylaşıyoruz. Sayfaları karıştırırken dudaklarım titriyor, babamın derin ve güçlü sesiyle bana kusursuz bir Fransızca ile okuduğu metni hatırlıyorum. Bunu çok öz lüyorum. Tıpkı benimle kemanıyla konuşmasını özlediğim gibi. Onu bakımevine yatırmamız gerekecek kadar kötüleştiğinde, her gece yatağımın altında enstrümanla uyumaya başladım. Neredeyse onun bir parçası gibiydi - belki de her çaldığında, onu değerli bir çocuk gibi kucaklardı.

Büyükannem Liliana Amerika'ya ilk geldiğinde kaybolmasaydı, bugün hâlâ yanımda olacaktı. Annem onun aldığından şüphelendi ve onunla yüzleşti. Büyükannem onu Paris'e geri postaladığını itiraf etti. Annem çok sinirlenmiş ve değeri nedeniyle satmak istediğini düşünmüş. Türünün tek örneği bir Stradivarius'tu, o kadar siyah ve parlak bir ahşaptan el işçiliğiyle yapılmıştı ki bir yağ tabakasından oyulduğunu düşünürdüm. Boynunun ucundaki parşömen bir salyangoz kabuğu gibi kıvrılmıştı ve bu da onun eşsizliğine katkıda bulunuyordu. Ama büyükannemin onu satması mantıklı gelmiyordu. Bu enstrüman 1800'lerin başından beri aile yadigârıydı. Atalarımızdan biri, Octavius Germain, enstrümanın belinden sadece birkaç santim uzakta, alt bout'a baş harflerini bile kazı mıştı. Parmaklarımı *O* ve *G* harflerinin üzerinde gezdirir, Viktorya dönemi kıyafetleri içinde babamın sevdiği enstrümanı çalan bir adamı hayal ederdim.

Şimdi burada elimde bu kitapla otururken, belki de büyükannemin amaçlarını yanlış değerlendirdiğimizi düşünüyorum. Belki de -tıpkı benim birinci sınıfta o gün ailemden ayrı kalmaya cesaret edebilmek için o kırmızı iplik parçasına ve yeni bir okulda bana cesaret vermesi için bu kitaba ihtiyacım olduğu gibi- onun da oğlundan bir parçanın evde onu bekliyor olmasına ihtiyacı vardı, böylece geri döndüğünde artık onun olmadığı bir dünyada hayatta kalabilecekti.

Uzaklara bakıyorum ve söylemek istediğim sözleri yutuyorum: *Anne, onu hâlâ öz lüyorum. Her gün. Ben de senden uzak kalmak istemiyorum. Yalnız kalmak istemiyorum.*

Dev bir nehrin üzerindeki taş köprüden geçerken limuzinimiz yavaşlıyor. Pencereye doğru eğildim, suyun bu kadar yakın olması beni tedirgin ediyordu. Birkaç metre daha yükselse köprünün üstünden geçecek. Nehir akademiyi bir hendeğe benzer şekilde her taraftan kuşatıyor. Tek kara parçası akademinin bulunduğu tepe ve onu çevreleyen seksen küsur dönümlük ormanlık alan. Karşıya geçmek için herhangi bir yol olmasaydı, kendi başına bir ada gibi olurdu.

Kırtasiye kutusunu ve kitabımı çantalarına geri koyuyorum. Limuzinin altında dönen mavi-siyah derinliklerle eş zamanlı olarak damarlarımda huzursuzluk dolaşüyor.

Broşüre göre, su mülkün temelinin altından yeraltına bile taşarak üçüncü bodrum katını sular altında bırakıyor.

Su. Ateşten sonra en sevmediğim element. Ve şimdi etrafım onunla çevrili olacak. Yağmurun nihayet dinmiş olması beni biraz olsun rahatlatıyor. Köprüden çıkarken sis manzaraya yerleşiyor ve yola yapışıyor. RoseBlood Akademisi yükseliyor, acımasız ve uğursuz. Barok mimari, heybetli ve görkemli, bu ıssız yerde bir opera binasından çok düşünceli bir kaleye benziyor.

Oditoryumun kubbesi - kasvetli gökyüzünü hayalet bir taç gibi kesen bronz bir başlık - kanatlı bir atın Apollo'nun yanında nöbet tuttuğu üçgen bir çatıya iniyor. Tanrı lirini sanki bir ok ve yaymış gibi kaldırır. *Fantom* kitabında da benzer bir çatı hikayede önemli ve romantik bir rol oynamıştır. Christine'in Raoul ile buluştuğu ve ölümsüz aşklarını ilan ettikleri yer burasıdır. Hayalet tarafından gözetlenmişler, Hayalet de onları cezalandırmak ve Christine'i sonsuza dek kendisine ait kılmak için bir dizi olay başlatmıştır. Ancak okul broşüründe bu çatının merdivenlerinin yangından sonra en üstteki üç katla birlikte kapatıldığı belirtilmektedir.

Şoför arabayı opera binasına giden uzun, çakıllı yola çeviriyor. Parıldayan ağaçlar, son selamlarını veren payetli aktörler gibi üzerimize eğiliyor. Sarkan dalların arasından sıyrıldığımızda üniformaları anlamaya başlıyorum. Sanki başka bir zamana geçmiş gibiyiz.

Sarmaşıklar ve likenler devasa yapıya yapışmış. Islak dış cephe farlarımızı yansıttığı için ruhani bir beyaz görünüyor ama yaklaştıkça taşın gerçek rengi ortaya çıkıyor. Zaman onu bir denizkızının kuyruğu gibi pullu turkuaz yeşiline kadar aşındırmış. Viktorya dönemine ait bir tebrik kartında görmeyi bekleyeceğiniz türden antika sokak lambaları ön terası süslüyor ve grimsi pusun içinde ürkütücü sarı bir parıltı yayıyor. Manzaraya o kadar dalmışım ki, annem pulları ve adres defterini kaldırırken çantaların takırdadığını bile duymuyorum.

Yatılı okulun bir tarafı aşırı büyümüş bir bahçeyle çevrili. Sonbaharın ilk çiçekleri kendi çağrılarına uyuyor; gümüşü yeşil yapraklar, kıpkırmızı güller ve köpüklü beyaz çiçekler, bir zamanlar onları zapt eden ferforje çitin üzerinde dalgalar gibi yuvarlanıyor.

Bahçenin arkasında, uzakta bir mezarlık ve bir şapel yer almaktadır. Şapel

Terk edilmiş taş bina, etrafındaki mezar taşları ve heykeller kadar eski ve yıpranmış olmasına rağmen dimdik ve gururlu bir şekilde ayakta duruyor. Kırılmış vitray pencereler, sisin içinden fırlayan vahşi bir gökkuşağı yaratığının pençeleri gibi parlıyor. Yine de uğursuz güzelliği içinde bile, akşamın gelişiyle yaklaşan ormanın gölgesinden korkup sinmiş gibi görünüyor.

Limuzinimiz akademinin diğer tarafına doğru ilerliyor. Bahçenin karşısındaki çakıllı park alanına doğru ilerlerken çakıl taşları lastiklerin altında öğütülüyor. Annem çantasını karıştırmaya başlıyor, rujla ilgili bir şeyler mırıldanıyor. Gözümün ucuyla, demir bir çivinin üzerinden sarkan bir gül ağacının yarı örttüğü birini yakalıyorum. Onu daha iyi görebilmek için kendimi eğiyorum, burnumu soğuk cama dayıyorum.

Uzun gövdesi dönüp bizi izliyor, geniş omuzları gergin. Kenarları neredeyse siyaha çalan kadifemsi koyu kırmızı güllerden bir demet tutuyor ve diğer elinde bir çift budama makası tutuyor. Pelerininin kuyrukları rüzgârda savruluyor ve çamurlu botlarının etrafındaki sise saplanıyor. Eski giysiler yaşadığımız yüzyıla uymasa da bu ortama çok uygun görünüyor.

Benim yaşıma yakın görünüyor. Yüzünün sol yarısı kapüşonun altında göze çarpıyor: dolgun dudakların bir tarafı, kare şeklinde bir çene açısı. Bakır rengi iki göz bana bakıyor; parlak ve metalik. Bu manzara beni iki kere düşündürüyor. Arabadan bu kadar uzakta olmasına rağmen renklerini seçememem gerekirdi ama pelerininin gölgesinde, derin bir kuyuda el fenerinin parıltısını yakalayan bozuk paralar gibi parlıyorlar.

Yedi yaşımdan beri bu gözleri daha önce -sayısız kez- gördüm. Ama onları neden tanıdığımı düşünemiyorum bile. Yüksek sesle ve net bir şekilde yayınladıkları şeyin ötesini düşünemiyorum: Bizi ona yaklaşmamamız için uyarıyor - yayılan vahşi doğanın bir parçası, ihmal edilmiş ama güzel ve yalnızlığında gelişiyor.

Annem şoförle konuşmak için cam paneli açana kadar şaşkın şaşkın bakmayı bırakmıyorum. Boynumda sıcak bir kızarıklık belirliyor ve yıpranmış Timberland botlarıma bakıyorum, ceketimin altındaki patchwork işlemeli yeleğin ve bacaklarımı saran solmuş ve yırtık çizme kesimli kotun fazlasıyla farkındayım. Dikiş dikmeye ve tasarım yapmaya başladığımdan beri ilk kez, babamın mirasına bir övgü olsa bile bohem tarzımdan rahatsız oluyorum. Burada, bu şatoda, yabancıların kasvetli resmiyetiyle karşı karşıya kaldığımda, kendimi fazla rahat hissediyorum ... yoldan çıkmış ve yanlıs yerdeyim.

O modası geçmiş okul üniformasını giymek için neredeyse can atıyorum.

Limuzin durduğunda, pelerinli figürü ve o ısıltılı gözleri aramak için tekrar cesurca bakıyorum. Bahçe makası yerde terk edilmiş yatıyor ve elinde tuttuğu kırmızı gül demeti artık solmuş, ardında kömür karası ve buruşuk yapraklardan oluşan bir girdap bırakarak rüzgârda uçuşuyor.

Buz gibi bir önsezi duygusu omuzlarımdan arasındaki sinirleri diken diken ediyor.

Bıçaklar. Bahçıvan sanki hiç orada olmamış gibi iz bırakmadan gitmiş.

GHOST WALKER

"Hayaletler ... güneş ışığını hatırlamaya çalışırlar. Gökyüzlerindeki ışık söndü."

Robinson Jeffers, "Kötü Rüyalar İçin Özür"

Yeraltında süzülürken pelerininin kapüşonunu çıkardı, küf ve yalnızlık kokusunu içine çekti. Damlayan su, oyulmuş tünelde yankılanıyordu. Gölgeler onu kucaklıyordu; hoş bir rahatlık.

Bu opera binasının kasvetli derinliklerinde o kadar uzun süre bir hayalet gibi dolaşmıştı ki, karanlık onun kardeşi olmuştu; babası gece ve güneş ışığı da unutulmuş dostları olduğu için bu çok yerindeydi.

Çenesini sıkarak kürekleri kürek kilitlerine sabitledi ve kollarını gererek kol manşetleri ile deri eldivenleri arasındaki deriyi ortaya çıkardı. Canlılığın sıcak akımı bileklerindeki damarlarda hâlâ kırmızı ışıklar saçıyordu. Bütün öğleden sonrayı mezarlıkta geçirmişti. Böylesine hayattan yoksun bir yerde olmak onu tüketmiş ve bahçeye plansız bir ziyaret yapmasına neden olmuştu.

Otoparka bu kadar yakın bir yerde dolaşma riskini asla almamalıydı. Melez güllere olan zaafına lanet olsun; kokularına, tatlarına, olgunluklarına karşı koymak mümkün değildi.

Sıkıntısını üzerinden atarak bir kez daha kürek çekmeye başladı, su mağaranın kenarlarını tokatlıyordu. Bu kadar erken bir saatte kimsenin arazide olmasını beklemiyordu. Hele de akademinin içinde olanlardan sonra. Tüm öğrenciler ve öğretmenler meşguldü. Bahçe güvenli ve izole olmalıydı.

Ama işte oradaydı -birdenbire ortaya çıkmıştı- beklediğinden birkaç saat önce. *Dikkatsizliğine lanet olsun.* Neyse ki kapüşonlu pelerininini giymeyi akıl etmişti; aksi takdirde maskesiz olduğunu görebilirdi.

Yine de her şey kaybolmamıştı. Yıllarını sahnede geçirirken öğrendiği bir şey varsa o da doğaçlamaydı. Plansız bir şekilde ortaya çıkmasını kendi lehine kullandı, ortadan kayboldu ve ardında ölü güllerden başka bir şey bırakmadı. Onların yaşam özünü çekip almaktan nefret etse de, bu gerekli bir fedakârlıktı. Sadece onun gözleri için bir kartvizit.

Hiç şüphe yok ki şu anda bu olay üzerine kafa yoruyordu.

Tekne çamurlu bir setin üzerinde sürtünerek durdu. Dışarı çıktı,

karanlıktaki bir hareketle uyandı. Trompete benzeyen ama daha yumuşak ve alçak perdeden gelen tanıdık müzik sesine doğru keskin bir dönüş yaparken pelerini ayak bileklerini sıyırdı.

Eldivenlerinden birini teknenin gövdesine fırlattı ve çıplak elini açarak mağaranın çatısı boyunca binlerce larva ateşböceğinin yaşam gücünü çağırdı. Tepki olarak, kürelerle kaplı cılız ipler yandı ve yükseklerle dizilmiş parlayan inci dizileri gibi yumuşak yeşilimsi bir pusla çevreyi aydınlattı. Bu özel cins buraya özgü değildi ama yabancı bir ülkeden getirilmiş ve bir yüzyıl boyunca enerji alışverişi yoluyla canlı tutulmuştu.

Dalgаланan suyun yansımaları pürüzsüz taş duvarlarda ve üstündeki opera binasını destekleyen kavisli pilastrlarda parıltıyordu. Kırmızı bir kuğu gölgelerin arasından paytak paytak yürüyerek bir selam daha verdi. Uzun, ince boynunu kaldırdı ve gagasını şaklattı, kanatlarını açarken kendini kabarttı, görkemli ve ateş gibi zengindi - daha önce öldürdüğü çiçeklerle aynı derinlikteydi.

"Sana da merhaba, tatlı Ange." Diz çöktü ve ipek tüylerini okşadı, parmakları kızıl tüylerde izler bıraktı. "Yeni gelişimiz için nöbet tutuyorsun, öyle mi?"

Gagasıyla onun şakağındaki bir tutam saçı dürttü. Onun şefkatli telaşına gülümsedi.

"Yüzeye bu kadar yakın olmamalısın," diye azarladı. "Diable sinsi sinsi dolaşiyor. Şeytanın küçük meleşimizi yakalamasını istemeyiz."

Kuğu, uyarısı mağarada yankılanırken başparmağını kemirdi. Sesi kalınlaşmış ve gürliyordu; sanki çakıl taşları ses tellerini doldurmuş ve her kelimedede birbirine karışıyormuş gibi yabancı bir ses. Bu sertlik onu irkiltti.

"Hadi şimdi git," diye fısıldadı bu kez ve ayağa kalkmadan önce onun ısıltılı boynunu okşadı. "Ortalıkta görünme."

Kırmızı kuğu, sıradan bir kuş için, özellikle de kör olmak üzere olan bir kuş için fazla anlayışlı olan süt mavisi gözleriyle onu izledi. Suyu doğru paytak paytak yürüdü ve yüzeyde süzüldü; yüzüyor ve bekliyordu.

Onun meraklı duruşunu inceledi. "Henüz gelemem," diye yumuşakça cevap verdi. "Bütün bubi tuzaklarını biliyorsun. Sen evine git. Ben yakında peşinden geleceğim."

Başı zarif bir kıvrımla eğildi, aslında bir baş sallamasıydı, sanki o bir kraliyet mensubuydu ve adam kalmak için ondan izin isteyen bir köylüydü. Tünelin derinliklerine doğru yelken açtı -uzaklaştıkça küçülüyordu. Gece yarısı su birikintisinin üzerinde sürüklenen kadifemsi bir gül yaprağına benzeyene kadar onu izledi. Eldivenini kayıktan çıkarıp parmaklarını tekrar siyah kılıfına soktu.

Başının üzerinde uyandırdığı biyoluminesan larva iplikçiklerini inceledi, kızla ilgili düşüncelerde kayboldu. *Onun* o kişi olmasını hiç beklemiyordu. Dışarı çıkmak için

çocukluğundan beri gördüğü imgelemleri bu yere ve bu zamana taşıdı. Her şey yanlıştı.

Belki de yanılıyordu.

Başparmağı sol şakağına bastırarak oradaki zonklamayı ovuşturdu. Ama hayalindeki kişi o olsa bile, bu bir şeyleri değiştiremezdi. Beyaz ve gri, saflık ve melankoli arasında gidip gelen bir aura tarafından halelenmişti. Burada olmaktan huzursuzdu. Hatta kaybolmuştu. Kan bağı nedeniyle bir yıl önce buraya getirilen diğer narsist ve hırslı genç primadonna için mükemmel bir folyo.

Bu yeni gelenin yaralı görünümünün altında bir derinlik vardı... en ham haliyle ışığın ve yaşamın özü: rapsodinin enerjisi. Müzik onun kanında nabız gibi atıyordu; işlenmemiş ve evcilleştirilmemiş. Bu kadarını hissedebiliyordu.

Ağzı sulandı, o melodileri tatmak için can atıyor, isteklerini dizginlemek için verdiği mücadeleyle alay ediyordu. Bilinçaltı etkileşimlerinde kızın yüzünü hiç görmemişti. Her zaman vahşi, siyah saçları tarafından örtülmüştü ya da onu hapseden tahta sandıktan kurtulmak için savaşıırken bulanık suya dalmıştı. Ama kızın gözlerini birçok kez görmüştü; parlak, elektriklenmiş yeşil renkte, şarkı söylediğinde genişleyen gözbebekleri, kalp çakrasının yansımaları.

Emin olmak için onu yakından görmesi gerekiyordu; yüz hatlarını bilmesine de *ruhunu* tanıyordu.

Ve eğer şüpheleri doğruysa ... O zaman ne olacaktı?

Hiçbir şey.

Göğüs kasları umutsuzluk ve umut, öfke ve aciliyet arasında gidip geliyordu. Bugün ne keşfederse keşfetsin, onun burada olma sebebini unutamazdı. O bir amaç için bir araçtı. Ödenmemiş bir borcun ödemesi. Daha fazlası değil.

Tünelin temelle buluştuğu opera binasının alt kısmına baktı. Orada bir kapak bekliyordu, binadaki gizli geçitlere bir giriş: aynalı duvarlar - fuayenin ve sınıfların içini görmek için mükemmel bakış noktaları. Onun için bunlar, akademinin sakinlerinin bilmediği pencerelerdi. Kendi taraflarında, sadece yansıtıcı camdan açıklıklar görüyorlardı.

Ona bu kadar yakın olma düşüncesi boğazını düğümledi. Bu tepki başka bir zamanın, başka bir yerin yan ürünüymüş gibi davranabilirdi; bir ahtapotun mürekkep bulutu gibi insanlarla olan ilişkilerini gizleyen karanlık ve acımasız bir geçmiş. Ama dahası da vardı -düşünmeye cesaret edemediği bu yeni doğan olasılık- tüm kararlılığını tehdit ediyordu.

Bir yumruğunu kalçasına vurdu ve acının parıltısını kendisine netlik kazandırmak için kullandı.

Tereddüde yer yoktu.

Eğer doğru kişi oysa, daha da yaklaşması gerekecekti. Onu avlaması, günlük rutinini bozması, merakını baştan çıkarması, onu evinin derinliklerine çekmesi gerekecekti. *Onun cehennemine.*

Parmakları eldivenlerinin içinde kıpırdadı. Başarıyı garantilemek için izlemesi gereken adımlar vardı. Bırakılacak çağrı kartları, onu sadece karanlığın sağlayabileceği aydınlığı aramaya itecek garip yenilikler. Onu kendi özgür iradesiyle bulacaktı; hazır olsa da olmasa da kendini ve amacını bulacaktı.

O zamana kadar, görülme riskini göze alamazdı. Sabır çok önemliydi. Zaten sonsuzluk gibi hissettiren bir süredir bekliyordu. Birkaç hafta daha ne olabilirdi ki?

Rahatsız edici bir beklenti ve dehşet karışımı omurgasını gıcırdattı. Çamur botlarının tabanlarını emerken, setin yamacından pencereye doğru tırmandı.

Dans başlasın.

Annem ve ben taş merdivenlerden girişe tırmanıyoruz. Üstümüzde bir karga kanat çırpıyor. Ağladığını duyunca tereddüt ediyorum; zor durumdaki bir kedi yavrusu gibi gergin bir miyavlama. Başımı sallıyorum. Şimdi sadece bir şeyler görmüyor, aynı zamanda duyuyor muyum? Sinirlerim allak bullak oldu.

Islak toprak kokusu çiçeklerin parfümüne karışıyor ve bana evdeki uzun ömürlü bitkilerimi hatırlatarak beni tekrar içine çekiyor. Çiçek açabilsinler diye yabani otlarla mücadele etmek için orada olamayacağım. Çiçek bahçesini canlı tutarak babamın anısını her zaman onurlandırdım. Kemanını zaten kaybetmişken, onunla olan bir bağımı daha kaybetmek istemiyorum.

Merdivenleri çıkarken yarı yolda duruyorum ve ölü gül kümesinin rüzgârda sallandığı büyümüş bahçeye tekrar bakıyorum. Adam daha önce bunu mu yapıyordu? Yabani otlara karşı bir savaş mı veriyordu? Ardında bıraktıklarını düşününce, daha çok yabani otun kendisi gibi görünüyor, hikayelerdeki hayalet gibi - çevresini ölüm ve şiddetle kirleten biri.

Benim gibi dışlanmış biri.

Etrafımdaki şeyleri her zaman olumsuz etkilemedim. Eskiden babam bitkilerinden biri öldüğünde bana gelirdi. Belki de bu yüzden buradayım, o iyileştirici yanımı yeniden bulmak için... Bu bahçeyi kurtarmak için. Belki de bahçıvanın parlayan gözlerinin bu kadar tanıdık gelmesinin nedeni buydu - babamla geçirdiğim o değerli anları canlandırmaya çalışan hayal gücümdü.

Kendimi *kaybediyorum*. Örgümün ucunu dudaklarıma değdiriyorum, dişlerimin arasında kırışsınlar diye telleri ısıırıyorum.

"Rune, saçını çğniyorsun, tatlım." Annem sırtımı sıvazladı. "Onu gördün mü?" diye sordum.

"Kim?" Bakışlarımı bahçeye doğru takip ediyor.

"Güllerin yanındaki adam. Şimdi gitti. Sanırım burada çalışıyor. . ." "Neye benziyordu?" diye sorar.

"Yüzünün sadece yarısını görebildim."

Gözlerini deviriyor, sonra başımın üzerinden şoförün limuzinin bagajından çantaları çıkardığı yere bakıyor. "Az önce yarı maskeli hayaleti gördüğüne inanmamı gerçekten istemiyorsun, değil mi?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye mırıldanıyorum ıslak saçlarımın arasında. "Tam olarak değil." Ama şimdi düşünüyorum da, görünmeyen tarafta bir maske olabilirdi.

Annem örgümü yakalıyor ve ucunu avuçlarının arasında kurutuyor. "Tatlım, gergin olduğunu anlıyorum. Ama gerçekten denemeni istiyorum. Daha bir şans vermeden bunun kötü bir deneyim olacağına kendini ikna etmeyi bırak. Tamam mı?"

Başımı salladığımda alnımdan öpüyor. Ona kargadan ve garip sesinden bahsetmeye cesaret edemiyorum. Bu sadece onun söylemeden bıraktığı şeyi doğrulayacaktı: her şeyin benim hayal gücümde olduğunu.

En üst basamağa ulaştığımızda, kararmış pirinçten meleklerle süslü çift kapı ürkütücü bir gıcırtyla açılıyor. Ilık hava, limon yağı ve bayat mum kokuları üzerimize siniyor.

"*Bon après-midi, mon chéri* Emma!" Yaşlı bir kadın annemin adını haykırıyor. Açıklık genişliyor, boyu ortaya çıkıyor, bizim ortalama 1.80'lik boyumuzdan en az iki santim daha uzun.

Uzun, grimsi beyaz örgüler her iki kulağının üzerinden sarkıyor ve ince belini sıyrıyor. İpek şifon bir mendil, dağılan saç tellerini toplamak için başının etrafını sarıyor. Yuvarlak, altın çerçeveli gözlükleri gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıkları yumuşatıyor.

Mavi düğmeli kısa kollu bir gömlek ve haki kapri pantolon giymiş. Bale tarzı terlikler ayaklarını sarıyor. Kalça kemiklerindeki kirli önlüğe ve cebindeki toz bezine bakılırsa, temizlik işlerinde çalıştığını tahmin ediyorum.

Annem onun açık kollarına atlıyor ve hipotezimi yıkıyor.

"Lottie," diye mırıldanıyor diğer kadının kuğu gibi boynuna. "Çok uzun zaman oldu."

Demek Charlotte Teyze bu. Kürklere ve mücevherlere bürünmüş olmasını bekliyordum.

Ailemdeki kadınların temizlikçi olmasının sebebi ne? Şöhret ve başarıdan sonra bile kaçamadıkları bir lanet mi bu? Yine de altmışına göre iyi görünüyor. Belki de Ponce de Leon, Florida'nın her yerinde yaşlanmamanın sırrını aramak yerine tüy tozu toplamalıydı.

Annemi son bir kez daha sıkın yaşlı kadının gözleri

merceklerinin altında parıldıyor. "Rune?" diye soruyor sert bir sesle ve ikisi de bana dönüyor. Teyzem gözlüğü saçlarını örten mendilin üzerine itiyor ve kulaklıkları birbirine bağlayan zinciri şingırdatıyor. İşte benzerlik: kalkık burun ve kısa kirpiklerin gölgelediği yumuşak ela irisler. Büyükanne tercih ediyor ama orada babamı da görüyorum. Babamın görüntüsünü ona nakşederken içimde bir özlem kopuyor.

"Evet," diye cevaplıyor annem. "Vaftizinden bu yana biraz büyümüş, değil mi?" "Enfes biri." Teyzemin İngilizcesine Fransa'nın tadı karışıyor ama sesindeki duygu titremesini gizleyemiyor. "Sana çok benziyor onun yaşı."

Babam on ikinci sınıftayken Fransa'dan Amerika'ya değişim öğrencisi olarak geldiğinde annem ve babam lise aşkı olmuşlardı. Acı bir ironi, şimdi ben son sınıfta onun memleketini geziyorum ve o artık dünyada değil.

Charlotte Teyze bir balerin kadar zarif ve ağırbaşlı adımlarla yaklaşıyor. Kadın kişisel alana aldırış etmiyor. "Beklediğimizden erken geldiniz. Bu gece geç saatlere kadar geleceğinizi tahmin etmiyorduk."

"Biz deneyimli alışverişçileriz." Annem bana göz kırpmıyor.

Eşiğin kenarında sallanıyorum, yarı içeride yarı dışarıda, kendimi onun çoktan geçtiği gibi geçmeye ikna edemiyorum.

"Peki sürüşü uygun buldunuz mu?" Charlotte Teyze soruyu bana doğru yöneltiyor. Nefesi armut konservesi ve karamel gibi kokuyor, bana babamı ve ölmeden önceki son Ağustos'ta birlikte meyve konservelediğimizi hatırlatıyor - annesinin o büyürken onunla yaptığı bir şey.

"Um, evet. Güzeldi. Ferahtı." Şapkamı çıkarıp saçımdaki bandı koparmadan ve örgümü çözmeden önce yaptığı her şey için teşekkür bile edemiyorum. Kurdeleler yere düşüyor. Yağmurdan arta kalan birkaç damlacık yukarıdaki kapı çerçevesinden çiseliyor ve kafa derime soğuk bir şekilde batıyor.

"Onun saçlarını almış," diyor Charlotte Teyze ve buklelerimi parmaklarının arasında kıvrırken üzgün mü yoksa mutlu mu olduğunu anlayamıyorum. Çantamı sıkıca kavriyorum.

"Evet, öyle," diye cevaplıyor annem. "Kalın ve asi, tıpkı Leo'nunki gibi."

Dişlerim gıcırıyor. *Kelleşmeden önce demek istiyorsun*. Tek kardeşi ölürken Charlotte'un neden uzak durduğunu hiç anlamadım. Ve onu affedebileceğimden de emin değilim.

Teyzem buklelerimden birini başparmağına doluyor. Bir rafa sağır bir şekilde oturtulmuş, kişiliği ve fikri olmayan bir oyuncak bebek de olabilirdim. Şapkamı geri çekip başıma geçiriyorum ve dalgalarımı omzumun üzerinden geçirip onun bakışlarından uzaklaştırıyorum.

"Ah-ha! Yine de senin *strie têtue*'nu almış." Charlotte Teyze anneme sırtıyor.

İnatçılığımın yarısını bile görmedi. Kaşlarımı çatarak

kurdeleleri ceketimin cebine sokuyorum.

Teyzem saç bandımı parmağında döndürüyor ve kıkır kıkır gülerek başını geriye atıyor... tam bir delilik sesi. Bakışlarımı bir serseri gibi gülümseyen anneme fırlatıyorum, sonra tekrar deli akrabamıza dönüyorum. Kahkahası müzikal bir notayla yankılanıyor, büyük fuayede yankılanıyor. Son vuruşunun ardından, üçüncü katta bir yerde başka bir şarkı canlanıyor - boğuk bir enstrüman dalgası.

Melodiyi tanıdım. Bu sabah asansörde duyduğum arya.

Hayır. O değil. Ondan başka bir şey.

Şapkamı kulaklarımın üzerine çekerek susturmaya çalışıyorum. "O şarkı... ." diye fısıldıyorum, bastırılmış melodiyi serbest bırakmak için kaşınan ses tellerimdeki içgüdüsel gerginlikle boğuşuyorum.

Charlotte Teyze gülümsüyor ve toz bezini çıkarıp sallıyor. "*Ahh, evet. Okul yıl sonunda Ateşli Melek'i sahneliyor. Amacımız tartışmalı projelerin üstesinden gelmek. Amerika'da hiçbir lisede sahnelenen bir oyun bulamazsınız. Daha küçük roller zaten genç katılımcılara verildi. Bugün bir avuç son sınıf öğrencisi başrol oyuncusu Renata için yarışacak. Birinci kademe eleme seçmeleri her zaman üçüncü kattaki prova salonlarında yapılır. Son seçmeler Ekim ayının son Pazar günü, ana roller için sınırlı sayıda aday belirlendikten sonra tiyatrodaki yapılacak.*"

Sağanak nota yağmuruna doğru bakarken vücudum geriliyor.

Charlotte Teyze gözlerini kısıyor ve üstü örtülü bir şüpheyi beni izliyor. "Bu onun itiraf parçası, koruyucu meleği Madiel ile karşılaşmalarını anlatıyor. Prokofiev'in operasını bilir misin?"

"Pek değil." *Ve olmak da istemiyorum.* Müzikal şeytanlarımı kovabileceğim özel bir yer bulmak için can atıyorum ama Charlotte Teyze benimle giriş yolu arasına girmiş durumda.

"Bu yakında değişecek." Hâlâ konuşuyor ama ben zar zor dinliyorum.

Bakışlarım kaçmak için etrafı tarıyor.

"Vokal pedagojisi konusunda eğitim alacaksınız" diyor. "Ve opera tarihi. Öğreneceksiniz. Birinci kademe yarışma için yeterince erken değil. Belki gelecek sönestr. Bazı küçük roller açılacak. Her zaman, notları ya da sinirleri yüzünden rollerini kaybeden bir ya da iki öğrenci olur. Ama gelecekte Broadway'deki tüm başrolleri alacağını umuyorum. Sen babanın kızıydın. Müzik için doğmuşsun."

Annemle garip bir bakış alışverişinde bulunuyor - belki üzüntü, belki de korku. Ya da hissettiğim kendi korkum olabilir, çünkü o yanılıyor.

Ben babam gibi değilim. O bir bilgeydi, kalbi eritecek gür, lezzetli sesler çıkarabilirdi. Müzik onun için bir zevkti. Her zaman, tüm enstrümanlar arasında kemanın insan sesine en çok benzeyen enstrüman olduğunu söylerdi.

derin duyguları ifade etme yeteneği. Tutku, teknik ve vizyonla çalışıldığında, yaylılar kelimeleri ağlatırdı - o kadar geniş kapsamlı bir tonal ikna gücü ki, gökleri yarabilir ve göksel bir koroyu dizlerinin üzerine çöktürebilirdi.

On dört yaşına geldiğinde eserlerini "seslendirme" tekniğinde ustalaşmıştı bile. On yedi yaşında annemle tanıştığında, dünyanın her yerinden senfoniler seçebilirdi, ama onu sevmek onun en büyük eseri oldu ve Harmony'deki küçük toplum kolejimizde müzik profesörü olmayı, sadece ailesi ve arkadaşları için çalmayı seçti.

Onun müzik tutkusunu, şimdi şarkı söylemek acı ve aşağılanma getirdiği için onu ne kadar çaresizce özlediğimi bilecek kadar uzun süre paylaştım.

Sanki bu düşünce tarafından tetiklenmiş gibi, aryanın havası üst katta değişiyor - yaylıların ve nefeslilerin kaleydoskopik bir değişimi. Ensemdeki tüyler tepki olarak diken diken oluyor, melodi derimin altında elektriksel bir nabız gibi atıyor. Bir solist kaosa katıldığında zihnimin gözünde renk prizmaları patlıyor. Yankılanan, gür sesi enstrümanlara karşı anlaşılmaz bir Rusça ile öfkeleniyor ve beni takip etmem için kışkırtıyor.

Dışarı çıkmak için topuklarımın üzerinde dönerken şoförün tuğla sandığına çarpıyorum. Yatak takımları, lambalar, uniformalar, pijamalar, iç çamaşırları ve çeşitli tuvalet malzemeleriyle dolu alışveriş torbaları ve valizlerle birlikte arkamızda beklediğini unutmuşum. Aşağıya doğru bakışları zaten yıpranmış olan sinirlerimi sarsıyor. Sprey nişasta ve vücut kokusundan gelen pis kokuya burnumu kırıltıyorum.

"Rune!" Annem bağıyor. "Özür dile."

"*Pardon, mösyö*" diye mırıldanıyorum, tekrar arkamı dönüyorum ve atkımın saçaklarını parmaklarımın arasına alıyorum. Kalbim göğüs kafesimi dövüyor. Kapana kısılmışım, alevler içindeki bir ormanda bir geyik gibiyim. Hava bile yoğun, sanki etrafımı duman sarmış gibi.

Sonunda Charlotte Teyze toz bezini hayali bir şekilde çevirerek kenara çekilir, ancak vücut dilinin geri kalanı gergin kalır.

Annemin yanından geçerken botlarım mermer zemine vuruyor. Odanın ortasında duruyorum. Çantam omzumdan kayıyor ve mekanın muazzamlığı nefesimi keserken onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmuyorum.

Üç dev altın merdiven büyük bir salonun ortasında kesişir. Merdivenler sütunlara ayrılıyor, her biri bir yılanın iskeleti gibi kıvrılıyor ve pirinç korkulukların dairesel balkonları çevrelediği diğer altı kata çıkıyor. Melekler ve meleklerin duvar resimleri, zemin boyunca dizilmiş bronz heykellerle birlikte gözüme çarpıyor.

Karmaşık detaylara sahip pencereler dışarıdan gelen ışığı içeri çeker. Her şey sanki elma tan yapılmış gibi parlıyor. Birçok duvarda sanat eserleri asılı ve koridorlar zarif oyma kapılarla kaplı. Sayısız kapı.

En üstteki üç kat kapatıldı, ancak yine de okulun kullanımı için yüzlerce oda kaldı. Bazıları artık yurt olarak hizmet veren özel süitlerdir.

Diğerleri ise ders ve prova salonları.

Dersler için günlerimin çoğunu harcıyorum.

Şoför çantalarımızı ve bavullarımızı mermer bir duvara dayıyor. Charlotte Teyze ona bahşış veriyor ve gidiyor. Çift kapı çarparak kapanıyor ve bir yankı fuayenin bir ucundan diğerine taşınıp kaburgalarımın geçerek arıyayı boğazıma bastırıyor.

"Ne düşünüyorsun, Rune? İnanılmaz değil mi?" Annemin sesi saygılı, sanki bir kilisenin ya da anıt mezarın içinde duruyormuşuz gibi. Bu sonuncusu doğru olabilir, şarkıyı bir an önce arındırmazsam ölebileceğimi düşünürsek. Annem ve teyzem yolculuğu burada tartışıyorlar. Yine saçlarımın uçlarını çiğneyerek, onların duymayacağı kadar sessiz bir şekilde nefesimin altında mırıldanıyorum. Ama yüksek sesle şarkı söyleme dürtüsü ağzım sultanına kadar artıyor.

En sağda, parıltılı aynalar tüm duvarı kaplıyor. Neyse ki, arkaya bakan tek yansıma üçümüzüz. Eğer üst katta opera olmasaydı, akademinin terk edilmiş olduğunu tahmin ederdim.

Umut göğsüme çırpınıyor. Herkes seçmelerde olmalı. Kontrolümü kaybedersem, diğer performans sesimi kamufle eder.

"Tüm eğitmenler ve öğrenciler üst katta mı?" Sormayı başarıyorum.

"Evet. Denemeler sona *ermeden* bavulları kaldıralım ve eşyalarımızı yerleştirelim.

Kalacağınız yeri görmek ister misiniz?"

Ayna duvarının yanında dururken soruyu duymazdan geliyorum. Burnum neredeyse cama değecek kadar yaklaşıp yansımamı inceliyorum.

Oluyor ... parlak, ısıltılı yeşil benekler, göz bebeklerim her geçen saniye büyüyor. Yanaklarımdaki renk de derinleşiyor, sanki tokat yemişim gibi. Büyükannemin de babam gibi olup bendeki tüm değişiklikleri görüp göremediğini hep merak etmişimdir - içimde kabaran müziğin fiziksel tezahürü. Bu neden benim kötü olduğumu düşündüğünü açıklardı. Bu benim için bile ürkütücü. Neredeyse bahçıvanın parlayan kehribar gözleri kadar tuhaf.

İzlendiğim hissi vücudumu sarıyor, sonra camın diğer tarafında bir hareket oluyor ... bir silüet.

Gözümü kırptım ve gitti.

Ürpererek avuçlarımı yanaklarımın üzerine koyuyorum ve yanaklarıma yayılan rengi gizliyorum. *Sadece müzik beni çıldırıyor.*

"Rune," diye sesleniyor annem fuayenin karşısından. Şoförün bıraktığı eşyaları karıştıran teyzemin yansımasını izliyorum. "Charlotte teyzeni duymadın mı? Şu çantalardan birkaçını al. Bütün gece eşyalarını yerleştirmene yardım etmek istemiyorum. Uçağım sabah erkenden kalkıyor."

Annem yerleşmeme yardım etmek için geceyi burada geçirecek. Ama buradaki herhangi bir şeyin nasıl yerleşmek olabileceğini anlamıyorum. Ben buraya ait değilim. Sürekli bu müziğin etrafında olmak kalan tüm akıl sağlığımı öldürecek.

Titriyorum, şarkı söylemek için her yerim kaşınıyor.

"Rune," yine annemin sesi, bu sefer daha sert. O biliyor. "Bu o mu?"

."

"Sadece bir tuvalete ihtiyacım var," diye araya giriyorum, son kelimeye dokunan müzikal çekimi ya da üst kattaki sesle aynı operatik notada nasıl bitirdiğimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"*Elbette,*" diye cevaplıyor teyzem üniformalarımın bulunduğu büyük pembe çantayla boğuşurken. "Ortadaki merdiven boşluğunun altında bir *tuvalet* var. Tiyatronun diğer tarafında, hemen şurada."

Merdiven boşluğunun altında demesi önemli değil; ayaklarım dinlemiyor. Enstrümanlar devraldı, solistin doruk noktasına bir köprü. Bu kadar güçlü bir müzik karşısında hiç şansım yok.

Annem ve Charlotte Teyze'nin beni geri çağırma çabalarına rağmen, ilk adımı attığımı bile hatırlamadan ikinci merdivenin tepesinde ve üçüncü kattayım. Ceketimi sürükleyerek çıkardım ve arkama attım.

Müzik kreşendos yapıyor ve solistin sesi sadece kulaklarımda değil, kendi boğazımda da gümbür gümbür yankılanıyor. Benim şarkım da diğer şarkıcının sesine uyacak şekilde yükseliyor. Sanki bir varlık boğazımdaki notalara hayalet bir kordon bağlamış, her birini oltadaki gökkuşağı renkli balıklar gibi çekip çıkarıyor ama asla bırakmıyor, ruhumu beni ele geçiren müziğe daha da yaklaşıyor gibi kavisli balkonun sonundaki bir odaya çekiliyorum.

Hafif aralık kapı beni çağırıyor. Doruk noktasında kapıyı iterek açıyorum ve melodiyi gerilen gırtlakla yuvarlak ve pürüzsüz bir şekilde sürdürüyorum. Dairesel odanın yüksek pencereleri aynalarla dönüşümlü olarak sıralanıyor. Dışarıdaki bulutların arasından süzülen bir gün batımı patlaması, kayısı ışığını bir yansımadan diğerine yansıtıyor. Öğrenci ve öğretmenlerden oluşan bir izleyici kitlesi küçük bir sahnenin önündeki ahşap katlanır sandalyelerde oturuyor, ani parlaklık bulanıklığında gölgelerden başka bir şey değiller.

Solist sessizliğe bürünür. Enstrümantalistler bile duruyor. Bacaklarım sertleşiyor ve omurgam katılaşıyor. Vücudumdaki her sinir zonkluyor. Lirik dikenlerle olduğum yere mihlanıyorum, tıpkı evdeki posterimdeki küçük kız gibi, ulaşılamayacak kadar uzaktaki o kanatlara tutunuyorum, kurtuluşu bulmak için acıyı kucaklıyorum.

Artık melodiyi taşıyacak tek kişi benim ve taşıyorum da ... ta ki son nota, yüksek ve dolu, boğazımdan kontrolsüzce patladığında. Akor, sessizliğin üzerinde hayalet bir feryat gibi yankılanıyor -güzel ve trajik.

Çevremde kırmızı girdaplar oluşuyor ve bacaklarım tutmuyor. Bir adam beni yakalamak için ön sıradaki sandalyesinden sıçırıyor. Kendimden geçerken kanıma zehir gibi bir şey karışıyor.

Yüzümü korumak için yapabileceğim tek şeyi yaparak kirpiklerimi kapatıyorum. Kurtarıcıma yaslanıp bayılmış gibi yapıyorum.

ŞEYTANIN DİLLERİ VE İSKELET ANAHTARLARI

"İnsanlar korktukları şeylerden nefret ederler ve anlamadıkları şeylerden korkarlar."

Susan Kay, Phantom

Aşağıya taşınırken gözlerimi kapalı tutuyorum. Adamın kasları inişimizin her adımında geriliyor. Sıcak teni tanıdık bir baharat yayıyor: erkek feromonları ve vücut ısıyla aşılınmış tarçın ve adaçayı. Midem kasılıyor, anormal bir tepki olarak midem bulanıyor. Bu hisle birlikte en son bir erkeğin bana çok yaklaşmasına izin verdiğim zamanın korkunç anısıyla da savaşıyorum.

Charlotte Teyze ona, "Merçi, Mösyö Reynolds," diye mırıldanır. "Onu *chambre de cinq*'e götürün." Arkamızda bir yere doğru ilerliyor. "Bana onun sahne korkusundan bahsetmiştin. Ama bu? *Olağanüstü*, değil mi?" Sesinde endişeli bir ton var.

"Her zaman dizlerinin bağı çözülür ama daha önce hiç bayılmamıştı." Annem bacağımlı ovuyor, rahatlatıyor. "Sanırım her şey onu çok heyecanlandırdı. Burayı araştırıyormuş... *Operadaki Hayalet* kitabıyla bağlantılı olduğunu duymuş. Sonra dışarıda maskeli bir adam gördüğünü sandı. Leo'nun sadece saçını değil, batıl inançlarını da almış. O ruh halindeki birini ikna etmeye çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin." Sesi suçlayıcı ve ben içten içe irkiliyorum. Sadece büyükannemin hayatlarımızdaki çılgın parmak izine atıfta bulunduğu için değil, aynı zamanda merdivenlerde arkamızda bir sürü ayak sesi duyduğum için. Tek ihtiyacım olan diğer öğrencilerin son zamanlardaki edebi takıntımından haberdar olması.

Ama annem bunu düşünmüyor. Benim "batıl inançlarım" onu çileden çıkarıyor. Son iki yıldır maddi fedakârlıklarda bulunarak her kuruşunu benim için ses derslerine yatırdı. Keman çalan öğretmenler bulmasına rağmen hiçbirinin enstrümanı bana babamın gibi hitap etmedi. Hasta olmadan performans sergileyemiyordum. Haftalık opera teknikleri seansları ve günlük üç saatlik pratikler bana yardımcı olmak yerine ters etki yapıyor, şarkı söyleme isteğimi bir zorunluluk haline getiriyordu.

Annem elimi sıkıp uyanmamı istiyor. Annemin sesindeki endişe karşısında suçluluk duygusu vicdanımı sızlatıyor, ama adamın kulağımın dibindeki kışkırtıcı kalp atışları beni sahte bilinçsizliğime hapsediyor, onun iyiliği için

benimki kadar.

Bir yatağa yatırıldığım için gevşek kalıyorum. Zamanla adamın tehlikeli sıcaklığı ve baharatlı kokusu kayboluyor, yerini normal bir açlığı ateşleyen tavuk çorbası kokusu alıyor.

Etrafta dağınık bir hareketlilik var: çantalar hışırdıyor, ayak sesleri birbirine karışıyor, endişeli fısıltılar deşifre edilemeyecek kadar yumuşak. Ancak sesler azaldığında gözlerimi perdeleyen saç tellerinin arasından bakmaya cesaret edebiliyorum.

Lavanta rengi bir parıltı penceresiz odayı aydınlatıyor. Tavan yüksek, koyu renkli ahşap kirişler merkezde buluşuyor. Köşede, yatağımın kemerli bir antreye sıkıştığı yerin çaprazında küçük bir dolap var. Dış duvarın üstündeki ferforje perde kancaları, uyurken daha fazla mahremiyet sağlamak için daha önce aldığımız boncuklu, kızıl renkli perdeleri tutmak için bekliyor. Keşke çoktan yerlerine takılmış olsalardı da saklanabilseydim.

Odanın karşısında tam boy bir şömine aynası ve başka bir antre bulunmaktadır. Koyu renkli ahşap bir merdiven, yukarıda, mini bir çatı katı oluşturan, uyumlu bir raya sahip bir platforma çıkıyor. Burada ev ödevlerimi yapmak ya da yüzümü ve saçımı düzeltmek için bir makyaj masası ve sandalye bulunuyor. Çatı katının altında, duvarla platformun birleştiği dar alanda, ceviz çerçeveli ve kadife döşemeli barok bir şezlong oturma alanına doğru kıvrılıyor. Saçlarımı bir kenara itiyorum ve orada uzanan bulanık silueti seçmeye çalışıyorum.

"Anne?" Ses tellerim gergin ve yorgun bir şekilde soruyorum.

"Sana biraz papatya çayı getirmek için mutfığa gitti. Kendini kötü hissettiğinde iyi geldiğini söyledi."

Yorganımın altında doğruldum, kalın Güneyli aksanına hazırlıksız yakalandım. "Kimsin sen?"

"Ben Ayçiçeği Summers. Ama siz bana Sunny diyebilirsiniz. Akran danışmanın olarak atandım. Uyum sağlamanıza yardımcı olmak için."

"Demek öğrencisin?"

Şişirme sesi çıkarıyor. "Dur tahmin edeyim. Benim gibi bir taşralının neden böyle klas bir yerde olduğunu merak ediyorsun."

Gölgeli formuna bakıyorum, kastettiğimin bu olmadığına onu ikna etmenin bir yolunu arıyorum, ama dilim ağzımda çölde güneşlenen şeytan kadar sert, kuru ve sıcak duruyor.

"Bakın, ben bir köylü kızı olabilirim," diye devam ediyor, "ama Londra Senfonisi'nin orkestra çukurunda doğmuşum gibi çello çalabiliyorum. Annem, bir soyun aklına ve bir heck-o-billy'nin diline sahip olduğumu söylüyor. Amcam bir petrol kralı. Okul masraflarımı karşılamadan önce bana düzgün bir dilbilgisi öğretilmesini sağladı, ama bazen biraz yoldan çıkıyorum."

Harika. Onu gücendirdim. "Özür dilerim. Bir şey demek istemedim."

"Boş ver. Hâlâ senin bir numaralı hayranıyım."

"Ha?"

Salonu itiyor ve ön odadan dışarı adım atıyor. Saçları kızıl, ama garip ışık omuz hizasındaki uçlarında menekşe rengini parlatıyor.

"Kimsenin böyle şarkı söylediğini duymamıştım," diyor merdiven korkuluğuna yaslanarak. "Sanki Christine Daaé'nin kendisi tarafından eğitilmiş gibisin."

Alaycı bir homurtu çıkarmaya çalışıyorum ama daha çok hıçkırık gibi geliyor. Gaston Leroux'nun kitabındaki kahramandan bahsettiğine göre, merdivenlerde bizi takip eden öğrencilerden biri olmalı.

"Eminim Kat de daha önce böyle bir şey duymamıştır," diye devam ediyor Sunny, ben annemin hayalet görme iddiasına bir bahane bulamadan.

"Kim . . . ?"

"Katarina. Seçmelere girerken traktörün altına attığın solist."

Utaniyorum. Müziğe kendimi kaptırmış olmama rağmen, sahnenin yanında şarkı söylemek için durduğumda muhteşem kızın yüzündeki şaşkın ifadeyi hayal meyal hatırlıyorum; kristal mavisi gözleri açılmış, yanakları şeftali ve krem renginden, uzun karamel sarısı dalgalarındaki çizgiyle neredeyse eşleşen koyu bir erik rengine dönmüştü. Aynı anda hem şaşkın hem de öfkeli görünüyordu.

İlk izlenimimi böyle bıraktığıma inanamıyorum. Birinin seçmelerine girip bayılan bir aptal gibi davranmak. Midemde hastalıklı bir ürperti dolaşıyor. Belki de o tavuk çorbasından bir yudum almalıyım.

Kupa, annemle birlikte aldığımız lav lambasıyla birlikte komodinin üzerinde bekliyor. Fişini çoktan takmış, bu da garip ışıklandırmayı açıklıyor. Çantalarım dolabın yanında bir köşeye yığılmış durumda ve yine yatak perdelerimi alıp kendimi içeri kapatma isteği duyuyorum.

Bunun yerine konuyu güvenli bir şeye çeviriyorum. "Bütün yurtlar bu kadar küçük mü?" Çorba bardağına uzanmaya çalışırken uzuvlarımın hâlâ şok modunda olduğunu hatırlıyorum. Sanki bir traktörün altına atılmışım gibi her yerim ağrıyor. Omuzlarımı arkamdaki duvara dayayıp mağaramda gömülü kalıyorum.

"Evet. Eskiden soyunma odalarıydı. Daha az yer kaplasın diye gardıropları ve kostüm sandıklarını duvarlardaki kuytulara sıkıştırıyorlardı. Ve bu . . ." İkinci kattaki yarı balkonu işaret ediyor. "Tavanlar çok yüksek olduğu için, o küçücük çatı katlarını buldular. Tuhaf bir yerleşim düzeni var. Ama alışıyorsunuz."

Başımı sallıyorum, ancak gün batımı olmadan kasvet duygusuyla savaşıyorum. Dışarıdaki ışığın tadını çıkarırken kendimi hep daha iyi hissedirim. Bahçeyi sevmemin bir başka nedeni.

"Erkekler ve erkek öğretmenler ikinci katta, kızlar ise zemin katta. Müdür Fabre ve karısı hariç hepsi. Onlar bir odayı paylaşıyorlar.

oda burada. Üçüncü kat derslerimizin ve provalarımızın yapıldığı yerdir."

Bu bilgiler ışığında ve opera binasının genişliği göz önüne alındığında, okul için bekleme listesi gereksiz görünüyor. "Neden dördüncü ve altıncı katları yenileyip daha fazla öğrenci için açmıyorlar?"

"Kısmen çünkü henüz onlara ihtiyacımız yok. Elli öğrenciye karşılık yedi yatılı öğretmenimiz var. Seni de sayarsak elli bir. Daha fazla öğretmen işe alana kadar okulu küçük tutmak istiyorlar."

Yaklaşıyor, yalınayak adımları mermer fayanslar üzerinde sessizce ilerliyor. Yaklaşık benim boyumda ama daha yapılı ve kaslı. Benim neredeyse çok zayıf görüldüğüm yerde, o dayanıklı ve fit görünüyor. Solmuş kot pantolonu ve kısa kollu tişörtü bedenini sarıyor.

Yani öğrencilerin hafta sonları üniformalı olmaları gerekmiyor. Bildiğim iyi oldu.

"Ama en üstteki üç kata kimsenin çıkmamasının en büyük nedeni, dördüncü kattan itibaren merdivenlerin tahtalarla kapatılmış olması. Gizemli bir hayırsever var. Zengin bir mimar ya da öyle bir şey. Kimse onu görmemiş ama yenileme planlarını o çizmiş. Her yeni oda onun tarafından yeniden tasarlandı. Arazinin ve kalenin sahibi o. Bu yüzden yatırımcıların mühürlü katları açıp yenilemek için onun iznine ve anahtarlarına ihtiyacı var. Şimdiye kadar ikisini de vermeyi reddetti ... odaları depo olarak kullanmak istediğini söylüyor."

"Ama broşürde bir zamanlar üç yüzden fazla anahtar olduğu yazıyordu. Gerçekten de tüm üst odaların depo olarak kullanıldığını mı düşünüyorsunuz?"

Omuz silkiyor. "Burada gördüğüm ekstra odalar öyle. Geçen yıl bazı kızlar sesler duyduklarını düşündüler. Zincirler şingirdiyor ve bir bebek ağlıyordu. Ben de öğretmenlerden birinin anahtarını aldım ve dokuz buçukta ışıklar söndükten sonra bütün boş odalara baktım. Eski eşyalar ve kıyafetlerden oluşan o dağınıklığı asla toplayamayacağımı düşünmüştüm. Sanki başka bir zamana adım atmış gibiydim. Anlıyor musun?"

Sözleri bana kaybolan bahçıvanı ve onun modası geçmiş kıyafetlerini düşündürüyor. "Söylentileri duydun, değil mi? Gizli in hakkında... Yeraltı nehrinde yüzen kemikler bulduklarını?"

Sunny'nin dudaklarından bir kıs kıs gülme çıkar. "Boğulmuş bir köpekten başka bir şey değil.

Oda anahtarlarımız hâlâ ortalıkta dolaşan tek kemikler. Seninkini henüz görmedin... işte." Eskitilmiş pirinç bir anahtar tutuyor. Şaftı uzun ve süslü, ucunda iki sivri diş var. Başı bir kafatasına benziyor.

Tasarım ürkütücü ve rahatsız edici olsa da gülümsemeye zorluyorum kendimi. "'İskelet anahtar' terimine yeni bir anlam kazandırıyor."

Sunny sırtarak karşılık veriyor. "Değil mi? Ama dişlerin hepsi farklı ve oda numaraları arkalarına kazınmış. Her biri akademide farklı bir kapıyı açıyor. Yani birilerinin yatakhanelenize girmesi konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Anahtar çalmaya meraklı biri dışında," diye takılıyorum.

Bir yemin eder gibi avucunu kaldırıyor. "Güçlerimi sadece

İyi. Gördün mü? Burada garip bir şey yok. Yazarın birkaç karakteri gerçek kişilere dayandırması dışında, o forumdaki hayalet hikayelerin hepsi deli saçması. Evet, bir yeraltı nehri var ama kimse yeraltındaki bir evin girişini bulamadı. Şehirdeki diğer opera binasında bile... bu binanın ilham verdiği yerde." Şimdi alışveriş torbalarımın yanında, onları karıştırıyor. Fransız masal kitabımı çıkarıyor ve büyülenmiş gibi ona bakıyor.

Zihnindeki görüntüyü bastırmaya çalışıyorum: o tanıdık parıldayan gözleriyle bahçıvan, geceleri koridorlarda sürünerek ve yüzlerce iskelet anahtarını şingirdatarak çalınan kemiklerini arıyor . Çünkü onların bir köpeğe ait olduğuna hiç ikna olmadım. "Peki ya öğrencilerin duyduğu sesler?"

Sunny bakışlarını kitaptan ayırıp çantasına geri koyuyor. "Oh, sadece yaşlı Diable etrafta dolanıyordu. Evin erkek kedisi. Böcek kadar çirkin ve tilki kadar vahşi. Yürüyen bir SOS pedine benziyor. Tasmaındaki çanlar şingirtılara neden oluyor. Ve havlamayı seviyor. Gerçekten harekete geçtiğinde bir bebeğin öfke nöbeti gibi ses çıkarabilir. Kimsenin ona dokunmasına izin vermediği için neden burada kaldığını bile bilmiyorum. Bir zamanlar birine ait olmalı. Adı yakasında mücevherlerle yazılı. Çocuklar onun hayalet kedi olduğunu söylüyor, çünkü odalarımız kilitliken bile gizlice giriyor."

Gözlerim açıldı.

"Özür dilerim," diyor yine homurdanarak. "Taşradan bu kadar uzakta olunca, burası şeytan dili tarlası gibi ürkütücü olabiliyor. Arkadaki mezarlık da yardımcı olmuyor. Bazılarımız geceleri terk edilmiş şapelden çıkan garip ışıklar bile gördük ama okulun ön ve arka girişlerinde saat sekizde sokağa çıkma yasağını uygulamak için nöbet tutan icra memurları var. Yani gizlice çıkmak yok. Ama dürüst olmak gerekirse, perili olan bir şey varsa o da ormandır." Sesi uğursuz olsa da bunu sanki sonradan aklına gelmiş gibi söylüyor.

"Neden böyle söylüyorsun?" Daha fazlasını duymak istediğimden emin olmayarak soruyorum. "Ben pek dışarı çıkmıyorum, o yüzden bunlar kulaktan dolma bilgiler." O

kaşlarını çatar. "Arı sokmasına karşı fena halde alerjim var, bu yüzden ormana girmem yasak. Benim annem bir yıllık EpiPen stoğu olmadan buraya gelmeme bile izin vermedi." Omuz silkiyor. "Her neyse, çocuklar bazen orada dolaşıyor. Kulübeye kadar gittiler. Ve bir şeyler görmüşler. Ya da doğru olmayan şeyler duyduklarını söylemeliyim." Yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Yani, doğru olmayan şeyler."

"Gibi . . . ?"

"Kurbağa gibi vıraklayan bir tarla faresi, yaban domuzu gibi ciyaklayan bir kertenkele, baykuş gibi öten bir tilki. Erkekler biz kızları korkutmaya çalışırken gerçekten yaratıcı oluyorlar."

Karganın miyavlamasını hatırladığımda dilim tekrar kurudu.

Hayal ettim.

Sunny yüzündeki rahatsızlığı okumuş olacak ki ses tonunu değiştiriyor. "Ah, sadece benim gevezeliğimi dinle. Söylediğim her şeyi unut. Zaten hepsi uydurma hikâyeler. Ve ben sadece bir kapı ötedeyim. Ne zaman korkarsan gel."

"Teşekkürler" diye mırıldanıyorum ama buradayken kimseyle yakınlaşmayacağım. Birazcık bile normalmişim gibi davranmamın imkânı yok. Birkaç hafta içinde, ilgi odağı olma konusunda öyle bir üne sahip olacağım ki, bunu unutmak imkânsız olacak ve kimse benimle arkadaş olmak istemeyecek.

"Katarina hakkında." Saçlarımı yandan örüp uçlarını düğümlüyorum. "Kin tutacak türden biri mi?"

Yine gölgelere bürünen Sunny cebini karıştırıyor, sonra sigaraya benzeyen bir şey çıkarıyor. Dudaklarına değdiriyor, bir nefes çekiyor ve üflüyor. Sigaranın ucu bir LED ışıltısı gibi yanıt olarak yanıyor. "Emin ol öyle. Ve sadece ona gününü göstermekle kalmadın, Jackson Reynolds'ın kollarında gezmeyi de başardın. Bu, onun peşinde koştuğu bir buçuk yıl boyunca gördüğünden daha fazla aksiyon demek."

Harika. İşler daha da kötüleşebilir mi? Keşke Katarina'ya endişelenecek bir şey olmadığını söyleyebilseydim. Kimseyle fiziksel ya da romantik bir ilişki peşinde koşmayacağım. Ben'le evde olanlardan sonra olmaz. Jackson denen adam tarafından merdivenlerden aşağı taşınmak bile kendime verdiğim söze sadık kalmam için yeterli bir hatırlatma oldu. Ama bu kadar tuhaf bir şeyi gündeme getirmenin bir yolu yok. "Tamam, yani Kat'in yeni tırmalama direği olacağını söylüyorsun."

"Ve Diable'ın aksine, pençeleri tıslamasından çok daha kötü."

İnliyorum ve avucumu gözlerimin üzerine koyarak yastıklara doğru kayıyorum. "Altmış saniyeden kısa bir sürede nasıl düşman kazanılır. Lanet olası kitabı ben yazdım."

Sunny kıkırdar. "Merak etme. Renata'nın rolü için seçmelere katılmıyordun. Audrey onun tek gerçek rakibi. Ama şimdiye kadar kimse Kat'i alt edemedi. Bunun değiştiğini görmek isterim."

Karamel kokusu üzerimde geziniyor, bana daha önce kişisel alanıma girdiğinde teyzemi hatırlatıyor. Elimi hareket ettirdiğimde Sunny'nin yatağın yanında durduğunu ve sigarasını alt dudağına yerleştirdiğini görüyorum. Yüzü oval, burnu ve yanakları alacalı bir maske şeklinde koyu çillerle kaplı. Düşük ışıktaki gözleri mavimsi morun çarpıcı bir tonunda ve yüz hatları elf gibi. Maskeli balo için giyinmiş vahşi bir orman yaratığını andırıyor.

Parlayan çubuğundan bir nefes daha çekiyor. Nefesi, dondurucu havada bir insanın ağzından çıkan buğu gibi kıvrılıyor. Bu geleneksel bir sigara değil. Bu bir e-cig. Zarif bir tutucuya sıkıştırmış.

Audrey Hepburn'ün *Tiffany'de Kahvaltı* filminde kullandığı ince siyah olanın versiyonu.

"Sigara içtiğini biliyorlar mı?" Annemin ısrarı üzerine buraya gelirken öğrenci el kitabını okudum. Tütün içmek okuldan atılmaya ve eve dönüşü tek yönlü bir bilet. Buradan atılma ihtimalime karşı bu küçük bilgiyi sakladım. Şimdi nereden temin edebileceğimi biliyorum. Gerçi bu annemin Charlotte Teyze'yle tomurcuklanan ilişkisini incitebilir, o yüzden son çare olmalı.

"Hayır. Farkında değiller. Beni ele verecek bir ateş ya da duman yok. Elektronik sigara. Resmen su soluyorum." Tüpü bana uzattı.

Burnuma götürüp tatlı aromasını kokladıktan sonra geri veriyorum.

"Odamda fazladan bir atomizer var," diyor Sunny. "Eğer istersen. E-meyve suyu yedeklerini teyzenden aldım. İnternette bir yerden toplu olarak sipariş ediyor, o yüzden bir iki tanesini hiç kaçırmıyor. Karanfilli olanları severim ama en iyisi çikolatalısı. Gerçi son zulasında onlardan hiç yoktu. Tabii gardırobundaki tek kullanımlık lens kutularının arkasına saklanmamışlarsa.

Bu arada, umarım bunlar sadece gelecekteki kostüm aksesuarları için değildir. Onları tarzına dahil etmesi gerekiyor. Gözlükleri Ben Franklin'in özel koleksiyonundan alınmış gibi görünüyor."

Sunny'nin teyzemin şüpheli moda tercihleri hakkındaki gevezeliklerini zorlukla kaydedebiliyorum; diğer itiraflarının yanında çok önemsiz kalıyor. "Bekle. Odasına gizlice girip ondan bir şeyler mi *çaldın*?"

"Size söyledim, güçlerimi iyilik için kullanıyorum. Buraya geldiğimden beri sigarayı bırakmaya çalışıyor. Ben de ona yardım etmeye karar verdim." Çilli burnunu kırıstırıyor. "İspiyoncu değilsin, değil mi? Teyzen olduğu için ona mı koşacaksın? Öğretmenler odasında dolaştığımı öğrenirse-"

"Hayır. O kadar yakın değiliz." Sunny'ye yatak mağaramda bana katılmasını işaret ediyorum. Oturmadan önce çorbamı alıp bana uzatıyor. Başımla teşekkür ediyorum. "Dürüst olmak gerekirse, *Matmazel Français de fantaisie* ile hayatımda ilk kez karşılaşıyorum."

Sunny karnından gelen bir kahkaha atıyor; neşeli ve yuvarlak bir ses, neredeyse elimdeki dumanı tüten kupa kadar içimi ısıtıyor. "Demek bunu yakaladın, öyle mi? *Teyzen* bizi bazen gezilere bile götürüyor, böylece Paris'i gerçekten yaşayabiliyoruz. Fransız bir diplomat mı yoksa dans öğretmenimiz mi hâlâ emin değilim."

Tavuk suyumu yudumluyorum ve sırtıyorum. Belki en azından bir yeni arkadaş edinirim.

Sunny, Trig ve Janine'in her zaman yaptığı gibi kendi tuhaflıklarını görmezden gelebilecek kadar ilginç biri. Ve bir şeyleri "kaldırma" becerisi işe yarayabilir.

"Buna ne dersin?" Çorba boğazımı rahatlatırken soruyorum. "Karşılığında bana bir iyilik yaparsan, olağanüstü 'yeteneklerin' hakkında sessiz kalacağım."

Sunny başını eğiyor. "Melek gibi şarkı söyleyen ve dalkavukluk ile şantaj arasındaki çizgiyi nasıl bulanıklaştıracakını bilen bir kız." E-sigarasından bir nefes çekerek gülümsüyor. "Akraba bir ruh. Tamam. İyilik nedir?"

Dönen midemi yatıştırmak için daha fazla çorba yutuyorum ve içimden geçenlerin aksine hafif ilgili görünmeye çalışıyorum: bilgi almak için yanıp tutuşuyorum. "Bana malikânenin bahçıvanı hakkında bildiğin her şeyi anlat. Ormanda bir yerde bir kulübe olduğundan bahsetmiştiniz. Orada mı yaşıyor?"

Arkadaşım karamel aromalı buharıyla boğuluyor. "Bahçeyi görmedin mi? Ben buraya geldiğimden beri hiç bekçi olmadı. Ormandaki kulübede yaşayan bir bekçimiz var -Bay Jippetto- ama o daha çok mezarlıkla ilgileniyor. Okulun etrafındaki birkaç ufak tefek işi de o yapıyor. Otoparka çok yakın duran çalıları buduyor, merdivenlerdeki yaprakları süpürüyor, sahne için dekor yapmamıza yardım ediyor. Basit bakım işleri. Ama tüm o bitkilerle ve yabani otlarla uğraşmak için çok yaşlı."

"Çok mu yaşlı? Bizim yaşımızdaymış gibi göründüğünü sanıyordum." Alnımı ovuşturdum. "Belki de kostümlü öğrencilerden biriydi. Viktorya dönemi kıyafetleri giymiş, elinde bir budama makasıyla bahçede dolaşıyordu."

Sunny'nin gözleri benimkilerle buluşuyor; içlerinde hem dürüstlük hem de zekâ parlıyor. "Buraya geldiğinde ne gördüğünü sandığını bilmiyorum ama hepimiz seçmelerdeydik. Yoklama alıyorlar. Katılım zorunludur. Bir zamanlar bahçe çok güzeldi. Üst kattaki okul kütüphanesinde siyah-beyaz resimler görmüştüm. Ama bu 1925 yılında, bir gazetecinin Palais Garnier'nin ellinci yıldönümünü kutlamak için terk edilmiş opera binası hakkında bir haber yaptığı zamandı. O bahçenin isimsiz bekçisi şimdiye çoktan ölmüş olurdu."

Elim kasılıyor ve kupamı düşürüyorum, kotumu ve yatağımı sıcak çorbayla ıslatıyorum.

Dairenin gizli girişine vardığında kuğuyu bankın kenarında titrerken buldu.

Bir sorun vardı.

"Ne oldu? Neden içeride değilsin?" diye sordu tekneden inip yeraltındaki evine açılan rıhtıma tırmanırken.

Ange kıpkırmızı kanatlarını çırparak onu acele etmeye çağırdı. Dairenin bol desenli fayanslarında çamur izi bırakmamak için eldivenlerini, botlarını ve pelerinini çıkardı. Kuğu boğazından kısık bir sesle öttü; endişeli, kaygılı bir ses. Perdeli ayakları, kalın yün çoraplarının içinde onun sessiz adımlarının arkasında takırdıyordu.

Duvarlar boyunca uzanan fenerler sönmüştü ve yerin çok derinlerinde

Alacakaranlığın son ışıklarını içeri davet edecek pencereleri yoktu. Gözlerinin parıltısı adımlarını aydınlatmasaydı, neredeyse kör olacaktı. Ağır döşemeli mobilyaların, duvar halılarının ve gösterişli süslemelerin arasından geçerek salona doğru ilerledi.

Ne kadar yirmi birinci yüzyıla getirmeye çalışsa da, hâlâ Viktorya döneminin antik çağını onurlandırdıkları için tanıdık bir hayal kırıklığıyla boğuşuyordu. Evin gaz lambalarını ya da jeneratörden gelen elektriği hak eden tek bölümü, kapılı, kafes tarzı bir kapısı olan eski moda asansör, onun açıldığı kiler laboratuvarı ve yatak odasında bir platform üzerinde duran dört yüz galonluk akvaryumdu.

Boru orgunun her iki yanındaki salon duvarlarını kaplayan gölgeli kafesler ve teraryumlardaki kuşların, hayvanların ve sürüngenlerin yanından geçerken ensesindeki tüyler diken diken oldu: kanadı kırık bir alakarga, arka bacağı kemirilmiş bir tavşan, bir gözü eksik bir kertenkele ve daha birçok canlı. Bazıları yaralı ya da yetimdi ve yardımına ihtiyaçları vardı; diğerleri ise unutmak için elinden geleni yapmasına rağmen zihninden silmek için elinden geleni yaptığı prosedürlerin hastalarıydı.

Hepsi, yeni parçalar ve parçalarla onları tekrar bir araya getirmesi ve vahşi doğaya geri gönderilmeden önce onları sağlığına kavuşturması için ona güveniyordu. Bu gece, geçici hapisanelerinin içinden bakıyor, yargılıyor ... suçluyor gibiydiler. Sanki onun kendi kırılmışlığını, kendi kendine hizmet edecek kadar ihanet etmekten nasıl acı duyduğunu, kendisinin kafese kapatılması gerektiğini görebiliyorlardı.

Bir iniltiyi yuttu. Bunca zaman beklemiş, bir gün ruhunun ayna parçasıyla bağlantı kurabileceğini ummuştı. Onun *flamme jumelle*'i.

Akademiye yeni gelen kişinin o ayna olması, neşterin vurulması demekti. Kızın kendisinde yarattığı kafa karışıklığı ve çatışmadan nefret ediyordu ve ona çekildiği için kendinden de nefret ediyordu.

"*Rün*," diye mırıldandı kısık sesle. Eski zamanlarda rünler büyü yapmaya yetecek kadar güçlü, mistik, ilahi ayinlerdi. Bu, onun tarafından neden büyülendiğini açıklıyordu.

Bugün tek yapabildiği hata yapmaktı. Aynanın diğer tarafından onun gözlerini, harcanmamış enerjiyle nasıl parladıklarını görmek yeterli bir kanıt olabilirdi. Onu duvarın içindeki dar gizli geçitlerden üçüncü kata kadar takip etmek yerine, aynaların arkasından izleyip şarkı söylediğini duymak yerine sadece o zaman gitmiş olsaydı...

Onu ruhunun çıplaklığını gördüğü anda, ilk notayı çıkardığı anda tanımişti. Onu yıllarca hayallerinde duymuştu. Kemanına sayısız beste için ilham vermişti.

Bugün, onu gerçekte dinledikten sonra, müzik kafasında çınladı ve gözlerinin arkasında bir iz bıraktı. Çok fazla renk ve duygu, bir aura spektrumu -Canlı ve diri. O kadar saf bir enerji bolluğu ki, her duyu reseptörü

Vücudu tepki vermişti. Dilinde eriyen taze bal peteğinden daha lüks olan müziğin tadını aldı; sıcak bir günde yağmur damlaları gibi yatıştırıcı olan notaları teninde hissetti.

Daha önce hiç bu kadar iyileştirici ve tatlı bir şey yaşamamıştı. Yine de şarkı söylemek onu neredeyse kırıyordu.

Hesaplı olmaya çalıştı, kendine bunun olması gerektiği gibi olduğunu hatırlatmaya çalıştı; bu onun yararına olacaktı - yeteneğini kullanmasının ona acı vermesi gibi. Şimdiye kadar müzikten nefret etmiş olmalıydı.

Bunun yerine, eğer bu başka bir zaman, başka bir yer olsaydı, hiçbir şeyin onu uzanmaktan alıkoyamayacağını düşünmeden edemiyordu. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, aurası siyaha çok yakın koyu bir griye dönüştü, canlılığı tükendi; saklanmak için yapabileceği tek şey buydu. Boyu o kadar küçüktü ki, hayatı boyunca iyileştirdiği diğer ötücü kuşlar gibi ince kemikli ve kırılıyordu. Onun acısını anlıyordu. Enerjileri dengesizdi. Ona yardım etme yeteneği vardı. İmgelemlerinde şarkısı onu asla kırmıyordu. Aksine, şarkısı onun gücüydü, çünkü onun için çalışıyordu.

Köşede bir kutunun içinde duran, tozla kaplanmış ve örümcek ağlarıyla saçaklanmış Stradivarius'una bir bakış attı. Akademi ilk açıldığında beri, iki yıldır kemanına dokunmamıştı. Düetlerini onun kadar özleyip özlemediğini merak etti.

Ama bugün, onun şarkısından aldığı melodik enerji, kemanın tellerinin sessiz feryadını sarstı ve kaburgalarının kafesini salladı. Öyle içten bir yakarış ki kalbinin özünü kuruttu, daha önce üzülmeye için bıraktığı ölü güller gibi solmasına ve kırılmasına neden oldu.

Şimdi kendisinden bekleneni nasıl yapacaktı? Kızın ona yakın bir yerde olması sadece damarlarını açacak ve kanını kurutacaktı.

Ondan mümkün olduğunca uzak duracaktı. Buluşacakları Cadılar Bayramı'na kadar altı haftası vardı. O zamana kadar, onu alaşağı etmek için gereken zemin perde arkasında hazırlanabilirdi. Yüz yüze gelmelerine gerek kalmadan tüm ipuçlarını yerleştirebilirdi. Bu süre zarfında, özlemlerini bastırmak için başka bir çıkış yolu bulacaktı - onun sesini bilinçli zihninden uzaklaştırmanın bir yolu. Gerçi bilinçaltı için yapabileceği çok az şey vardı.

Ne olursa olsun, hedefini gözden kaçırmayacaktı. Rune'u aşağı çekecek ve bu onun için her şeyin sonu olacaktı... ve onun için de bildiği hayatın sonu.

KIRIK ÖTÜCÜ KUŞLAR

"Kuşları görebilmek için sessizliğin bir parçası olmak gerekir." Robert Lynd

Bakımsız kemanının ve yemek köşesinin yanındaki boru orgunun yanından geçip evinin arka tarafındaki üç yatak odasına ulaştığında durakladı. Soldaki ona aitti, sağdaki ise yeniden yaşamaya başladığında ona ayrılmıştı.

Ama şimdi ilgisini çeken, Ange'nin beklediği ortadaki siyah kapıydı. Bunca yıl sonra bile çirkin kapı tokmağı onu iğrenç hırıltısının esareti altında tutuyordu çünkü içinde koruduğu şey de aynı derecede grotesk, güçlü ve büyüleyiciydi.

Tokmağı kullanmamayı tercih ederek, parmak eklemleri kapıyı hafifçe gümbürdetti. "Ben Thorn. İyi misin?" Bir yanıt bekledi.

On bir yıl önce, sekiz yaşındayken, bir kediden kurtardığı ortolan ötücü kuşunu gösterme hevesiyle içeri dalmıştı. Gardiyanı aynanın önünde duruyordu; genellikle yüzünün dörtte üçünü gizleyen maskesini çıkarmıştı.

Thorn açığındaki yansımaya şaşkın bir dehşetle bakmıştı: sarılıklı deri, buruşuk ve mumlu O kadar ince gerilmişti ki, her damar ve yıpranmış kılcal damar korkunç bir yol haritası gibi kendini gösteriyor, altında kırmızı ve nabız gibi atan büyük hematomları ortaya çıkarıyordu; kaşlarının üzerindeki oyuk girintiler gözlerinin çökük görünmesine neden oluyordu; ve hepsinden daha korkunç olanı, burun köprüsü neredeyse başlamadan önce durmuş, nefes aldığı iki büyük, kara deliği kapatacak hiçbir kıkırdak bırakmamıştı. Eksik bir üst dudak, aşağıdaki güçlü ve kusursuz çene gibi, yukarıdaki yapboz yüzle alay edecek kadar mükemmel ve düz bir dizi dişe açılıyordu.

Thorn daha önce hiç böyle bir şey görmemişti; bir cesedin çürüyen kafası bir adamın canlı bedeninin üzerindeydi. Çığlık atmış ve ani bir tepkiyle ellerini sıkarak parmaklarının arasında tuttuğu minik kuşu ezmişti.

Ortolanın acı dolu cıvıltıları onun kendinden geçmiş halini kırdı ve onu yere düşürdü. Kuşa dikkatsizce kötü davranması, koruyucusunun kulağına bir kelepçe vurmasına neden oldu; bu azar o kadar keskin ve anlaktı ki Thorn baş dönmesinden neredeyse bayılacaktı.

Bu Peder Erik'in ona ilk ve son vuruşuydu. Thorn'u disipline etmek için başka, daha ince yolları vardı, bedensel cezadan çok daha etkili yöntemler.

Thorn ayakta kalmak için mücadele etmişti. Kulağındaki çınlama, ciğerlerini delen kırık kaburgalara rağmen nefes almak için çabalayan ötücü kuşun ısıklı soluklarını bastıramıyordu. Gardiyanı ölmekte olan kuşu almak için eğildi.

Thorn'un yüzünden sıcak gözyaşları süzüldü. Bakışlarını babasının ince kemikli ellerinin içindeki sarı-yeşil tüy yığınının sabitledi ve boynunun üstündeki şekil bozukluğuna ikinci kez bakmaktan kaçındı.

Kuşu bir mendile sardıktan sonra Erik, Thorn'un çenesini yakaladı. Thorn gözlerini kapatmaya çalıştı ama koruyucusu konuşmak zorundaydı. "Bana bak, çocuğum."

Thorn'un göz kapakları kilitlenerek açıldı, hipnotize edici sese karşı koyamadı. Peder Erik'in nihai gücüydü. Bu ses telleri çökmekte olan hisleri tetikliyordu. -O kadar olağanüstü ikna ediciydi ki kaçış yoktu. Sadece bir söz ya da bir şarkı serenadıyla, ölümcül bir kobrayı sarmal bir itaat kozasının içine sarma ve soğuk kalpli bir katili kendi pişmanlık gözyaşlarından oluşan bir havuzda boğulmaya getirme gücüne sahipti. Sesinin ağını bir kez kurdu mu, herkesi ve her şeyi yakalayabilir ve manipüle edebilirdi. Kurbanın içsel gücüne ve iradesine bağlı olarak bazen sadece saniyeler, bazen de saatler, günler ya da yıllar boyunca.

"Tiksintinizi kucaklayın." Peder Erik'in yankılanan, ustaca komutu o gün Thorn'u yumuşaklıkla kucaklamış, zonklayan kulağındaki vızıltıyı susturmuştu. "Ama bana asla acıma. *Asla*. Çünkü acımak ikimizi de kurban yapar. İçgüdüsel dehşetine sadık kal. Onu dışa çevir ve kullan."

Erik gevşek, soluk soluğa kalmış kuşu Thorn'un göğsüne yasladı. Thorn'un elini tuttu ve şekilsiz yüzüne dokunması için onu teşvik etti... avucunun altında nemli, çürüyen yapraklar gibi kırışan solmuş eti hissetmesi, başparmağını bir burnun olması gereken süngerimsi kraterlerin kenarında gezdirmesi için. Thorn gözünü bile kırpmadan itaat etti. Mide bulantısı ve tiksindirici korku kalbi yanana kadar etrafında toplandı. Ateşli his doruğa ulaştı ve kendisinden kuşun tüylerle kaplı göğsüne geçti. Gözlerinde turkuaz bir ışık titremesi parladı, sonra nefes alış verişini rahatladı ve canlanarak çırpındı.

İyileşti.

"Auranın rengini gördün mü Thorn?"

Thorn başını salladı. Orada yaşamaya başladığından beri, koruyucusu tarafından dağıtılan bu tür ışık pigmentlerini küçük örneklemeler halinde deneyimlemişti ama henüz bu parıltıları kendi başına nasıl toplayacağını öğrenmemişti. Ve böyle bir aktarımın hayat verdiğini hiç görmemişti... sadece aldığını.

"Auralar renk titreşimleridir ve tüm canlı maddelerin etrafındaki enerjiyi ifade eder," demişti Peder Erik, ötücü kuşu mendilden serbest bırakarak

Thorn onu dışarıdaki ormana geri götürebilirdi. "Renkler ruh haline göre değişir. . . sadece bizim türümüzün hem görebileceği hem de hükmedebileceği parlak bir berraklık. Ve artık enerjinin en damıtılmış biçimlerinden birinin korkunun derinliklerinden elde edildiğini biliyorsunuz. Başkalarına korku aşılamakta ustalaştığınız an, *onların* efendisi olacaksınız. Dehşetin umutsuzluğundan daha güçlü olan tek şey müziğin coşkusudur. Hatırladığınız gibi, kendi geçmişinizden."

Thorn'un o gün kucakladığı dehşetin gücü, yedi yaşından beri ona böylesine şefkat gösteren, koruyucusu, öğretmeni ve arkadaşı olan bu adama utanç getirdiği için duyduğu pişmanlıkla kıyaslanamazdı.

O maskesiz anda, tanıdığı tek babaya bir canavar gözüyle bakmıştı. Thorn artık birinin dış görünüşünün ruhunun iyiliğe ya da kötülüğe yatkınlığının ölçütü olmadığını anlamış olsa da, olgunlaşmamışlıktan kaynaklanan bu içgüdüsel önyargısından hâlâ pişmanlık duyuyordu.

Bu anı karşısında gerilen Thorn, Peder Erik'in kapısını bir kez daha yumrukladı. Ortaya çıkan sessizlik göğsünü daralttı. Suya bu kadar yakın olmanın bir sonucu olan nemli hava genellikle onu rahatlatırdı. Ama bugün, bir ölüm kefeni gibi kalın ve ağır olan ciğerlerini tıkamıştı.

Kapıyı iterek açtı. Kürsünün üzerinde dengede duran ve kırmızı kadifeyle kaplı tabut boştu. Tıpkı korktuğu gibi.

Thorn lanet okuyarak odanın üst kenarına, kırmızı duvarlara karşı bir sınır oluşturacak şekilde güzel siyah harflerle yazılmış "Dies Irae" yazısına baktı. Mısralar hiç bu kadar uygun görünmemişti: bir asır önce bu sığınağı mabedi olarak inşa eden adam kadar korkunç ve rapsodik bir ağıt ayini: besteci, simyacı, mimar, sihirbaz, deha.

Hayalet.

Ama o efsanevi adam son zamanlarda zayıflamış ve hastalanmıştı ve artık ne akademinin onun için kötü anılardan başka bir şey ifade etmeyen gizli geçitlerine ne de Paris'in herhangi bir yerine tek başına gitmeye cesaret edemiyordu. Sadece Thorn ona destek olmak için eşlik ettiğinde gidiyordu.

Ya da Thorn öyle sanıyordu. Erik'in bugün onsuz gitmeyi göze almasının tek bir nedeni vardı. Yüz yıl önce, Thorn daha doğmadan önce, buna çok benzeyen bir opera binasında tüm hislerini kaybetmiş ve operanın primadonnasını kaçırmış olmasıyla aynı sebep.

Thorn'un bakışları duvarda asılı olan ve Erik'in sevgili *Christine*'i *Christina* Nilsson'un Yunan mitolojisindeki Pandora gibi giyindiği tabloya kaydı. Yanındaki çivide yakut bir alyans tutan bir kolye asılıydı.

Thorn hırladı. Erik görülür ya da yakalanırsa, tüm yaşam tarzları-

Babasının uğruna çalıştığı ve inşa ettiği her şey, yeraltı dünyasıyla olan bağlarıyla birlikte açığa çıkabilirdi.

Thorn salonun karanlığına doğru dönerek "Dies Irae" diye bağırdı, ses tellerindeki gerilim dayanılmazdı: "Yargı günü! Mucizeler günü! Kulak verin! Trompetin korkunç sesi; Binlerce gök gürültüsünden daha yüksek, Uçsuz bucaksız yaratılışı sarsıyor!"

Asansör vızıltılı bir uğultu çıkarırken, kablolar kabini bodrumdan yukarı çekerken Ange kendi trompet ciyaklamasıyla cevap verdi. Elinde bir fenerle kapıdan çıkan gölgeli bir figüre doğru sendeleyerek yürüdü.

"Brava, Thorn!" Erik'in derin ve içten övgüsü ona doğru süzüldü ve sevgi dolu bir baş okşaması gibi onu okşadı. "Müthiş bir okuma. Yine de sesini zorlamamalısın. Ve ilahiler en iyi kendi ana dillerinde söylenir. Protestan versiyonu Latince'nin yanında hiç kalır." Yorgun bir homurtuyla silueti yere yığıldı. Kuğu kucasına sokuldu ve gagasıyla kulağını çekiştirerek onu azarladı.

Thorn ikilinin yanına çömeldi ve sadece Ange'nin efendisinin nerede olduğunu bilmemesiyle ilgili bir durum olduğu için rahatladı. Ancak Peder Erik'i çevreleyen hastalıklı gri aurayı fark ettiğinde bu rahatlama yerini endişeye bıraktı. Thorn, Erik'in mahzen laboratuvarında davası için kendinden bu kadar çok şey verdiğini görünce içini kemiren kıskançlık duygusuyla savaştı. Babası Pazar günleri tüm enerjisini harcadıktan sonra her zaman bitkin düşerdi ama bu seferki çok fazlaydı. "Yatakta olup gücünü korumalısın," dedi Thorn, panikle geçirdiği öfke nöbetinden sonra hâlâ çiğ ve ağırlı olan boğazını zorlayarak.

"Tıpkı senin de kendi sınırlarına saygılı olman gerektiği gibi." Babasının kararsız parmak ucu fenerin yumuşak ışığında Thorn'un adem elmasına dokundu, sonra sanki Thorn'un tüm özelliklerinin yerinde olduğundan emin olmak istercesine yüzüne gitti.

Thorn'un görünüşünü - delici, geniş kahverengi gözlerin üzerindeki belirgin kara kaşlar; yüksek elmacık kemikleri; bir kadına ait olabilecek kadar biçimli dolgun dudakların üzerindeki düz bir burun; kare, yarık çene ve belirgin kas yapısı - sık sık Thorn'un okumayı sevdiği mitolojik kitaplardaki kahramanlarla karşılaştırırdı.

Ancak Thorn, bu masallardaki canavarları tercih ederdi. Onların trajik dengesizlikleri ve kusurları, herhangi bir mükemmellikten çok daha ilgi çekiciydi.

Erik için de durum böyleydi. Onu güçlendirecek bir dış güzelliğe sahip olmadığından, bunun yerine iç sanatını, onu gerçekten eşsiz kılan şeyleri geliştirmişti: akıl, yetenekler, ses ve mistisizm. Saygı, korku ve huşu gerektiren özellikler.

Thorn, Erik'in vesayeti altında geçirdiği on iki yıl boyunca onu izlemiş ve öğrenmişti. Güzel yüzler, tembelliği ve entelektüel monotonluğu meşrulaştırmak için takılan maskelerden başka bir şey değildi. Erik yüz­süz doğduğundan beri

Kendine ait sayısız maske - uygunluk yanılması veren ama sapmanın gerçek, kör edici ışıltısını serbest bırakmak istediğinde bir kenara atılabilen maskeler.

Thorn, koruyucusunun izinden giderek kendi maskelerini yaptı -bazıları kumaştan, bazıları seramikten dikilmişti- ve karışık soyuna ithafen yüzünün sağ yarısını kapattı. Saklayacak fiziksel bir şeyi olmamasına rağmen, içinde gün ışığına çıkmaktan korkan bir iblis gizleniyordu. Maskeleri kendisini güvende hissetmesini sağlıyordu ve çevresine uyum sağlamada ne kadar usta olsa da, nadiren bir maske takmadan arazide dolaşırdı. Bugün bir istisnaydı. Bir daha yapmayacağı bir hata.

Erik, Thorn'un yanağını okşarken avucu formaldehit ve iyot kokuyordu. "Bu akşam nasıl dinlenebilirim, benim güzel oğlum? Kız geldi. Bunu hissediyorum." Thorn, Erik'in bakırdan yapılmış ve gümüşle kaplanmış kendi seçtiği maskesinin arkasından gülümsediğini duyabiliyordu. Ange'nin coşkulu selamlaması maskeyi yerinden oynatmış, ağzını kapatmış ve kaşlarından birinin doğal olmayan bir şekilde dışarı çıktığı alındaki o çukur krateri ortaya çıkarmıştı.

Maske takılıyken yüzünün sadece alt çeyreği görünüyordu - güçlü çenesi ve dolgun alt dudağı - bu da onu aldatıcı bir şekilde normal ve seçkin gösteriyordu. Siyah, bakımlı saçları ve en güçlü olduğu anlarda parlayan delici kehribar gözleri olan orta yaşlı bir adam.

Maske ve perukla, yüzyıllardır dünyada olduğunu ya da şeklinin bozuk olduğunu ve sadece bir tutam saç olduğunu kimse bilemezdi. Her şey yerindeyken, göz çukurlarının düzensiz şeklini, kafatasının içine nasıl girdiklerini göremezlerdi. Sadece o derinliklerde saklanan ifadeyi görebiliyorlardı: önlenemez dehanın ve işkence görmüş anıların ağırlığı altında bilge, yoğun ve manyakça.

Thorn'un avucu, Rune'un şarkısından gelen ve hâlâ göğüs kafesinin altında duran sıcak, beyaz enerji girdabını kapladı. Bir saniyeliğine bile olsa bunu kendine saklayabileceğini düşünerek bencillik etmişti. Gizli bestelerini, Rune şarkı söylerken gözlerinden fışkıran parlak yeşilin ateşiyle besleyebileceğini düşünmüştü. Erik'in buna her zamankinden çok daha fazla ihtiyacı vardı.

"Evet," diye cevapladı Thorn sonunda, babasının maskesini düzeltmesine yardım ederek sentetik bakır burnunun, olmayan burnunun üzerinde ortalanmasını sağladı. "Bu o. O yeteneğe sahip. Tıpkı önceden söylendiği gibi." Erik'in elini kavradı ve kendi elinin olduğu yere, parlayan göğsünün üzerine koydu. "Kanat bende. Sesi tertemiz."

"Seraphic demek istiyorsun," diye düzeltti Peder Erik, yarı alaycı bir tavırla, eli gücü emmeye başladığında -Thorn ayaklarına doğru bir çekiş hissetti.

Thorn alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Kesinlikle. Sizinle ya da cennetteki herhangi bir koroya çok yakışır."

"Bir iblis topluluğunun çocuğu olarak doğmuş olmasına rağmen," diye yanıtladı babası.

karanlık, kendini küçümseyen mizah için o işaret fişeği ile.

Bir kakhaha paylaştılar ama Thorn, Erik'in damarlarının ışıkla kabarmasını izlerken kalbinde herhangi bir neşe hissetmedi.

Rune'un ışığı. Şimdiye kadar gördüğü en saf beyaz... cisimleşmiş, nadir... bir meleğin özü. Thorn onu geri istiyordu, vücudunun içinde yuvalanmasını. Onu ısıtmasını ve ilham perisini diriltmesini.

"Özgür olmak istiyor. Bunu hissettim," diye ekledi Thorn, iğrenç planlarını meşrulaştırmaktan çok kayıptan uzaklaşmak için, her ne kadar ikinci amaca yeterince hizmet etse de.

"Sana söylememiş miydim? Tam da yaşlı cadının öngördüğü gibi. Her şeyden vazgeçmesi için onu ikna etmek biraz zaman alacak, değil mi?" Erik'in ince bedenine tam oturan gümüş ve gri çizgili Milano takım elbisesi, ayakta durmaya çalıştıkça omuzlarını sıkıyordu. Kulüp gecelerinde her zaman en iyi kıyafetlerini giyerdi ama bugün Pazar günüydü. Yeraltı tünellerinde ve Paris'te yaptıkları haftalık gezintiler Cumartesi günlerine ayrılmıştı. Thorn onu laboratuarda çalışırken böyle şık bir kıyafetle gördüğüne şaşırmıştı. Thorn'a Rune'un eşlik edebileceği umuduyla en iyi haliyle görünmek istediğini düşündü.

Son zamanlarda Erik'in çaresizliği ona sabrını unutturmuştu. İkisi de henüz zamanın gelmediğini biliyordu. Onu dikkatlice yerleştirilmiş kırıntılarla kızdırmak zorundaydılar. Öğrencilere ve öğretmenlere -aklını kaçırdığını düşünmeleri ihtimaline karşı- hatta güvenliklerinden korktuğu için onların yanında kendisine bile güvenemeyeceğine ikna olduktan sonra, kendi başına dışarı çıkacak, gölgelerin içinde gerçeği arayacaktı.

Peder Erik'in mahzen laboratuvarında hazırlık için yapacak çok işi vardı, bu yüzden onu bu yola sokmak Thorn'un göreviydi. Ama sadece o karanlığa teslim olabilirdi - beden, zihin ve ruh.

Ve bunu yaptığında, Erik sonunda ihtiyacı olan her şeye sahip olacaktı. Thorn babasının kolunu boynuna doladı. Yıllar önce, adamın altı- Bir metre iki santimlik gövdesi onun üzerinde yükselmişti. Şimdi, Thorn onu iki santim. Thorn uyluk kaslarını kullanarak ikisini de ayağa kaldırdı. Erik'in çocukluğunda onu taşıdığı onca zamandan sonra bu çok uygundu.

"Gece çöktüğünde beni ona götürmelisin," diye ısrar etti babası, Rune'un aurasının kalbini güç patlamasıyla beslediği lavanta kravatının ve lacivert gömleğinin altındaki göğsündeki parıltıya hayranlıkla bakarak. "Küçük güvercini kendim görmeme izin ver. Aurası en çok uyurken görünür olacaktır."

Thorn, Erik'i şezlonga oturttu ve kalçasını diğer uçtaki kavisli kola dayadı. Gırtlığının dibinde bir ret alevlendi. O bu kadar savunmasızken onu gözetlemek istemiyordu.

Bu saçma düşünce kıvılcımlandığı kadar çabuk söndü. Böyle bir şeyin aklına gelmesi ne kadar gülünçtü.

Türleri avcılarının soyundan geliyordu. Karanlık yatak odalarına sızıp uyuyan kadınların nefesini değerli bir şeymiş gibi üzerlerinde taşımalarıyla ünlenmişlerdi.

Bedenlerine inciler saçıyor, hayallerini ele geçiriyor, bedenlerini ve ruhlarını baştan çıkarıyor; tutku, ihtiyaç ve korkularından besleniyorlar.

Thorn tartışmaya kalksa bile, Peder Erik o semavi ve hedonist ses tellerinin hipnotik mırıltısıyla onu her şeyin mükemmel ve düzgün olduğuna ikna ederdi.

Yıllar geçtikçe Thorn, koruyucusunun manipölasyonlarının son derece farkına varmıştı. O sekiz yaşındaki çocukken Thorn, Erik tarafından "iyileştirildikten" sonra ortolanı o öğleden sonra ormana geri götürmüştü. Sonra kuşun uçmaya çalışmasını ama bunun yerine yerde debelenip nefes nefese kalmasını izlemişti. Erik ötücü kuşu iyileştigiğine *ikna etmişti* ... ama kaburgaları hala ciğerlerine batıyordu ve o da aynı şekilde öldü.

Hiçbir şey sonsuza dek yaşayamaz. En azından doğal dünyadaki hiçbir şey.

Thorn sık sık, artık bildiğine göre, babasının vasiyetini reddedecek gücü olup olmadığını merak ederdi. Ama bu, Erik'in ikna ağının ötesinde bir şeye dönüşmüştü. Thorn hayatını ve amacını ona borçluydu ve Erik'in o güzel sesinden gurur ve övgü duymak için her şeyi yapardı; isteği ne kadar çılgınca ya da korkunç olursa olsun. Erik'in ihtiyacı olan oğul olmak istiyordu.

Maskelerin ardındaki adam, sayılan tüm yönleriyle onun babasıydı. Ve aile her şeyden önemliydi.

Elbette Thorn onu Rune'a götürecekti, Erik şarkının enerjisini sindirir sindirmez ve yolculuğu yapabilecek duruma gelir gelmez. Ayın sırasında sessiz olacaklardı; orada olduklarını asla bilmeyecekti. Odalarında dinlendikleri rahat Pazar rutinlerinden birazcık sapmanın zararı olmazdı.

Thorn gerçeği bastırmak umuduyla kendi kendine bunu söyledi: onu tekrar görmek istediğini ve daha sonra, babasıyla birlikte eve döndüklerinde kemanını alacağını. İki yıllık uykunun ardından ilham perisi yeniden uyanmıştı.

Bu gece, Rune'a rüyalarında bir kez daha serenat yapacaktı.

Beni ilk çağıran onun gözleri oluyor; şefkatli ve ışıltılı. Gözlerimi kısıyorum, gerçek olup olmadıklarından emin değilim.

Sonra müziği duyuyorum ve gerçekliği ya da bu yerde olmam gerektiğini inkar edemiyorum. Her şeyi görmek, duymak ve hissetmek için. Kendi tenimde tam ve rahat olabilmemin tek yolu bu.

Kemanın yürek parçalayan akorlarını takip ederek tereddüt etmeden zifiri karanlık tünele giriyorum. *Kelimenin tam anlamıyla* notaları takip ediyorum. Her bir zift taş duvar boyunca dans ediyor - farklı bir renk, tıpkı bir lazer ışığı gösterisi gibi. Elim onları izliyor, sundukları dokunsal lezzetlere çekiliyor: kabarcıklı kırmızılar, ılıman yeşiller, güneşin ısıttığı sarılar ve okyanus derinlikleri kadar serin ve değişken maviler, cerulean ve lacivertin kuyruklarındaki safirler gibi parladığı

korkunç dişli balıklar.

Uzakta onu görüyorum: gölgelerle örtülü üstadımı. Gözleri tekrar parlıyor - bir dilek kuyusunun dibindeki iki kuruş. Dileklerimi gerçekleştirebilir mi? Acı çekmeden şarkı söylememe yardım edebilir mi?

Yukarıdan ağır bir sis sızıyor ve bizi ayırıyor.

Damlayan bir ses yankılanıyor ve ayaklarım soğuk, yükselen suyun içinde sıçırıyor. Bir an için cesur oluyorum ama sıvı siyaha dönüp beni boğazıma kadar yuttuğunda cesaretim azalıyor.

Buz gibi dalgaların içinde titriyorum. Boğazım daralıyor. Panikliyorum. Başımı açıkta tutmak için mücadele ediyorum. Bu bir tünel değil; bir kutu. Çürümüş balık ve durgun çamur kokan suyla dolu bir kutu.

Boğuluyorum.

Tenim donuyor, ciğerlerim yanıyor; zihnim sersemleşiyor, uyuşuyor. Tahta duvarları tekmeliyorum ama kırmak için çok zayıfım, çok küçüğüm, çok korkuyorum.

Bilinçsizlik azalıyor.

Keman beni canlandırıyor. Müzikten daha fazlası oluyor. Bir sese dönüşüyor.

Üstadım içinden konuşuyor, özgürlüğe giden yolda savaşmam için beni ikna ediyor. Dişlerimi sıkıyorum ve tekrar tekmeliyorum. Yaptığım her şey ağır çekim, ta ki sonunda sol dizim patlayıp derimde açık bir yarık bırakana kadar. Bir gün yara izi olacak.

Ama şu anda önemli olan tek şey özgür olmam.

Kutu patlayarak açıldı ve yüzeye çıktım. Tepemde yıldızlarla örtülü gece göğü beni selamlıyor. Müzikal lazer ışığı gösterisi kaotik bir düzensizlik içinde gezegenlere dönüşüyor. Onlara katılana kadar yukarı doğru sürükleniyorum, ortada, Samanyolu'nun merkez üssünde, kadife bir örtü gibi sıcak ve rahatlatıcı bir yerde.

Kendi şarkım kemana katılmak için serbest kalıyor, hem göksel hem de güçlü bir düet. Boşluklar kafamın içinde yankılanıyor, ağzımın ve burnumun arkasında sıralanıyor ve üst sesime geçiyor. Sesim yükseliyor - tiz Do o kadar bozulmamış ki altın bir parıltı oluşturuyor - ışıltılı enerjiden yapılmış bir baloncuk. Maestromun ışıltılı gözleriyle eşleşiyor.

Galaksideki gezegenler ve yıldızlar etrafımızda süzülüyor, hizalanıyor, kemancının ve benim şimdi bir olarak taşıdığımız melodiye biniyor.

İki yarım birleşti.

Cennetin hizalanmasıyla, dünyada her şey yolunda. Müzik, sevgi ve mutluluk. Ayrıca barış.

Evren bize ait. Birlikte ona sahibiz. Birlikte kazandık.

"Rune."

Fısıltı kulağımı ısıtıyor. Kıvrılıp yorganı başımın üzerine çekiyorum, REM uykusunun özel cennetini terk etmeye isteksizim.

"Hadi tatlım. Avluda kahvaltı servisi var. Derse zamanında yetişebilmen için bir şeyler yemelisin. Bugün nasıl hissediyorsun?"

Annemin sesindeki endişe ütopyamı paramparça ediyor ama ben o rüyanın ayrıntılarını zaten ezbere biliyorum. Babam öldükten kısa bir süre sonra görmeye başladığım rüyanın aynısı. Büyükanmem beni boğmaya çalıştığında, hayatımın en karanlık ve en korkunç olayında beni çeken rüya. Bilincimi kaybetmek üzereyken onun müziği beni uyandırdı ve kendimi kurtarmam için bana güç verdi.

Ondan sonra bile üstadım, iki yıl önce aniden onu rüyamda görmeyi bırakana kadar, olayla ilgili kabuslar sırasında bilinçaltıma uzun süre eşlik etmeye devam etti. Uykumdaki düetlerimizi özlemiştim. Sonunda tekrar o rahatlık ortamına kavuşmak çok iyi geldi.

Bunca zaman keman çalan kişinin hep babamın ruhu olduğunu düşünmüştüm. . benim müzik taşıyıcım. Ve gözlerinin eladan parlayan bakırımsı altın rengine dönüşerek karanlıkta bana fener görevi gördüğünü.

Ama dün, bahçıvanın başlığının içinde parlayan o gözleri gördüm. Ve şimdi yine rüyalar görüyorum.

Bu ne anlama geliyor?

Titriyorum, bunun tek nedeni annemin yorganımı çekerek tenimi odanın serinliğine maruz bırakması. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Yatağın perdelerini açık tutuyor ve lav lambasından yumuşak lavanta ışığı rahat mağarama süzülüyor. Küçük odamda saat hâlâ gece yarısı gibi görünüyor. Onun duruşu dijital saatimi engelliyor.

"Saat kaç?" diye sordum. "Sabah yedi buçuk."

Cevap beni ayağa kalkacak kadar sarstı, o kadar hızlıydı ki neredeyse başımı ön odanın alçak, kemerli tavanına çarpacaktım. "Sekizde havaalanında olman gerekiyordu! Neden beni daha erken uyandırmadın? Veda etmek için zamanım olsun istedim." Kendimi yine küçük bir kız gibi hissediyorum, onu bırakabilmek için bileğimdeki o kırmızı ipliğe ihtiyacım var.

Annem elimi okşadı. "Sorun yok. Aradım ve uçuşumu değiştirttim. Hafta sonuna kadar kalacağım, Lottie'yle hasret gidereceğim ve kendi başıma biraz gezeceğim. Buradayken giymek için birkaç kıyafet alabilirim. Belki mükemmel gelinliği bile bulabilirim, değil mi?"

"Anne, Ned'le birlikte evde düğünü planlıyor olmalıydın." Yeni nişanlandı ve nişanlısıyla kaliteli zaman geçirmek yerine bizim evde tek başına.

Başını iki yana sallar. "Sen benim önceliğimsin, Rune. Sadece henüz ayrılmak konusunda kendimi iyi hissetmiyorum. Büyün bu sefer farklıydı."

Büyükanne Lil gibi tamamen yarasa maymuna dönüşebileceğinden endişelendiğimi söylemesi sessizlikte yankılanıyor. Lav lambası yumuşak bir fokurtu çıkarıyor

Ses ve floresan ışığı her şeyi ürkütücü gölgeler içinde bırakıyor. Annem yüzünün yarısı gitmiş gibi görünüyor.

Rüyamdaki dondurucu su gibi etrafımda yükselen korku ve kafa karışıklığı hissini hafifletmek için omuzlarımı silkiyor ve omuzlarımı yuvarlıyorum, zaten pek çok şey yüzünden boğuştuğum suçluluk duygusuna ek olarak - dün bayılma numarası yaptığım için annemin daha uzun süre kalmasına neden olmak da dahil olmak üzere.

Sadece havaalanını aramakla kalmadı, ev temizleme servisindeki patronunu da bilgilendirmek zorunda kaldı. Şimdi de balayı için saklaması gereken tatil günlerini kullanıyor. Hayatını böyle altüst ettiğine göre gerçekten üzgün olmalı.

Ve düşününce, ne kadar berbat durumda olduğumun farkında bile değil.

"Hadi harekete geçelim." Avucuyla sol dizimi dürtüyor, neredeyse dantelli kısa pijamamın açıkta bıraktığı yara izine dokunuyor. "Son sınıflar son kahvaltılarını yaparken, küçükler de derslerine başlıyor. Birlikte mezun olacağın çocuklarla tanışmak için mükemmel bir zaman."

Utaniyorum. Çünkü "bayılma" olayından sonra akşamın geri kalanında odamda kaldım ve Sunny dışındaki öğrencilerle tanışmaktan kaçındım. Ancak öğretmenlerin çoğu tanışma faslını hızlıca geçti.

Profesör Diamond Tomlin -yirmi beş yaşında personelin en genci, tiyatro ve bilimle ilgili her şeyin eğitmeni- alternatif punk grubuyla Paris'te verdiği bir hafta sonu konserinden yeni dönmüştü. Tüvit ceket ve pilili pantolonu dışında, koyu renk sakalı ve sıırım gibi yapısıyla bir davulcuya benziyordu. Ama kafasının her tarafına kalın kahverengi dalgalar halinde yayılmış saçları ve meraklı mavi gözlerinin keskinliği ona daha çok genç, asi bir Einstein havası veriyordu ki bu da Sunny'nin bana söylediklerine uyuyordu: ışıklar söndükten sonra yatakhaneğinde bilim deneyleri yapmayı seviyordu ve bu deneyler kapısının altında garip turuncu parıltılara neden oluyordu.

Müdür Norrington profesörün arkasından gelip elimi sıktı ve ikinci dönem finansal okuryazarlık ve kariyer planlama derslerinde beni de görmek istediğini söyledi. Aksanından ve yıpranmış yakışıklılığından, havasız kazaklarının ve tel çerçeveli gözlüklerinin ardında bir İngiliz casusu olduğuna ikna olmuşum. Odamdan çıkarken istemeden de olsa Madam Harris'e (okul kütüphanecisi, klasik edebiyat eğitmeni ve kıvrımlı, sarı saçlı, gri gözlü bir paket içinde danışman) çarptığında bunu doğruladım. Düşürdüğü kağıtları toplamasına yardım ederken gözleri kilitlendi ve aralarında bir 007/Miss Moneypenny titreşimi geçti.

Romantik anları, tarihi müzikoloji ve vokal pedagojisi eğitmeni ve akademideki en korkunç personel olan Madam Bouchard'ın ortaya çıkmasıyla paramparça oldu. Bouchard, demir gibi sert duruşu, ince dudaklı, ağır boyalı yüzü ve beline düşmeden önce sıcak pembe bir boyaya akan düz beyaz saçlarıyla bu kasvetli, unutulmaz yere mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Frankenstein'in Gelini'nden fırlamış gibiydi. Yine de Sunny'nin bana söylediğine göre Bouchard canavardan çok çılgın bir bilim adamı. En sevdiği eğlence tahnitçilik. Hatta ikinci kattaki boş soyunma odalarından birini atölyesine ve kişisel sergi salonuna dönüştürmüş.

Bouchard beni eğitimim hakkında sorguya çekmeye başladığında diğer üç öğretmenin nasıl dağıldığına bakılırsa, korkunç ünü ondan önce geliyor: Amerika'daki eğitimcinin kim olduğu, kaç kez halka açık performans sergilediğim ve ne kadar zamandır "küçük bir bülbül olduğum çünkü bu kadar iyi ustalaşmak için Renata'nın *The Fiery Angel*'daki aryasını aylarca çalışmış olmalısın." Charlotte Teyze gözlüklerini düzeltti ve yeterince stresli bir gün geçirdiğimi ve röportaj yapmamam konusunda ısrar etti.

İki bayan tartışmaya başladı. Annem ve ben, Müdür Fabre gelip Bouchard'a sorularını başka bir zamana saklamasını söyleyene kadar şaşkın şaşkın oturduk. Nazik, yakışıklı bir yüzü ve Fransız aksanı vardı; ama gür beyaz saçları ve iri sakalı bir Fransız'dan çok seçkin bir denizci kaptanı andırıyordu. Bouchard, personeli işe alan ve işten çıkaran adamla ters konuşmaya cesaret edemedi. Charlotte Teyze'ye ters ters baktı, sonra da kekelemeler ve hırıltılarla dolu bir telaş içinde oradan ayrıldı. Beni bu şekilde kurtardıktan sonra, eğer dersleri en sevmediğim dünya coğrafyası ve sosyal bilgiler olmasaydı, müdür yılın öğretmeni için benim seçimim olurdu. Seçmelerde şarkı söylememe iltifat etti, sonra kostüm tasarımcısı ve sağlık öğretmeni olan eşinin Paris'te bir defilede olduğunu söyleyerek özür diledi.

Kendisi en çok tanışmak istediğim öğretmen ve bugün onu aramaya karar verdim bile. Kostümler konusunda yardım teklif etmeyi umuyorum. Eğer burada sıkışıp kalacaksam, dikiş dikmek ve tasarım yapmak aklımı başımda tutmak için elimdeki en iyi şanslar.

"Ödünç aldığımız üniformalar nerede?" Annem düşüncelerimi bölüyor, dün gece uyumak için yerleşmeden önce eşyalarımı koyduğumuz dolabımı karıştırıyor - ben rahat perdeli mağaramda, o da şezlongda. Bu gece ona yatağı teklif edeceğim. Sırf benim sahtekârlığım yüzünden on santim kısa bir kanepeye kıvrılmak zorunda kalması haksızlık olur.

Ayrıca, yatağımın üstündeki havalandırmadan gelen hışırtı ve nefes alma seslerini duyup duymayacağını merak ediyorum. Belki de bunlar yüz yıllık bir binanın çıkardığı seslerdir. Ama her şeyde olduğu gibi bunun da kafamdan kaynaklanmadığını bilmek beni rahatlatacak.

Annem dolaptan birkaç kıyafet çıkarıyor. Üniformalarımın bulunduğu pembe çanta dün, planlanmamış opera performansım ile eşyalarımızı yerleştirip her şey normalmiş gibi davranma çabamız arasında kayboldu. Charlotte Teyze bana geçici yedekler vermek için geçen yılın son sınıf öğrencilerinin bağışladığı eski üniformaları karıştırmak zorunda kaldı.

En son ne kadar garip ve büyük göründüklerini hatırlayarak burnumu kırıştırıyorum.

gece onları denediğimde. "Neden onlar gelene kadar sokak kıyafetleri giyemiyorum? Bunlar hafifletici sebepler, değil mi?"

Annem dudağını çiğniyor. "Kural kuraldır. Lottie zaten senin için yeterince eğildi. Akademide sınırı çizmek zorunda. Sınıfa üniformasız gidersen notun etkilenir. Satın aldıklarımızı bulana kadar bunlar işimizi görür. Eminim gün sonuna kadar gelirler."

Başımı sallıyorum, kıyafetlerinizin çalınmasının ne kadar rahatsız edici bir his olduğundan bahsetmiyorum, birisinin neden bu kadar kişisel bir şeyi aldığını merak ediyorum.

Tabii seçmeleri yarıda kestiğim için intikam almak için değilse.

Asi saçlarım omuzlarıma dökülüyor, birkaç tutam aniden ısınan yanaklarıma yapışıyor. Annemin bana verdiği fırçayı kullanarak dalgaları yüzümden uzaklaştırıyorum, ta ki elektriklenene kadar. Örgü bir saç bandını yerine oturtup ayaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve esniyorum.

Uykulu uzuvlarımı binicilik alışkanlığı özentisi gri ceket, uzun etek ve beyaz fırfırlı gömleğin içine sokarken, pastırma ve tarçın kokusu zengin kahve notalarıyla karışıyor ve kapımın altından süzülüyor. Midem gurulduyor. Dün gece, yapış yapış çorbayı cildimden temizlemek için duş aldıktan sonra başka bir şey yemeyi reddettim. Aç olmadığımı söyledim; ama gerçek şu ki, çok korkmuştum.

Viktorya dönemi kıyafetleri içinde, kimsenin bilmediği, bir dokunuşla yok olup güllerin canını çekebilen bir adamı görmem nasıl mümkün olabilir? Babama ait olduğunu düşündüğüm keman müziği eşliğinde yıllardır rüyalarımın giren gözleri?

Tedirgin edici düşünceleri içimin derinliklerine itiyorum. Bugün gerçek dünyada endişelenecek yeterince şeyim var. Ödünç aldığım eteğin belini kemerle sıkamak, fazla kumaşın kıvrılmasına ve tuhaf yerlerde kabarmasına neden oluyor. En azından kırmızı kravat uyuyor. Şevval aynaya bakma riskine girmeden hafifçe allık ve şeftali rengi dudak kremi sürdükten sonra, kaderime boyun eğmiş bir halde annemi kapıya kadar takip ediyorum.

Yıkılmadan performans gösterebileceğimi kanıtlayana kadar bu işin içinden çıkamayacağım. Dünkü fiyasko bu gerçeği gün ışığına çıkardı ve annemin, onsuz burada kalabilecek kadar güçlü olduğumu hissedene kadar yanımda kalma kararlılığıyla da doğrulandı. Annem yıllardır benim eksikliğimle başa çıkabilmek için kendi hayatını askıya aldı.

Bir zamanlar beni bu kadar tatmin eden şarkı söyleme yeteneğimin neden bir hastalık gibi içimi kemirdiğini anlamamanın zamanı geldi. Neden bozuk olduğumu bilmeliyim ki kendimi düzeltebileyim. Öyle ya da böyle.

Belki burası bunu yapmama yardımcı olabilir ve o zaman nihayet geleceğime umutla bakabilirim. Çünkü adım atmaktan ve korkularıyla yüzleşmekten daha kötü bir şey olduğunu fark etmeye başladım - ve bu zaten ölmüş gibi yaşamak.

PERFORMANS SANATI

"Düşünmek korkunun üstesinden gelmez, ama harekete geçmek gelir."

W. Clement Stone

Klostrofobik yatakhane odamı büyük fuayenin engin zenginliği için terk ederken, annem ve ben ani aydınlığa karşı gözlerimizi kısıyoruz. Sabah uzun, kesme cam pencerelerden süzülüyor, mermer zeminler, bronz heykeller ve aynalı duvar boyunca elmasların, karelerin ve yıldızların benekli izlerini bırakıyor.

Yansıımama odaklanıyorum ve o ürkütücü izlenme hissi içimi ürpertiyor. Leroux'nun efsanesine göre, hayalet avını genellikle aynalar aracılığıyla izler, hatta Christine'i yeraltı dünyasına çekmek için onları kapı olarak kullanırdı.

Buz gibi bir rüzgar üzerime doğru esiyor ve saçlarımı okşuyor. İrkilerek havalandırma deliklerine bakıyorum ve klimanın çalıştığını görünce rahat bir nefes alıyorum.

Soğuk havayla dans eden ılık güneşin uyumsuzluğunun tadını çıkararak rahatlamaya başlıyorum. Doğal ışıktaki olmanın beni her zaman canlandıran, yetenekli ve güçlü hissettiren bir yanı olmuştur. Sanki onun gücünü bir şekilde içime çekiyorum. Babam, onun aurasının tadını çıkardığımı söylerdi. Annem de ona gülerdi. Ama inanıp inanmaması önemli değil. Ben ne hissettiğimi biliyorum.

Doğrudan bir güneş ışığına doğru adım atıyorum ve kanım tepki veriyor, bacaklarımda ve kaslarımda dayanıklılık kıvılcımları patlıyor. Bu enerji verici his cesaretimi besliyor. Annem ve ben dolambaçlı merdivenlerden çıkıp yemek kokularını takip ederek avluyu bulurken, kendimi bunu yapabileceğime ikna ediyorum. Burası tiyatro üzerine kurulmuş bir okul. Kendimden emin davranabilirim. Diğer öğrencilerle yüzleşebilir, seçmeleri böldüğüm için özür dileyebilir ve hepsini kazanabilirim.

Üçüncü kattaki avluya vardığımızda iyimserliğim kısmen karanlık, kemerli girişten sızan sessiz sohbet nedeniyle, ama daha çok hoparlörlerden yumuşak bir şekilde gelen şarkı nedeniyle sarsılıyor. Agresif ve sert sessiz harflerle işaretlenmiş dilin zengin nüanslarını Rusça olarak tanıyorum. Öğrencilerin dün seçmelerine katıldıkları operadan; ancak bu parça erkek sanatçılardan birine ait, bu da zihnimde açan orkestral gökkuşağının neden beni tüketmediğini açıklıyor. Sadece kadın aryları bu etkiye sahip gibi görünüyor.

Eşikte tereddüt ediyorum, bugün Renata'nın başka bir şarkısı çalarsa, benimle konuşmayacağını ... ya da konuşursa, düşük ses seviyesinin boşaltma kaşınımı bastıracağını umuyorum. Başka bir aşağılanma nöbetiyle yüzleşmeden önce bir ya da iki gün kendime gelmek istiyorum.

Annem eşiği geçiyor ve beni cesaretlendirmek için başını sallıyor. Şampuanımın tatlı portakal ve vanilyasını tatmak için saçlarımın uçlarını kemirerek onun peşinden gidiyorum ve karakterime bürünüyorum.

Aralarındaki duvarlar yıkılmış üç amfiden oluşan geniş kafeteryanın iyi aydınlatılmış olmasını, her köşesinde açık hava ışığını içeri alan pencereler bulunmasını bekliyordum. Atriyumlar böyledir, değil mi? Büyük, aydınlık ve güneş dolu, yağmur ormanı gibi bitki ve çiçeklerle dolu?

Bu değil. Buraya neden avlu dediklerinden bile emin değilim. Görünürde tek bir bitki yok ve yurt odalarımız kadar kasvetli. Yerleşim yeniden tasarlanırken pencerelerin yerine yuvarlak aynalar yerleştirilmiş. Yansıtıcı yüzeyler - modaya uygun bir şekilde sıkıntılı görünmek için gümüş arkalığın silindiği yerlerde lekeli ve siyah - hayalet, batık bir gemideki lombozları andırıyor.

Yansımaların diğer tarafında bir şeyler olduğuna dair o sarsılmaz his beni harekete geçiriyor ve adımlarımı hızlandırıyorum. Koyu kırmızı-siyah çizgili parlak zemin, Mary Jane makosen ayakkabılarımın altında sessizce kayıyor. Kare kırmızı-siyah karolar renk düzenini tavana kadar sürdürüyor. Uzun oda boylamasına bölünmüş. Parlak kırmızı sandalyeler ve çoğu gölgelerle örtülü öğrencilerle dolu mum ışığıyla aydınlatılmış masalar uzak duvarları kucaklıyor.

Giriş tarafı olan bu yarı açık ve odanın en sağ ucundaki köşede yer alan büfeye giden yolu sağlıyor. Üstümüzdeki alçak, kırmızı tavandan gotik tarzda bir avize sarkıyor, on iki inç uzunluğunda siyah ve altın rengi konik mumlar ters çevrilmiş gibi. Küçük alevler büyüklüğünde ve şeklinde parlayan çok sayıda uç, yürüyüş yolunu ince sarı bir pusla aydınlatıyor.

Duvara yakın durarak ışıklı yolu takip ederken, omuzlarımı gererek fısıltıların başlamasını bekliyorum. Birkaç adım sonra, yemek yiyenlere yan gözle bakıyorum ve herkesin yemek yemekle meşgul olduğunu, kendi sohbetlerine daldığını ya da spirallere veya günlüklere notlar yazdığını görüyorum, görünüşe göre her yönden net bir görüş sağlamak için odanın uçlarına asılan iki büyük ekran TV'de yer alan opera hakkında.

Kafeteryanın neden bu kadar loş olduğunu şimdi anlıyorum. Hoparlörlerden akan şarkılar sinema tarzındaki görüntü ile senkronize ediliyor. Öğrenci el kitabında, özellikle yıl sonu programıyla ilgili olarak, opera dünyasına dalacağımız vurgulanıyordu. Sadece müziği öğrenmekle kalmayacak, her performansın arkasındaki teatralliğe de hakim olacaktık: hem görsel hem de işitsel yönleri kucaklayacaktık. Popüler ya da klasik filmler, reality showlar yerine her perdeyi televizyonda tekrar tekrar oynamaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

ya da diğer gençlik programları?

Konsantre olan ve not tutan öğrencilerin sayısından, gerçekleşen opera performansı üzerine bir tür ödev verildiği anlaşıyor. Dev ekranlarda, farklı pozlarda genç rahibelerden oluşan bir kalabalığın sıralandığı mavi ışıklı bir sahne beliriyor. Katolik bir kardinal, yarı giyinik rahibelerden birini baştan çıkarıyor. Rahibenin yüz ifadesi, sanki paylaştıkları yasadışı arzu tutuşacak ve dünyayı acı ve coşku dolu bir katliamla sona erdirecekmiş gibi, ancak coşkulu bir dehşet olarak tanımlanabilir. Yüzleri grotesk palyaçolar gibi boyanmış tuhaf erkeklerden oluşan bir seyirci ikiliye bakıp onları alkışlıyor. Gösteri eşit derecede şehvetli ve rahatsız edicidir.

Annem ve ben köşeyi dönüp, kaygan zeminin yerini bir büfe tezgahını çevreleyen siyah-altın kareli halıya bıraktığı iyi aydınlatılmış bir oyuğa giriyoruz. Tepeden aşağıya doğru uzanan dijital menü panosunda hem Amerikan hem de Paris mutfağından yemekler ve fiyat listesi yer alıyor. Annem bana Charlotte Teyze tarafından önceden ödenmiş öğrenci yemek biletimi uzatıyor ve kredi kartını hazırlayarak önümüzdeki iki kızın seçimlerine karar vermesini bekliyor.

Haki önlüklerin altında üniformalar giymiş beş öğrenci, uzun siyah mermer yüzeyin arkasında siparişleri almak ve yiyecekleri yenilemekle meşgul: tarçınlı rulolar, çeşitli bagetler, kruvasanlar ve cam kasaların içindeki kekler, ardından diğer uçta buharlı paslanmaz çelik küvetlerde yumurta, krep ve domuz pastırması.

Bir öğrenci gümüş takımları parlatıyor, bardakları düzeltiyor ve kahve kaplarını çalışır durumda tutuyor. Bir de meyve ve peynir istasyonu var. Orada, parıldayan mavi gözlü ve soluk sarı saçlı bir adam - floresan ışığında neredeyse beyaz parlıyor - yarısı buza gömülü paslanmaz çelik bir kaseden biraz karpuz dağıtıyor. Güzel bir Hispanik kız servis için uzanıyor. Boyu 1.80'den fazla olamaz.

Boyu 1.80'in üzerinde olan adam kaseyi geri çekiyor, böylece kız kaseye tam olarak ulaşamıyor ve sonunda alaycı bir sırıtışla uzatıyor. Kadın uzun, koyu renk at kuyruğunu sallıyor, ona şakacı bir kaş çatıyor ve İspanyolca bir şeyler söylüyor. Kız uzaklaşırken adam sırıtıyor. Görünüşe göre dili biliyor ve birkaç puan kazandığını düşünüyor. Beni bakarken yakalıyor ve cilveli bir sırıtış atıyor. Gerekli barikatları kuruyorum ve gözlerimi kasanın yanındaki duvarın bir kısmını kapatan bir şövale üzerindeki kara tahtaya dikiyorum.

Okulun dört açısı var, ancak öğrenciler mutfakta ve tezgâhta yardım etmekten ve temizlik yapmaktan sorumlu. Bu kısmen paradan tasarruf etmek ama daha çok onlara sorumluluk öğretmek için. Bu nedenle öğrenciler aynı zamanda yerleri paspaslamak, banyoları ve duşları temizlemek, yatakhane odalarını düzenli tutmak ve birçok tırabzanın tozunu almak ve opera binasının diğer el bakım işlerini yapmakla da görevlendiriliyor.

Öğrencilere bu görevler veriliyor, yani bana da. Bizim bir parçamız olarak

sınıfta, her birimizin haftalık bir ödev alması gerekiyor. Kara tahta, herkesin o haftaki çalışma programını yazdığı görev listesi olarak kullanılıyor. Öğretmenler gönüllülere liderlik eder ve sırayla yardım ederler. Bu yüzden Charlotte Teyze'yle ilk tanıştığımda elinde bir toz bezi vardı ve bir önlük giyiyordu.

Sunny'nin adını bulmak için kara tahtayı tarıyorum. Onun görevini üstlenmemi önerdi - çoğu yeni gelen öğrencinin uyum sürecine yardımcı olmak için akran danışmanlarıyla bu protokolü izlediğini söyledi. Ama ben kendime bir görev bulmaya ve bu süreçte gizemli bahçıvanı aramaya karar verdim. Dün gece Charlotte Teyze'yle fikrimi tartıştım. Yıllardır kimsenin yapmadığı bir iş için gönüllü olmak istediğimi söyledim. Biraz ikna etmek gerekse de bana onay verdi.

Şövalenin tablasındaki tebeşiri kaldırarak, ikinci isim sütununda son bir satıra başlamak için 51 sayısını karalıyorum. Sonra da yazıyorum: *Bahçecilik görevi- Rune Germain*, bahçenin diğer tarafındaki ormanı ya da mezarlığı düşünmemeye çalışarak.

Annem ve ben kasaya çağrıldığımızda parmaklarımdaki tebeşir tozunu silecek zamanım bile olmamıştı. Bir kase meyve, çavdarlı çörek ve bademli cappuccino istiyorum. Siparişleri alan kadın kendini Müdire Fabre olarak tanıtıyor, tam da tanışmayı umduğum öğretmen.

Kalbim heyecan ve gerginlikle dans ediyor.

Kırkly yaşlarının üstünde, bir manken gibi ince ve uzun bacaklı, kusursuz teni camekândan alıp kâğıda sardığı zengin, kahverengi ekmekten bir ton daha açık. Meyve siparişimi beyaz-sarı saçlı çocuğa iletiyor, mükemmel kemerli kaşları açık kahverengi yumuşak gözlerini çerçevesiyor. Tezgâhın üzerinden yemek fişimi almak için uzandığında, mavimsi gri çizgilerle parlatılmış abanoz rengi saçları omuzlarını çevreliyor. Önlüğünün altındaki kıyafetlerinden anladığım kadarıyla, en az onları giyen kadın kadar şık ve zarifler.

Operanın kostümlerini gündeme getirmenin bir yolunu arıyorum ve o konuştuğunda tam dilimi bulmak üzereydim.

"Kocam bana dünkü performansınızdan bahsetti." Sesi ipeksi, tıpkı biletimi bana geri verirken avucunun benimkini okşaması gibi. Her kelimeyi Fransız aksanı olmadan mükemmel bir İngilizceyle söylüyor. Kişisel hikâyesini merak ediyorum - yabancı kocasıyla nasıl tanıştığını ve buraya nasıl geldiğini. "Kelimelerin kifayetsiz kaldığı biri değildir ama inanmak için seni duymam gerektiğini söyledi. Karşılaştırılacak bir şey olmadığını söyledi. Ne zamandır çalışıyorsun?"

Pratik mi? Hiç yapmak zorunda kalmadım. Yüzüm bir şenlik ateşi gibi parlıyor. Annem gergin bir şekilde boğazını temizliyor. İkimizi de kurtaracak inandırıcı bir yalan uyduramadan, tanıdık bir Güneyli aksanı omzumun üzerinden fırlıyor.

"İşte buradasın!" Sunny yanımdaki tezgâha doğru adım atıyor, hoş geldin sırtışı o kadar geniş ki alt çenesinde dün fark etmediğim iki çarpık dişi görebiliyorum. Yüz kaslarının gerginliğiyle çilleri birbirine yapıyor ve alacalı maske etkisini artırıyor. Saçlarını dağınık bir şekilde yandan örmüş. Birbiriyle uyumlu klipsli kravatlarımızla aynı kırmızı renkte, sahte kadife çiçeklerden oluşan bir spreyci çıkıyor.

"Madam Fabre, siz kızların ortak bir yönü var." Sunny öğretmenin elindeki çöreği alıyor, ağzına atmak için bir parça kopardıktan sonra bana uzatırken kâğıt kaplamasını buruşturuyor. "O bir moda tutkunu. Bavulunda desenler falan gördüm."

Sırıtıyorum. Dün gece Sunny'ye kostüm tasarımının bir parçası olmayı ne kadar çok istediğimden bahsettim. Ve şimdi mükemmel bir giriş yaptı. Müdire Fabre tekrar devreye girmeden önce ağzımdan kaçırmaya fırsat bulamadığım bir teşekkürle dolup taşıyorum.

"Öyle mi? Başka bir terzinin fikrini alabilirim. Televizyonda oynayan sahneyi gördünüz mü? Rahibeleri?"

"Çoğunu gördüm," diye cevap veriyorum, sonunda ustalaşmak için gerçekten çalışmam gereken bir yeteneği sergilemeye hevesliyim.

"Ucuz ama çok yönlü ve dayanıklı bir kumaşa karar vermem gerekiyor. Dördüncü perdede bir tavernada geçen komik bir rahatlama sahnesi var. Her iki sahne için de aynı oyuncular kullanacağız, bu da iki kat kostüm demek - rahibe kıyafetleri ve meyhaneci kadın üniformaları. Eğer dikkatli olmazsam, bütçemizde başrollerin kostümleri için yeterli para kalmayacak."

Kaşlarımı çatıyorum. Televizyona son baktığımda rahibeler sahnenin etrafında zıplıyorlardı, gözleri kocaman ve vahşi, sanki ele geçirilmiş gibiydiler. "Hareket edebilecekleri kadar rahat olmalı... hafif olmalı ki sahne ışıkları altında aşırı ısınmasınlar. Ama otantik rahibe kıyafetleri gibi sağlam ve ağır *görünmeli*. Değil mi?"

Madam Fabre başını sallıyor. "Kesinlikle..."

Bir bölücüye atılan çatal bıçak takımlarının çınlamasını duymazdan gelerek Sunny'nin saçlarına ve minik kadife çiçeklere bir kez daha göz gezdiriyorum - floresan ışığı bazı yaprakları nasıl yaldızlıyor, yattıkları yöne göre diğerlerinden daha parlak hale getiriyor. "Kestirmesi olan bir kumaşa ihtiyacın var. Kadife gibi. İki taraflı kesin, sonra tüm dikişleri bir serger ile tamamlayın, böylece elbiseler ters çevrilebilir. Rahibelerin cübbelerinin ön yüzüne ışık vurduğunda mat ve koyu renkte olacak. Arka taraf ise farklı bir ton ve dokuda, daha parlak ve aydınlık olacaktır. Rahibelerin boyunlarına ve başlarına taktıkları pelerinleri, kısa ve kabarık elbiseler için dizlerden katlandıktan sonra cüppelerin etek uçlarını tutarak rahibe üniformalarının bellerini kavrıyabilecek bonelere ve önlüklere dönüştürün. Aynı desen, aynı aksesuarlar, tamamen farklı bir görünüm. Ve sadece bir takım için yeterli kumaş almanız gerekecek."

Müdire Fabre gülümsüyor; dolgun dudakların ardında beyaz dişler yayılıyor. "Bu harika." Bana fazladan bir muffin ikram ediyor. "Yardımanız için müesseseden."

Başım la teşekkür ediyorum ama tekrar düşünürken avucundaki kek tezgâhın üzerinde duruyor.

"Derslerden sonra bana yardım etmeye ne dersin? Yarın ölçüleri almaya başlayacağım, böylece eleme ve final seçmeleri bittiğinde hemen kalıpları kesmeye başlayabiliriz. Yardımcı rollerin kostümlerine de hemen başlayabiliriz, çünkü onlar zaten seçildi. Haftada en az iki ya da üç gece saat dörtten akşam yemeğine kadar dikiş dikeceğiz. Bu size ekstra kredi kazandıracak."

Sunny bana dirsek attı. Önce ona, sonra da tezgâhın arkasındaki öğrencilerden birinden bir fincan kahve alan anneme bakıyorum. "Kulağa harika geliyor," diye cevap veriyorum. Sırıtarak Sunny'ye zaten tadına baktığı keki uzatıyorum ve diğerini alıyorum.

"Mükemmel." Madam Fabre boşdaki elime bir cappuccino veriyor. "İğne ve iplik hakkında bir iki şey bilen bir öğrencimiz olmasının zamanı gelmişti."

Annem gülümseyerek kolumu okşuyor. "Şuna bak. Perde arkasında, tam da istediğin gibi. Ama tüm derslerinde notlarını yüksek tut."

Madam Fabre, "Ben şahsen sağlık ödevi olmayacağını garanti ediyorum," diyor. "Ve sosyal bilgiler profesörü üzerinde biraz etkim var, bu yüzden orada çalışmayı bitirmek için sınıfta zaman bulmanızı sağlayacağız." Göz kırıyor.

"Bayan Fabre birçok şapkası olan bir kadın." Sunny, yanağına bir parça daha kek tıktırırken sırtarak bu sözü ağzından geçiriyor.

Öğretmen güler. "Bu da Sunny'nin önümüzdeki hafta sonu yapılacak gezide şapkalarından birini ödünç almak için pek de ince olmayan ricası." Düşünceli bir şekilde ağzını büzüyor. "Sarkık fötr şapkamı düşünüyorum. . . yanında papatya olan."

Güneşli ışınlar. "Papatya taytım la aynı renkte olan mı?" "Tamamen tesadüf, değil mi?"

"Cumartesi sabahı yola çıkmadan önce odana uğrarım." Sunny başını sallayarak beni meyve barında sipariş ettiğim elma ve kirazları getiren adama doğru çekiyor.

Annem kalıp Madam Fabre ile sohbet edebilmesi için beni yönlendiriyor.

"Ee, bu Cumartesi hangi geziye gidiyorsun?" Meyve barına doğru giderken Sunny'ye soruyorum.

"Şşşt. Bunu birazdan konuşacağız. Ama önce Katarina'nın hayallerindeki adam la tanışacaksın."

Arkasından frene basıyorum, beni sürüklemeye çalışırken halı tabanlarımın altında parazit le patlıyor. "Şu adamdan mı bahsediyorsun-"

"Seni iki kat merdivenden mi indirdi? Evet. Hem de etten kemikten." Sunny beni daha önce izlerken yakaladığı parıldayan mavi gözlerin önüne yerleştiriyor.

O sırtış yüzüne geri döndü. Tam olarak küçümseyici bir ifade değil, sadece sezgisel, sanki benim hakkımda bilmesi gerekenden daha fazlasını biliyormuş gibi. Atkuyruklu kıza da aynı şekilde bakmıştı. Özgüven fazlası var; cesur, şakacı ve biraz da kibirli. Bunun gibi elit bir akademide karşılaşılması beklenen tipik bir zengin çocuğu. Çekiciliği onu tehlikeli yapıyor ... kaçınmam gereken biri.

"Rune, bu Jackson Reynolds," diyor Sunny. "Dünkü parlak zırhlı şövalyen."

Meyvelerimi tezgahın kenarına, ulaşabileceğim bir yere koyuyor. Baharatlı kolonyasının kokusu burnumda tütüyor; çene çizgimin yanında kalp atışlarının anısıyla beni korkutuyor, savaştığım mide bulantısının çırpınılarıyla alay ediyor.

"Adım Jax," diye mırıldanıyor zengin bir bariton sesiyle, başını bana doğru eğerken. "Ve ona cehennemi yaşatmayı bırak, Sunny."

"Ona asla cehennemi yaşatmayacağım. O benim kahramanım. Şarkı söylediğini duydun mu?" "Evet, sen de kim olduğunu biliyorsun." Çenesiyle eliyle

tezgahın diğer tarafında. "O yüzden sesini alçalt."

Dönüp Katarina'yı kara tahtanın yanında, Müdire Fabre'nin hâlâ annemle konuştuğu kasada sipariş vermek için fırsat kolladığını görüyorum. Kat'ın kusursuz yüz hatlarını buruşturan hırıltı gözümü korkutuyor ama asıl mavi gözleri içime işliyor. Bakışları elmasları eritebilir ... ya da arkasındaki duvarda, şövaleden birkaç metre ötedeki gibi aynaları.

Kara tahta önümde olduğu için daha önce fark etmemiştim. Bu açıdan, diğer taraftaki hareketi görebiliyorum - filmi bir siluet - dün fuayede gördüğüme benzer. Bu kez iki bakır rengi parıltı yanıp sönüyor, göz kırpar gibi. Yarım bir maske şekilleniyor, beyaz ve korkunç. İrkildim ve elimi ağzıma kapattım.

Kat gözlerini kısıyor, belli ki beden dilimi yanlış okuyarak onun bakışlarından korkuyormuş gibi yaptığını düşünüyor. Başımı sallıyorum ama Jackson'ınki gibi şık, kırılmış saçları olan bir kız dirseğinden tutup kara tahtayı işaret edince arkasını dönüyor. Aynaya tekrar baktığımda siluet gitmişti.

Dikkatimi Sunny ve Jax'e verip kendime hayal ettiğimi söylüyorum. Aynanın arkasında kimsenin olmadığını.

Hayaletten başka kimse yok. Bu sefer maskeyi gördüm.

Bu mümkün değil. Zavallı, çirkin bir ruh gerçekten bu opera binasında yaşamış ve Leroux'nun kitabına ilham vermiş olsaydı bile, yüz yıldan fazla bir süre sonra bugün hala hayatta olmazdı.

"-Arada sıkışıp kaldığım için biraz merhamet ... tek istediğim bu," diyor Jax Sunny'ye ve beni karanlık meditasyonlarımdan çekip çıkarıyor. Dönüyor

Arkasındaki Asyalı çocuğa. "Li, ben molaya çıkıyorum." Çocuk başını sallar.

Tezgâhın bizim tarafına gelen Jax önlüğünü çözüyor, uzun kollu polo tişörtünün ve gri elbise pantolonunun altındaki gergin kasları ortaya çıkarıyor. Ağırlık kaldırıyor olmalı çünkü RoseBlood'un dans ve koreografi dersleri dışında bir fitness programı yok.

Fark ettiğim için kendimi azarlıyorum ve bakışları tekrar kasanın yanındaki platin sarısı kıza kayarken onu takip ediyorum. Aynaya bakmamak için kendimi zorluyorum.

"Kız kardeşim Kat'in ilk elemeler için ikinci kez seçmelere katılmak zorunda kalmasının ne kadar adaletsiz olduğu konusunda çenesini kapatmadı." Jax üniforma ceketinin içinde omuz silkiyor.

"Psssshhh." Sunny gözlerini devirir. "Roxie ve Kat istedikleri kadar tıslayıp bağırabilirler. İkimiz de Audrey'nin Renata'yı oynamak için doğduğunu biliyoruz. Kız kardeşi geçen yaz New Mexico'ya gitmemesi için ona yalvardı. Burada kalıp özel ders alması için, çünkü Audrey'nin o rolü kapmasını istiyor. Bu büyük bir olay. Sırf büyük-büyük-büyükannesi İsveç Kraliyet Müzik Akademisi üyesi olduğu için Kat'in her zaman başrolü kapması adil değil."

"Adil *değil*," diye düzeltiyor Jax, gözlerinde komik bir parıltıyla.

"Vesaire, vesaire." Sunny kaşlarını çatıyor. "Birinci kademe elemeleri Çarşamba gününe ertelendiğine göre, Audrey'nin o çok korktuğu son notada ustalaşmak için fazladan zamanı var. Şansımız yaver giderse, Kat bir süre önce ona kriz geçirtmiş olan kadansın üzerinden geçecek. Daha önce başarabildiğine inanamıyorum. Umarım bu tek seferlik bir şeydir."

Sunny'nin açıklaması beni şimdiki zamana götürdü. "Bir dakika. Yaptığım şey yüzünden ilk eleme seçmelerini yeniden mi yapıyorlar?"

Sunny kekinden bir parça daha koparıp ağzına atıyor. "Evet. Öğretmenler oylama yaptı ve operayı bildiğin belli olduğu için senin de rol için bir şansın olması gerektiğine karar verdi."

Başımı salladım. "Hayır, istemiyorum. O kısmı bilmiyorum. Hepsi bir -" *Şans* demekten kendimi alıkoyuyorum. Bunu nasıl açıklayabilirim ki? "Benim yüzümden herkesi tekrar yapmak zorunda bıraktıklarına inanamıyorum." Kat'in hedef listesinde olmama şaşmamalı. O seçmelere katılan beş kız daha vardı. Onlar da hayal kırıklığına uğramış olabilirlerdi ama en azından Audrey dışında henüz şarkı söylememişlerdi. Kat'in arayı kusursuz yorumlamasını böldüm ve şimdi tekrar gözden geçirmesi ve muhtemelen bu sefer berbat etmesi gerekiyor. Ne kadar gergin olduğunu anlayınca boğazım düğümleniyor. "Özür dilemeliyim."

Sunny bu öneri karşısında mahcup görünüyor.

"İyi bir fikir değil," diye ekliyor Jax ve şu anda bize doğru bakan kız kardeşine yalvaran bir bakış fırlatıyor.

Kadının güzel yüz hatları erkeğine o kadar benziyor ki, ikiz olmalılar. Göze çarpan tek fark, onun mavi gözlerine karşılık onun kahverengi gözleri, özenle yapılmış makyajı ve bizim daha kadınsı versiyonumuzun altındaki narin yapısı.

erkek üniformaları ve saçındaki payetli saç bandıyla birlikte. Kadın yüzünü buruşturarak ona bakıyor, affetmiyor.

"Gördün mü?" Jax mırıldanıyor. "Onlarla mantık yürütmek mümkün değil. Kat seni parçalara ayırır ve kız kardeşim kan kokusunu alınca vahşileşir."

Sunny ısırıldığı çöreği neredeyse öksürerek çıkarıyor. "Ha. Değil mi? Rune, artık kendini suçlu hissetme. Hepimize bir iyilik yaptın. *Ateşli Melek* yorumumuzda Madiel ve Otterheim rolleri tek bir oyuncu tarafından oynanıyor. Jax, gerçek hayatta Audrey'nin koruyucu meleği olma umuduyla Renata'nın koruyucu meleği ve kötü çocuk aşk ilgisi olabilmek için rollere çıkıyor. Karşısında kim olduğunu düşünürsek, roller onunki kadar iyi. Ama . . . Planın işe yaraması için Audrey'nin Renata'yı kapması gerekiyor."

Jackson'ın kulakları kızarır. "Bunu sana Quan mı söyledi? Ağzına bir yem torbası falan bağlayabilir misin?"

"Ağızlığa ne dersin?" Sunny öneriyor. "O zaten köpek kulübesinde. Geçen hafta sonu gününbirlik gezimizde Clint Eastwood maratonunu kaçırmama neden oldu, çünkü atari salonuna takıldı."

Jax gözlerini deviriyor ve bana dönüyor. "Sadece operadaki bölümler için dışarı çıktım çünkü burada zamanımı geçirecek futbol ya da futbol topu yok." Biz diğer öğrencilerin siparişlerini almaları için yoldan çekilirken önlüğünü arkasındaki tezgâha fırlatıyor.

Sunny homurdanır. "Elbette, Jax. Güzel bir kızla öpüşme sahnelerin varken kimin temas sporlarına ihtiyacı var, değil mi?"

"Yapabilirsin, Sunny." Jax kaşlarını çatar, yüzü kıpkırmızı olmuştur.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Birincisi, onun bir zengin çocuğu olmadığını bilmek içimi rahatlatıyor; o büyük bir oyuncu, ne kadar aşık olduğunu bilmeyen bir kıza aşık olduğu gerçeğini gizlemeye çalışıyor. İkincisi, daha önce hiçbir liseli erkeğin kızardığını görmemiştim. Bu çok sevimli.

Onu yanlış değerlendirmişim ve iyi ki de öyle yapmışım.

"Bu arada," diye devam ediyor Sunny'ye kaşlarını çatarak, "bu akran danışmanlığı işinde gerçekten berbatsın." Jax, fazladan bir elimin olmayışıyla meşgulmüş gibi davranarak meyve kâsemi benim için masaya taşımayı teklif ediyor. "Tepsiler kasanın yanında. Sunny sana bir tane getirmeliydi ama *sorumluluk* almak yerine iğrençlik yapmakla meşgul."

"Sorun yok," diyorum.

"Hayır, değil. Ama endişelenme. Bir şeye ihtiyacın olursa ben onun yedeği olacağım." İşveli yan sırtışı bu kez gözümü korkutmuyor. "Rutini öğrenmene yardım edeceğim."

Omuz silkiyorum. "Koruyucu melek kanatlarını kazanmana engel olmadığı sürece sorun yok." Dudağımı ısırđım, onunla bu şekilde dalga geçtiğim için şok oldum. Onun ve Sunny'nin kolay anlaşması beni uyuttu. Bir an için kendimi Trig ve Janine ile takılıyormuş gibi hissettim.

"Aferin, Rune!" Sunny sırtarak bana beşlik çakıyor. Jax kahkahalarla karşılık veriyor. Onu kırmadığım için rahatlayarak gülümsememe izin veriyorum. Belki de burada olmak o kadar da kötü olmayacak... Tabii müzikten, kana susamış diva ikilisinden ve her köşede pusuya yatmış hayaletin gölgesinden kaçabildiğim sürece.

MÜZİKLE YÜZLEŞMEK

"Sadece sessizlik nehrinden içtiğinizde gerçekten şarkı söyleyebilirsiniz."

Halil Cibran

Sunny, Jax ve ben ana yemek salonunun loş ışıklı alanına giriyoruz. Neyse ki televizyonlardaki görüntüler solup boş bir ekrana dönüşmüş ve hoparlörlerden artık müzik sesi gelmiyor. Geriye sadece arka planda patlayan mumlar, sessizce sohbet eden öğrenciler ve tabakları sıyıran gümüşler kalıyor.

Üçümüz en uzak köşeye sıkıştırılmış yedi kişilik bir masaya doğru ilerliyoruz. İki öğrenci orada bekliyor, yüzleri yumuşak mum ışığında parlıyor. Ben boş tarafta yerimi alıyorum, annem büfeden çıkıp bize katılmaya karar verirse ona el sallayabileceğim şekilde konumlanıyorum.

"Rune, *bu* Audrey Mirlo," diyor Sunny, Jax'in daha önce flört ettiği atkuyruklu kızı işaret ederek.

"Küçük karatavuğumuz olarak da bilinir." Jax sırtarak masanın başındaki sandalyeyi ters çevirip üzerine oturuyor, kollarını iskeletin etrafına doluyor. Yemeğimi taşımama neden yardım etmek istediği şimdi daha iyi anlaşılıyor. Ona bakışından bunu nasıl anlamaz?

Audrey ona yan gözle azarlar gibi bakar. Sonra başıyla selam veriyor. Ben de gerginlik hissederek başımı sallıyorum. Çavdar ekmeğinin doyurucu lezzetine odaklanıyorum ve sıcak bir yudum fındıklı kapuçino ile yıkıyorum, beni uğurlu bir tılsım olarak mı yoksa bir rakip olarak mı gördüğünü merak etmemeye çalışıyorum.

"Nasılsın Sunspot?" diye takılıyor Audrey'nin diğer tarafındaki çocuk, eğimli badem gözleri Sunny'ye kilitlenmiş. "Sizin için bir yer ayırdım hanımefendi." Sahte Teksas aksanı dalgın dudaklarımı gülümsemeye ikna ediyor.

"Sağ ol ama almayayım, *Moonpie*." Sunny onun yerine benim yanımda, onun karşısında yer alıyor ve ayağıyla ittiği yanındaki sandalyeden kaçıyor gibi yapıyor.

Homurdanıyor. "Hâlâ bana kızgınsın, ha?"

"O tek değil, koca ağızlı lepestes." Jax, Audrey'nin arkasına uzanarak, şimdi yukarıda bahsi geçen *Quan* olduğunu anladığım kişinin kafasının arkasına bir şaplak atıyor.

"Hey!" Quan yaramaz bir sırtışıla tüylü kafa derisini ovuşturuyor. Sanırım her zaman yaramaz görünüyor. Kalın siyah saçları tepesinde her yöne doğru uzanıyor. Yanları ve arkasıyla kıyaslandığında dağınık bir ön çimenlik gibi görünüyor. Bir gözü diğerinden biraz daha yukarıda ve çocuksu dudakları sol tarafta sürekli yukarıya doğru eğik - onu benzersiz bir şekilde sevimli kılan asimetrik tuhaflıklar. Sunny de aynı fikirde olmalı, çünkü şu anda onunla masanın altında ayak oyunu oynuyor.

Diğerleri şakalaşıp dalga geçerken Audrey sessizce izliyor, arada utangaçça gülümsüyor. Pırıltılı maun rengindeki irisleri, koyu renk kaşlarına kadar uzanan rimelli kirpiklerinin içinde derinlere gömülmüş. Bu kız dumanlı göz makyajı hilesini mükemmelleştirmiş.

Titrek mum ışığı saçlarındaki kumral çizgileri ortaya çıkarıyor. Sol gözünün hemen altındaki bordo renkli uçan kuş dövmesi (çöreğimdeki kimyon tohumlarından biri büyüklüğünde) dikkati hemen hemen aynı renge boyanmış biçimli ağzına çekiyor.

Olgun, tatlı kirazları ve gevrek elmaları çiğneyerek akranlarımla sohbetini dinliyorum. Sunny ve Quan'ın geçen yıl *Faust*'un gösterimi sırasında orkestrada yan yana oturup spagetti Western'lere ve Clint Eastwood'un oynadığı her filme duydukları hayranlık nedeniyle birbirlerine bağlandıklarından beri bir çift olduklarını öğreniyorum. Ayrıca Quan'ın soyadının Moon-soo olduğunu ve Moonpie lakabının da buradan geldiğini öğreniyorum, tıpkı Audrey'nin lakabının İspanyolca'da kara kuş anlamına gelen Mirlo soyadından esinlenmesi gibi.

Audrey'e kuş dövmesini bu yüzden mi yaptırdığını sormak gibi bir hata yapıyorum ve tüm masa sessizleşiyor. Ortada bir hikâye var ama belli ki benimle paylaşamayacak kadar rahatsız.

Keşke onun ilgi odağını çalmak için burada olmadığım konusunda onu temin edebilseydim; ama bu sözü tutamam. Seçme sırası ona geldiğinde araya girip girmeyeceğim konusunda sıfır kontrole sahibim. Ve tüm öğrencilerin notlarının bir parçası olarak hazır bulunmaları beklendiğinden, gelmemelik edemem.

Tam çöreğimi yere düşürüp masanın altına girip bu gariplikten kaçmak üzereydim ki Sunny, Müdire Fabre'ın daha önce bahsettiği geziye atıfta bulunarak günü kurtardı. Her Cumartesi, öğretmenler ve öğrenciler Paris'e gününbirlik bir gezi yapıyorlar.

Bu hafta sonu öğrenciler Eyfel Kulesi'ne gidecekler ve daha sonra son sınıf öğrencileri bir deniz otobüsüyle nehir kıyısındaki bir alışveriş merkezine gitmeyi planlıyorlar.

on ekranlı sinema ve çok çeşitli restoranlar.

"Cadılar Bayramı'na bir aydan biraz fazla bir süre kaldığı için," diye açıklıyor Sunny, "Ekim ayında burayı süslemek için biraz dekorasyon bulabilir miyiz diye bakacağız. Geçen yıl elimizde sadece depodaki eski dekorlar vardı. Alışverişten sonra da sinemaya gidebiliriz. *Kazablanka*'yı Fransızca gösterecekler.

altyazılar. Sen de varsın, değil mi?"

Tereddüt ediyorum, cappuccino bardağıma tırnağımla vuruyorum. Şimdiye kadar gruptaki herkes gerçekten iyi görünüyordu. Ama bir hafta boyunca dersler ve sayısız doğaçlama serenattan sonra bu değişecek mi?

"Hadi," diye bastırıyor Sunny. "Gitmen gerek."

Ben cevap veremeden Kat ve Roxie masamıza geldiler.

"Bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum Sunny." Roxie, Sunny'nin omzunun üzerinden uzanarak kekinin son lokmasını kapmak için araya giriyor. "Bir hafta boyunca görevlerinizi tamamlayarak gezi kartı kazanmanız gerekiyor. Bunun nasıl işlediğini hatırlıyor musun?"

"Ama belki Rune'un durumunda öyle değildir." Kat benimle Jax'in arasına eğilmiş mırıldanıyor, kalın, karamel dalgaları Jax'in sol pazusuna dökülüyor. Jax sandalyesini Audrey'e yaklaştırıyor ve Kat'in saçlarını sarkıtıyor. Yasemin kokulu parfümü üzerime siniyor. "Görünüşe göre yeni sopranomuz tüm kurallardan muaf. Okula değerlendirilmeden nasıl girdiğini ... ve her zaman yapmak zorunda olduğumuz işlerle ellerini kirletmek yerine kendi işini nasıl yaptığını ... oh, ve provalara hiç gitmeden roller için seçmelere nasıl girdiğini düşünersek. Hayaletin kendisi tarafından eğitildiği için gerçekten haksız bir avantajı var. Onu da yanında getirmiş. Bunu biliyor muydunuz?"

Dilim damağım kurudu. Görünüşe göre Kat, dün annem beni gördüğünü söylediğinde bizi merdivenlerden takip eden öğrencilerden biriymiş. *Harika*.

Sunny Kat'e ters ters bakıyor ama o bir şey söyleyemeden Kat tekrar ayağa kalkıp koşmaya başlıyor. "Ne düşünüyorsun Audrey? Görünüşe göre sonunda gerçek bir rakibim var. Rune'un o son notayı nasıl çivilediğini duydun mu? Hâlâ koridorlarda çınlıyor, tertemiz ve bir çan kadar net."

Audrey tabağına bakar, neredeyse yeşile dönmüştür. Tek kelime etmeden sandalyesini geri iter ve gider.

Sunny'nin yanakları patlamak üzere olan bir balon balığı gibi şişiyor, ancak Quan onun elini tutuyor ve kız kardeşiyle yüzleşmek için ayağa kalkan Jax'e işaret ediyor.

"Senin derdin ne?" Jax hırlıyor.

Roxanne ceketinin yakasındaki hayali tozu okşar. "Hadi ama Jackio. Neden bir insan sırf teyzesi olduğu için özel muamele görsün ki?"

Gözlerini kısıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Christina Nilsson'la uzaktan akraba olduğu için Kat'e sürekli mola veriliyor. Diğer birinci sınıf öğrencilerinden herhangi biri geçen yıl buraya kaydolmak için o isimsiz hayırseverden resmi bir davet aldı mı?"

Hem Kat hem de Roxie, onun gerçeği karşısında dilsiz kalmış gibi birbirlerine boş boş bakarlar.

"Evet, bu doğru. Kat adam kayırmannın kraliçesidir. Bunun için gerçekten çalışmak zorunda kalan tek kişi Audrey. İki işte birden çalışıyor. Bağış topluyor.

Bebek bakıcılığı. Hepimiz gibi çöpe atacak bir mirası yok. O yüzden neden bir kez olsun onu rahat bırakmıyorsunuz? İkiniz de."

Bununla birlikte dönüp Audrey'nin koridorda bıraktığı izi takip ediyor ve ben ağzım açık bir şekilde Katarina'ya bakarken onun sözlerine takılıp kalıyorum.

Christina Nilsson. Bu isme internette yaptığım Phantom araştırması sırasında rastladım. Bu, Gaston Leroux'nun kadın kahramanına ilham verdiği söylenen gerçek hayattaki İsveçli soprano Christina Jonasdöter'in sahne adıydı. Bu da Kat'in Christina'nın kurgusal muadili Christine Daaé ile akraba olduğu anlamına geliyor. Ve bu akrabalık nedeniyle, kimsenin görmediği ama bu opera binasını yeniden tasarlayan gizemli bir hayırsever tarafından buraya davet edildi. Münzevi bir mimar, tıpkı kitaplardaki hayalet gibi.

Buraya geldiğimden beri gördüklerimle birlikte, bu bir tesadüf olamaz ve artık aklımda hiçbir şüphe kalmadı.

Bir korku hikayesinin içindeyim.

Thorn, büyük fuayeye açılan aynalı duvarın arkasına gizlenmiş olan yarım maskesini düzeltti. Ayaklarının dibindeki gri kürklü silüet ayak bileklerini ovuşturdu -yakası hafifçe şingirdiyordu- görevin başlaması için sabırsızlanıyordu.

Son sınıfların ders gördüğü üçüncü kattan aşağıya derslerin hafif uğultusu yayılıyordu ve kahve, tarçın ve tereyağlı kruvasan kokuları son sınıfların hâlâ avluda kahvaltı ettiklerini gösteriyordu. Rune'un annesi gibi tüm öğretmenler de meşguldü, bu da birinci katın terk edilmiş ve koparılmak için olgunlaşmış olduğunu gösteriyordu. Ama iki öğrenci aşağıya inmişti.

Audrey ve Jackson. Kız yurt odasının kapısının yanında ağlıyordu ve oğlan da onu teselli ediyordu. Thorn geçen yıl boyunca onların dansını, duygularının ne kadar derin olduğunu bilecek kadar uzun süre izlemişti. Onları kıskandığını bilecek kadar uzun süre.

Büyürken böyle tipik sorunlar yaşamak nasıl bir şey olurdu? Birlikte öğrenebileceğiniz, tartışabileceğiniz, konuşabileceğiniz yaşantılarınızın olması?

Thorn içini çekti ve Diable'ı sevmek için eğildi. Kedi iyi bir arkadaşı, buna şüphe yoktu ama aynı şey değildi. Ayrıca Thorn'un yalnızlığının tek suçlusu Erik'in yaşam tarzı da değildi. Dürüst olmak gerekirse, başlangıçta Thorn kendisini kurtaran gizli adam dışında kimsenin yanında olamayacak kadar kırılgandı.

Birlikte geçirdikleri ilk iki yıl boyunca Erik ona müziğin kırık bir ruhu nasıl iyileştirebileceğini öğretti. Thorn'a Andrea Amati kemanıyla acılarına rağmen çalmayı öğretti. Enstrümanın, Thorn'un ses telleri zarar görmeden önce bir zamanlar kendi sesinin yaptığı gibi, kalbe nasıl seslenebileceğini gösterdi. Ondan alınan yerini nasıl doldurabileceğini ve onu nasıl yeniden bir bütün haline getirebileceğini.

Çok minnettar ve şarkıları için yeni bir çıkış noktası bulmaya hevesli olan Thorn

Her gün on iki saat çalışıyordu. Sonra, dokuzuncu doğum gününde Erik onu iki hediyeyle ödüllendirdi. Bu olayın hatırlanması bile sürpriz olmuştu. Erik doğum günlerini pek sevmezdi, onunkini kutlayan hiç kimse olmamıştı. Erik'in öz annesi, deformitesi nedeniyle doğduğu tarihi küçümsemiş ve bu küçümseme her geçen yıl daha da artmıştı.

Bu yüzden Erik Thorn'u yeraltı salonuna oturtup hediye paketlerini uzattığında, Thorn bunun özel bir gün olduğunu anlamıştı. Gerçekten de özeldi, çünkü bu onun ve vasisinin kutlayacağı tek doğum günüydü.

Thorn önce büyük hediye açmaya başlamıştı, küçük parmakları hevesle kâğıtları ve kurdeleleri koparıyordu ama koruyucusu onu geri aldı ve daha küçük olan hediye uzattı. "Önce bunu aç."

Thorn bunu yaptı ve kutunun içindeki bir pamuk tabakasının üzerinde duran parlak tıbbi aletler karşısında dilsiz kaldı.

"Onlar neşter." Erik'in yüzünün alt yarısı bir gülümsemeye aydınlandı. "Her zaman eve yaralı hayvanlar getiriyorsun. Büyük bir şefkat gösteriyorsun. Onlara nasıl iyi bir doktor olunacağını sana öğretmemin zamanı geldi. İster misin?"

Thorn'un göğsü gururla kabardı. "Evet! Oh, Baba, seni gururlandıracağım!"

"Bundan hiç şüphem yok." Erik başını eğerek büyük hediye bir kez daha uzattı. Thorn ona uzandığında hediye aralarında tuttu. "Söz verdiğim gibi şarkılarınızı size geri verdim. Değil mi?" Maskesinin ardındaki gözleri duygularla parlıyordu.

Thorn başını salladı. "Evet, Peder Erik."

"O zaman yakında bir gün, cömertliğime karşılık verecek ve söz verdiğin gibi ihtiyacım olan şarkıları edinmeme yardım edeceksin."

"Yapacağım."

Erik'in bakışları kilerdeki laboratuvara kaydı, sonra tekrar Thorn'a döndü.

"Pekâlâ o zaman.

Hediyeyi aç."

Kutunun içinde kırmızı kadifeye sarılmış bir keman vardı: siyah bir Stradivarius, herhangi bir hanımefendi kadar zarif ve mürekkep kadar parlak ve derinliksiz ahşaptan yapılmıştı.

Thorn'un kalbi bunun güzelliği karşısında uçtu ve oynamak için can attı.

"Teşekkür ederim," dedi, hissettiği kadar minnettar görünmeye çalışarak. "Ama yay yok..."

Erik odanın diğer tarafına geçene kadar geri çekildi, parmakları ince omuzlarına örttüğü ceketin kıvrımlarına gömüldü. "Ah, ama var. Sadece elini uzat."

Aleti yere bırakan Thorn kendisine söyleneni yaptı, avuçlarını yukarı doğru çevirdi. Erik'in ceketinin içinde bir ışık parladı, sonra Thorn'un parmak uçlarını aydınlattı - damarlarından sızan sıcak enerji transferi ve karşılık olarak onları aydınlattı. Isı ve parlaltı azaldığında, uzun, zarif bir yayın serinliği onların yerini aldı, Thorn'un avucunun üstünde sanki oraya tarafından konmuş gibi dengelendi.

Erik'in kendisi, hâlâ salonun karşısında olmasına rağmen.

Thorn'un ağzı açık kaldı. "Göster bana, lütfen. Bana sihir numarasının nasıl yapıldığını göster!"

Erik kahkaha attı; bu kahkaha evlerinde yankılandı ve Thorn da kahkaha atana kadar onu mutlulukla sardı.

"Zamanla sana göstereceğim çocuğum." Erik odayı geçti ve şezlongda Thorn'un yanına oturdu. "Sen çok özelsin. Hepimiz öyleyiz. Enerji yoluyla maddeyi manipüle etme yeteneğine sahibiz. Ancak bu özel numara sadece bizim türümüzden olan diğer canlılar arasında işe yarayabilir. Bu simbiyotik bir değişim. Size göstereceğim birçok sihirli şey var. Ama şu anda size bir hikaye anlatmak istiyorum."

Sonra Erik maskesinin arkasından gözlerini kapattı ve engellerini indirerek Stradivarius'un geçmişinde oynadığı rolü anlattı.

Bu enstrümanı on yaşındayken çalmıştı. Hatta annesinden ayrıldıktan sonra evi olarak kullandığı çingene karnavalından kaçtıktan kısa bir süre sonra çekilmiş, 1840 tarihli, elinde kemanla bir fotoğrafı bile vardı. Sadece kemanı olan Erik, iyi kalpli bir mimarın yanında teselli bulmuş ve bir yandan enstrümanda ustalaşırken bir yandan da planlar hazırlamayı ve yapılar inşa etmeyi öğrenmiş. Altı yıl sonra yaşlı mimar öldüğünde oradan ayrılmak zorunda kaldı. Erik oradan genç bir adam olarak ayrıldı, hala müzik yeteneğini geliştirirken, geniş dünyanın ve kendisinin içindeki acımasızlığı keşfetti: önce bir cazibe merkezi olarak sirklerde koştı, sonra usta bir suikastçı oldu. Sonunda yirmi altı yaşında Paris'e geri döndüğünde, Strad Erik'in bir kolu ya da bacağı kadar bir parçasıydı. Christina Nilsson'u -sonradan sevgili Christine'i olacak kızı- baştan çıkarmak ve onun uhrevi sesini ortaya çıkarmak için kullandığı kemandı.

Erik, Christina'yla geçirdiği süre boyunca enstrümanın bel kısmına yakın bir yere *O.G.* harflerini kazıdı. Bu harfler *Opera Hayaleti* anlamına geliyordu; Christina'nın koro kızlığından divalığa uzanan serüveni sırasında Théâtre Lyrique'in podyumlarında ve bodrumlarında dolaşabilmek için benimsediği meçhul ve uğursuz kimlik. Erik'in ikiz ateşi olduğunu anlaması için onu bir kez dinlemesi yeterliydi. Onu kanatları altına aldı, genç ve naif koro kızını sesini eğitmek için gönderilmiş bir melek olduğuna ikna etti. Primadonnasının üç yıl boyunca Londra turnesine kadar yükselişini izledi, sonra onu bir başkasına kaptırdı: çocukluğundan beri tanıdığı, kusursuz bir yüze sahip Parisli bir finansçıya.

Kader ne kadar da acımasız bir zar atmış, ona ikiz alevini sunarak tüm umutlarını söndürmüştü. Ama bu, yolculuklarının sonu değildi... Ayna ruhların yapacağı gibi, daha sonra tekrar karşılaştılar. Erik'in ölüm döşeğindeki sevgilisi Christine'e, onları ilk kez birbirlerine bağlayan kemanı çalarak serenat yapmasıyla sona ermeden önce, yıldızların çarpıştığı tarihlerine daha birçok trajik katman eklendi.

Erik'in hikâyesinin sonunu dinledikten sonra Thorn'un kalbi üzüntüyle sızladı.

"Baba, yapamam. Bunu senden alamam."

Aleti uzattı ama Erik başını salladı.

"Sana merhamet hakkında ne öğrettiğimi unutma, çocuk. O keman zanaatkar bir cadı tarafından yapıldı. Kendine has bir büyüğü var. Seninle paylaşmak istediğim bir sihir, oğlum. Eğer beni onurlandırmak istiyorsan, onu sık sık ve tüm kalbinle çalacaksın."

Thorn'un tüm vücudu bu kez titreşen bir enerjiyle değil, bir baba sevgisinin ihtişamıyla aydınlandı, çünkü Erik ona oğlum demişti. O günden sonra Thorn babasının her istediğini yaptı. Bulduğu her fırsatta keman çalarak onu onurlandırdı. İronik bir şekilde, kemanı ilk kez çaldığında, kendi *flamme jumelle*'i Rune ile ilk rüyasını görmüş ve onu boğulmaktan kurtarmıştı. Daha sonra enstrümanın sahip olduğu sihrin bu olması gerektiğine karar verdi: birbirlerine en çok ihtiyaç duydukları anda iki ruhu bir araya getirme yeteneği.

Diable sessizce miyavlayarak Thorn'u düşüncelerinden uyandırdı. Audrey ve Jackson merdivenleri tırmanıyor, avluya geri dönüyorlardı. Thorn onlar gözden kaybolana kadar bekledi, sonra aynalı kapıyı açarak mermer zemine adım attı. O ve Diable merdivenlerin altındaki yolu izleyerek güneş ışığından kaçındı ve duvarlara yakın durdu. Kedi, Thorn'un birçok gizli geçitten birine hızlı bir kaçış yapması gerekirse diye dikkat dağıtmak için buradaydı. Yurt odalarının her birinde gizli kapılar olsaydı daha güvenli olurdu, böylece açıkta yürümek zorunda kalmazdı. Ama okulun yatırımcıları güvenlik standartları için iç tadilatları denetlediğinden

-Hem yaşam alanları hem de banyolar... Baba Erik şüpheli her şeyi tasarımların dışında bıraktı. İki yönlü aynalı duvarlar, gizli girişler yok. Ama her yatakhane odasına, gizlice dinlemeye olanak tanıyan havalandırma delikleri yerleştirmiş. Dün gece bundan yararlandılar.

Rune'u yatağının üstündeki duvarın çitalarından gözetlemek için gizli geçide adım attıklarında Thorn arkasını dönmüştü. Bu hareket için asaletten bahsedemezdi. Sanki geçmişte hiç bir kadının odasına sızmamış, uyuklayan avına sahip çıkmamış gibiydi.

Mesele şu ki, o ve babası artık bu uygulamayı takip etmiyordu. Türlerinin çoğu bunu yapmıyordu. Hem erkekler hem de dişiler iştahlarını yatıştırmak için başka yollar bulmuşlardı. Bu da Rune'un onların avı olmadığı anlamına geliyordu. Kendisi de onlardan biri olduğuna göre nasıl olabilirdi ki?

Bu yüzden Erik'in ondan beslenmekten çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Thorn da öyleydi ama o neye ihtiyacı olduğunu asla itiraf edemezdi.

Kızların yanına varan Thorn cebinden anahtarları çıkardı ve Rune'un kapalı kapısının önünde durdu. Diable kireç yeşili gözleri ve yarılmış gözbebekleriyle ona baktı, yoldan sapmış olmasından duyduğu rahatsızlıkla ters ters bakıyordu.

"Bana bir saniye izin ver," diye fısıldadı Thorn, kedinin varsayımçı havasıyla eğlenerek. "Sen git... diğer kızın kapısını benim için aç."

Diable mağrur bir hapşırıkla ilerledi, giderken kapıların hizasına sürtündü. Thorn, kedinin opera binasındaki sayısız odanın kilidini, bir ön ayağıyla kapı kolundan maymun gibi sarkarak ve diğer pençesini uzatarak anahtar deliğine girip mekanizmayı serbest bırakarak açtığını görmüştü. Bu numara onu önümüzdeki birkaç dakika boyunca meşgul edecekti.

Thorn Rune'un odasına döndü, eldivenli avucu kapının kolunu kavradı. Kadının enerjisinin izi orada kalmış, derinin içinden ona elektrik veriyordu. Onu aynada iki kez görmüştü. Dün ilk geldiğinde ve bu sabah kahvaltı için arkadaşlarıyla buluştuğunda verdiği tepkiye bakılırsa, hiç şüphe yoktu. Onun da kendisini duyabildiğinden şüpheleniyordu.

Bu okula ilk açıldığından beri musallat olmuştu; ondan önceki on yıl boyunca, terk edilmişken ve ara sıra gelenler ya da turistler dışında kimse içeri girmeye cesaret edemezken de musallat olmuştu. Tüm bu süre boyunca aynalı geçitlerden sessizce süzölmüş, kimse onu fark etmemişti. Yine de hiç denemeden onu fark etmişti. Bu düşünce içini bir tatmin duygusuyla ısıttı. İkiz alevler evrenin öbür ucundan birbirlerini bulabilirlerdi. O ve Rune çocukluklarından beri düet yaparak ve kendi dünyalarına kaçarak bunu zaten kanıtlamışlardı. Bu yüzden Rune'un onu ince bir camın diğer tarafında hissedebilmesi şaşırtıcı değildi.

Yüzünün çıplak tarafını kapının serin ahşap yüzeyine yasladı. Tekilliklerini kutlamanın ne faydası vardı? Sonunda onu bulduğunu bilmekten zevk almanın? Ona söyleyemezdi. Bu konuda harekete geçemez ya da bu yalnızlıktan kurtulamazdı.

Birkaç dakika önce burada duran, duygularıyla savaşıırken yollarını bulmak için dünya kadar zamana sahip olan iki öğrencinin aksine, o ve Rune asla böyle bir lükse sahip olamayacaktı. Çenesini sıkan Thorn, bir anlığına içeri adım atmak için kapıyı açma dürtüsüyle boğuştu. Ama söz verdiği her şeyi yerine getirebilmek için uzak durmak zorundaydı.

Erik'i, zaten önünde olana karşı kör olduğu için, sürekli geçmişe döndüğü için lanetledi. Thorn hayattaydı ve kendini adamıştı, ancak babası sadece yarım yaşayan, ödünç alınmış zaman ve söylenmemiş şarkılarla geçinen hüznü ve boş umutlara tutunuyordu.

Beş kapı aşağıda, Diable Katerina'nın odasının kilidini açmayı başarmıştı. Tel gibi gri kuyruğunun ucu içeride kayboldu. Thorn da onu takip etti, bugünkü görevi tamamlamaya kararlıydı. Divanın buradaki yerini hak etmesinin zamanı gelmişti. Plana katkıda bulunma zamanı gelmişti.

RoseBlood'daki ilk üç günüm uçup gitti.

Hayali ya da başka türlü bir hayaletin peşinden koşacak vaktim yok. Gündüz saatleri derslere ve provalara, öğleden sonraları ise

seçtiğim günlük görevim ve akşamları ev ödevim. Ancak öğleden sonraki fırtınalar nedeniyle henüz bir kez bahçeye çıkma şansım olmadı. Bunun dezavantajı, Cumartesi günü geziye katılamayacak olmam. Kendi işimi yazmanın cezası buydu; hava durumuna bağlı bir şey seçtim ama yine de herkes gibi bunları günlük olarak tamamlamak için aynı standartlara tabi tutuluyorum.

Çıldırıyor olmasaydım o kadar da kötü olmazdı. Her duvarın, her aynanın ve her havalandırmanın ardında sesler duyuyorum: nefes alış verişler, hışırtılar, ayak sesleri ve mırıltılar. Kendime bunların sadece bariyerlerin arkasında yuva yapan fareler olduğunu söylemeye çalışıyorum ama kemirgenler ne zamandan beri fısıldıyor?

Yine de bu karanlık ve ürkütücü ortamın iyi bir tarafı var: Sunny ve yeni arkadaş grubum. Annem ve Charlotte Teyzemle yediğim akşam yemekleri hariç her öğünde atriyumun uzak köşesindeki kafeterya masamızda benim yerimi tutuyorlar ve her sınıfta en az bir tane, bazen de üç tane olacak kadar şanslıyım. Her gün bir öncekinden daha komik, açık ve arkadaş canlısı oluyorlar, hatta ben çuvallayıp şarkı söylemeye başladığımda bile.

Bununla birlikte, yemek sırasında televizyon ekranlarından gelen aryları nasıl alt edeceğimi öğrendim. Arkadaşlarımdan komik şakalaşmalarına yeterince konsantre olursam, odama dönüp duvarlarımdan güvenliği içinde şarkı söyleyene kadar kaşınmayı bastırabildiğimi fark ettim.

Öğleden sonraki boş zamanlarım Madam Fabre'ın kostümler için ölçü almasına yardım ederek ve ödünç aldığım üniformalarımdan dikişlerini sıkarak geçiyor, çünkü yeni üniformalarım hâlâ gelmedi.

Çarşamba günü, nihayet öğrenciler ölçüm için gelmeden dikiş dikmek için sessiz anlar bulduğumuzda, bana kendisinin ve kocasının tafofil olduğunu söyledi -Mezarlıkla ilgili her şeyin meraklıları. En sevdikleri eğlenceler mezar yazılarını okumak, mezar taşlarını ovalamak, mezarların fotoğraflarını çekmek ve insanların ölüm tarihlerini öğrenmektir. Babamın cenazesinden beri mezarlıkları pek sevmiyorum. Tam adı olan Leopold Saint Germain'in bir taşın üzerine kazınmış olduğunu görmek silinmez ve ürkütücü bir etki bırakmıştı. Ama Madam Fabre ve kocası neredeyse iki yıldır burada olduklarından ve kendi mezarlıklarını keşfettiklerinden beri, belki görüştüğüm adamın işaretli bir mezarla bağı olabilir umuduyla bu hobiye ilgi duyuyormuş gibi yapıyorum. Hayaletin sevdikleri yoktu, bu yüzden mantıklı; eğer bir mezar taşı varsa bile izole edilmiş ve duygulardan yoksun olabilir.

Öğretmenim mezarlığın opera binasının sahibi olan kraliyet ailesi için ayrıldığını ve işaretlenmemiş tek mezarın bir bebeğe ait olduğunu söyledi. Bu ne kadar trajik olursa olsun, modası geçmiş kıyafetler giyen ve yüzünün yarısını gizleyen bir adamın görülmesini açıklamıyor.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, şezlongda annemin yatak perdeleri açık uyuyuşunu izlerken, havalandırmanın içinde bir hışırtı duyup duymadığımı merak ediyorum.

hafta. Olaylara onun alaycı bakış açısıyla bakarak hayali batıl inançlarımı bastırmaya çalışıyorum. Belki de o ilk gün bahçedeki yaşlı bekçiydi. Onunla henüz tanışmadım, bu yüzden neye benzediğini bilmiyorum. Belki de sis, sinirlerimle birlikte onu daha genç biri olarak hayal etmeme neden oldu. Ve belki de bu sözde görüş, onu aynalarda gördüğümü düşünene kadar hayal gücümü ateşli bir şekilde körükledi. Bunca zamandır arkamdaki insanların yansımalarını yakalıyor ve bunu abartıyor olabilirdim.

Tabii ki batıl inançlarım onu yarattı. Fantezi maestromun gerçek olmasını tüm kalbimle istiyorum - imkansız bir şekilde hayalet olsa bile - çünkü şarkı hastalığımı yenmeme yardım edebilecek biri varsa, o da odur. Bu düşünceyle gözlerimi kapatıyorum ve hayallerimi buluyorum. O zaten kemanıyla orada, acımı dindirmek için bekliyor.

OMENS

"Onu kendi gölgesi gibi takip eden, o durduğunda duran, o durduğunda yeniden başlayan ve iyi yönetilen bir gölgenin çıkarması gerekenden daha fazla ses çıkarmayan bir gölge göremedi."

Gaston Leroux, Operadaki Hayalet

Perşembe sabahı, nihayet günün ilerleyen saatlerinde bahçeye çıkma şansım olabilir gibi görünüyor. Ancak Quan ve ben kahvaltıdan ortak ilk dersimize doğru yürürken yağmur yeniden başladı bile.

Profesör Tomlin'in bilim odası, ekolojik düşünen ve tiyatroyla uğraşan bir rock yıldızı Einstein'dan bekleyebileceğiniz her şeye sahip. Bir köşede Shakespeare kostümü giymiş gerçek bir iskelet var, kadife tuniği ve şapkasına uyması için tayt yerine sprey boyayla maviye boyanmış cılız bacaklar. Sahte sakalının altında şöyle yazan bir tabela asılı: OZANA SAYGI GÖSTERİN. Test tüpleri birkaç rafta sıralanmış, her biri su ve tohumlarla dolu, bazıları çoktan bitkiye dönüşmüş. Profesörün masasının bir köşesinde, derin bir ezik kaskın yanına oturtulmuş, dik duran bir çerçeve içinde hurdaya dönmüş bir motosiklet resmi yer alıyor.

Tomlin birkaç yıl önce yüksek hızda bir tuğla duvara çarpmış ve motosikletinden fırlamış, ancak hayatta kalmıştır. Söylentilere göre bu hikayeyi Newton'un eylemsizlik yasasını göstermek için kullanıyormuş. Korkunç ama unutulmaz.

Öğrencilerin masa yüzeyleri kaygan beyaz tahta ve her birimizin formüller ve teoriler üzerinde çalışmak için kendi kuru silinebilir kalem setimiz var, cevaplarımızı not ettikten sonra onları siliyoruz, böylece hurda kağıda ihtiyaç duymuyoruz.

Tomlin her zaman Perşembe günleri laboratuvar programı yapar ve bu sabahki de "dış kuvvetin belirli bir sistemin enerjisini nasıl değiştirebileceği" üzerine. Herkesi dörderli gruplara ayırdı ve bizi, ortadaki bazı kitapların üzerinde dengelenmiş iki metrelik bir tahta kalasın yanında çelik kancalı bir ağırlığın oturduğu masalarımıza gönderdi. Buradaki fikir bir rampa yapmak ve farklı yükseklikler için alttaki kitap sayısını değiştirmek. Daha sonra kuvveti ölçmek için kancalı ağırlığı yukarı ve aşağı sürükleyeceğiz.

Quan ve beni Kat ve Roxie ile eşleştirmesi hastalıklı bir şaka olmalı. Geçen yıl Sunny ve Audrey'e nasıl davrandıkları düşünüldüğünde, Quan ve diva ikilisi arasında kaybedilmiş bir sevgi yok. Ve kesinlikle

beni kollarını açarak karşıladı. Dahi bir profesör bu kadar bilgisiz olamaz, değil mi?

Dün öğleden sonra Renata'nın rolü için yapılan birinci kademe seçmelerinden beri işler daha da kötü. Tabii ki ayağa fırlayıp aryasını söylemekten kendimi alamadım ve son notayı verdiğim anda yorgunluktan sandalyeme düşmeme rağmen, yorumum o kadar kusursuzdu ki, eğer istersem Audrey ve Kat ile birlikte son Renata seçmelerindeki üç yerden birini bana kazandırdı. O hafta bulaşıcı larenjite yakalanmayı ve odamda karantinaya alınmayı planlıyorum. Ama Kat ve Roxie bunu bilmiyor.

Tomlin arkası dönük bir şekilde kara tahtaya bir şeyler karalayarak, "Laboratuvar günlüklerinize bu sorularla ilgili verilerinizi kopyalayıp kaydedin," diyor. Öğrencilerden birkaçı bakışlarını onun sıkı kalçalarına dikmiş. İtiraf etmeliyim ki okuldaki en seksi öğretmen o, iki parçalı yün takım elbisesi içinde bile. "Ve rampanızın eğim varyasyonlarını her denemeye dahil ettiğinizden emin olun."

Tomlin'in sorularını günlüklerimize aktarmak için beklerken Quan ve ben kuru silgili masanın kendi payımıza düşen kısmında tik-tak oynuyoruz. Kendimi odanın kuzey tarafındaki aynalı duvara bakmaktan alıkoyabilmemin tek yolu bu.

Tebeşir tozu ve kimyasalların kokusu burnumu rahatsız ediyor, ancak Kat'in baskın parfümü ve havayı doyuran kuru silgi kalemlerinin kokusuyla karşılaştırıldığında hoş bir koku. Yerleşik sanatçı Roxie, beyaz yüzeyin kendi yarısına benim eskizlerimi çiziyor. Müzik notalarından yapılmış bir haçın üzerine etkileyici bir benzerlik koyuyor, ellerim ve ayaklarım çeyrek notalar ve tam notalarla yerine çivilenmiş, gözlerim tiz notalarla kapatılmış. Bu, son üç gündür provalar ve seçmeler sırasında kendimi aptal yerine koymama açık bir gönderme ve iki kız da kıs kıs gülmeye başlayınca yanaklarım kızarıyor.

Quan vücudunu sarsan bir hapsirik numarası yapar. Elindeki silgiyi Roxie'nin başyapıtının üzerinde gezdirirken kolunu masaya doğru uzatıyor. Teşekkür ederim taklidi yapıyorum ve o da Roxie'nin hançer bakışlarını tersleyerek hayali bir şapka çıkarıyor.

Tomlin kalan laboratuvar malzemelerimizi bırakmak için bize ulaştığında, tüm masamızı temizlemiştik.

Öğretmenimiz, "Her grup kendi yaylı terazisinin üstündeki vidayı kontrol etmeli" diye vurguluyor. "Büyük *N* harfiyle aynı hizada olacak şekilde kalibre edildiğinden emin olun. Bu yayı germek için belirli bir miktar kuvvet gerekir. Newtonlarınızı kaydederken esnemeyi doğru ölçtüğünüzden emin olmak istersiniz."

Tam son tartıyı teslim ederken kapı çalınır. Dışarı çıkacak kadar kapıyı açıyor ama başını tekrar içeri eğiyor. "Herkes başlasın. Bay Jippetto tiyatro dekorları hakkında konuşmak için burada. Sorusu olan varsa ben koridorda olacağım." Sonra kapı arkasından kapandı.

Sınıf fısıltılar ve karıştırılan kitapların, ayarlanan tahta kalasların ve çevrilen günlük sayfalarının sesleriyle çalkalanıyor.

"Peki, kahretsin." Kat dudaklarını büzüyor. "Tartımız bozuldu." Daha önce Tomlin yanına koyduğunda üst parçasının eksik olmadığına yemin edebileceğim aleti kaldırıyor. "Bu, Rune'un Prof'un tüm ekstra malzemeleri sakladığı gömme dolabı görmesi için iyi bir fırsat olur, sence de öyle değil mi Roxie?"

Kızlar ikiz sırtışlarını değiş tokuş ediyorlar, içimde bir uyarıyı ateşten kırmızı bir fişek gibi yakacak kadar sinsi.

Roxie bana yolu göstermeyi teklif ediyor ama onun yerine Quan ayağa kalkıyor. "Onu ben alırım," diyor.

Bir kapının beklediği odanın arka tarafına doğru yan yana yürüyoruz. Bizi izleyen sınıf arkadaşlarımızı görmezden gelmeye çalışmama gerek yok. Zihnim, çevresel görüşüm aracılığıyla aynalarda yakaladığım hareketle meşgul, sanki bir şey ya da biri beni takip ediyormuş gibi. Bir yansıma ... atmosferde bir değişim . . . bir alamet belki de.

Bir gece önceki mantığımı hatırlayarak oraya gitmeme izin vermeyeceğim. Geldiğim gün gördüğüm bekçiydi. Şu anda koridorda durmuş Tomlin'le konuşan kişi. Onunla yüz yüze görüştüğümde, bu doğrulanmış olacak.

Dolaba vardık ve Quan kapıyı çekerek açtı. Işık düğmesi çalışmıyor, bu yüzden ikimiz de içeriyi göremiyoruz. Omuz silkti. "Bir el feneri getireyim."

Başımı sallıyorum ve o Tomlin'in masasına giderken eşikte beklemeyi tercih ediyorum. Gözlerim sol duvar boyunca uzanan raflara takılıyor. Etiketli bir kutu var: BORU ŞEKLİNDEKİ YAY PULLARI. İçini karıştırmak için içeri giriyorum.

Bir şey başımın tepesini tırmaladığında içimi bir ürperti kaplıyor. Elim kaldırdığımda bir ayakkabının saçımı çektiğini hissediyorum. Quan'ın gelip el fenerini yakmasıyla aynı anda başımı kaldırıyorum ve tepemde, aydınlatma armatürüne bağlı bir ilmikte sallanan bir beden görüyorum.

Buz gibi dehşet beni olduğum yerde donduruyor. Çığlık atıyorum, ses tellerim neredeyse kopacak kadar geriliyor ve kemiklerim parçalanacakmış gibi titriyor.

Quan beni dışarı sürükledi ve duvara yasladı. Dünya ağır çekimde hareket ediyor gibi görünüyor. "Rune, iyi misin? O bir kuklaydı. Biri iğrenç bir şaka yapmış." Kat ve Roxie'nin gülmekten iki büklüm olduğ u masamıza omzunun üzerinden bakarken gözleri öfkeli yarıklara dönüşüyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, her şeyi yeniden hızlandırmaya çalışıyor. Beni tekrar bir araya getirmeye çalışıyor.

Şaşkın sınıf arkadaşları da kahkahalara katılır; önce şaşkınlık, sonra da şakanın muhatabı olmadıkları için rahatlama şeklinde ürkek bir zincirleme reaksiyon. Tomlin, yanındaki bekçiyle birlikte aceleyle içeri girer. Adam ufak tefek, Audrey'nin minyon boyuna yakın ama iri yarı. Hâlâ nefesimi tutmaya çalışırken ona odaklanıyorum. Beyaz sakalı ve pazen gömleğinin üzerine giydiği

Boynuna doladığı mendil, ufak tefek bir oduncu ile Noel Baba arasında bir şey. Mendilinin altında asılı duran gümüş bir nazarlığı kaldırıp üflüyor. Kuş sesleri odayı doldururken sınıf sessizliğe bürünür.

Bana onun dilsiz olduğu ve yazılı notlar ve jestlerle iletişim kurduğu söylenmişti ama düdük hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bekçi, Kat ve Roxie'ye suçlayıcı bir parmak gösterdikten sonra, Quan'ın şimdi bir manken olduğunu görebildiğim şeyi aşağı indirmesine yardım ettiği dolaba doğru ilerliyor. Jippetto bekçi olmadan önce Paris'teki dükkânlar için manken yapıyormuş ve hâlâ bir koleksiyonu var. Bu ahşap işçiliği becerileri, akademideki setler ve aksesuarlar için başvurulacak kişi olmasının nedeni.

Duvardan aşağı kayıyorum ve kollarımı dizlerime dolayarak her taraftan gelen şoku engelliyorum. Kat sadece temellerimi sarsmayı başarmakla kalmadı, aynı zamanda Bay Jippetto'nun geldiğimde bahçede yarı saklanır halde gördüğüm adam olmasına da imkân yok.

Bunu daha fazla yapamam. Çok gerçek biri her hareketimi izliyor ve kim olduğunu bilmem gerek.

Bakışlarımı aynalara kaydırıyorum ve bir an için onu görüyorum, gün gibi açık: eldivenli bir el camın karşı tarafına bastırılmış, sanki bana haklı olduğumu söylemek ya da belki destek sunmak için. Sonra kayboluyor.

Tekrar ayağa kalktığımda, Tomlin dersi hiç aksatmadan programa geri döndürüyor ve herkes laboratuvarlarını bitirmeyi başarıyor. Çıkış zilinın çalmasına iki dakika kala profesör masamızdan kalkmamamızı söyledi. Herkes gittikten sonra kapıyı kapatıyor ve dördümüze operada hep birlikte olduğumuzu, bunun da destekleyici olmak ve bir takım olmak anlamına geldiğini anlatan bir konuşma yapıyor. En başta bizi laboratuvar için eşleştirmesinin nedeninin birlikte çalışmayı öğrenmemiz olduğunu söyledi.

"Bunu gerçekten burada bitirmeniz gerekiyor. Müdür Fabre ve Müdür Norrington, Rune'un kayıp üniformalarını sandığınız kadar hafife almıyor. Öğrenci avantajları tehlikede-"

"Bir saniye," diye araya giriyor Kat. "Bizim üniformalarla hiçbir ilgimiz yok! Bu manken olayı Rune ve onun kleptoman arkadaşı Ayçiçeği Günışığı'na odama gizlice girip fırçamı çalmaları konusunda bir ders vermek içindi."

"Summers," diye düzeltiyorum, Sunny'ye ince bir gönderme yapmasından rahatsız olmuştum. "Peki neden ikimiz de üzerinde senin DNA'n olan bir şeyi isteyelim ki?"

"*Mason Pearson* yaban domuzu kılından bir saç fırçasıydı," diyor Kat, mükemmel alnı çatılmış, sanki cehaletimi anlayamıyormuş gibi. "Sunny'nin ucuz boya işinden daha değerli."

"Sunny'nin saçları doğuştan kızıl," diye araya giriyor Quan. "Ve hırsızlık yapmıyor."

Çoğunlukla, her neyse, sanırım, ve Quan'ın beni vurduğu bakışta, yapabilirim

Beyin dalgalarımızı paylaştığımızı söyle.

Roxie masada ayağa kalkar. Neredeyse her zaman gülümseyen ya da şaka yapan Jax'in yüzünde bu kadar sert bir ifade görmek rahatsız edici. "Buraya geldiğin ilk tam günde kaybolması ne kadar da tesadüf.

Kat Pazartesi sabahı kahvaltıdan önce onu görmedi."

Tomlin masaya vurarak dikkatimizi tekrar ona çekti. "İşte tek seferlik teklifim. Kimin ne yaptığı umurumda değil. Bu konuşmanın hiçbirini ya da bugün odamda olanları rapor etmeyeceğim, ama sadece bu şakalar şimdi durursa. Çünkü herhangi biriniz bir şeyle bile müdüre giderse, bir süreliğine herhangi bir eğlenceli aktivite yapmayı unutabilirsiniz. Buna Cumartesi gezileri ve maskeli balonun iptal edilmesi de dahil. Ne dediğimi anladınız mı hanımlar?"

Üçümüz de başımızı salladık.

Quan'a döner. "Tamam dostum, seni hakem olarak atıyorum. Herkesin iyi geçinmesini sağla ki sen ve Sunny bu yıl da en iyi kostümlü çift unvanını kazanabilesiniz."

Quan profesöre orantısız gülümsemelerinden biriyle birlikte başparmağını kaldırır. "Tamamdır, Prof."

Dördümüz dışarı çıktık. Ben en sondayım ve tam koridora adım atarken Tomlin beni durduruyor. Sınıfa koşuşturan öğrenci dalgasından uzakta, kapının yanındaki duvara doğru ilerliyoruz.

Yoğun mavi gözleri beni inceliyor. "Sesin nasıl? Çığlık atarken incittin mi?"

Sorusunun uyandırdığı paniği bastırıyorum, duvarların içinden de gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Sesim endişelerimin en küçüğü. "Um, hayır."

"Bu çok iyi."

"Keşke yapsaydım" diye mırıldandığımda içeri girmeye başladı.

Topuklarının üzerinde döner ve sakalını ovuşturur. "Bak, geçirdiğim kazayı biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Kollarımı kitaplarımın etrafına doluyorum ve geçen öğrencilerin arasından onu duymak için zorlanıyorum.

"Bundan önce ailem bana doktor olmam için baskı yapıyordu çünkü bilim ve biyolojide çok iyiydim. Onları yatıştırmak için, istemediğim halde tıp fakültesine gidiyordum. Ben müziğimi istiyordum. Ve çocuklar için bilim ve tiyatroyu eğlenceli hale getirmek istedim" diyor. "Kazadan sonra, başkalarının olmam gerektiğini düşündüğü kişi olmaya çalışarak ne kadar çok zaman kaybettiğimi fark ettim. Yani, inanın bana, anlıyorum. Bir işte iyi olmanız, o işi sonsuza kadar yapmak istediğiniz anlamına gelmez. Ya da hiç. Ben seçimimi yaptım ve asla arkama bakmadım. Bir gün Rune, sen de seçimini yapacak ve istediğini yapmakta özgür olacaksın. O zamana kadar kendine iyi bak, tamam mı?"

Hiçbir fikri olmasa da nezaketi beni etkiliyor. Benim sorunlarım

Benim seçimimle hiçbir ilgisi yok. İkinci dersten önce her zaman buluştuğumuz koridorun diğer ucunda Sunny'nin el salladığını görüyorum ve başımı sallıyorum. "Teşekkürler Profesör Tomlin."

Yüzündeki kıllarla bile bizim yaşımıza çok yakın gösteren bir sırtıyla dişlerini gösteriyor. "Bana Prof. de ve biraz zaman tanı. Yakında her şey senin için daha kolay olacak."

Yine yanılıyor. Onlar değil.

O gece Charlotte Teyze ve annemle yemek yerken, annemin benim güvende olduğumdan emin olana kadar Ned'e ya da işine dönmeyeceğini öğrendim. Kayıp uniformalar onu ilk başta söylediğinden daha fazla yiyip bitiriyor. Fen sınıfında asılı olan ürkütücü uniformaları düşününce, onları Kat'in aldığından şüphelendiğimi itiraf etmek çok kolay olurdu. Ama bu, yeni arkadaşlarım da dahil olmak üzere öğrencilerin dört gözle beklediği tüm ders dışı kaçışları mahvederdi. Bu yüzden sahte bir itirafta bulunuyorum: Sahne korkumla yüzleşmekten çok korktuğum için başlangıçta onları kendim sakladım, ama şimdi gerçekten kayboldular. Bolca özür diliyor ve kendimi toparlayacağıma söz veriyorum. Annem elimi okşuyor, dürüst olduğum için benimle gurur duyduğunu söylüyor ve rahatlıyor. Charlotte Teyze dana pırzolasını çiğnerken sessizce bizi izliyor. İçimden geçenleri anladığı izlenimine kapılıyorum ama yine de tek kelime etmiyor.

Cuma günü kahvaltıda Sunny, Jax, Quan ve Audrey'ye gerçeği söylüyorum: uniformalarım ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama annemi Teksas'a geri göndermenin tek yolu yalan söylemek, böylece uğruna çok çalıştığı hayatını yaşayabilecek.

Quan herkese bunu yapmamın diğer nedenini söylüyor; hepimizi ayrıcalıklarımızı kaybetmekten kurtarmak.

Ancak, sahne korkusu nöroza dönüşmüş gibi davranmak Kat'in gözünde bana puan kazandırmıyor. Koridorda yanından geçerken tam bir vibrato ile soprano mırıldanıyor, sonra yere düşüyor, sanki kasılıyormuş gibi çırpınıyor. Bunu ona karşı kullanmamaya karar veriyorum; kasılma halindeki bir insanı görmenin beni nasıl etkilediğini bilmiyor. Kardeşlik partisinde yaşadıklarımın farkında değil.

Tek yapabildiğim dönüp gitmek, içimde yaşayan müzikal varlığı koparıp atabilmeyi ve sonunda normal olabilmeyi dilemek. Ama o zaman bile, yine de olamayacağım. Çünkü bu akademi ilginç ve tuhaf kişiliklerle dolu olsa da, bir adamı okyanus ötesindeki bir hastanede komada bırakan tek kişinin ben olduğuma eminim.

Arkadaşlarıma olan sadakatimin karşılığını başka şekillerde de alıyorum. Dördüncü dönem tarihi müzikoloji dersinde Audrey bana dövmesinin arkasındaki anlamı ve gelecekteki kariyerinin neden bu kadar önemli olduğunu, romantik bir ilişkinin dikkatini dağıtmasına izin veremeyeceğini açıklayan bir not uzatıyor. Balerin kız kardeşi New Mexico'da bir vur-kaç olayının kurbanı olmuş ve felçli kalmıştır. Adı Ravyn ve Ravyn'in kendi deyimiyle "bir daha asla uçamayacağı" için

Audrey'nin opera kanatlarına binmek istiyor. Audrey de bu duygunun şerefine dövme yaptırdı. Aralarındaki güzel bağ benim babamla ilgili anılarımı yansıtıyor ve o andan itibaren ben de onun tüm hedeflerine ulaştığını görmek istiyorum, sadece kendisi için değil, kız kardeşi için de.

Ne yazık ki Bouchard bizi fısıldaşırken yakaladı ve beni dersten sonra on dakika bekleterek öğle yemeği saatimden çaldı. Audrey kendisinin de suçlu olduğunu iddia ediyor ama ben onu susturuyorum. Bouchard'ın Katarina'nın hayranı olduğunu fark ettim ve seçmeler ve çeşitli provalar sırasında onun yıldız öğrencisini ezdiğimden beri, programımdaki vokal talimatları ve müzik çalışmaları zaten beklediğimden daha da acı verici oldu. Audrey'nin bunun acısını çekmesi için bir neden yok.

Taburcu olur olmaz Sunny'yi koridorda beni beklerken buluyorum. Aklanmayı hak ettiğimi söylüyor ve beni gizlice Bouchard'ın ikinci kattaki ölmüş evcil hayvan odasını görmeye götürüyor - sevgili bir muhabbet kuşunun monte edilmiş kafaları, şımartılmış bir çinçilla ve sırtlarına özenle dikilmiş gerçek kelebek kanatları olan üç tarla faresinin sergilendiği bir plaketle tamamlanmış. Tıbbi bir şeyin kokusu hayvan tüyleri ve bayat kemiklerle karışıyor, midemi düğümleyen uğursuz ve klinik bir kombinasyon yaratıyor.

"Onlarla konuştuğunu duydum," diye mırıldanıyor Sunny.

"Ölü şeylere mi?" İkimiz de taş kesilmiş bir şaşkınlıkla yukarı bakarken soruyorum.

"Evet, bazen burada kapı kapalıyken. Ya da belki onlar için konuşuyordur. Belki de şu ... ne diyorlardı ona?"

"Vantriloklar mı?"

Başını sallıyor. "Evet. Ve bunlar onun kuklaları."

"Belki de onlarıdır," diye yarı şaka, ön gövdesine ve ön ayaklarına hâlâ bağlı olan beyaz tavşan kafasına bakıyorum. Bouchard tavşanın göğsünde, duvara düz bir şekilde asılı olduğu yerde bir pencere oymuş, içine oval bir ahşap çerçeve yerleştirmiş ve yıllar önce, tavşan hâlâ hayattayken onu tutarken çekilmiş bir fotoğrafını yerleştirmiş. Daha genç, kırıksız, alametifarikası olan Fransız pudrası ve allığı yok. Beyaz bir laboratuvar ceketi, rahat bir düğmeli gömleği örtüyor. O zamanlar bu kadar mutlu görünmesi rahatsız edici. Onun sınıfına her gittiğimde korktuğum sertlikten eser bile yok.

"Veterinerlik okulundan sınıfta kaldı," diye fısıldıyor Sunny. "Bu resim daha önce çekilmişti. Belli ki eline neşter almayı ya da kan kokusuna duyduğu aşkı hiç atlatamamış."

Yaltaklanıyorum. İkimiz de Frankenstein'ın Gelini'nin bağırana kadar arkadan yaklaştığını fark etmiyoruz: "Çık dışarı!"

İkimiz de şaşkınlıkla irkildik ve etrafımızda döndük.

Gözleri parlak ve parlıyor, sivri mavi boncuklar gibi. Onları projelerinden birinden çıkarmış da olabilir. Elinde korkutucu derecede keskin

bir çift makasla bizi koridora geri götürüyor. "İçeri nasıl girdiniz?"

Sunny kekeleyerek kapının zaten aralık olduğuna yemin ediyor. Eteğinin cebine soktuğu elinin, daha önce kaldırdığı anahtarı düşürdüğü yerdeki imasını ancak ben yakalayabiliyorum.

Müdür Fabre merdivenin başında belirir. "Bir sorun mu var Bayan Bouchard?" Onun buyurgan varlığı Bouchard'ın pürüzlü yanaklarının kızarmasına yol açıyor; yanakları saçındaki boyayla aynı renge boyanıyor.

"Her ne olursa olsun," diye devam ediyor müdür, "öğrencilerimizi fiziksel olarak tehdit etmeden bu sorunu çözebileceğimizi düşünüyorum."

Bouchard makas saplarını avucuna vuruyor. "*Sorun*, diğer insanların eşyalarına ve mahremiyetlerine saygı gösterilmemesi. Tecrübelerime göre, medeni olmayanlar üzerinde bir etki bırakmanın en iyi yolu onlara kendi barbarlıklarını tattırmaktır." Mermer gözlerini bir kirpinin içine sokmakla ilgili Fransızca bir şeyler mırıldanarak odaya geri döndü. Kapı çarparak kapandı.

Sunny odaya girmemiz için bahanesini tekrarlıyor. Aksini kanıtlayamayan Müdür Fabre, sadece bir uyarı ile bizi öğle yemeğinin son on beş dakikasına gönderiyor.

Cuma günü annemin havaalanına gitmesiyle aniden sona eriyor. Herkes yemekten biz fuayede durup vedalaşıyoruz. Aynalara bakmamak için belirgin bir çaba sarf ediyorum ... o huzursuz izlenme hissine izin vermemek için. Şoför annemin çantalarını topluyor ve limuzinle birlikte dışarıda beklemeyi teklif ediyor. Kapıyı açtığı anda, ıslak güllerin ve yeşilliklerin kokusu içeri süzülür ve oda gün batımının yumuşak allığıyla aydınlanır. Otoparkta ve fuayede, akademi ışıkları enerji tasarrufu için zamanlayıcılara ayarlanmıştır - her akşam altı buçuktan dokuz buçuğa kadar.

Annem asi bir dalgayı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Pembe sisin içinde ne kadar güzel olduğuna hayranlıkla bakıyorum ve bu hafta şık bir Paris mağazasında bulduğu tüllü, romantik elbiseyi düşünüyorum. Aralık ayındaki düşününde giymeyi planlıyor, ben Noel tatili için evde olacağım. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Nişanlısı yarın indiğinde onu havaalanından alacak. "Ned seni görmek için ölüyor olmalı."

Gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Hayır. Sadece biraz hevesli. Onun gerçek tutkularının en-suite banyolar ve el oyması maun doğramalar olduğunu biliyorsun."

Gerçekçi mizahına gülüyorum ama zoraki. Onu özleyeceğim. Yurt odamı paylaşmaya alışmıştım. Her gece aynı yatakta yatmak istemiyordu, bu yüzden dönüşümlü olarak yatıyorduk ama onun varlığı -rüyalarım dışında- kendimi güvende hissetmemi sağlayan tek şeydi.

"Seni sabit hattan arayacağım," diyorum, söylemek istediğim şey yerine: *Lütfen gitme*.

"Önce ben seni ararsam olmaz," diye takılıyor.

Sırıyorum. Sonra, bana yapmamamı söyleyen her şeye rağmen, "Bu hafta yatağında yattığında ... garip bir şey duydun mu?" diye soruyorum. Kabul ediyorum, havalandırmadaki sesleri sadece ilk gece duymuştum ama belki o da o zamandan beri duyuyordu.

Antredeki ışıklar yanarken kaşlarını çatıyor, solgun görünüyor. "Hayır, tatlım. Ne gibi?"

Gözlerini kaplayan endişeden ürkererek, bir hafta daha kalmaya karar vermeden önce taktik değiştiriyorum. "Yok bir şey. Sadece ... havalandırmadan süzülen hava. Çok gürültülü. Belki Charlotte Teyze'ye bakıp bakamayacağını sorarım. Tüyle falan dolmuş olabilir."

"Tamam." Sırıyor ve yanakları yeniden sağlıklı bir kızarıklıkla ısınıyor. "Lottie'yle fazladan zaman geçirmek çok güzeldi. Sonunda senin de onu tanıyacak olmana sevindim. Sende babandan çok şey görüyor." Annemin gözleri biraz yaşardı. "Seninle çok gurur duyardı. Sahne korkunla nasıl yüzleşiyorsun. Ve nasıl arkadaş edindiğinle."

Sadece yeni arkadaşlarımı düşünerek ve operatik ya da fantazmik her şeyi bloke ederek parlak bir gülümsemeyi idare ediyorum. Dün sabahattan beri aynaların içinde herhangi bir hareket görmedim; ama gölgemin gittiğini sanmıyorum. Bir saniye bile.

Annem saçımdan bir tutamı başparmağına doluyor. "Yarın Paris'e gidemeyeceğin için hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Lottie onun yerine onunla Versailles'a gidebileceğini söylüyor. O gün burada yalnız kalmaya gerçekten karşı. Aslında, okulda kalmak istediğinden emin olup olmadığını sorup duruyor. Ona emin olduğumu söyledim. Bunu babanın şerefine yaptığını söyledim."

Başımı sallıyorum, çünkü onun için her şeyi yaparım.

"Ama madem ailedensiniz," diye devam ediyor annem, "Lottie, onunla birlikte olursanız haftalık görev kurallarının etrafından dolaşabileceğinizi söyledi. Böylece birkaç saatliğine bu binadan çıkmış olursun, anlıyor musun?"

Hapishane revirindeki Büyükanne Liliana'nın düşünceleri zaten yıpranmış olan içimi kemiriyor. "Charlotte Teyze'nin Versailles'a gitmesinin tek bir nedeni var."

Annemin dudakları büzülür. "Evet. Annesini haftada bir ziyaret ediyor. Ama ... Büyükanne Lil üzgün görünüyor. Tüm bunları senin için ayarladı. Belki yakında babamın kemanını nereye sakladığını ya da o yangını neden çıkardığını bile itiraf eder. Belki o zaman çok geç olmadan onu affetmeye çalışabiliriz." Annem omuz silkiyor çünkü içten içe bunun gerçekleşme ihtimalinin neredeyse sıfır olduğunu biliyor. Kaşlarımı çatıyorum, çünkü Büyükanne Liliana sadece dünyayı bir vebadan kurtarmaya çalışıyordu ve annem bir gün Charlotte Teyze'nin deri bale ayakkabılarını giyip *beni* bir hapishanede ziyaret edebilirdi.

"Diğer öğrencilerin Versailles'a günübirlik bir geziyi aile gezisi olarak görmeyeceklerinden eminim," diyorum. "Zaten yeterince iyilik gördüm." Dilim tutuluyor, kaçmak isteyen şeyi engelliyor: Birkaç yeni arkadaşım olsa da yakın zamanda sınıfın favorisi olamayacağım. Bugün öğle yemeğinde sandalyeme ölü bir karga bırakacak kadar benden nefret eden biri var.

Oturmadan sadece birkaç saniye önce fark ettim. Siyah, yağlı tüylerini görmek tabağımdaki cordon bleu tavuk ruloları için iştahımı kaybetmeme yetmiyormuş gibi, ilk geldiğim gün gördüğüm miyavlayan karganın canlı bir anısını da tetikledi.

Quan cesedi bir peçeteyle kaldırıp gizlice çöpe atarken, Jax hayalet kedi Diable'in yine saldırdığını düşünmeye çalışıyordu. Jax'in Sunny'nin bir numaralı şüphelisi olan diva ikilisine saldırmasını engellemeye çalıştığı çok açıktı. Ama bir yanımda bunu yaptıklarından şüphe ediyor, çünkü ayrıcalıklarını kaybetmeyi onlar da en az bizim kadar istemiyor.

"Anne"-Kuş itirafını başka, daha belirgin bir itirafla geçiştiriyorum
-"Büyükanne mi görmek için o yolculuğa çıkmaya hazır olduğumu sanmıyorum."

Omzumu sıktı. "Tatlım, Lottie büyükanne ni ziyaret etmek için onunla gitmeni beklemezdi. Hapishaneye yürüme mesafesinde içinde bilgisayarlar olan bir kütüphane var. Lottie her hafta okulun e-postalarını kontrol etmek için oraya gider. Seni oraya bırakır, böylece internete girebilir, e-postalarını kontrol edebilir, Facebook'a girebilirsin. Ayrıca baz istasyonlarına erişiminiz olacak, böylece telefon görüşmesi yapabilir ve mesajlaşabilirsiniz."

İç çekiyorum. Büyükanne mi ziyaret etmem beklenmese de, aynı çevrede bulunmak bile istemiyorum. "Bahçeye başlamam gerekiyor. Hava nihayet yarın açacak."

Annem başını sallıyor, sonra saatine bakıyor. "Sadece bir süreliğine yurttan çıktığından emin ol. Çok uzun süre kapalı kalmanı istemiyorum. Aklını karıştırabilir."

Bir de *bana sor*.

Beni kollarına çekerek kulağıma fısıldıyor, "Sende inanılmaz bir şey olma potansiyeli var. Lütfen, Rune. Hayatını başkalarının tozları ve tırnaklarının altındaki sabun pislikleriyle geçirmeni istemiyorum. Baban senin için bundan çok daha fazlasını istedi."

Şakağıma bir öpücük kondurdu. Sonra kapıdan çıkıp limuzine biniyor, köprüden geçip gün batımına doğru gözden kayboluyor; tüm korkularım, kusurlarım ve güvensizliklerim omuzlarımı sıkıca sararken, veda kucaklaşmasının sıcaklığı tüylerimi ürpertiyor.

ÖLÜLER VE SEVİLENLER

*"Ölümün adını bilmesinin ne demek olduğunu biliyor musun?" Anne
Rice, Vampirle Görüşme*

Thorn bir dizi aşırı büyümüş krizantemin yanına çömeldi. Sabah ilk gün doğduğunda bahçe tertemizdi. Güneş ıslatmış ve çiğle pırıl pırıl parlıyordu. Şimdi, birkaç saat sonra, bulutlar gökyüzünü doldurmuştu.

Gri bir çorabın parçalanmış kalıntılarını parlak sarı çiçeklerin etrafına sardı. Yapraklardan süzülen ballı bir koku diline yerleşti; tatlı ve baş döndürücü.

Rune'un geldiği gece bale provasının yapıldığı salonda, sahnenin arkasında Rune'un okul üniformalarına rastlamıştı. Her bir parça makasla kesilmiş, dikiş yerlerinden yırtılmıştı. Sorumlu kişi tehlikeli bir oyun oynuyordu. Ama bu manevra Rune'u bugünkü dehşet labirentinde yönlendirmek için mükemmel bir araç sağladığı için bir ertelemeyi hak etmişti.

O iğrenç diva ve yardımcısının mankene yaptıklarından sonra ona daha fazla travma yaşatmaktan nefret ediyordu. Ama bunun gerekli olduğunu düşünebiliyordu; o ve Erik, Rune'u arzuladığı gerçeğe götüreceklerdi. Sadece bu konuda izledikleri yol hiç de nazik ya da kibar değildi.

Önünde uzananlardan bıkmış olan Thorn, sivrisinek sisini el sallayarak uzaklaştırdı ve pembe alışveriş çantasından yırtık pırtık bir yelek çıkardı. Uzakta, bölgeci bir sincap böğürtlen çalısının üzerine tünemiş bir ardıç kuşuyla tartışıyordu. Sincap ördek gibi vaklamasaydı, tipik bir doğa manzarası olacaktı. Bu aykırı sese dayanamayan Thorn, kavgayı ayırmak için ikisine de çarpmamaya dikkat ederek bir taş fırlattı.

Sincap koşarak uzaklaştı ve kuş uçarak Thorn'un dikkatini yeşilimsi gri bulutların kuşluk güneşini örttüğü gökyüzüne çevirdi. Rune labirenti yağmurdan önce tamamlayamazsa tüm plan tehlikeye girecekti ve rüzgârdaki neme bakılırsa bu bir saat içinde olacaktı. İdeal olan, fırtınanın son ipucunu bulduğu anda başlaması ve onu şapele kadar kovalamasıydı.

Yakında dışarı çıkması gerekecekti. Kendi başına yapmazsa, onu dışarı çekecekti. Daha önce ona baktığında, fuayenin ilk katındaki basamaklarda oturmuş, bir parça kırtasiye kağıdına bir not yazıyordu.

giydiği elbise. Kazağı ve taytı olmasaydı, o geniş tene, süt gibi yumuşak ve enerjiyle parlayan ışıltıya hayran olabilirdi. Uzaktan izlemekten daha fazlasını yapmak istiyordu. Onun içindeki müziği harekete geçirmek, damarlarında dolaşan saf, beyaz ışığı içmek istiyordu.

Bu arzuyla savaştı, onun yerine kuş tüyü yorganın altındaki fırfırlı, yontulmuş kâğıdın güzelliğini düşündü - dantel ve kurdeleden oluşan bir illüzyon. Rune gibi bir illüzyon. Bir meleğe benziyor olabilirdi ama içinde uyandırılmayı bekleyen a bir iblis vardı. Aralarında gevşek duran o karanlık, ipeksi rapsodi kordonunu sıkıştırırsa, onu uyandırmasına yardım edebilirdi ... ve birlikte onu evcilleştirebilirlerdi.

Ama bu nefis görev ona ait değildi. Olması gerektiği halde. Yıldızlarda yazılıydı. Eldivenli ellerini sıktı ve ayağa kalktı.

Yıldızlara ve onların kötü zamanlamalarına lanet olsun.

Botları mantarlardan ve çürümekte olan bitkilerden oluşan bir halının üzerinde sürünürken, nasturtiumlar, yıldız çiçeği, güller, anneler ve asterler üzerinde hasarlı giysilerini düşürdü - her iek, kışın soğu onları karartmadan önce son mücevherli renk patlamalarını parlatıyordu. Ayaklarının dibindeki tüm bu güzelliğe rağmen bakışları uzaklara, mezarlığı ormanın yeşil, turuncu ve altın sarısı yapraklarından oluşan kalın glgelikten ayıran süslü ferforje kapıları ve çitleri geçmeye devam etti. Rune'un gözlerinin yeni emilmiş enerjiyle dolup taştığında böyle göründüğünden şüpheleniyordu. Yakında kendisi de görecekti.

Dn kafeteryayı ziyaret etmişti. Son sınıf öğrencileri öğle yemeği yerken aynanın arkasından onları izlemişti. Rune ve yeni arkadaş çevresi arasında gizli bir drama patlak vermişti. l kargayı kimin yerleştirdiğini biliyordu. Tıpkı Rune'un üniformalarını alıp tahrip ettiğinde olduğu gibi, aurası inatçı, dogmatik bir kahverengiyle parlıyordu. Motivasyonu çok açıktı. Ama işler çoktan yoluna girmişti ve onları değiştirmek mümkün değildi. Kaderin bu rol için Rune'u seçtiğini kabul etmek zorundaydı, tıpkı Thorn'un kendisi gibi.

Avlu temizlendikten ve tüm aromatik yiyecekler arabalarla servis asansrlerine taşındıktan sonra Thorn gizli kapıdan içeri szlmş ve kara tahtada Rune'un adını aramıştı.

Kadının bahçe işini seçtiğini ve bir haftadır tamamlamadığını gördüğünde, sanki cennetin kendisi açılmış ve onu teslim etmiş gibiydi. Bu ona kırıntıları serpmeye ve herkes yokken onu bahçeye, yaya köprüsünü geçmeye ve mezarlığın kenarına kadar ikna etme şansı verdi. Elbette korkacaktı ama merakı onu cesur kılacaktı. Ortak grlerinden onun hakkında bu kadarını biliyordu.

şahsen Thorn mezarların ve heykellerin arasında hiç korkmamıştı. Bunlar ocukken onun oyun alanıydı. En çok da ölüm sahasında evindeymiş gibi hissetmesi ironikti. Geçen bir buçuk yıl boyunca akademideki gençleri izledikten sonra,

Hayatlarının sahnede canlandırdıkları oyunlarla nasıl paralellik gösterdiğini - ilişkiler, ahlak ve romantizmle zengin- bunun onu ne kadar tuhaf ve farklı kıldığını anladı.

Bazı açılardan, onların basit etkileşimlerini ve kaygısız yaşamlarını arzuluyordu. Ama o onlar gibi değildi. Buranın dışına, seyahatler, aktiviteler, aileler ve aşkla dolu bir dünyaya ait değildi.

Yıllar önce böyle bir şansa sırtını dönmüştü. Yeraltında bir tabutta uyuyan bir hayalet tarafından büyütülmüştü ve hiç şüphesiz bir gün kendisi de aynısını yapacaktı - geçmişini uzak tutmak için.

Peder Erik deli değildi. Geçmişi onu şekillendirmişti... çarpıtmıştı. Deformitesinin sahip olabileceği gücü anlamadan önce, ondan korkuyordu. Altı yaşındayken, haftalarca kaçtıktan sonra -annesinin nefretinden ve tacizinden kaçmaya çalışırken- bir çingene kampına gizlice girmiş ve yiyecek çalarken yakalanmıştı. Yaşamasına izin vermişler ama o, maskesini ve gömleğini çıkarıp parmaklıkların ardında bir çocuğun canlı cesedi gibi poz vererek ve para karşılığında seyircileri korkutarak geçimini sağlamak zorundaymış. Müşterileri onun çürüyen etten bir kılıfa sarılmış bir iskelet olduğuna ikna etmek için çok az hayal gücü gerekiyordu.

Ünü hızla yayıldı ve kalabalıklar çürük yumurtalar, bozulmuş meyve ve sebzelerle gelip ayaklarının dibine yiyecek sunmaya başladılar -sanki kendisi gibi bir canavar, beslenmek için domuz pisliğinden başka bir şeyi hak etmiyormuş gibi.

İlk kez maskesini çıkarmış ve kimseye karşı savunmasız kalmıştı. Öz annesi ona maskesini hem uyanıkken hem de uyurken taktırmıştı. Maskesini çıkardığında karşılaştığı utanç ve tiksinti, sahip olduğu tüm özdeğerini yok etmişti. Diğer çocukların, ebeveynlerinin dehşete düşmüş çılgınlıkları kabuslarına giriyor ve kendi korkunç yüzünün ayna görüntülerini canlı renklerle tekrar oynatarak onu rahatsız ediyordu.

Nihayet bir gece, aylarca uykusuzluk çektikten sonra, Erik kafesine sığındı ve gösterisinin bir parçası olarak kullandığı dekor tabutun içine girdi. Kapağı kapattı ve sabaha kadar mışıl mışıl uyudu, dehşet dolu feryatları, ahlaksız çılgınlıkları ve uyanık olduğu saatlerde onu her zaman takip eden korkunç deformasyonun görüntülerini susturdu.

En savunmasız olduğu anda kendini tamamen güvende hissedebilmesinin tek yolu - kimsenin onu görüp dehşet içinde çılgık atmayacağından emin olmak için - bir tabutun içine kilitlenmekti. Böylece bu onun ebedi sığınağı haline geldi.

Thorn, başkalarının asla yapamayacağı gibi, babasının geçmişi kapatma ihtiyacını anlıyordu. Erik onu bulup kurtarmadan önce kendisi de üç ay boyunca bir kafeste yaşamıştı.

Peder Erik'in tuhaflikları da Thorn'ununki gibi geçmişinin yan ürünleriydi. Herkesin olduğu gibi. Akademiyi dolduran sıradan personelin bile kendi tuhaflikları ve sırları vardı. Thorn hepsini biliyordu. Gölgelerden gözlemliyor ve notlar alıyordu. Böyle bir bilgi yararlı olabilirdi,

Eğer bundan yararlanmak isterse.

Soğuk bir rüzgâr eserek pelerinini çekiştirirdi. Pembe çantasındaki son giysi parçasını yerleştirirken kapüşonun düşmesine izin verdi. Yüzünün bir tarafını kaplayan seramik maskesi, ağartılmış kemiklerin ışıltılı beyazlığını taşıyordu ve zaten kimse tarafından görülme şansı da yoktu. Madam Bouchard ve Rune dışında akademinin diğer sakinleri bütün gün dışarıdaydı.

Bouchard bu durumdan habersizdi, korkunç hobisiyle meşguldü; hayvanların ölümlerini bile dikişler, dolgular ve camsı gözlerle telafi ediyordu. Thorn'u dehşete düşüren bu tuhaflığı yaşlı kadın da Peder Erik'le bir şekilde paylaşıyordu.

Yaya köprüsünden geçip mezarlara giden yolu takip ederken gerildi. Toprak parçaları botlarının altında çıtırdadı ve omuzları çöktü, yerine getirmek için bir ömür boyu beklediği aşağılık yükümlülüğün altında ağırlaştı.

Bir pencere kenarında durarak, Trig ve Janine'e yazdığım üçüncü mektup denemesini, son bir kez daha okuyabilmek için, kasvetli gri ışığın içeri süzüldüğü bir yere yerleştiriyorum:

Ben de gitmeliyim. Herkes günübirlik bir gezi için Paris'e giderken ben burada kalmak zorunda kaldım. Burada sıkışıp kaldığım için mutlu değilim ama zamanı iyi değerlendireceğim. Yağmur yağmadan bahçeye çıkmak istiyorum.

Bir şey daha var, Ben'den haber var mı? Daha iyi mi? Konuşuyor mu? Son duyduğumda uyanma belirtileri gösteriyordu. Doktorlar hâlâ kafa travmasından dolayı nöbet geçirdiğini mi düşünüyor? Dört hafta komada kalmak için uzun bir süre, değil mi? Zavallı kafatası o çıkıntıdan düşmemi engelledikten sonra ona asla yaklaşmamalıydım. O anda bir doktor tarafından kontrol edilmesi için ısrar etmeliydim.

Lütfen cevap yaz. Amerika'ya dair her şeyle tek bağlantım sizsiniz. Buradaki yemekler bile bana evimi özletiyor.

Yaşasın sosisli sandviç ve

hamburgerler! Rune

Not: Yüzlerinizi özledim.

Not: Telefonumla akademinin bazı fotoğraflarını çektim. Paris'e vardığımda telefonum çekerse mesaj atarım. Şaka yapmıyorum, burası ilkel bir ormanda yaşamak gibi.

Bu notun da diğerlerine katılıp çöpe gitmeyeceğinden emin olarak

kâğıdı, Trig'e hitaben yazılmış uygun damgalı zarfın içine yerleştirin ve ana giriş kapısının yanındaki kutuda bulunan giden posta yuvasına bırakın.

Ben'i umursamıyormuş gibi davranmaktan çok yoruldum ama Janine ve Trig'e ne kadar güvensen de - operatik patlamalarımı her zaman beni yargılamadan kabul etmişlerdir

-Onlara o partide gerçekte ne olduğunu anlatamam.

Okuldaki ikinci yılımda tiyatrodaki iki arkadaşım ile tanıştığımda ikisi de son sınıftaydı. Aramızdaki yaş farkına rağmen, benim gibi dışlanmış oldukları için onlara çekildim. Aşırı muhafazakâr bir kasabada yaşıyoruz. Erkeklerden hoşlanan ve kadın modası tasarlayan bir çocuk ya da annesi egzotik bir dansçı olarak üniversite harcı için para toplayan bulimik bir balerin olamazsınız, insanların çoğu size rahatsızlık ve yargılama ile dolu merceklerle bakar.

Yine de, o gecenin gerçeği en iyi iki arkadaşımın bile anlayamayacağı bir şey. Evet, partide *neden* içtiğimi biliyorlar. Bazı konuklar güvertede dolaşırken ya da havuzda yüzerken (bikini ve mayo giymiştim ama yedi yaşımdan beri havuzdan daha derin bir yere girecek kadar cesur olmamıştım), ev sahibi üniversiteli genç, diğerlerimizi eski plak çalarını göstermek için bodrumuna götürdü.

Kırkılı yılların büyük gruplarını ve ellili yılların rock 'n' roll'unu dinlerken iyiydim. *Rigoletto*'nun plağını çıkardığında dünyam başıma yıkıldı. Kadın kahramanın ayağı patladığında merdivenlere doğru koştum ve kaderim mühürlendi.

Janine benim aracımdı ama onu hiçbir yerde bulamadım. Ben de içtim. Hem de çok. Notaları alkolde boğarsam, nefes almalarını ve su yüzüne çıkmalarını engelleyebileceğimi düşündüm. Ne yazık ki, sistemimde üç bira varken daha da az kontrolüm vardı. İkinci kattaki balkonun korkuluklarında tehlikeli bir şekilde otururken, şarkıyı bastırmak için ellerimi ağzıma götürdüm ve dengemi kaybettim. Aşağıdaki havuz güvertesinde oturan seksi bir üniversiteli, kafasının üzerine düştüğümde düşüşümü engelledi.

Ayağa kalkmama yardım etti. Yüzüyordu ve gövdesinin üst kısmı güvertenin etrafına dizilmiş beyaz ışıkların altında parlıyordu. Kumral saçları ıslak ve dağınıktı ve mavi gözleri odaklanmakta güçlük çekiyormuş gibi hafifçe parlıyordu. -Örtümden sıyrılan bacaklarımın arasında dolaşıyordu. Yüz ifadesini tanıdım. Sanki ben bir et parçasıydım ve o aılıktan ölüyordu. Biraz sendeledi ama bu benim yere çakılmamdan kaynaklanmıyordu. Benden bile daha bitkin durumdaydı.

Yaz döneminde Janine'i kampüste ziyaret ederken onu bir ya da iki kez fark etmiştim. Adının Ben olduğunu ve bir kız arkadaşı olmadığını biliyordum. Ayrıca onun bir oyuncu olduğunu da biliyordum. Ama aya göğüs kafesine baskı yaptı ve boğazıma doğru süzüldü, ağzıma doğru safra gibi tırmandı. Bu yüzden

İhtiyatın sesini dinlemek yerine, kaşınan ses tellerimi susturmak, göz kapaklarımın ardında sayısız renkte yanan müziği bastırmak için kendimi ona attım.

İçimde kaynayan tüm duyguları -tüm korku, aşağılanma, tutku ve özlemi- acı şerbetçiotu, tatlı malt ve misk feromonu tadında sert, talepkâr bir öpücüğe döktüm.

Bu benim ilk öpücüğüm değildi. Tate adında tatlı, inek bir çocukla mezuniyet balosuna gitmiştim. Beni eve bıraktığında, kapımda iyi niyetli bir öpücük paylaşmıştık. Ama bunun başka bir anlamı yoktu.

Ben'le öpüşmemiz farklıydı; ağızlar açılıyor, diller birbirini arıyordu. Azmettirici bendim, kollarımı boynuna dolayarak aryayı aşağı ittim. Ben inledi -derin, erkeksi bir haz- ve dudakları sanki alev almış gibiydi. Dili benimkiyle boğuşurken haşlanıyordu. Beni kendisine doğru sertçe sürükledi. Tenlerimiz arasındaki klorlu su tabakası cızırdıyor gibiydi ve göğsü köprücük kemiğini yakıyordu.

Balkondaki hoparlörlerden yükselen rap şarkısını duymazdan geldik, Ben'in bizi boş havuz evine sokup kapıyı çarparak kapatabilmesi için yol açan kıs kıs gülen konukları görmezden geldik. Beni çimento zemindeki nemli ve küflü plaj havlusu yığınının üzerine indirdi; ağır bedeni üzerimdeydi.

Elleri her yerdeydi. İkimizi de tahrik eden tatlı ya da şefkatli hiçbir şey yoktu. Spontane, sert, şehvetli ve aşağılayıcıydı. Bu kadar hızlı hareket etmemizden, bu kadar kontrolden çıkmış olmamızdan nefret ediyordum ve bir an için tereddüt ettim, ta ki notalar yeniden ortaya çıkana kadar. O karışık, histerik durumda, kendimi doğaçlama bir vokal solonun aşağılanmasının bir şekilde tanımadığım bir çocukla işlerin çok ileri gitmesine izin vermekten daha kötü olacağına ikna ettim.

Janine ve Trig ile paylaştığım gerçekler bunlar.

Paylaşmadığım şey ise, tam örtüm kalktığında, öpüşmeler yoğunlaşıp nefes nefese kaldığımızda, Ben'in tadının yanık, tatlı ve doğal olmayan bir şeye dönüştüğüydü; kavrulmuş sonbahar yaprakları, sülfür ve şekerlemeye sarılmış bakır gibi. Tadını yuttum, daha fazlası için açlıktan ölüyordum.

Ateşli bir his Ben'in göğsünü benimkine lehimledi, sanki biri üzerimize bir litre benzin dökmüş ve ardından kibrit çakmış gibiydi. Parlak grimsi-sarı bir parıltı vızıldadı ve temas noktasında, bikiniyle sarılmış göğüslerimin onun göğüs kaslarıyla aynı hizada olduğu yerde tutuştu.

O kadar sarhoştum ki her ayrıntıyı hatırladığımdan emin olamıyorum. Tek hatırladığım

-Parıltının Ben'in göğüs kafesinden benimkine sıçradığını, kanımı alev alev yaktığını ve Ben'in soğuk yüzünü ölümcül bir beyaza çevirdiğini çok net hatırlıyorum. Havlu yığınının üzerinde sırt üstü yuvarlanırken nasıl nefes nefese kaldığını, boğazını nasıl sıktığını ve nefes almaya çalıştığını hatırlıyorum. Dudakları maviye dönmeye başladığında, şakaklarındaki ve bileklerindeki damarlar sanki içten içe oyuluyormuş gibi derisine battığında çılgılık attığımı hatırlıyorum.

Göğsümün içindeki garip parıltıyı unutarak havuz evinden tökezleyerek çıktım ve bağırarak yardım istedim. Acil yardım ekibi geldiğinde Ben kasılıyordu ve göğüs kafesimin arkasındaki ısı sönmüştü. Ama yanma durmadan önce bile kimse göğüs kafesindeki garip ışığı fark etmemiş gibiydi. Yine de birkaç çocuk parlayan lenslerim hakkında yorum yaptı. Onlara lens takmadığımı söylemeye cesaret edemedim.

Bunun yerine, irislerimin arkasındaki sıcak karıncalanma azalana kadar yere baktım, Ben için korktum ve endişelendim, ama kendim için dehşete düştüm. Kendim için. Sağlık görevlileri geldiğinde kimse gözlerimin anormal olduğundan bahsetmedi. Nazik bir acil yardım görevlisi olanların benim hatam olmadığını, Ben'in nöbet geçirdiğini ve benim sadece yanlış zamanda yanlış yerde olduğumu söyledi. Buna inanmalarına izin verdim ama benim hatam olduğunu biliyordum. Çünkü biz öpüşürken, o yaşam için çırpınmaya başladığında, kendimi hiç olmadığım kadar güçlü ve canlı hissettim. Onun şehvetinden ve sonra da dehşetinden beslendim. Ve beslenmeye devam etmek istedim. . . ama bir şekilde, o mavi dudakları gördüğümde kendime geldim. O anda aramızdaki bağı koparan bendim.

Eğer yapmasaydım, bugün ölmüş olacaktı.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca kendimi her şeyi hayal ettiğime ikna etmeye çalıştım. Ama parlayan gözleri, düşme sonucu bileğimin burkulmasını açıklayamadığım gibi açıklayamıyorum - o sırada fark edemeyecek kadar sarhoştum. Ben'le birlikte ambulansla acile götürülmeseydim, annem ne partiyi, ne içtiğimi, ne de çok az tanıdığım bir adamla olan patavatsızlığımı öğrenecekti.

Ve buna değmezdi bile. Sonunda, alkol müzikal takıntılarında bir çentik açmadı - çünkü kim olduğumu değiştirmede. Beni *düzeltilmedi*. Annem beni hastaneden almaya gelmeden önce, personele arya ile serenat yapmışım bile. Şaşkınlıklarını üzerlerinden attıktan sonra alkışladılar ve performans sonrası halsizliğimi dehidrasyon sanarak bana serum bağladılar.

Artık susamadığımı nereden bilebilirlerdi ki? Doymuş ve hayat dolu hissettiğimi. Hepsi Ben'i neredeyse kuruttuğum içindi.

Daha da kötüsü, büyükannemin başından beri söylediği gibi lanetli olup olmadığımı ve şeytani şarkı yeteneğimle yıllar önce babama da aynı şeyi yapıp yapmadığımı nasıl merak etmezdim?

Ben'e, babama ya da kendime acımayı reddederek, bunun yerine bir kurtuluş arayışına giriyorum. Eğer çiçekleri saran yabani otları bulup onların güzelliğini ve saflığını yeniden canlandırabilirsem, kendime verdiğim değeri bir nebze olsun geri kazanabilir ve belki de neredeyse bir hafta önce gördüğüm o ilk bahçıvanın yerini araştırabilirim.

Kışlık giysilerimden bir çift parşömen inceliğinde deri eldiven giyiyorum ve paslanmaz çelik bir yemek küveti, büyük bir kaşık ve çatal ve kafeteryadan aldığım tırtıklı bir pasta tabağıyla -kova, kürek, tırmık ve malanın geçici ikameleri- dışarı çıkıyorum.

Bu sabah kahvaltıda Charlotte Teyze beni yarına kadar beklemeye ikna etti, çünkü Bay Jippetto son konuşmamızda istediğim bahçe aletlerini o zaman getireceğine söz vermişti. Gerçi asıl amacı beni onunla Versailles'a gitmeye ikna etmekti. Neyse ki Bouchard kalmaya devam etti ve bu da Charlotte Teyze'nin beni geride bırakma konusunda daha iyi hissetmesini sağladı. Ama bahçeyi keşfetmek için bekleme fikrimi değiştirdim. Bunu bugün yapmalıyım.

Atletim, tozluklarım ve dökümlü şifon çiçekli pas desenli elbisem, ardından birkaç ay önce Teksas'taki sonbahar için ördüğüm lacivert reglan kollu hırkam, sınıf arkadaşlarımın yaptığı günlük gezi için daha uygun. Yine de, gökyüzünün görünüşüne bakılırsa, ayakkabılarım dışında üzerimi değiştirmekle vakit kaybedemem.

Tabanları o kadar yıpranmış ki tüm çekiş gücünü kaybetmiş kovboy çizmelerimin altında yuvarlanan çakıllardan kaymamaya dikkat ederek otoparka doğru ilerliyorum. Ben küçükken, babam ve ben altındaki hassas bitkileri ezmek için yalınayak otları ayıklardık. Büyüdükçe ve işleri onsuz yapmak zorunda kaldıkça, bunlar benim bahçe ayakkabılarım oldu, çünkü pürüzsüz tabanları yaprakları ve sapları koruyordu.

Tepemde birkaç kuş çırpınıyor ve onların cıvıltılarını duymak beni rahatlatıyor. Bunu iyi bir alamet olarak kabul ediyorum. Bahçenin sararmış, çimenli eteklerine ulaştığımda hayranlık içindeyim. Evde, uzun ömürlü bitkiler ve sebzelerden oluşan arsam bakımlı ve ehlileştirilmiş. Orada, orkestra şefi benim.

Burada, ben seyirciyim.

Doğa, her nefes alışta çiçek kokuları, çürümüş odun, küflenmiş yapraklar ve toprakla baharatlanan sanatçıları sağlıyor. Çalılardan dikenlere, sarmaşıklardan yabancı otlara kadar her şey, arnavut kaldırımlı yolun her iki yanında dizlerime kadar uzanan geniş araziye kaplıyor. Uzakta, göğsüme kadar yükselen kıpkırmızı gül çalıları, bis yapan oyuncular gibi yağmur kokulu rüzgârların ritmine boyun eğiyor. Sonbahar çiçekleri, solan manzaraya karşı ne kadar cıvılcı olsalar da, mor, turuncu, altın ve mavilerden oluşan kostümlerini çıkarmaya isteksiz, ölü yaz çiçeklerinin mezarlarından fırlıyor.

Bulutlar grimsi bir kütle halinde dönerek ışığı karartıyor. İnce bir sis tabakası bitkilere ve yüzüme uhrevi örümcek ağları gibi yapışıyor. Yorgun, üzgün ya da tedirgin olduğum zamanlarda güneş beni hep dinlendirmiştir. Bugün o pozitiflikten biraz kullanabilirdim.

Uğursuz gökyüzü nedeniyle, annemin on saatlik uçak yolculuğunda kullanmamız için aldığı LED kitap ışığını kazağımın yakasına taktım. Yabancı otları temizledikten ve kafeteryadan aldığım çatalla kesekleri parçaladıktan sonra

gevşetilmiş toprakta kalan kökleri temizlemek zorundayım. Biraz ekstra aydınlatma onları bulmama yardımcı olacaktır. Mürver, kakhaha otu ve ayırık otu gibi bazı yabancı otlar, kesilmiş kökleri kalırsa yeniden büyüyecektir. Semender kuyrukları, solucanlar gibi kendilerini yenileyebilirler.

Ve hayaletleri.

Bakışlarımı sağımdaki güllere çeviriyorum, geçen Pazar bir adamın elinin dokunuşuyla ölüme terk edilen güllere. Ağır ve siyah sapsarı üzerinde sallanışları, bunu hayal etmediğimi kanıtlıyor. Dikenli çalının hemen altındaki altın çiçek kümesinin üzerine gerilmiş gri bir kumaş parçasını fark ettiğimde göğsüm sıkışıyor ve adımlarım duraksıyor. Yaklaşıyorum. Kısmen kumaş tanıdık geldiği için, ama daha çok bu el değmemiş vahşi doğada hiç yeri olmadığı için.

Boğazımdaki düğümü yutkularak çömelip kumaşı çekiştiriyorum, annemle birlikte aldığımız çoraplardan biri olduğunu fark ediyorum - kayıp üniformalarımın bir parçası. Yan dikişi açık, yıpranmış ama sistematik, sanki biri makasla kesmiş gibi.

Bir ihlal duygusu içimi sarsıyor, sarsıyor. Zayıf bacaklarımın üzerinde duruyorum, şimdi her yerde hareket yakalıyorum - yol boyunca çeşitli çiçek ve bitkilerde bayrak gibi dalgalanan başka yazılar.

Bunca zaman, Tomlin'e söylediklerine rağmen Kat ve Roxie'nin onları çaldığını düşünmüştüm. Ama ne zaman böyle bir iz bırakma şansları oldu ki?

Nemli hava beni yakana kadar nefes borum daralıyor. Otların arasına dalıyorum, çünkü sorumlu kim olursa olsun, beni kovalamalarına izin vermeyeceğim.

Zarar görmüş yelekleri, çorapları ve etekleri toplayarak, onları içleri boşaltılmış yabancı otlar ve ölü çiçekler için kullanmayı planladığım küvete yerleştiriyorum.

Hasarlı eşyaların izi ürkütücü bir Paskalya yumurtası avı gibi. Yolun her dönemecinde yırtık pırtık ya da yıpranmış bir parça daha buluyorum; hepsi yırtık pırtık ama iğne iplik kullanmayı bilen biri için kurtarılabilir.

Sonunda, bahçenin bitip mezarlığın başladığı yaya köprüsünün diğer tarafında, tam olarak seçemediğim garip şekilli bir heykelin üzerinde asılı duran beyaz fırfırlı bir gömlek manşeti olan son eşyayı görüyorum.

Suyun üzerinde ilerliyorum, derinliklere bakmamaya çalışıyorum, kavisli, parke taşlı yüzeyden kaymamaya dikkat ediyorum. Birkaç metre ötedeki şapel, mezarların üzerine sessiz gölgeler düşürüyor. Kırık vitray pencerelerin mücevherli ışıltısı içerideki karanlığı çerçeveleyiyor; bu, tekrar izlendiğim hissini uyandıran kafa karıştırıcı bir kontrast.

Yaya köprüsünden iniyorum. Bahçenin aksine mezarlıkta gezinmek çok kolay. Ayak bileği yüksekliğindeki sararmış otlar, mezar taşlarının arasındaki süngerimsi, yeşil bir yosun halısını çevreliyor. Başboş, dökülmüş yapraklar, mezar taşlarının

Rüzgar. Gömleğimin manşetinin açıldığı mezarda duruyorum, midemdeki huzursuz kıvrımla savaşıyorum.

Üzerinde gölgelik olan antika bir bebek beşiği heykeli; taş, hasır gibi görünmesi için kalıplanmış ve kazınmış. Madam Fabre'ın bahsettiği isimsiz bebek mezarı bu olmalı. Yüzeye sadece bir yıl kazınmış: 1883. Bir ay ya da bir gün bile yok.

Taştan beşiğin içinde, gömleğim bir bebeğin olması gereken açıklığı kapatıyor. Kumaş kabarıyor ve kan sıçramasını andıran kırmızı lekeler beyaz rengi bozuyor. Buz gibi bir korku boynumu sıkıyor, nefesimi daraltıyor ve ılık çalıyor. Babamın hastane odasında geçirdiğim onca zamandan sonra, iğneler batırılıp çıkarılmasını, test üstüne test için damarlarının boşaltılmasını izledikten sonra, kan midemi bulandıran tek şey.

Kendimi kaybetmemek için başımı sallıyorum. Bu sahte kan. Böyle bir akademide herkesin tiyatro makyajına erişimi vardır. Rüzgâr tişörtün firfırlarını çekiştirerek altında hareket eden bir şey varmış yanılması yaratıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Boştaki elimi, bunun bir eşek şakası olduğunu kendime hatırlatacak kadar uzun süre yanımda tutuyorum. Beni korkutup Amerika'ya geri göndermeyi amaçlayan acımasız bir şaka. Parmaklarımı açarak gömleği nazikçe kaldırıyorum. Altında vahşi hayal gücümün yarattığı zombi bebeğin yerine bir buket beyaz gül bekliyor.

Bir kahkaha atıyorum ama kırmızı lekelerin gömleğime nasıl bulaştığını fark ettiğimde kısa sürüyor. Yaprakların sarmallarının içinden akan, damlayan, sıvı bir iz sızıyor - sanki güller kalplerinden kanıyormuş gibi.

Gökyüzünde gök gürlüyor ve başıboş bir yağmur damlası yüzüme çarpıyor. Ürperiyorum, ama beni iliklerime kadar ürperten yaklaşan fırtına değil; kanın akıntısının taşın çatlaklarına ve yarıklarına, dikenli sapların yanına sızıp harfler oluşturmaları, sanki Ölüm'ün kendisi gözlerimin önünde el yazısıyla bu kelimeleri yazıyormuş gibi:

B-e-l-o-v-e-d R-u-n-e.

BİR ÖRÜMCEK GELDI

"Bir örümcek ağını tel tel örer." Yazar Bilinmiyor

Kanla yazılmış ismim beni yerime zincirliyor.

Rüzgâr sertleşiyor, soğuk ve acımasız. Yüzümü tokatlayıp saçlarımı ıslatıyor ve elimdeki gömleği hayalet bir bebeğin ısrarlı hareketleri gibi çekiştiriyor. Soğuk yağmur sağanağı başladığında -kafa derime ve giysilerime kadar- hala hareket edemiyorum. Beyaz gül yapraklarının temizlendiğini, kırmızı yazının akıntıya karıştığını, kelimelerin silindiğini, ancak yokluklarında midemin bulandığını görene kadar değil ... ihlal edilmiş ve kafam karışmış.

Şimşek çakıyor; tehlikeli elektrik damarları gökyüzünü yırtıyor. Ormanda bir ağaç parlayan korlarla kıvılcımlanıyor, dalları kısa devre yapıyor ve yere düşüyor. Üç saniye sonra gök gürültüsü etrafımı sarsıyor.

Fırtına çok yakın. Sığınacak bir yer bulmalıyım ve akademi yaya köprüsünün karşısında ve bahçenin diğer tarafında.

Tek seçeneğim şapel. Kanlı gömleğimi ve beyaz gülleri elime alıyorum, çünkü bunların ikinci sınıftayken bir oyunda kullandığımız gibi, saplarında yapraklarından kırmızı mürekkep püskürten bir mekanizma bulunan bir sahne dekoru olduğuna ikna oluyorum. Onları kaldırdığımda, her bir taç yaprağının kenarının çift tonlu bir buket oluşturmak için koyu kırmızı ile saçaklı olduğunu fark ediyorum. Kenarlarını kazıdığımda bile kontrast devam ediyor. Bu doğal renk düzeni. Bir keresinde Teksas'ta bir fidanlıkta buna benzer güller görmüştüm. Adı Ateş ve Buz'du. Benzersizliklerini fark edemeyecek kadar paniklemiş olmalıyım.

Onları küvetteki üniformalarımın üzerine yerleştirdikten sonra sığ su birikintileri ve çamurlu yosunların arasından geçerek uğursuz binaya doğru ilerliyorum.

Gökyüzü öğleden çok akşamı andıran bir morluğa bürünüyor. Aralıklarla çakan şimşekler etrafımdaki manzarayı değiştiriyor; çürüyen mezar taşları, sarkan bir bahçe ve savrulan yapraklardan oluşan kırık dökük görüntüler. Yıkık dökük basamakları tırmanarak şapele ulaşıyorum. Eldivenli parmaklarım kapıya uzanıyor, sonra yılan şeklindeki mandal elimden kayarak ve kıvrınarak uzaklaşınca geri çekiliyorum. Nefesimi tutmak için mücadele ediyorum.

Kararmış pirinçten yapılmış... Şimşeklerin yarattığı sürünen gölgeler nedeniyle hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

Mantık çabalarım cesaretimi ayakta tutan tek şey. Uğuldayan rüzgârın ve sıyrılan yaprakların altında, gökyüzü aydınlandığında ve mandal hareket ettiğinde bir tıslama duyduğumu düşünmememe izin veremem; ya da saplarının içinde bir mekanizma olsa bile, güller ismimin okunaklı bir görüntüsünü kanamayı nasıl başarabilir?

Mandalı incelerken kalbim göğsümde gök gürültüsüyle yarışırçasına çarpıyor. Babamla açık havada vakit geçirdiğim için kemirgenlere, sürüngenlere ya da böceklerle karşı bir fobim yok. Beni korkutan şey, *metalin* canlı bir şey gibi hareket etmemesi gerektiği gerçeği. Alt dudağımı kemirerek kapıyı açmak için pirinç yılanı kavriyorum. Paslı, ıslak menteşeler, ben onları açmaya zorladıkça eski kemikler gibi yavaşça, gıcırdayarak ve gıcırdayarak kırılıyor. Paslanmaz çelik küveti içeri itiyorum. Metalik bir çınlamayla yere çarpıyor ve daha önce duyduğuma benzer bir tıslama daha çıkarıyor.

Tehlikeli bir ışık saçılımı ayaklarımı ileri doğru itiyor. Rüzgâr kapıyı arkamdan kapatıyor. Nefes alıyorum, boğucu karanlığın farkındayım.

Kürek kemiklerimi ahşap çerçeveye bastırarak olduğum yerde duruyorum; siyah çevre başımın üzerinde bir battaniye gibi ağır. Dışarıdaki sesler neredeyse sessizliğe gömülüyor: sessiz yağmur damlaları ve boğuk rüzgar. Giysilerim rahatsız edici bir ritimle taş zemine damlıyor.

Nemli taş, ıslak gül ve toz kokusu burun deliklerime doluyor. Pürüzlü vitray pencerelerden şimşekler çakıyor, duvarlar boyunca renk prizmaları çiziyor. Gölgelelerin arasında bir şey kıpırdıyor ve ardından küçük bir çan gibi bir şingirti geliyor.

Tüylerim tekrar diken diken oluyor. Kapı çerçevesinden uzaklaşıp duvara yaslanıyorum, ta ki kürek kemiklerimin arasından sarmaşıkların taşla girip çıkma hissi kazağımı delip geçene kadar.

"Alo?" Deniyorum, sesim tiz bir yankı yapıyor.

Şingirti tekrar patlıyor, sonra aynı hızla duruyor, sanki hareketten kaynaklanıyormuş gibi.

"Kim var orada?" Bu sefer ben bağıriyorum.

Kazağıma tutturulmuş kitap ışığını arayacak kadar kendime geliyorum. Eldivenler parmaklarımı sertleştiriyor, bu yüzden onları sıyırıp küçücük ampulü yakıyorum. Uzun, ince boynu döndürüyorum, böylece on iki inç önümde bir ışık mili oluşturuyor. Gözlerim alışmaya başlıyor. Oda alacakaranlık bir pus rengine bürünüyor, yakamdaki ışığın altında her şey bulanıklaşarak ayırt edilemez hatlara dönüşüyor.

Ayaklarıma bir şey saldırdığında etrafta cesurca dolaşmak üzereydim. Bağırarak, dik durmak için parmaklarımı duvardaki sarmaşıklara sıkıştırıyorum. Bir sarmaşık parmak eklemimin iç kıvrımını keserek kağıt kesiğine benzer bir acıya neden oluyor. Zonklamayı hafifletmek için parmağımı ağzıma sokuyorum, kanın tadını alıyorum ama hala ayak bileklerime sarılı olan şeyin ötesini düşünemiyorum. Tüm kaslarım gerilmiş bir halde sol bacağımı sarsıp gevşetiyorum.

Çizmelerimin ve eteğimin arasından bir tutam bezimsi, grimsi kürk fırlıyor ve LED ışığın yayılımına doğru ilerliyor.

"Diable?" Neredeyse nefessiz kalarak soruyorum. Kedi geri çekilip hırlarken şingirdiyor. Kulakları -bir yarasaninki gibi orantısız büyüklükte- kafasının üzerinde aşağı doğru yayılıyor.

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve kedinin benim kadar gerçek olduğunu ve hayalet olmadığını görüp rahatlayarak gülüyorum.

Diable, sarı-yeşil gözleri bana kilitlenmiş halde derin, gırtlaktan gelen bir hırıltıyla karşılık veriyor. Belli ki bu alanı paylaşmaktan pek etkilenmemiş. Kuyruğu seğiriyor. Garip, kancalı bir şekli var - sanki bir zamanlar kırılmış ve hiç iyileşmemiş gibi - o kadar ince ki, yıpranmış keçeğe sarılmış bir elbise askısını andırıyor.

"Vay canına, gerçekten bir SOS pedine benziyorsun," diye takılıyorum ve barış teklifi için elimi uzatıyorum.

Karşımda bir nefes çekiyor ve avucuma hapsiriyor, sanki kendisi ekşimiş bir bulaşık süngerine benziyor olabilir ama ben öyle kokuyorum.

Sırıttıyorum. Muhtemelen haklıydı. Mezarlıkta strese girdiğimden beri aşırı üşüyorum ve burada olmak durumu daha da kötüleştiriyor. Hava çok yakın, klostrofobik. Kitap ışığını elbisemin bedenine tutarak, vıcık vıcık kazağımı çıkarıp küvetteki güllerin üzerine örterek kendimi mezarda olanlardan -en azından şimdilik- uzaklaştırıyorum. Sonra, saç bandımı çıkarıp ıslak saçlarımı at kuyruğu şeklinde bağlamak için kullanıyorum, sadece şakaklarıma ve enseme yapışmış birkaç tutam bırakıyorum.

Diable ilgisini kaybediyor ve ışınının etki alanından çıkıyor.

Diz çöküp kitap lambasının boynunu hareket ettirerek kedinin bana çelme taktığında ayaklarımın dibinde neyle oynadığını arıyorum. İnsanların hastanede taktığı gibi şeffaf plastik bir bileklik, botumun burnunun altını sıyrıyor. Yer değiştiriyorum ve topuğumun altından başka bir şey yuvarlanıyor: yaklaşık on beş santim uzunluğunda esnek, şeffaf bir plastik kordon. İç kısmına kırmızı sıvı damlacıkları yapıyor. Bana bir hastadan yeni çıkmış serum hortumunu hatırlatıyor. Midem bulanıyor.

Bu eşyalar Ben ve babamı hatırlatacak kadar samimi. Bugün ikisini de düşündükten sonra tam zamanında geldi. Belki de suçluluk duygusundan aklımı kaybediyorum.

Hortumu parmak ucumla dürtüyorum, gerçek olduğunu kendime kanıtlıyorum ve başka bir teori şekilleniyor. Belki de bana şaka yapan her kimse, bu şapeli hazırlıklar için kullanıyordu. Bu, kanayan güllerden kaynaklanıyor olabilir - saplarındaki mekanizmanın bir parçası. İddiamı kanıtlamaya kararlı bir şekilde her iki eşyayı da alıp diğer her şeyle birlikte küvete bırakıyorum.

Oradan ayrılıp yurttaki odama kapanmak, bahçede ve mezarlıkta olanları bir araya getirmek için can atıyorum ama şimşekler aralıklarla etrafı aydınlatmaya devam ediyor. Fırtınayı beklemek zorundayım.

Diable'ın gölgelerdeki kendinden emin şingirtısı beni rahatlatıyor. En ufak bir tedirginliği yok, yani burada tehlikeli bir şey olamaz. Yeniden konumlandırmak

daha fazla ipucu bulmak için boynu hareket ettiriyorum.

Hiç saklanma yeri yok. Sıra yok, dua mihrabı ve minber yok. İnsanın geleneksel bir ibadethanede bulmayı bekleyeceği hiçbir şey yok - sadece katedralin çatısından gelen toz zerreciklerinin sürüklediği kasvet ve yalnızlık havasına sahip geniş, boş bir oda. Şapelin arka tarafı olan sol yarısı boyunca zemin zamanla çökmüş ve aşağı doğru eğim kazanmış. Kalın bir zemin örtüsü halı gibi kaplamış.

Diable'ın cingıllarını takip ederek sağ tarafa, doğanın ilerleyişinin daha yavaş olduğu cepheye yaklaşıyorum. Yabani otlar, tıpkı duvarlardaki sarmaşıklar gibi temeldeki çatlaklardan tek tük aralıklarla yukarı doğru çıkmış. Kaygan botlarım taşlı yüzeydeki kir tabakasının üzerinde kayarken küçük adımlar atıyorum.

Kedinin silueti bir zamanlar vaftiz teknesi olan yere tünemek için sığıyor. Oval leğende ona katılıyorum. Tuğla kenar uyluğumun ortasına çarpıyor. İçinde bulanık bir su havuzu parıldıyor - yaklaşık dokuz metre çapında - bana bir kuyuyu anımsatıyor. Alışılmadık derecede geniş ve derin görünüyor. Dizimdeki yara zonkluyor ve o korkunç anıyı yeniden yaşıyorum... beni suyun altında tutan tahta bir sandıktan tekmeleyerek çıkışımı.

Tedirginliği üzerimden atıyorum; eriyen buz damlacıkları gibi omurgamdan aşağı akmasına izin veriyorum.

Burada korkacak bir şey yok. Bu bir vaftiz töreni. İnsanlar içinde durdu. Su çok derin olamaz. Karanlığın yarattığı bir yanılsama. Elbiseme takılı ışın cam gibi yüzeyde parıldıyor. Parlak yansıması dalgalar halinde hareket ederken içimde bir şeyler kıpırdanıyor.

Diable da dalgalanmaları fark eder. İlgisini çekmiş gibi görünüyor. Uzun, sivri kulakları öne doğru eğiliyor ve leğenin dudağında dengede duruyor, bir pençesiyle suya vuruyor ve boğazının derinliklerinde başlayıp keskin dişli bir hırıltıyla biten uzun, alçak bir miyavlama çıkarıyor.

Su sanki bir şey yüzeye çıkıyormuş gibi kabarıyor. Tenim soğuk ve nemli.

Bir balık ya da kurbağa olmalı.

Bir adım geri çekiliyorum, çünkü kendime yalan söylüyorum. Suyun çalkalanmasına neden olan her neyse, o da olamayacak kadar büyük. Bir keresinde farelerin iyi yüzücüler olduğunu okumuştum. Suda yaşayabilme yetenekleri ve esnek vücutlarıyla şehir kanalizasyonlarından tuvaletlere girebiliyorlarmış. İki adım daha geri çekiliyorum, gururum beni korkuyla kaçmaktan alıkoyan tek dayanağım.

"Hey kedicik ..." Yutkunuyorum. "Orada bir fare mi yakaladın?" Diable'ın gözleri girdaplı akıntılara takılı kalıyor ve sözlerimi havada asılı bırakarak öfkeli hayal gücümle alay ediyor.

Ben ürkek bir kız değilim. Geçen yaz, biyoloji sınıfının evcil hayvanını eve götüren bendim. Kimse bizim Meksikalı kırmızı dizimize bakmaya gönüllü olmadı.

üç ay boyunca tarantula. Ama Rahibe Scarlett ve ben çok iyi anlaşırdık. Özellikle de beslenme zamanında. Nedense avını teraryumun duvarına hapsetmesi, zıplayan cırcırböceğinin etrafında dans etmesi, cırcırböceğinin dehşet ve büyülenmişlikten yerinde donup kalması ve onu yemesi için adeta yalvarması ilgimi çekiyordu.

Bu Ben'den önceydi.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Karşılaşmamızdan sonra örümceğin beslenme ritüellerinden neden büyüldüğümü anladım, çingene kanımda bir şey vardı - tıpkı büyükannemin dediği gibi lekeli ve yanlış bir şey.

Vaftizhanedeki su tekrar kabarıyor. Eğer bu bir fareyse, şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü. Altından yukarı doğru bastıran şişkinlik artık bir basketbol topu büyüklüğünde.

Işığımı ayarlamaya çalışıyorum ama titreyen parmaklarım boynu yerinden oynatıyor, böylece ışın ayak parmaklarıma kayıyor. Tamir edemedi bir dalga yükseliyor ve bana, kediye ve yere su sıçratıyor.

Tüyler ve kanatlar bir şimşek süvari alayıyla senkronize bir şekilde ortaya çıkıyor. Uzun, zarif bir boyun, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kuğuya dönüşüyor; daha önce güllerden sızan kan kadar kırmızı, parlak ve canlı.

Gök gürültüsü yuvarlanır ve Diable kuşa doğru hamle yapar. Dengesini kaybediyor ve önce karnı suya düşüyor.

Kuğu trompet gibi bir ses çıkarıyor ve kanatlarını çırpıyor. Bir rüzgârla başımın üzerinden süzülürken perdeli ayaklarından sıyrılıyorum ve şapelin arka tarafındaki gölgelere, gözden uzak bir yere güvenli bir şekilde konuyor. Kuş sessizleşiyor, öyle ki hâlâ orada olup olmadığını merak ediyorum.

Diable miyavlayarak ve çırpınarak dikkatimi çekiyor. Suyu karşı verdiği savaş onu vaftiz havuzunun ortasına itti. Ona ulaşmaya çalışıyorum ama kalçalarım leğenin kenarına değdiğinde bile kollarım yeterince uzun değil.

Boğazım düğümleniyor. Tereddüt ediyorum, kendime bunun küçükken *Les Enfants Perdus* masal kitabımın nehre düştüğü zamanki gibi olmadığını söylüyorum ... su başımı örtecek kadar derin değil. Büyükannem yanımdaki iskelede oturmuş, babamdan kalan tek şeyi almaya çalıştığımda beni kenardan itip bir sandığın altına hapsetmeyi beklemiyor.

Kitap ışığının huzmesinde kedinin kafasının kayboluşunu izliyorum.

Parmaklarımla tuğlaları kazarak kenara çıkıyorum ve sağ kalçamı orada dengeliyorum. Yana doğru eğilip bacaklarımı dış kenara doğru bükerek kendimi sabitliyorum ve kolumu suya daldırıyorum. Soğuk suyu karıştırdıktan sonra, çırpınan tüy yumağını yakasından yakalıyorum.

"Biliyor musun, bir bulaşık bezi kıpırdamadan yatma nezaketini gösterirdi," diye azarlıyorum onu, soğuk su her iki kolumu da kaplayana kadar bana karşı mücadele ederken. Güreşimiz sırasında kitabımın ışığı düşüyor ve parıltılı bir iz bırakıyor.

Etrafımız tekrar kararıyor, tek tük çakan şimşeklerle bölünüyor. Kediye tırmanabileceği kadar kenara çekiyorum. Bir gök gürültüsüyle irkildi, ön patileri jilet gibi keskin dikenlerle dizime yapıştı. İnleyerek kendimi kurtarmak için kıvranıyorum. Birbirimizden ayrılıyor; o güvenli bir yere doğru yuvarlanıyor, ben ise soğuk, sıvı gölgeler tarafından yutularak suya düşüyorum.

Alabora oluyorum, vücudumu düzeltemiyorum, mücadele ederken at kuyruğumu koparıyorum. Kitabın ışığı ağır çekimde aşağıya doğru iniyor -uzakta gittikçe daha uzakta yörüngede dönen puslu sarı bir yıldız gibi- şiddetli girişimin neden olduğu kabarcıkları ve dönen akıntıları aydınlatıyor. Derinlikler sonsuz gibi görünüyor.

Vücudum korkudan kasılıyor, aç bir örümcek tarafından kurutulan bir cırcır böceğinin boş dış iskeleti kadar kırılgan ve işlevsiz. Ölü ağırlıktaki uzuvlarım beni aşağı çekiyor, bir korku ağında asılı kalıyorum ve her şey geri geliyor ... nefes almam için yalvaran ciğerlerimin sıkışması, tırnaklarımın kıymıklanan tahtaya çarpması, saçlarımın boynuma dolanması.

Büyükanne, neden?

Arkamdan bir kol belimi kavırıyor ve inişimi bir sarsıntıyla durduruyor. Bilinçaltımı dolduran boğuk su şırıltısının ötesinde bir yerde, o tanıdık keman şarkısı kulak zarımı patlatıyor - keskin, saf ve baştan çıkarıcı - maestrom bana savaşmamı emrediyor. Bir kıvılcım, sıcak ve yüklü, bir prizden gelen şok gibi, kurtarıcımın vücudundan benimkine sızıyor ve tekrar tekmelemeye başlayacak kadar canlanıyorum.

Bir bavul gibi sürüklenip kenara atılıyorum, safra ve ekşimiş suyun tadını çıkarıyorum. Ayağa kalkmaya çalışırken ayaklarım su dolu botlarımın içinde eziliyor. Tabanlar altımdan kayıyor ve eldivenli bir çift el beni yakaladığında kafamı tuğla leğene çarpmayı birkaç santimle kaçırıyorum. Beni kuyunun yanında yere oturtular, gözlerime yapışmış sümüksü saçlarımı temizledikten sonra çenemi geriye yatırarak çürük olup olmadığını kontrol ettiler.

Tekrar öksürerek kendime geliyorum ve loşlukta başımı kaldırıp bakıyorum, yarı yarıya büyükannemi görmeyi bekliyorum, yarı yarıya da beni boğmaya çalıştığı için sonunda bir açıklama yapmasını bekliyorum.

Bunun yerine, beliren siluet farklı bir şekil alıyor: geniş omuzlar ve koyu renk kıyafetlerin içinde erkeksi bir yapı. Ona o kadar odaklanmışım ki, yağmurun dindiğini, bulutların incelmeye başladığını ve gri bir ışığın odayı yaldızladığını zar zor fark ediyorum. Ben daha farkına bile varmadan tepemde duran figür net bir şekilde ortaya çıkıyor.

Kalın siyah saç bukleleri alnına dökülüyor ve porselen, beyaz yarım maskesinin burnu boyunca su damlatıyor. Yüzünün çıplak tarafından akan su damlacıklarının bazıları gerçek, beni kuyudan çıkarırken karşılaştığı banyodan, bazıları ise çiseleyen yağmurdan ve pürüzlü

Vitray pencerelerden süzülen ışıkla tenine damgalanan renkler. Tanıdığım için nefesim kesildi.

Bahçıvan. *Hayalet*.

Hiçbir şeyi hayal etmiyorum. Onlar bir ve aynı.

Hikâyenin her enkarnasyonundaki deformasyon tasviri, örtünün altında saklanan şey, benimle alay ediyor: çürüyen sarı deri ... burun ya da üst dudak yok ... çökük alın ve göz. Ama dikkatim sol tarafa ve hem simetrik hem de duygusal yüz hatlarına kayıyor. O kendi kendisinin folyosu - iki kutupsal zıtlık, tek bir adamın kusursuz formuna uyumsuz kil parçaları gibi yerleştirilmiş.

"Biliyordum... ." diye mırıldanıyorum, nabzım kelimeleri boğazımda titretiyor. "Sen *gerçeksin*." Onun Hayalet mi yoksa rüyalarındaki maestro mu olduğunu kastettiğimden emin değilim.

Dolgun dudaklarının açıkta kalan yarısı sanki cevap verip vermemeyi tartışıyor gibi seğiriyor. "Başımdan beri sendin," diye suçluyorum.

"Kanayan güller, yırtık üniformalar, ölü kuş." Bu benim sesim, ama benim aracılığımla başka biri konuşuyor olmalı, Çünkü göğsümde bu kadar korku varken cesareti nereden bulacaktım? O şeyleri yapmasının nedenini soracak kadar aklım yok... Belki de beni buraya getirmek için yapmıştır, böylece onu bulabilirim. Ama neden?

Sonra aklıma geldi. Onu bulmamı istemesinin tek nedeni buydu. Ve ben de istiyorum. O kadar çok istiyorum ki, kanım yanıyor.

"Lütfen bana öğretmek için burada olduğunu söyle. Christine'e yaptığın gibi şarkımı serbest bırakmama yardım etmek için." Adını yanlış söylediğimi çok geç fark ediyorum. Durduramadan, sesimin ne kadar çılgınca çıktığını bile duyamadan ağzımdan kaçıyor. Bu anın ne kadar çılgınca olduğunu. İroniye karşı kör değilim: normal hissetme ihtiyacım beni *anormalin* danışmanlığını aramaya itti.

Ona bakıyorum, bekliyorum. Sessizliği katedralin tavanı kadar yükseğe ulaşıyor, bitmek bilmiyor. Etkileyici cüssesine rağmen zahmetsizce kıvrılıyor, çömeli kalkık elini uzatıyor. İrkiliyorum, dehşete kapılıyorum, nabzım kulaklarımda bir uyarı şimşegi çaktırıyor.

Kahverengi, şahin gözlerinde bir sempati ve yalvarma ifadesi derinleşiyor, sonra bahçeye geldiğimde gördüğüm o ısıltılı, bakırımsı bakışa dönüşüyor. Rüyalarım ve şimdi gerçekliğimde beni sudan çıkarmak için her zaman orada olan bakış.

Onların manyetik çekimine kapılarak, sekiz bacaklı esirinin büyüüne kapılmış bir cırcır böceğine dönüşüyorum. Tüm içgüdülerim bana olabildiğince hızlı kaçmamı söylese de, eldivenli avucunu tutup kendimi onun desteğiyle yukarı itiyorum, kalçalarım leğenin kenarına dayanıyor, böylece yüzüm onun göğüs kafesiyle aynı hizada oluyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor - diğer duyularım onun gerçekliğinin her yönüne uyum sağlamış durumda: Avucumu saran deri kaplı parmaklarının gücü, alnımdan sadece birkaç santim ötedeki nefesinin sabit ritmi ...

Sıcak teni, güneş ışığı ve çiy ile yıkanmış bir orman zeminindeki yosun gibi ıslak ve topraklıydı.

Dehşet ve umut kalbimin içinde kontrolü ele geçirmek için boğuşuyor, organımı patlatmakla tehdit ediyor. Sanki içimdeki kargaşayı özümsemiş gibi, Ben'in endişesini yuttuğumda nasıl parladığımı anımsatan, koyu renk giysilerinin altında, göğüs kafesinde belli belirsiz bir ışık parıltısı yayılıyor.

"Nesin sen?" Mırıldanıyorum.

Yüzünün çıplak tarafı değişiyor, o kadar açık ve ruhani bir ifadeye dönüşüyor ki neredeyse melek gibi görünüyor. "Ne demek istiyorsun, *biz neyiz*?" Verdiği yanıt şapelde yankılanıyor, derin ve hırçın İngilizce sözcükler Fransız aksanıyla çerçeveleniyor. Gürleyen yankı karşısında yüzünü buruşturuyor, sanki kendi sesinin kısıklığını duymak canını acıtıyormuş gibi.

Onu bir an için bile olsa savunmasız görmek, içimdeki o hastalıklı açlığı uyandırıyor; anlamadığım ve kontrol edemediğim bir şehvet. Boştaki elimle göğsüne dokunarak çaldığı ısıltıyı yeniden içime çekiyorum, tereddüt bile etmeden. Bakışları temas noktamızdan aşağı kayıyor. İkimiz de hareket etmesek de hava etrafımızı sararak bizi birbirimize yaklaştırıyor. Göğüs kafesinin arkasındaki ışık derinleşerek yeşile dönüşüyor ve parmak uçlarıma sızıyor, ardından damarlarımdan geçerek sıcak ve sarhoş edici bir hal alıyor. Bedenim uyanıyor, enerji doluyor.

Çenesi sıkılıyor ve yüklü bir vızıltıyla göğsümde yeşil bir ışık tutuşuyor. Damarlarımdan parmak uçlarıma, oradan da ona geçiyor. Bu kayıp beni aç bırakıyor. Kaşlarımı çatarak konsantre oluyorum, parıltıyı tekrar kendime doğru çekiyorum ama aramızdaki karanlığın içine kayıyor. Biz hakimiyet için güreşirken ışık ileri geri sıcıyor.

Seçim yapamıyor, havada duruyor - cızırdayan, yeşil bir top - sonra binlerce parçaya ayrılıyor ve ısıltılı karahindiba tohumları gibi yukarı doğru süzülüyor, doymak bilmez iştahımı alıp götürüyor. Şimdi parmak uçlarımdan altında hissettiğim tek şey onun kalp atışları, sabit ve güçlü. Benimkiyle eşleşiyor, tatmin olmuş ve kontrollü. Daha önce bulunduğum bir yere, yıllardır, belki de tüm hayatım boyunca yeniden bulmaya çalıştığım bir yere geri dönmek gibi.

Home.

Bu huzur ve rahatlık hissi adrenalini patlamasına dönüşüyor, el ele tutuşup partnerimle birlikte kadim, her şeyi bilen bir platoya zihinsel olarak tırmanıyor, zirveden benzerliklerimizi görüyor ve onunla birlikte kozmosa dalmaya hazır bir şekilde kenara doğru yürüyorum.

Bekle. Ne yapıyorum ben? Baş döndürücü yükseklikten korkarak bocalıyorum, sadece avuç içimle sabitleniyorum, çok küçük, onunkine sarılmış.

Yarım maskesinin örtmediği düz, beyaz dişlerini göstererek serbest elindeki eldiveni ısıyor ve derisini soyuyor. Başparmağıyla şakağıma dokunuyor ve içindeki şüpheleri susturuyor.

Bastığı yerde bir zonklama tutuşuyor. Bir akım, müzikal ve saf, geçer

Kafatasımdan omurgama ve ayaklarıma kadar. Ben titreyen bir şeyim - ihmal edilmiş bir kemanın koparılmış teli, ben ve maestrom arasında saf, hüznü ve tatlı bir uyum yankılanana kadar kullanılmamanın tozunu silkeliyorum.

"Evet, onları fethedeceğiz, *Rune*." Gıcırdayan sesini avucumun içinden göğsünde hissediyorum. Acı dolu bir törpüyle söylediği ismime atfettiği şefkat, beynimi kaplayan kireçli tortuyu sıyrıp geçiyor. "Sana musallat olan aryalar." Başparmağı kulağımın üstündeki saç çizgisini okşuyor ve o kadar yakınım eğiliyor ki sıcak fısıltısını dudaklarımdan sadece birkaç santim ötede hissediyorum. "Ben buradayım. Zihnindeyim. Rüyalarında kemanımın sesini dinle. Benden başka her şeyi kapat. Birlikte, notalara zaten sahibiz . . . *her birine*."

Beni dikkatle izlerken ellerini bırakıyor ve geri çekiliyor. Avuçları yanıma düşüyor ve bizi birbirimize bağlayan müzik akımı kırılıyor. Bir kumaş hareketiyle kendini gizlemek için pelerini açıyor. Kükürt ve kül kokulu, ışıltılı bir duman pufu bir duvar oluşturuyor. Duman dağılınca, sanki zeminde kaybolmuş gibi yok oluyor.

Onun gözleri ve dokunuşu olmadan, sersemlemiş, sarsılmış ve ham ama aynı zamanda aydınlanmış bir halde kendime geliyorum.

Fantom'dan geriye kalan tek şey ayakkabı izleri gibi şekillenmiş su birikintileri ve atılmış siyah bir eldiven. Diable yanıma geliyor, kamburunu çıkarıyor ve ıslak kürkünü yalarken bana kaşlarını çatıyor. Sıkılmış gibi esniyor... Sanki o muazzam karşılaşma hiç yaşanmamış gibi.

Bedenim daha iyi biliyor, dilim hâlâ Hayalet'in kalp atışının tadını çıkarıyor; elektrik yükü gibi nefis, yakıcı bir yanık.

Kaşlarımı çatarak eldiveni aldım ve kapıya doğru ilerledim - odağım onun durduğu noktadan hiç ayrılmadı. Küveti toplayıp mezarlığa geri dalmadan önce iki kez kayıyorum, artık kanlı güllerden, opera aryalarından ya da suçluluk dolu bir geçmişten kaçmıyorum.

Yıllardır ilk kez bir şeye doğru koşuyorum... gezegenler ve yıldızlar arasında, bir çift parıldayan, bakır rengi gözün yanında yerini alan rüyalarındaki kıza doğru.

DEĞERLİ ŞEYLERİN GEÇİCİ DOĞASI

"Tüm varlıklar arasında bir arkadaş en değerlisidir."

Herodot

Büyük fuayeye sendeleyerek giriyorum, bedenim soğuk ve ıslak ama zihnim alev alev yanıyor. Kapı arkamdan gümbürdüyor, geniş, beyaz mermer oyuklarda yankılanıyor. Fırtına sonrası ışığında etrafıma bakıyorum. Giysilerim damlıyor, su birikintileri oluşturuyor; ritmik pıt pıt sesleri zihnimden geçen görüntülere eşlik ediyor: paramparça bir sesi ve güçlü elleri olan maskeli bir adamın görüntüleri.

Her bronz heykel geriye bakıyor -her şeyi bilen ve ailevi, sanki onlar da Hayalet'e bağlıymış gibi- oyulmuş bakışları ve ölümsüz ifadeleriyle beni gizli kardeşliklerine davet ediyorlar.

Bu nasıl mümkün olabilir? Bunca yıldır rüyalarımın giren maestro o mu? Bu mümkün değil. Ama ısıltılı gözleri aksini söylüyordu, tıpkı o rüyalarda paylaştığımız müzik hakkındaki bilgisi gibi.

Boğulma kâbuslarımdan kurtulmama kaç kez yardım ettiğini düşündükçe içimi bir heyecan kaplıyor, tekrar ve tekrar ve tekrar. Ve bugün, gerçekte vaftiz havuzuna düştüğümde beni kurtarmaya geldi.

En başta orada olmamalıydı. Kurgusal karakter kitabın sonunda öldü. Yalnız başına, delilik dehasıyla ayrılmaz bir şekilde iç içe geçene kadar sevdiği ve takıntı haline getirdiği kadın olmadan. Sonunda, ölümle gözlerini kapatırken yanında yabancı bir ülkede tanıştığı bir polis şefinden başka kimse yoktu.

Leroux'nun ilham kaynağı için bu hikayenin ne kadarı doğru? O bir hayalet olmalı. Yoksa nasıl hala bu dünyada olabilir ve yüzyılı aşkın bir süre sonra benim yaşıma bu kadar yakın görünebilir? Ama *ben* hayalet *değilim*, yani bu mantıklı değil.

"Nesin sen?" diye sormuştum.

"Ne demek istiyorsun, biz neyiz?" Alaycı yanıtı, figüran olduğumu bile bilmeden yaşadığım bir korku filminin jeneriği gibi içimde geziniyor.

Hala cevabı hayal edemiyorum... Biz neyiz?

Neyim ben?

Karanlık ve aç bir şey. İştahım var. İçimde derinlerde bir yeri kaşıyor... Ben'in şehvetinden ve korkusundan beslenen aynı yeri. Bu Hayalet'le paylaştığım hastalıklı bir içgüdü, onun anladığı ve sadece bakışlarımı ve ellerimi tutarak, kalbimden ışık çekip kendi kalbine katarak tatmin edebildiği bir şey. Bu bağlantının sıcaklığı hâlâ göğüs kafesimin altında yuvalanıyor ve beni besliyor.

Büyükanne Liliana haklıydı. Ben bir lanetim, bir canavarım. Ya da bir katil.

Sanki pençelerim boğazımı sıkıyor. *Baba... Ben'i neredeyse öldürdüğüm gibi seni de bir şekilde öldürdüm mü?*

Ağzımın içinde bir hıçkırık köpürüyor. Gözlerim yaşıyor.

Fuayenin yalnızlığı, üzerimde dalga dalga yayılan pişmanlığı büyütüyor. Ne kadar sakinleştirmeye çalışsam da ellerim titriyor. Kirpiklerimdeki gözyaşlarını ve yağmur damlalarını temizlemek için gözlerimi kırıştıtararak botlarımı çıkarıyorum ve bir küvet dolusu yırtık üniforma, lanetli bir buket gül ve daha sonra incelemem gereken diğer gizemli eşyalarla birlikte kapının yanına bırakıyorum. Ama şu anda, herkes Paris'ten dönmeden önce, yaşadıklarımın ortaya çıkmasına izin vermeliyim. Cevaplar orada, eğer onları işleyebilirsem.

Siyah eldiveni küvetten çıkarıp giyiyorum. Çok büyük ama yine de ağırlığı rahatlatıcı.

Akla yatmayan, hikayelerle çelişen şeyler var. Hayalet'in sesinin güzelliği onun en büyük silahıydı; her türlü avı yutabilecek ve elinde tutabilecek akustik bir bataklık. Ama şapelde sesi ham, hasarlı bir sestti. Beni yakalayan onun dokunuşu ve gözlerinin yalvaran derinliğiydi.

Sonra kırmızı kuğu vardı. Hiç bu renkte bir tane görmemiştim. Var olduklarını bile bilmiyordum. Kuş doğaüstü bir şeydi. Hayalet beni kurtarmak için ortaya çıkmadan hemen önce gölgelerin içinde kayboluşuna bakılırsa, ikisinin aynı şey olduğunu düşünebilirdim. Yine de başka bir olasılık daha var: Cadılar ve vampirler gibi dünya dışı yaratıkların, efendilerinin emirlerini yerine getiren dostları vardır. Kuşun hayatındaki rolü bu mu?

Hayat. Eğer Hayalet kan emici, büyü yapan bir varlıksa, gerçekten yaşıyor olamaz.

Yine de inkar edilemez bir şekilde gerçektir. Tenini tenimde hissedebileceğim, nefesini dudaklarımdan sadece birkaç santim ötede tadabileceğim kadar gerçektir. Bana dokunmaya niyeti yoktu... gizli kalmayı planlamıştı. Bunu hissetmiştim. Gölgelerden çıkmak için mücadele etti ama sonunda pes etti çünkü beni kurtarmak zorundaydı.

Kulağımın üzerinde, saçlarımı ve tenimi izlediği yer hâlâ müzikle dolup taşıyor - kalp atışlarımızı değiş tokuş ettiğimizi, sonra da benzerliklerimizi sergilerken zihinlerimizde birlikte yürüdüğümüzü hatırlatan içgüdüsel, tonal bir hatırlatma.

Şimdi her şey farklı görünüyor, *onun* gözlerinden deşifre ediliyor. Duyularım

farkındalığım artıyor ve duygularım onunkilerle karışıyor. Yanında durup duvarlardaki aynaların arkasına saklandığımda silüetini seçebiliyorum. Aslında diğer tarafta pencereler var ve o içeri bakıyor.

-Bazen kadife, dantel, takım elbise giymiş öğrencilerin gelip gidişini izlemek. . sahnede yerlerini alırken mücevherler, kürkler ve yetkilerle damlıyor. Seyirciler arasında olmayı, bu şatafat ve ihtişamın bir parçası olmayı, arkadaşlarıyla oturup sıradan şeylere gülmeyi, ta ki perdeler kalkıp daha önce hiç bilmediği bir romantizm, kabullenme ve yücelik dünyasını gösterene kadar.

Sonra, onu yerin derinliklerine kadar takip ediyorum ama burada değil, opera binasında değil. Daha erken, daha puslu bir zaman. Tam olarak göremediğim diğer çocuklarla bir kafesi paylaşıyor; yüzünü hala göremiyorum, belki de şimdi onun gözlerinden baktığım için. Onlara hayvan muamelesi yapılıyor ama onun için durum farklı, çünkü o farklı. Görünüşü, işkencecilerini onu tecrit etmeye ve çok değerli bir şeyi çalmaya zorluyor, onu eksik, aşağılanmış ve kaybolmuş bırakıyor. Ölmek istediği noktaya kadar.

Kalbim göğsümün içine batıyor - onun umutsuzluğunun derinliklerini tarayan bir çapa. Kurtuluyorum ve başka bir anının içinde yüzeye çıkıyorum. Daha sıcak bir zaman, onun kaybindan önce. Yoğun açlığını hissedebiliyorum; sık sık yemeksiz kalıyor. Tozlu bir masada otururken masum bir soru soruyor ve onu azarlayan bir Fransız kadının tatlı sesini duyuyorum. Bu onun annesi. "Bu tür bir aşk istemezsin," diyor. "Bu hiç de aşk değil. Karanlık ve şeytani. Tıpkı en sevdiğin hikâyedeki şeytan ve cadı gibi, Jean ve Jeanette'e yağlı danalar gibi yenecek birer eşya gibi davrandılar. Ama çocuklar güçlü ve zekidir. Onlara cennetin hediyeleri gibi davranılmalıdır."

Bir şeytan ve bir cadı . . . Jean ve Jeanette . . . çocukluğumun peri masalı: Les Enfants Perdus. Annesi ona, babamın bana okuduğu masalın aynısını anlatırdı.

Göz açıp kapayıncaya kadar, görüntü kayboluyor. Fuayedeyim, vıcık vıcık giysilerimle ve bir erkek eldiveni giymiş olarak akademinin içinde duruyorum. Sezgilerim burada durdu.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Fantom'un geçmişine ihtiyacım var. *Her şeye* ihtiyacım var. Çünkü bir şekilde benim bugünüm ve hatta geçmişimin bir kısmı onunkıyla iç içe geçmiş durumda.

Büyük boy deri eldiveninin içinde kıpırdayan parmaklarımla yürüyorum, hissedebildiğim ama göremediğim hayalet ayak izleri tarafından yönlendiriliyorum. Koridorlardan geçerek yenilenmiş tiyatroya, Hayalet'in ölümcül oyun alanına doğru ilerliyorum. Islak, çoraplı ayaklarım her adımda daha da üşüyor. Damlayan kıyafetlerim dışında yolculuk sessiz. Beni ileriye götüren sesin yokluğu... nefes alan ve çağıran bir sessizlik.

Ağır, özenli çift kapıyı iterek açtığımda nefesim kesiliyor, ciğerlerim talaş, taze boya ve mobilya cilasının sterilliğiyle doluyor. I

Kapıların açılmasını ve koridordan gelen ışığın sayısız koltuk katmanları arasında karanlık bir nebula gibi sızmasını sağlıyor. Buraya ilk kez geliyorum. Güç düğmelerinin nerede olduğundan emin değilim, bu yüzden elimdeki tek şey seyrek aydınlatma.

Yüzyıllar önce, en üst üç katta yangın çıkmadan, duman ve is tasarımcıları ahşap dekoru siyaha boyamaya zorlamadan önce burada sahnelenen oyunları ve operaları düşünüyorum. Hayalet'in buna benzer bir opera binasında işlediği söylenen cinayetler o anların kenarlarını lekeliyor. Acaba kimse gerçekten ne olduğunu biliyor muydu? Saplantısının nesnesi dışında biri.

Bana yardım edeceğini söylerken samimi görünüyordu. Belki de Christine'den istediği buydu. *Christina*'dan istediği buydu: Onun arkadaşı olmak. Ona yardım etmek. Ta ki kendi yarattığına umutsuzca aşık olana kadar.

Eğer hikayeler doğruysa, o tehlikeli. Ama ya süslenmişlerse ya da tamamen yanlışlarsa?

Eğimli koridordan aşağı iniyorum. Bay Jippetto'nun yarım kalmış dekorları, yaklaşan opera için hazırlık amacıyla brandaların üzerinde duruyor. Yolumu karıştırıyorlar ve ben de etraflarımdan dolaniyorum. Gösteri gecesi, tek yapmam gereken bir bilek hareketiyle prizmatik spot ışıkları kırımları kaplayacak ve şarkı söylerken gördüğüm gökkuşağı paletini yansıtacak - son notanın ruhumdan koptuğu o anda zihnimi her zaman kanlı kırmızı sıçramalarla lekeleyen.

Sahnenin karanlık, ağzı açık ağzı aşağıda bekliyor. Kırmızı kadife perdelerin bir tarafı açılıyor - kuduz bir kurdun dili, şarkımı yutmak ve beni bağırsaklarımı deşmiş ve bitkin bir halde bırakmak için köleleşiyor.

Uzun zamandır müzik beni kuruttu ama bugün bir şeyler değişti. Hayalet bana dokunduğunda, gözleri gözlerimi tuttuğunda, bunu hissettim. Ve şimdi hala hissediyorum.

İçimde yanan yeni bir dürtü var. Kalbimin etrafını saran ve sıkı, toksinin beni vurabilmesi için temizlenmeyi talep eden yılan gibi bir arya değil. Artık kararlılık ve güven beni yönlendiriyor.

Renata'nın aryasını söylemek istiyorum, herkes dışarıdayken, kendime onu hastalanmadan sonuna kadar söyleyebileceğimi kanıtlamak için, ama aynı zamanda maestromun bu tiyatronun en uzak köşelerinde, beş numaralı locada, bekliyor ... bekliyor olması ihtimaline karşı. Eldivenini burnuma götürüp kösele kokusunu içime çekiyorum. Onu memnun etmek istiyorum, çünkü bu bana zevk verecek. Bir şekilde birbirimizin aynasıyız. Benim arzularım onunkiler.

Bakışlarım zifiri karanlık balkondan, devasa bir avizenin loş ışıkta parladığı tavandaki en yüksek noktaya kayıyor: binlerce minyatür kristal, aşağılanmamı ya da zaferimi yansıtmaya hevesli.

Sahneye çıkan basamakları tırmanırken, bir şey hışırdayınca duraksadım.

orquestra çukuru, ardından yumuşak bir gümbürtü ve tıkırtı. Aşağıya, aşılmaz kadife karanlığa bakıyorum. Tekrar sessizlik hakim oluyor ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ediyorum. Korkacak neyim var ki? Hayalet bu opera binasının her köşesinde. Hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermeyecektir.

Şarkı söylediğimi duymak istiyor. *Zaferimi* duymak istiyor.

Yakından bakınca perdeler artık yırtıcı ya da tehditkâr görünmüyor. Bunun yerine, beni karşılıyorlar.

Koltuk sıralarına doğru dönüyorum, sahnenin ortasında duruşumu düzeltiyorum ve nefes alıyorum. Ağzımın arkasındaki boşluğu genişletmek için boğazımı açıyorum ve ilk notayı bırakıyorum. Oda dönmeye başlıyor, ama acı yok, sadece bir kemanın hafif ağıtı var - rüyalarımındaki gibi - şarkıma uyum sağlıyor, tellerinin vınlamasını yeniden düzenliyor, ritmini ve melodisini değiştiriyor, ta ki elimi saran eldiven gibi aryaya uyana kadar. Gözlerimi kapatıyorum ve kemanın silüetini zihnimde inceliyorum, o kadınsı kıvrımların maestromun erkeksi formunu alana kadar büyümesini ve sallanmasını izliyorum. Sade çiçekli elbisem kırmızı bir opera elbisesine dönüşüyor, dökümlü ve gösterişli. Parmaklarını benimkilere kenetliyor ve göğsümü kendine doğru çekiyor, yanağım onun göğüs kafesi ile köprücük kemiği arasına yerleşiyor. Boştaki eli belimi okşuyor ve gül yaprakları gibi birbirimize sarılıyoruz, o kadar yakınız ki bir bütün gibi hareket ediyoruz. Dans ediyoruz. Keman onun sesi oluyor, ben ona serenat yaparken o da bana serenat yapıyor. Müzik senkronize adımlarımızı aydınlatıyor, güneş kadar sıcak ve bal sarısı, çevremizi sular altında bırakıyor, vücudumun hiçbir yerinde gerginlik kalmayana kadar beni rahatlatıyor. Arya gırtlığımdan güçlü bir renk kreşendosu halinde yükselse de

-Karanlık, çılgın ve melankolik ruh halimden etkilenmiyorum. Huzur kabarcıkları her staccato, trill ve glissando'yu kaplıyor, sonra onları ses tellerimden kaldırıyor ve zahmetsizce dudaklarımdan yuvarlıyor. Son altın notayı bıraktığım anda partnerim dönüp beni serbest bırakıyor -tamamen kontrol bende.

Final, her duvarı, kirişi ve koltuğu titreten bir duyguyla kaplayan duyulabilir bir çiselemeyle düşmeden önce ipeksi ve lüks bir şekilde uzanıyor.

Oda dönmeyi bıraktı ve ben ayakta, güçlü, kuvvetli ... muzaffer bir şekilde kaldım. On yıldır ilk kez müziği fethetmiştim. *Başardım*.

"Başardım!" Bağırıyorum, sahnede olduğum yerde dönüyorum, ıslak çiçekli elbisem bir şemsiye gibi açılıyor ve her yere su serpiyor. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim... Babamın bana eşlik ettiği, şarkıları birlikte taşıdığımız zamanlardaki gibi sevinçliydim.

Onun yokluğundaki o cevapsız suçluluk duygusu yine kalbimde çırpınıyor ama tüneyecek bir yer bulamıyor. Göğsüm mutlulukla dolu; sanki içimden parlıyormuş gibi coşkulu hissediyorum. Aşağıya baktığımda öyle olduğunu görüyorum ve üstümde bir yerlerde Hayalet'in göğsünün de parlayıp parlamadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Loca koltuklarına bakıyorum ve gülümseyerek sesimi yansıtıyorum. "Teşekkür ederim!" O tanıdık kemanın yumuşak feryadı cevap veriyor, ne zihnimden ne de

balkondan, ama orkestra çukurundan. Mırıltılı, şehvetli bir nota, bir okşayış gibi etrafımda dolanıyor. Yanaklarım karıncalanıyor ve avuç içlerimi onlara bastırıyorum, ancak siyah eldivenin elimden gittiğini fark ediyorum, sanki dansımız sırasında geri almış gibi. Sanki beni gerçekten kollarına almış gibi.

Bu keşfin büyüklüğünün farkına varamadan, tepemdeki ışıklar patladı ve kör etti. Gözlerimi gölgeledim.

"Aklınızı mı kaçırdınız?" Madam Bouchard'ın gür sesi salonda yankılanıyor.

Gözlerim alışır alışmaz orkestra çukurunu inceliyorum. Parlayan bir çift sarı-yeşil göz bana bakıyor. *Diable*. Sıra sıra sandalyelerden başka bir şey yok orada. Enstrüman yok. Hayalet yok. Eldiven yok. Ne zamandan beri bir kedi keman gibi ses çıkarabiliyor?

"Peki, kendin için ne söyleyeceksin?" Bouchard'ın sorusu şaşkınlığımı yarıp geçiyor.

Açık bıraktığım kapının içinde duruyor, bir eli kalçasında. İnce dudakları hırıltıyla gerilmiş, devasa odanın genişliğinde bile göze batan bir ifade. Saçlarını sıkı bir topuz yapmış. Kafa derisinde beyaz, ensesinde fuşya rengi olan ikili boya işiyle, huysuz bir pudra ponponuna benziyor. Lateks eldivenleri ve beyaz önlüğünün önlüğüne bulaşmış kan olmasa neredeyse komik olacaktı. Son projesi üzerinde çalışırken onu rahatsız etmiş olmalıyım. Sunny, ölen hayvanları bittiğinde ormandaki hayvanlar için tuzaklar kurduğuna dair bir söylenti olduğunu söyledi. Şu anki haline bakılırsa, çıldırmış ve kana susamış, sanırım RoseBlood'a giden köy yolundaki leşleri soyacak kadar delirmiş.

Yaltaklanıyorum.

İlk başta, şarkı söylediğimi duyup duymadığını merak ediyorum... Acaba yine kızgın mı, çünkü yıldız öğrencisini sıkıştırmaya ve *Ateşli Melek*'in başrolünü çalmaya çalıştığımı düşünüyor. Sonra ne yaptığımı fark ediyorum... salonun pelüş kırmızı halısına ve sahnede beni çevreleyen havuza çamurlu su izi bıraktığımı. Fuaye ve koridorlardaki beyaz mermerlerin ne kadar kötü durumda olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Özür dilerim. Düşünemedim."

"Görünüşe göre hayır. Durgun suyun mermere, ahşaba ve halıya ne kadar zarar verebileceği hakkında bir fikriniz var mı, *oiseau chanteur*?"

Dudaklarım birbirine yapıştı. *Oiseau chanteur* . . . bülbül.

Beni duydu.

"Orada, perdelerin arkasında bir paspas ve halı temizleyici var. Herkes geri dönmeden ve tüm okula yayılmadan önce pisliğinizi düzeltin. Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım.

Kibirli bir küçümsemeyle, burnunun ucuyla bana bakıyor - gereksiz yere

Batık bir sahnenin ortasında durduğum gerçeği göz önüne alındığında abartılı bir jest.

Gitmek için dönerken omzunun üzerinden yarım bir bakış atıyor ve sadece sert profilini gösteriyor. "Bel canto'da ustalашmış olman önemli değil. Bizim primadonnamız olmak için gereken dayanıklılığa sahip değilsin. Renata operanın üçte ikisinden fazlasını söylemek zorunda. Ateşli ya da başka türlü hiçbir melek seni böyle bir role hazırlayamaz. Sonunda bir aryayı başardın, burada, karanlıkta, kimse izlemeden. Anlık bir zafer, şimdiden soluyor. Seyirci önünde repertuarın tamamını denemeye kalkışırsanız sahne korkunuz sizi öldürür. Müziği bırak ve evine, Amerika'ya dön. Herkes için en iyi seçim bu, sence de öyle değil mi?"

Ona bakıyorum, ağzım açık.

Başka bir şey söylemeden ayrılır ve kapıları sert bir gümbürtüyle arkasından kapatır.

Odasında otururken, sadece akvaryumunun yumuşak mavi ışıltısı ona rehberlik ederken, Thorn kendini müziğine kaptırdı - Shostakovich'in karanlık ve kasvetli noktürn bölümü.

Kemanının boynunu kucakladı, çene desteği bir annenin sevgi dolu eli gibi çenesinin altına sıkıştırıldı ve tellerin konuşmasına izin verdi, sol parmaklarının ustaca yeniden konumlandırılması ve yayın sıvı kayması ile notaları ikna etti. Güven ve his üzerine kurulu, saatler, günler ve yıllarca birlikte performans sergiledikten sonra mükemmelleşen tanıdık bir dansı paylaştılar. Tıpkı bir saat önce tiyatrodaki, bedeni orkestra çukurunun karanlığında saklanırken Rune ile paylaştığı ruhani dans gibi.

Bakışları ayaklarının dibindeki siyah eldivene takıldı, onun yumuşak kıvrımlarını kendisine doğru tutmanın nasıl bir his olduğunu, tatlı portakal-vanilya kokusunun muhteşem sesinin saflığını nasıl somutlaştırdığını ... Peder Erik'e ne kadar ağır bir şekilde ihanet ettiğini hatırladı.

Rune'un zaferinden sonra eve döndüğünde göğsündeki parıltıyı açığa çıkarmaktan kaçınması bir mucizeydi. *Onların* zaferi. Bu ona da aitti. Artık o ve Rune fiziksel olduğu kadar ruhsal olarak da birbirlerine bağlandıklarına göre, Rune'un en güçlü duyguları ve en güçlü enerji dalgalanmaları onunkileri besleyecekti ve Rune gücü kontrol etmeyi öğrendiğinde bunun tam tersi de olacaktı.

Müziği fethettiğinde, onun ışıltılı mutluluğu onu ağzına kadar doldurmuştu. Böyle bir sevinci hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, gerçek bir gülümsemeyi nasıl oluşturacağını unuttuğunu düşündü.

Neyse ki babası planlamanın kişisel kısmına o kadar dalmıştı ki, Thorn döndüğünde ona şöyle bir bakmaya bile tenezzül etmedi. Erik'in acelesi vardı, mahzendeki laboratuvara yönelmişti ve

ilerleme.

Ama bu sadece bir zaman meselesiydi. Yakında, "güvercini" hakkında haber aramaya gelecekti ve gerçek pek hoş karşılanmayacaktı.

Çenesini sıkkan Thorn, kemanın sesini ağlamaklı bir coşkuya, bir bağışlanma çağrısına getirdi, enstrümanın denge merkezini ve yay basıncını değiştirdi, vücudunu mütevazı bir pozla öne doğru eğdi. Eser artık Shostakovich'in değildi. Bu onun eseriydi... Suçluluk duygusundan doğan yeni bir ilham... Bağışlanma için bir dua.

Şarkıyı yürek parçalayan bir kapanışla bitirirken kemanını yavaşça kılıfına yerleştirdi. Parmakları bir kadının kıvrımlarının mükemmel bir taklidi olan çizgileri izledi, ardından klavye ucundaki, bir deniz kabuğunun zarif spirali gibi kıvrılan parşömene doğru ilerledi.

Stradivarius, Erik'ten aldığı en değerli hediye idi, özgürlüğünden bile daha değerliydi. Çünkü bu keman onun ve Rune'un başlangıcıydı ve şimdi, nihayet fiziksel temas kurduklarına göre, o da uyanırken tıpkı onun gibi bu hayalleri canlandırabilecekti; artık onun ruhunu bir gerçeklik olarak ortaya çıkarmak için bilinçaltına güvenmek zorunda değildi. Aralarındaki mesafe ne olursa olsun birbirlerine dokunabilir, birbirlerinin tadına bakabilir, birbirlerini belli bir seviyede duyabilirlerdi.

Thorn olayların bu şekilde gelişmesinden heyecan mı yoksa keder mi duyacağına henüz karar verememişti.

"Gerçekten de seste ustalaşmışsın." Erik'in kapı aralığından söylediği söz Thorn'u düşüncelerinden sıyırdı. "Artık o enstrümana başka kimse sahip olamaz. O senin bir uzantın."

"Teşekkür ederim, Peder." Kemanın kutusunu kapattı. "Belki bu akşam daha sonra benimle birlikte orgda armoni yapabilirsin." İçindeki endişeleri yatıştırmak için bu isteği iletmişti. Eskiden düet yapmak için yaşıyordu ama akademi açıldıktan sonra Erik'in dikkati o kadar dağılmıştı ki diğer tüm uğraşları bir kenara bırakmıştı.

"Çalmayı özledim," diye itiraf etti Erik, tınısı dokunaklı bir özlem sesiyle titriyordu. "Ama ancak o sonunda bizimle olduğunda, tamamen tamamlandığında, müziğimizi bir kez daha diriltebilirim." Kıvrılmamış beyaz gömleği, gri pantolonu ve ten rengi maskesiyle kalem inceliğindeydi. Eğitimsiz gözler için aldatıcı bir şekilde çelimsizdi ama zihni, onu sadece dış görünüşüne göre yargılamaya cüret eden herkes için ölümcül bir tuzaktı.

Yine de onu dağınık görmek rahatsız ediciydi. Thorn'un burada yaşadığı onca yıl boyunca Erik kıyafetlerine ve çevresine hiç bu kadar titiz davranmamıştı. Son zamanlarda bu tür şeylerin farkına varamayacak kadar dalgındı.

"Bu kadar uzun bir sessizlikten sonra, geçtiğimiz hafta yeniden beste yaptığını duymak muhteşemdi." Erik'in gülümsemesi maskesinin alt kenarında geniş ve mükemmel bir şekilde çiçek açmıştı. Pek çok kişi bu kısmen gizli gülümsemenin büyüleyici cazibesine kapılmıştı.

Thorn bile fırtınalı ruh haline rağmen kendini yatışmış hissetmekten alıkoyamadı.

Erik bir uçtan bir uca uzanan siyah mermerin üzerinde ve duvarların üzerinde paytak adımlarla ilerledi. Ange onun ayaklarının dibinde paytak paytak yürüyordu. Toz tüylerini matlaştırmıştı, bu da onun da laboratuvarda olduğunun bir göstergesiydi. Kuğu onun yanından nadiren ayrılırdı ve daha önce Thorn'la birlikte olmasının tek nedeni, Thorn apartmandan kaçtığında onu takip etmiş olmasıydı; vaftiz odasındaki kapıyı gagasıyla harekete geçirmiş ve şapele doğru yüzerek ilerlemişti.

Erik'in tanıdığı olduğu için, Thorn'un amacına ulaşmasına yardımcı olacak bir şey yaptığını hissedebiliyordu. İşleri berbat etmediğinden emin olmak için Thorn'u takip etmişti. Ve sonuçta o da bunu yapmıştı ama bunda Diable'la birlikte onun da parmağı vardı ... ya da daha çok bir kanadı ve bir pençesi.

Kuş konuşmadığı için şanslıydı, yoksa Erik çoktan öğrenirdi.

Thorn gri, uzun kollu bir gömleği kollarının ve omuzlarının üzerine geçirdi ve düğmelerini ilikledi. Yumuşak kumaş duştan arta kalan su damlacıklarını emiyordu. Odasına girdiğinde hâlâ sıırılsıklamdı ve pantolondan başka bir şey giymeden doğrudan sandalyesine çöküp oynamaya başladı.

Gençken, ilham perisi tarafından sık sık bu şekilde ele geçirilir, yarı çıplak, yalınayak ve gömleksiz olarak beste yapmak için dururdu. Erik, yetiştirilme tarzından kaçamadığını, varsa yoksa köylü bir kemancı olduğunu söyleyerek alay ederdi.

Erik, Thorn'un sayvanlı yatağının kenarına oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak yığıldı. Gözleri maskenin ardında donuk görünüyordu... tükenmişti. Laboratuvar da çok fazla enerji harcamıştı. Thorn bunun daha fazla devam edemeyeceğini biliyordu. Erik neredeyse intihar ediyordu, kan dökerek ve kasaplık yaparak elde ettiği fazladan yaşamın hepsini harcıyordu. Yıllar önce onu cinayetlerini durdurmaya ikna eden kişi Thorn olmuştu ama onun da elleri kanlıydı. Şimdi her şeyin içine bir çomak sokmuştu ve cinayetler yeniden başlarsa suçlayacağı tek kişi kendisi olacaktı.

Akvaryumuna doğru yürüdü ve uzak tarafa yerleşti, böylece aralarında bardak ve su varken babasına bakabilecekti. Yüzeyin üzerine yiyecek parçaları serpti. Mavimsi parıltı Erik'in cılız, kemikli dış hatlarını renklendirdi ve sudaki dalgalanmalar görüntüsünde dalgalar yaratarak tüm söylentilerin onu hayalet gibi göstermesine neden oldu.

"Her zamanki gibi evcil hayvanlarınız ve hayvan hastalarınızla ilgilenmekle meşgulsünüz." Erik, Ange'nin faturasına şakacı bir şekilde vurdu. "Ama bugün yemek yedin mi?" Thorn'un fiziksel ihtiyaçlarını karşılama konusunda her zaman gayretli olmuştu: giysi, yiyecek, barınak. Sanki Thorn'un onu bulmadan önce çocukken eksikliğini hissettiği her şeyi telafi etmeye çalışıyordu ... ya da muhtemelen kendisinin eksikliğini.

"Duş almadan önce," diye cevap verdi Thorn, babasının nazik ilgisinden dolayı daha da fazla suçluluk duyarak. "Biraz kurutulmuş sığır eti yedim. Biraz incir ve peynir. Ve

şarap."

"Yani, vücudun besleniyor. O zaman hissettiğim bu hoşnutsuzluk neden? Yeni müzik yazmayalı uzun zaman oldu ama hatırladığım kadarıyla besteleriniz hiç bu kadar doyumsuz ve kasvetli olmamıştı."

"Şapelde onunla yüz yüze geldim." Thorn serin cama yaslandı, kollarını üst tarafa dayadı. Parmaklarının ucuyla ılık suya dokunarak balıkların hevesli, kabarık dudaklı öpücüklerle tenini gıdıklamasını sağladı.

Erik sertleşti, daha dik oturdu, altın rengi gözleri Thorn'a sabitlendi.

"Yarım maske takıyordum. Beni sen sanıyor. Hikâyelerdeki hayalet." Ange sendeleyerek yaklaştı ve Thorn'un ayak parmaklarını gagasıyla gagaladı, sanki her şeyi itiraf etmesini istermiş gibi. Thorn kaşlarını çattı ve ayağıyla onu itti.

Erik'in kusursuz çenesi kıpırdadı; bu kıpırtı Thorn'u her zaman huzursuz etmişti, çünkü ruh halinin değiştiğini gösterirdi. "Maske takmakla akıllılık etmişsin. Eminim kimseye söylemeyecek kadar akıllıdır. Akademideki casusumuz bana personelin artık onun kendi üniformalarını sakladığını düşündüğünü söyledi. Bir kitaptaki hayali bir karakteri gördüğünü iddia etse kimse ona inanmazdı. Ama siz onun merakını uyandırdınız, değil mi? Onu cevaplar için bana getirecek ipuçlarını sundunuz."

Thorn sessizce Rune ile paylaştıklarını yeniden yaşadı. Onun kendi kimliğinin yansımalarına bakmasına nasıl izin verdiğini. Onun gibi olduğunu biliyordu. Şimdi tek ihtiyacı olan *onun* ne olduğunu keşfetmekti.

"Onu mezara ve güllere götürdüm," diye cevap verdi Thorn, ne kadarını açıkladığına dikkat ederek. "Mesajı gördü. Fırtına onu şapele, bilekliği ve kan tüpünü yerleştirdiğim yere kadar kovaladı."

Erik başını salladı ve Thorn'un dikkati dağılmadan balıklarını beslemeyi bitirebilmesi için parmaklarının bir hareketiyle Ange'yi yanına çağırdı. "Bunların hepsi plana uygundu. Sen de her iyi oyuncu gibi doğaçlama yaptın. Görme olayının nasıl gerçekleştiğini merak ediyorum. Genelde bu kadar dikkatsiz olmazsın."

"Ange vaftiz kabını suyla doldurdu. Rune içine düştü ve panikledi. Boğulacaktı."

Onun ölü bir ağırlık gibi batışını izlemek onu derinden sarsmıştı. Geceleri yaşadıkları etkileşime çok benziyordu. Hangi korkunç olayın onun rüyalarında bu tür işkencelere yol açtığını hep merak etmişti. Daha önce, anılarını onunla paylaştığında -ancak bir ruhun iki parçasıyla mümkün olan bir bağlantı-onunkilerden bazılarını almıştı. Bunca zaman sonra, nihayet onu boğmaya çalışan yaşlı kadını görmüştü. Onu tanıdığı için şok olmuştu.

Erik'in üç yıl önce Versailles hapisanesinde ve o zamandan beri birkaç kez ziyaret ettiği kişiyle aynıydı. Thorn her zaman ona eşlik ederdi ama gölgede dururdu ve Erik'in söylediklerini sadece aralarında cam bir bölme olan telefonlar aracılığıyla konuşurlarken duyabilirdi. Şimdi daha da meraklanmıştı. Yaşlı kadın Rune'un onlara getirilmesinde etkili olmuştu.

Amacı neydi ... neden Rune'a, kendi torununa zarar vermek istiyordu?

"O zaman devreye girip onu kurtarmakta haklıydın." Peder Erik'in gözlemleri Thorn'u yatak odasına ve karanlık komplolarına geri sürükledi. "Bir cesedin bize pek faydası olmaz."

Thorn, mahzenlerinde ne olduğunu düşününce bu sözlerin ironisi karşısında neredeyse inleyecekti.

"Seni görmek onu nasıl etkiledi?" Erik'in sorusunda neredeyse çaresiz bir ilginin tonu vardı. Gerçi bu aciliyet Rune için değil, başka biri içindi, Erik'in bir asırdan uzun süredir takıntı haline getirdiği ve hayatının diğer her yönünün önüne koyduğu biri için. Thorn da dahil olmak üzere her yönüyle.

Thorn bu bilginin verdiği acıya karşı yüzünü buruşturdu. "Korkuyordu." *Ta ki ben kendimi onun üstadı olarak gösterene kadar. Ondan sonra . . .* Thorn'un çenesi seğirdi. "Ona yardım ettiğimi anlayınca bana güvendi."

Erik ofladı pufladı. "Güven. Yalnızlar ve kayıplar için zayıf ve hayalperest bir kavram. Onu düzeltereğiz... *daha iyi* hale getireceğiz. Bunun için sadece kendine güvenmesi gerekecek." Gömleğinin cebine uzandı ve buruşturulmuş iki kâğıt parçası çıkardı. "Şu anda mükemmel bir ruh hali içinde. Yalnız ve mutsuz, uyum sağlayamadığı bir dünyada yaşamaya çalışıyor. Bu bitmemiş notlar fuayedeki çöp kutusunda idi. Komadaki bir çocuğu evde bırakmış ve bir şekilde kendini sorumlu hissediyor."

Thorn'un kalp atışları tökezledi. "Akademiye mi ziyaret ediyordun? Oraya bensiz gitmemen konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Erik omuz silkti. "Sadece hızlı bir yolculuktu. Herkes uzaktayken gitmeye dikkat ettim."

Thorn cevap vermedi. Erik inandırıldığından daha güçlüydü, eğer lekeli geçmişinin koridorlarında tek başına dolaşmaya cesaret edebilirse.

"Demek istediğim," dedi babası, "Rune uyanışını yaşadı ve bu süreçte kontrolünü kaybetti. Kulüpte bize geldiğinde yine kontrolünü kaybedecek. Ve sonra, işkenceyle dolduğunda, ona teselli ve anlayış sunacağım. Yıllardır aradığı şey olacağım: bir baba. Onun minnettarlığını kazanarak sahneyi çoktan hazırladın. Tam maskeme büründüğümde, onun haberi bile olmadan kolayca senin yerine geçebilirim."

"Seslerimiz farklı çıkıyor . . . bunu anlayacaktır," dedi Thorn düşünmeden.

Erik'in alt dudağı kaşlarını çatarak kıvrıldı. "Onunla konuştun mu? Ne söyledin?" Thorn cevabını ölçüp biçti. "O ve benim aynı olduğumuzu söyledim."

Erik kıkırdadı, önce tatlı bir yağmur gibi damlayan, sonra güzelliği sessizliğe bürünürken Thorn'un ensesindeki tüyleri kabartan lirik bir titreşimdi bu.

"Samimiyetin ustura keskinliğiyle ilk kesiği atıyorsun. Aferin sana. Taklitte ustayımdır. Onu kandıracak kadar senin gibi konuşabilirim. Yine de, basitçe

seni aklından silecek. Benimkini duyduktan sonra senin sesini duymayı unutacak."

Bu reddedilemez gerçek, Erik'in okumada çok usta olduğu auralar aracılığıyla ayırt edici gözleri tarafından görülebilen bir kıskançlık parıltısını ateşlediğinde Thorn'un kulakları ısındı. Thorn kendini toparlamaya çalıştı.

"Peki başka ne var?" Erik kuğunun kadifemsi kırmızı tüylerini okşayarak tozları temizledi. "Neden hâlâ bu kadar sarsılmış görünüyorsun?"

Çünkü on yıldır onunla rüyalarımı paylaşıyorum. Çünkü güvercinin benim ayna ruhum, ama o gelene kadar bilmiyordum. Çünkü ona dokundum. Ne kadar dokunmamaya çalışsam da, karşı koyamadım. Kalp çakralarımız birleşti ve benden yapmamı istediğin her şeye rağmen şarkılarında ustalaşmasına yardım ediyorum. Onu zayıflatmak yerine güçlendiriyorum.

Gerçek, Thorn'un göğsünde kımıldamadan duruyordu ve sessizliğinin nedeninin korku mu, isyan mı yoksa tamamen başka bir şey mi olduğuna karar veremiyordu. Erik'in titiz bakışları altında içinin titrediğini hissetti.

Thorn sonunda aralarındaki gerilimi azaltmak için, "Sana nasıl başarısız olduğumu söylemeye utanıyordum," diye cevap verdi. "İlk teması kuranın sen olmasını istediğini biliyorum." Bahane dilinden bal gibi süzüldü, ortalığı karıştıracak kadar yapışkan ama acıyı dindirecek kadar tatlıydı.

"Onu kimliğine ve amacına yönlendirecek kişi yine ben olacağım. Onu kanserli şarkılarından kurtarmak için. Siz sadece bir anlığına etkileşime girdiniz. Yapman gerekeni yaptın." Erik ayağa kalktı ve gömleğini pantolonunun içine soktu. Parmakları maskesine doğru ilerledi ve eksik üst dudağını örten kenarı takip etti. "Tabii daha fazlası yoksa."

Suçlama gümüşü notalarda yankılandı, kanatları olan bir yaratık gibi yükseldi, Thorn'a doğru zarıfçe çırpındı ve duyulabilir gagasıyla kaburgalarının ardına hapsettiği sırları çekiştirdi. Thorn göğsündeki gerginlikten ürperdi, sanki göğüs kemiği gerginlikten gerçekten kaymış gibiydi. Kendi kendine bunun gerçek olmadığını söyleyerek sırlarını daha derinlere gömdü.

Erik'ten hipnotizmayı öğrenmişti ama paramparça olmuş sesini bu iş için kullanamıyordu. Onun yeteneği gözleri ve dokunuşuydu. Yine de böyle bir silahı nasıl kullanacağını bilmek insanı ona karşı bağışık hale getirmiyordu. Direniş, tüm iradesini ve konsantrasyonunu gerektiren bir beceriydi.

"Benden bir şey saklamıyorsun, değil mi?" Bu bir soru değil, bir meydan okumaydı ve Erik'in dudaklarından çıkmadı. Ange'nin gagasından yükseldi, karanlık, trompet gibi bir vıraklama ... akvaryumun yüzeyindeki kabarcıklardan patladı ... Thorn'un kemanının tellerinden mırıldandı.

Bedensiz seslerin yayılım ateşi, arkasında babasının olduğunu bilse bile kafa karıştırıcıydı. Thorn, Erik'in vantrilok sihirbazlığını ilk kez deneyimlediğinde çocuktı ve bu çok eğlenceli ve aptalcaydı. Thorn pratik yaptı

Böylece o da sesini fırlatabildi ama hiçbir zaman Erik kadar usta olamadı. Zamanla, koruyucusunun bu numarayı, karanlık kaprislerine boyun eğene kadar kurbanlarına işkence etmek için bir silah olarak kullandığını gören Thorn, buna olan ilgisini tamamen kaybetti.

Bir başkasının tekniğin kurbanı olmasını izlemek kadar kötü olan bir şey daha vardı. Ange ciyaktı ve onun rahatsızlığını paylaşarak ayaklarının dibinde paytak paytak yürüdü.

Kızın öfkeli tepkisi Erik'i, kendini tehdit altında hissettiği zamanki sapkın ve vahşi oyunundan uyandırdı. Sanki bir füğden uyanır gibi maskesinin arkasından gözlerini kırıştırdı, sonra Ange'den Thorn'a baktı. "Affet beni."

Thorn özrünü kendisine mi yoksa kuğuya mı yönelik olduğundan emin değildi.

Erik, "Hissettiklerinizi anlayabiliyorum," diye açıklık getirerek devam etti. Thorn'un keman kutusunu almak için eğildi. "Bu kızın rapsodisi ve güzelliği senin ilham perini yeniden uyandırdı. Ama şunu bil ki bu geçici bir durum. İlham vefasız ve kötü kalpli bir metrestir." Çantayı Thorn'un yatağının üzerine atarken sözlerine acılık karışmıştı. "Rune sadece ve sadece tek bir amaç için doğdu ve bunu kabul edecek. Eğer bize gelmezse, onu kendim yakalayacağım. Her geçidi, labirenti ve tuzak kapısını biliyorum. Kahrolası opera binasını bunun için yeniden tasarladım. Eğer senin yöntemin işe yaramazsa, onu zorla alırız."

"İlk seferinde yaptığın gibi mi?" Thorn hırıltısını bastırdı. "O eylemlerin sonuçlarını gördün. Cadı sana kız kurban edilmeyi kabul etmediği sürece başarılı olamayacağını söyledi. Çaresizliğin kararlarını gölgelemesine izin verme. Sabırsızlığın bu kadar uzun süre beklediğin şeyi tehlikeye atmasına izin verme. Planlandığı gibi bize gelecek. Maskeli balo gecesi. Bunu kendim göreacağım." Thorn içtenlikle konuşmaya çalışırken, bir yandan da zihni bu karmakarışık ve umutsuz denklemdeki herkesi tatmin edecek bir cevap bulmaya çalışıyordu.

Maskenin göz deliklerinin derinliklerinde sabırsızlık parıltıyordu. "Eğer planın başarısız olursa" -Erik ağzını sıkıca kapalı tutarak yine sesini yükseltti- "bu sefer tüm opera binasını yerle bir edeceğim." Verdiği cevap salondaki kafeslerden yükselerek kapıdan içeri süzüldü. Bunu bir tüy çırpıntısı, hırıltılar ve gevezelikler izledi - Thorn'un hayvanları arasında dalgalanan hoşnutsuzluk ve kafa karışıklığı.

Thorn nefesinin altından küfretti ve onları yatıştırmak için eşikten içeri girdi. "Hastalarım zaten yeterince travma yaşıyor mu?"

Erik onu takip etti ama Thorn'un kapı aralığında durdu; arkasındaki akvaryumdan yayılan sakinleştirici maviye karşı tehditkâr bir izdi bu. "Haklısın, elbette. Niyetim onları üzmemek değildi." Şimdi kendi ağzını kullandı, tamamen şefkat ve alçakgönüllülükle. "Yıllar önce Paris'in kanalizasyonlarında yaptığımız anlaşmayı hatırla. Senden istediğim her şeyin bir amacı var. Ve bunları yaparak oğlum olarak yerini kazandın. Ama bu hayvanlarla yaptığımız işten farklı. Ölümlü bir ruhu içeriyor. Cadı bunun bir sınır gecesinde yapılması gerektiğini söyledi.

ölüler ve yaşayanlar kesişebilir. Çemberi tamamlamak için Cadılar Bayramı arifesine kadar Rune'un laboratuvarımda olması gerekiyor. Ancak o bizimle birlikte olduğunda ailemiz tamamlanmış olacak. Sonsuza kadar dayanabilecek bir aile."

L'HORREUR, L'ENLÈVEMENT, LE FANTÔME

*"Korkulmak sevmekten daha iyidir, eğer ikisi birden
olamıyorsanız." Niccolò Machiavelli*

Thorn kendini odasına kapattı.

Sonsuza kadar dayanabilecek bir aile.

Bunun kulağa hoş geldiğinden emin değildi. Erik'in istediği şeyi başarırlarsa, kurbanlarından tekrar hayat çalmaya devam edecek ve böylece hiç ölmeyecek miydi? Planın bir parçası olarak bundan bahsetmemiştii.

Yaşamın geçici doğası onu değerli kılan şeydi. Hayata saygı duyulmalıydı, kötü seçimler yapmış insanların hayatlarına bile, çünkü her zaman bir kurtuluş şansı vardı. Thorn kendisine bunu öğreten kadını asla unutmayacaktı.

Anne... sıcaklık... huzur.

Kemanını kutusundan çıkardı ve ipeksi siyah ahşabı okşadı. Yayını çekerek tüm duygularını enstrümana akıttı ve hasarlı ses tellerinin yapamayacağı şekilde konuşmasına izin verdi. Her duygulu titreşim tellerden çenesine doğru süzüldü ve boğazına batarak onu bir kargaşa denizine sürükledi.

Hiçbir zaman bir çapaya şu anda ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaç duymamıştı.

"Anne," diye fısıldadı. Ne kadar ironik olsa da, onun ahlaki pusulası olmuştu. Onun dönüştüğü canavar hakkında ne düşünürdü? Yoksa başından beri ondan bu kadarını mı bekliyordu?

Thorn tipik bir çocuk değildi. Çok küçük yaşta konuşmayı öğrenmiş ve o kadar güzel ve etkileyici şarkılar söyleyebiliyordu ki, insanları gözyaşlarına boğabiliyor, onları kendilerinden ve dünyadan sakladıkları şeylerle yüzleşmeye zorlayabiliyordu. Bu gücün tüm sonuçları ortaya çıktığında sadece dört yaşındaydı.

Bu başka bir zaman ve mekândı, Etalon Laurent olduğu zamanlar. Annesiyle birlikte Paris'in banliyölerinden biri olan Bobigny'nin hemen dışında küçük bir kulübede yaşıyorlardı. Elektrik, gaz ya da modern konforlar olmadan, ekmek, su, kurutulmuş et (çoğunlukla güvercinlerden, tavşanlardan ve ara sıra sincaplardan) ve nadiren çürük ve ezik domates ya da erik - her neyse - ile hayatta kalıyorlardı.

hasarlı ürünler bakkalların haberi olmadan ürün arabalarından düşmüştür.

O zamanlar Etalon, annesinin onu giydirmek ve beslemek için yaptığı fedakarlıkları anlayamayacak kadar küçüktü. Tek bildiği, annesinin her gece daracık elbiseler giydiği, sonra da verandalarında, yüzü pudraya ve ruja bulanmış bir halde, sabaha kadar siyah bir arabanın onu götürmesini beklediğiydi.

Onu gecekondularındaki bir komşuya bırakırdı - Batilde adında, kocası onu daha genç bir kadın için terk etmeden önce, televizyonu, dört çeşit yemeği ve parası olduğu daha iyi bir yaşamın hikayelerini anlatmaktan ve şikayet etmekten başka bir şey yapmayan yaşlı bir cadı.

Etalon'un annesi Batilde'ye yardımı karşılığında yemek veriyordu, ancak iki kadın sık sık Etalon'un neden orada olduğu konusunda tartışıyorlardı.

"O piç çocuğu vermeliydin, Nadine. Arnaund aylar önce ilk teklifi yaptığında onu satmalıydın," dedi Batilde, ateşler içinde annesini arayan Etalon'la uykusuz bir gece geçirdikten sonra bir sabah tükürerek. "İkimiz de bu domuz pisliğinden kurtulmuş ve şehirde yaşıyor olurduk."

"Dilini yut," diye azarladı Maman, yeni yıkanmış zeytin rengi teni Etalon'un kulaklarını korurken koyulaşıyordu. "Ona asla öyle deme. O rüyalardan doğan bir melek. Ve sen! Böyle aşağılık bir şeyi önerdiğin için bir yılanın karnından daha aşağılıksın! Hasta olduğunu bilseydim dün gece Ettie'yi asla terk etmezdim."

"Çocuklar ateşlenir." Batilde dişlerini gösterdi -dört dişini de. "Hastalanıp kusmadıklarında da seni yiyip bitirirler, evini barkını. Parazit onlar."

"Parazit sensin! Çık dışarı!" Maman çılgılık atarak Batilde'yi kulübenin kağıt inceliğindeki kapısına doğru itti.

Batilde geriye doğru itildi, dar omuzlarındaki güve yeniği şalı neredeyse kaybediyordu. "Bir gün göreceksin! Erkeklerin pençe atan ellerinden, iğrenç dillerinden ve hastalıklı şehvetlerinden bıkacaksın. Bu pisliği geride bırakabiliriz. Çalışan ışıklara, sıcak banyolara, yeni kıyafetlere, restoranlara... bir zamanlar sahip olduğumuz her şeye sahip olabiliriz. Teklifim geçerli. Arnaund, Etalon'unuz hakkında, hiç bu kadar güzel bir çocuk görmediğini söylüyor." Yaşlı kadın demek istediğini vurgulamak için ellerini kaldırdı. Kollarının altından sarkan yağlar bir tavuğun paytaklığı gibi titriyordu. "Bunu her gün çocuklarla ilgilenen bir adam söylüyor."

"Arnie'nin şeytanın ta kendisi olmasının nedeni de bu *anlaşmalar*. Git ve bir daha asla geri gelme!" Maman plastik ambalajlı bir tuğla peyniri çamurlu zemine fırlattı ve Batilde'yi de yanına itti.

Etalon mutfak masasındaki sandalyesinde onu uzun boylu yapan kitap yığınının üzerinde kıpırdandı. Kalın tozun yüzeyine kurumuş bir ekmek kabuğuyla daireler çizirken vücudu ağrıyor ve ateşten titriyordu. Gecekondulu mahallesindeki diğer çocukların gerçek oyuncaklarla oynadığını görmüştü; doldurulmuş hayvanlar, minik metal arabalar ve uçaklar,

müzik kutuları. Hatta bazılarının pille çalışan plastik telsizleri bile vardı. Ama o hayal gücünü kullanırdı. Onun oyuncakları da en az onlarınkiler kadar iyiydi.

"Ne çiziyorsun, küçük Ettie?" Annesi şakağını öperek ateşini ölçerken sordu. "Harf alıştırması mı yapıyorsun?"

"Müzik notaları, anne," diye cevap verdi. "Renkleri görüyor musun?" Korktuğunda ya da üzüldüğünde sık sık kafasından melodiler uydururdu. Şarkılar zihninde canlanır, pazardaki mücevher renkli şekerlenmiş meyveler gibi parıltıyan bir gökkuşağı olurdu - Maman'ın sevdiği ama asla alamadığı meyveler. Bir gün onları satın alacak ve dolapları ve kilerleri hazine sandıkları kadar dolduracaktı. Ve Maman bir daha asla üzülmecek ya da aç kalmayacaktı.

Batilde kapılarının önünde durmuş küfürler savururken, Etalon o kelimeyi bir kez daha duydu.

"Piç ne demek anne?" diye sordu.

"Seninle hiçbir ilgisi olmayan iğrenç bir yalan," dedi, tütün, bayat erkek kolonyası ve tam olarak bilmediği bir şey kokan bir eliyle saçlarını yüzünden çekerken - pişmanlık ve çaresizlikle dolu ekşi bir çamaşır suyu kokusu. "Şimdi, sen sadece müziğini çiz. O sefil herifi dinleme. Yüzünü serinletmek için bir çamaşır bezi getireceğim."

Küçük mutfağı karıştırdı ve yırtık pırtık bir bez bulmak için dolabı açtığı anda, Etalon Batilde'nin ödemesi için attığı peyniri özleyerek tozlanmış kabuğu kemirdi. Midesi öyle derin bir hırıltıyla kendi içine çekildi ki, ayaklarına kadar çekildi. Dikkatini dağıtmak için ayak parmaklarını çoraplarındaki deliklerden dışarı çıkana kadar oynattı. Daha önce her birinin üzerine bir parça kömürle gözler, burunlar, gülümsemeler ve kaş çatmalar çizmişti.

Serin havada üşüseler de onlara, domuzcuk kukla arkadaşlarına kıkırdadı.

"Anne, Batilde çok kötü bir cadı," dedi, sesini yükselterek ve aptalca, ayak parmaklarının ağzı konuşuyormuş gibi yaparak. "Bir dahaki sefere beni de yanında götür."

Annesinin hüzünlü kahverengi gözleri onunkilerle buluştu. "Hayır, Ettie. Asla benimle gelmeyeceksin. Anlıyor musun? Beni de asla takip etmeyeceksin. Duydun mu? Gittiğim yer bir çocuğa göre değil."

"Ama Batilde öyle olduğunu söyledi. Arnie'nin tüm çocuklar arasında en çok beni sevdiğini söyledi. Beni seviyor."

Annesi musluktan su pompalarken solgunlaştı, bez parçasını kahverengimsi akıntının altında tutuyordu. "O iblisin adını bile bilmemelisin. Ve böyle bir sevgi istemezsin. Hiç de aşk değil. Karanlık ve şeytani. Tıpkı en sevdiğin hikayedeki Jean ve Jeanette'e yağlı danalar gibi yenecek birer eşya gibi davranan şeytan ve cadı gibi. Ama çocuklar güçlü ve zekidir. Onlara cennetten gelen hediyeler gibi davranılmalıdır.

Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Cadiyı baltaladılar ve şeytanı atlattılar!" Etalon gülerek bağırdı.

"Evet." Maman parmağıyla onu işaret ederek övdü. "Ama öldürmenin doğru olduğu tek zaman budur... bir çocuğun değerli hayatını kurtarmak için. Beni duyuyor musun, Ettie? Şimdi, bu kadar kasvetli konuşma yeter. Benim için şarkı söyle. Kalbimi doldur."

O sırada Etalon, toz katmanlarına yazılmış renkli notaları takip ederek mırıldanmaya başladı. Belki ateşten, belki de Maman masaldan bahsederken duyduğu boğucu endişeden, ama bu sefer bir şeyler farklıydı. Onun sesiyle canlanan renkler masadaki yerlerinde kalmadı. Yükseldiler ve lavabonun yanındaki annesine doğru sürüklendiler, onun etrafında döndüler, sonra bileklerini yakaladılar ve birbirine bağladılar - zincirlerden oluşan bir gökkuşağı. Kadın gözlerini kapattı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Çok geçmeden, büyük bir gürültüyle dizlerinin üzerine çöktü.

Melodi basitti ama yine de bir şekilde onu yere sürükleyecek kadar ağırdı. Gözleri açıldı ve pencereden süzülen güneş ışığı bir zamanlar güzel olan yüzündeki her kırışıklığı ve çizgiyi gölgeledi. Ağzı açık kaldı ve bozuk su fişkirtan bir musluk gibi çirkin gerçeği itiraf etti: Etalon'un babasını neden hiç tanımadığını. Adamın kim olduğunu bile bilmiyordu ama gerçek olamayacak kadar güzeldi; ona bir rüyada gelmiş ve sonra gitmişti. Şeytanın kendisinin onu baştan çıkardığına inanıyordu. Yaşadığı hayatın cezasının bu olduğuna inanıyordu. Çünkü o bir fahişeydi ve Etalon da onun ilk çocuğuydu.

O günden sonra annesi onu daha da şiddetle sevdi, ama aynı zamanda ondan korktu. Sonraki iki yıl boyunca büyüdükçe, annesi temkinli, yan bakışlarla onu izledi. Ne zaman heyecanlansa ya da üzülse, ağlamak yerine şarkı söylüyor ve annesi geçmişinden bir şey itiraf edene kadar duygularını dengeliyordu. Kimseye söylemediği bir şeyi.

Pozisyonları değişmişti ve yetki Etalon'daydı. Artık geceleri arabada bırakmamasını istedi. Altı yaşındayken fahişenin ne olduğunu tam olarak anlamasa da, bunun onu incittiğini biliyordu. Onun güvende olmasını istiyordu.

Annem onu yatıştırmak için çamaşırcı olarak yeni bir iş buldu. Yaşıtı olan çoğu çocuktan daha akıllıydı ve çamaşırları alıp götürmek için otobüse bindiği günlerde onu yalnız bırakıyordu, içeride kalıp kendi başının çaresine bakacağını biliyordu. Başka birinin ona göz kulak olmasından korkuyordu.

Ona, insanların kötü yollarını ifşa etmek için dünyaya gönderildiğini, ses tellerinin doğruluk serumunu bizzat Tanrı'nın oluşturduğunu söyledi. Çünkü şarkıları dinleyicilerini sadece gözyaşlarına boğmakla kalmıyor, kalplerini yarıyor ve onları en iğrenç sırlarına bakmaya zorluyordu - asla hatırlamamayı umarak baskı mürekkebiyle lekeledikleri günahlarına.

Biri öğrenirse güvende olmayacağı konusunda ısrar etti ve şarkı söylemeyi bırakması için ona yalvardı. Ama Etalon yapamadı, çünkü o zamana kadar müziğin ona güç verdiğini anlamıştı. Bir sonbahar öğleden sonrası, Batilde Etalon'u avlamaya geldi.

Annesi çamaşırları teslim etti. Cadı, Nadine'i Arnaund'la yaptığı sözleşmeyi yerine getirmezse cezalandırılacağı, ancak Etalon'un onun yerine sözleşmeyi yerine getirebileceği ve annesinin hayatını kurtarabileceği tehdidinde bulundu.

Kadının sözleri Etalon'u korkuttu ve o güne kadar söylediği en güçlü şarkıyı doğurdu. Dokunaklı melodi Batilde'yi kız kardeşinin kocasıyla yaşadığı ilişkiyi itiraf etmeye zorladı, kocasının onu terk etmesinin gerçek sebebinin bu olduğunu söyledi. Yoksulluğunun suçlusu da kendisiydi. İtirafından sonra Batilde kırbaçlanmış bir köpek gibi elleri ve dizleri üzerinde evlerinden dışarı çıktı.

Ondan sonra uzak durdu ve Maman ne zaman Etalon ona mandalları uzatarak dışarıya çamaşır asacak olsa, Batilde bütün panjurları ve kapıları çarparak kapattı.

Yedinci yaş gününün arifesinde, Etalon'un annesi Bobigny'deki patronlarına çamaşır dağıtmaktan dönmedi. Sabah olduğunda, Arnaund tarafından öldürüldüğü haberi evlerine ulaşmıştı.

Etalon, göğsüne dayadığı mandal sepetiyle verandasında duruyordu. Bu onun hatasıydı. Onunla yer değiştirmemişti; Maman için kendini feda edebilirdi. Şimdi o gitmişti, asla tanıyamayacağı görünmez babası kadar ulaşılmazdı.

Etalon beton basamağa çöktü, Maman'ın bir kabustan sonra onu uyutmak için okşayan elini hatırladı ... güneşli öğleden sonraları iplerin üzerinde uçuşan arşafkların arasında dans edişlerini, saklambaç oynayışlarını. Hepsi gitmişti, tıpkı ona kalbinin özlemine çektiği şeyleri alma şansı gibi, böylece onun gülümsemesini görebilecekti.

Hiçbir şarkı kalbindeki yırtılma hissini yatıştıramazdı. Bu yüzden gözyaşları yanaklarına ve dudaklarına süzülürken sessiz kaldı.

Batilde evinden sürünerek çıktı ve kollarını ona dolayarak Etalon'u tanıdık, terli, soğan kokulu kucağında uyuttu. Başını ve kollarını bağlayan çuval aşağı inene kadar çuvalı görmedi. O sırada kendini kurtaramayacak kadar hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Sümükler içinde boğulan ve cızırtılı kumaşın içinde nefes nefese kalan Etalon bayıldı. Yeraltı mezarlıklarının derinliklerinde - duvarları kafatasları ve kemiklerden oluşan penceresiz, sevgisiz bir dünya - kendisi gibi ailesi ya da gidecek yeri olmayan diğer çocuklarla birlikte hapsedilmiş olarak uyandı. Hücresi idrar ve annesinin fahişe olarak çalışırken ikinci bir deri gibi giydiği aynı çaresiz ekşi koku ile kokuyordu.

Batilde onu Arnaund'a satmıştı ve kaçmak için artık çok geçti. Annesiz kalan ve onun ölümündeki rolünün peşini bırakmayan Etalon'un müziği içeride kilitli kaldı.

Üç ay gökyüzünü ya da güneş ışığını göremeden geçti. Etalon, diğer çocukların Arnaund'un uşaklarının ellerinde tarifsiz acılar çektiklerini, kendilerini iyi bir krala layık kılmak için ihtiyaç duyacakları becerilerin "öğretildiğini" izledi.

Fiyat. Kalbi onlar için acıyordu -bazıları yedi yaşından daha gençti ve mavi damarları sergileyen kâğıt inceliğindeki etleriyle iskelet gibi cılızdılar. Etalon canı bağışlandığı için kendini suçlu hissetti. Bu yüzden bir muhafıza nedenini sordu.

Çirkin adam gülümsedi, dişleri tütünden lekelenmişti ve gözlerinde herhangi bir duygu yoktu. "Neden? Neden bağışlandın?" Homurdandı. "Kendini ihmal edilmiş mi hissediyorsun, hmmm?" Etalon'un artık omuzlarına kadar uzanan asi dalgalarını karıştırdı. Etalon irkildi ve geri adım atarak adamın kirli elini havada bıraktı. Adam güldü. "Sana yardım etmek isterdim ama Arnaund seni dokunulmaz olarak işaretledi. Güzelliğin seni zaten bir servet değerinde yapıyor.

. dersler." Muhafız eğildi ve nasırlı parmağını Etalon'un boynunda ve göğsünde gezdirdi, üzerine örtülen yıpranmış paçavralar zar zor örtüyordu. Etalon'un vücudunda mide bulandırıcı bir ürperti dolaştı. "Masumiyetin seni daha da özel kılıyor."

Özel kelimesini gevelemesi, bakışları Etalon'u tepeden tırnağa dolaşırken nefesinin Etalon'un yüzünü yapışkan, viski kokulu bir sis gibi örtmesi, beyaz bir nefret parıltısını tetikledi ve Etalon bir kez daha şarkısını buldu. Melodisi uşağı bir yılan gibi yere yatırdı.

Adam kumara olan zaafından yakınlıkla feryat etti ve ardından Arnaund'un kârından ne kadar para aşırıldığını gürültülü bir şekilde anlattı. Hücrede yankılanan itiraflara birkaç gardiyan daha kulak misafiri oldu ve sabaha karşı zimmetine para geçiren adam Arnaund'un kendi elleriyle öldürüldü.

Kimse olaya Etalon'un sebep olduğunu bilmiyordu. Yardakçının sarhoş olduğunu ve bu yüzden dilinin çözüldüğünü düşündüler. Etalon, hücre arkadaşları açık artırmaya hazır olana kadar bu sırrı sakladı. Birkaç müşteri, ucuz işgücü ya da hastalıklı sadist zevkler için hangi çocuğa teklif vereceklerini düşünmek üzere erkenden yeraltı mezarlığına geldi. Onlar Etalon'un arkadaşlarını incelemek için durduklarında, Etalon şarkısını bir kılıç gibi kullandı ve hepsini inleyip ağlayana kadar kesti.

Müşteriler kendi ahlaksızlıklarıyla yüzleşerek teker teker dışarı çıktılar. Geri dönmeyi ya da partiden başka bir çocuk almayı reddettiler. Bunun yerine, yeraltı mezarlarında kilitli olan ve öylesine şiddetli bir tatlılık ve eleştirel bir doğrulukla şarkı söyleyen intikam meleği hakkındaki haberi yaydılar ki, bir ruhun ebedi lanetten kurtulmak için yalvarmasına neden oldu.

Etalon'un kendisine paraya mal olmasına öfkelenen Arnaund onu bağladı ve ağzını kapattı. Dilini kesmekten bahsediliyordu ama bu onun değerine gölge düşürecekti. Müşteriler mallarının bozulmamasını istiyordu. Ayrıca, önemli olan Etalon'un söylediği sözler değildi; önemli olan sesinin kalitesi, zenginliği ve saflığıydı.

Böylece Arnaund ve yandaşları Etalon'a onu hayatta tutmaya yetecek kadar seyreltilmiş, ancak ses tellerini onarılamayacak şekilde kabartacak ve zarar verecek kadar yakıcı olan sodayı zorla yedirdiler. Arnaund'un dudaklarına veya yüzüne zarar verme korkusu nedeniyle yutmaya zorlandığı sıcak, asitli kusmukta saatlerce boğulduktan sonra, Etalon

Onu eşsiz kılan şeyi ve kendini ya da diğer çocukları savunma yeteneğini kaybetti.

Etalon ölmek için dua etti ama bunun yerine cehennemin daha derin bir katına düştü. Bir hafta sonra, bir adam Arnaund'la temasa geçerek, hikayesi toplumun en alt tabakasını eğlendiren ve dehşete düşüren küçük ötücü kuşu istediğini belirtti. O zamana kadar, Etalon'un fahiş fiyat etiketi onu güvende tutmuştu.

Satış günü, muhafızlar Etalon'u tavandan sarkan tek bir ampulün, taş duvarların üzerine gömülmüş kirli, perdeli kafataslarına ışık saçtığı küçük bir odaya sürüklediler. Dördüncü duvar çıplaktı ve onu oraya kelepçelediler. Arnaund geldiğinde muhafızlar ayrıldı ve kapıyı kapattı. Etalon annesinin katilinin karşısında duruyordu. Adamın elinde bir kova ve sünger vardı. Etalon titriyordu, ayak bileklerine kadar inen kısa pantolonu dışında vücudu çıplaktı, muhafızlarla dövüşükten sonra kan içinde kalmış ve darmadağın olmuştu.

"Ne kadar dağınıksın," diye homurdandı Arnaund. "Mükemmel hesaplanmış bir karmaşa. En az Nadine kadar kurnaz ve inatçı. Ama ateşi ona ne kazandırdı, hmmm? Onu söndürdü, öyle oldu." Kovanın soğuk içeriğini Etalon'un üzerine sıçrattı. Etalon köpüklü suyu içine çekerek öksürdü. Sabun sümüğü genzinden aşağı sızdı ve nefes borusunu tıkadı. Nefes almak için boğuldu.

Annesinden bahsedildiğinde, kalbinin içinde alevler yandı. Şarkısı doğmak ve Arnaund'u dize getirmek için yanıp tutuşuyordu. İşe yaramaz boğazından yükselme şansına asla sahip olamayacak renkli notalar.

Arnaund, Etalon'un yüzüne ve göğsüne sünger çekerek onu kıvrandırdı. "Çabalarınız boşa gitti. Bu özel müşterinin alışılmadık iştahları var. Kimse adını bilmiyor ve kimse yüzünü görmemiş. Basitçe gecenin hayaleti olarak bilinir. Bir akrep gibi gölgelerde dolaştığı söylenir."

Etalon tekrar ürperdi, görüntüden dehşete düşmüştü.

"Ve inanın bana ..." Arnaund neşeyle kıkırdadı. "Böyle biri kir ve pislığe karşı bir tat geliştirmiştir. Kaçırılmayacak kadar güzelsin. Dağınık ya da değil. Yarı aç bir köpek için süt kemiği kadar güzelsin."

Arnaund'un böcek karası gözlerine ve sert, yuvarlak yüzüne bakmayı reddeden Etalon, soğuk, çamurlu ayaklarını inceledi; ayak parmaklarının temiz olduğu ve çoraplarından şakacı kuklalar gibi fırladığı zamanları hatırladı. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Arnaund, "Seni götürürken görmenin ne büyük bir zevk olacağını anlatamam, *küçük Ettie*," diye tükürdü. "Neredeyse işimi yerle bir ediyordun. Sana karşı çok yumuşak davrandım. Belki de dilini kesip kolye olarak takarım. Yeni sahibinin bunu daha önce fark edeceğinden şüpheliyim."

"Gözlem yeteneğimi hafife almasanız iyi edersiniz, *Mösyö*." Ne Arnaund ne de Etalon, adamın baritonu odanın içinde yükselene kadar misafirleri olduğunu fark etmediler; üzerlerinde, üstlerinde, etraflarında

Bir gelgit dalgası kadar görkemli ve tehditkâr. Etalon ağrıyan bileklerinden duvara yapışmış olmasaydı, dizleri bu boğuk, hipnotik sesin ağırlığı altında bükülebilirdi.

"Ben bir akrep olduğum için" - melodik sesi daha yüksek, daha gür
- "Gölgelerde fark edilmeden dolaşan, görmeye ve duymaya meyilliyim
her şey."

Arnaund da Etalon gibi sestten etkilenmiş, olduğu yerde sallanıyordu. İkisi de kapı aralığına baktı. Beyaz, satenimsi bir maske, ağız için küçük bir yarıkla birlikte alıcının tüm yüzünü kaplıyordu. Kusursuz bir burun ve elmacık kemiklerinin yapay hatları kumaşa işlenmişti; her ikisi de başka bir yüzyıldan kalma gibi görünen ütülenmiş siyah takım elbisesi ve pelerininin yanında ürkütücü bir şekilde ayırt ediliyordu.

Arnaund beceriksizce bir selam verdi. "Ödemeyi görebilir miyim?" Yabancıнын sözleri odada yankılanmayı bırakır bırakmaz soruyu sormaya cesaret etti; gelgit dalgası huzurlu bir sükûnete kavuşmuştu.

Alıcının bakışları maskenin göz deliklerinin siyah derinliklerinde uhrevi bir altın renginde parlıyordu. Etalon, deri giysili bir el bir torba dolusu gümüş sikkeyi -kısa hayatında hiç görmediği kadar çok- parlatıp Arnaund'un hevesli parmakları kapamadan önce bir kenara koyarken inledi.

Hayalet uzun boylu ve zayıftı ama ete kemiğe ihtiyacı yoktu. Fiziksel olanın ötesinde bir güç yayıyordu, vahşi bir özgüven, havadaki bir elektrik nabızı gibi ondan çatırdıyordu. Arnaund'u kenara itti ve çenesini kavrayan eldivenin serin, kaygan dokunuşuyla solan Etalon'un önünde çömeldi.

Hayalet ona iki kez baktı, dilini şaklattı ve Etalon'un yüzünü serbest bıraktı. Ayağa kalktı, koyu renk kumaştan pelerinini çıkardı ve Etalon'un titreyen yarı çıplak bedenini sıcaklığıyla sardı; Etalon'un böceklerin ve yılanların uğrak yeri olan bir yaratıktan hiç beklemediği empatik bir jestti bu. Kadifemsi kumaştan yayılan alkali ve yanık kokusu Etalon'un burnunu yaktı.

"Bu mu?" Hayalet Etalon'u işaret etti. "Bu, Paris'in tüm titreyen farelerinin korktuğu intikam meleği mi?"

"Evet," dedi Arnaund. "Bir sorun mu var? Sahip olduğunuz tüm umutları aşmıyor mu?"

Maskenin altından bir tıslama sızdı. "Sorun," diye homurdandı Hayalet'in büyüleyici sesi, "bunun bir *çocuk* olması. Ben başka türlü olduğuna inandırıldım." Arnaund'a doğru siyah bir panter zarafetiyle adım attı ve ayak parmaklarının üzerinde duramadan durdu.

Arnaund iki adım geri çekildi, alnı terden boncuk boncuk olmuştu; fiziksel dönüşümü o kadar ani ve hızlı olmuştu ki, derisi titreşim ışığın altında eriyormuş gibi görünüyordu. Etalon onun da erimesini diledi... tüm vücudunun.

Bu cehennem deliğini ele geçiren haşarat tarafından yalanıp yutulmak üzere yerde bir safra ve kan birikintisine dönüştü.

Arnaund, Hayalet'in gözlemine cevap olarak, "Evet, bir çocuk," diye kekeledi. "Ama ona bir bakın. Her türlü tercihe hizmet edebilecek kadar güzel. Ve bir oğlan da bir kızla aynı zevkleri, hatta daha fazlasını sunabilir. Doğru şekilde eğitildiklerinde. Bu sizin ayrıcalığınız olacak. Ona dokunulmadı."

Alıcı omzunun üzerinden baktı. Etalon'un boğazı kurudu, korku boğazını sıktı, çünkü parıldayan gözlerdeki merakı gördü - sanki maskeli yaratık yeniden düşünüyordu. "Benim için şarkı söyle ufaklık. Hayatımı değiştiren bu sesi duymak istiyorum. *Beni en affedilmez günahlarımla yüzleşmeye zorla.*"

Etalon da Arnaund gibi donakaldı. Odadaki tek ses ampulün vızıltısıydı.

Hayalet'in bakışları maskenin altındaki ısı akımları gibi parladı. "Şarkı söyle dedim çocuğum. Şarkı söyle ve başka bir gün görmek için yaşa."

Sesi Etalon'a doğru sürüklendi -taşdığı tehdide rağmen çekici ve karşı konulmaz bir çağrı- ve sanki uyandırmak istercesine ses tellerini salladı. Etalon ağzını açıp, kaynayan bir güvecin içine atılmış ciyaklayan bir tavşandan daha hırıltılı olan kırık şarkısını serbest bıraktı. Maskeli adamla aynı anda irkildi.

Hayalet topuğu üzerinde dönerek Arnaund'la yüzleşti. "Senin hile anlayışın bu mu, et tüccarı? Bana yanlış çocuğu mu getirdin?"

Etalon kaybını ve utancını bir dakika daha bastıramayarak hıçkıra hıçkıra ağladı. "Ben melektim. Sesimi aldılar." Bileklerini kemiren kelepçelere karşı zorlandı. "Sesimi aldılar ..."

Arnaund sabırsızlanarak homurdandı. "Küçük ucube *çenesini kapatmıyor*. Ne fark eder ki? Önemli bir şey kırmadık. Onu istiyor musun, istemiyor musun? Eminim senden çok daha varlıklı ve anlayışlı başkaları da onun değerini anlayacaktır."

Arnaund'un ultimatomu havada asılı duruyordu - konuşacağı son sözler. Hayalet ince bir hareketle, bir seğirmeden daha kısa bir sürede, sağ eldiveninin altından, bir ucu bileğine dolanmış olan uzun, ince bir ip çıkardı. Kolundan yumurta büyüklüğünde bir kurşun top yuvarlandı ve diğer uca doğru savruldu. Arnaund tepki bile veremedi elini fırlattı. İp köpek düdüğü gibi tiz bir ıslık sesi çıkardı. Kurşun top, ipi Arnaund'un boynuna üç kez doladı, ta ki adem elmasına şiddetle çarpıp ezene kadar. Ağzından boğuk bir nefes kaçtı.

Hayalet ilmiği keskin bir çekişle sıktı. "Hayatın için yalvar, domuz. Yalvarırsan yaşamana izin vereceğime yemin ederim."

Etalon, Arnaund'un boynundaki saç telini kavrayışını hayret dolu bir sessizlik içinde izledi; yüzü şişmiş ve morarmıştı, bir inilti bile çıkaramıyordu.

"Ah-ha," diye mırıldandı Hayalet. "Belki şimdi ayırt edici olabilirsiniz

Çalışan ses tellerinin değerini ve bir başkasının eline geçmesinin ne kadar hayat değiştirci olduğunu anlayacak kadar." Sert bir dönüş yaptı ve Arnaund'u taş zemine diz çöktürdü. "İşte buradasın ufaklık," diye mırıldandı Hayalet'in coşkulu sesi Etalon'a. "Şarkın olmadan bile onu dize getirdin. Haklı çıkmak çok tatlı, değil mi?"

Etalon dehşetinin yanı sıra, annesinin katilinin yakalanıp acı çekmesini izlemekten de gizlice zevk alıyordu.

"Canını bağışlayayım mı?" diye sordu Hayalet, gözlerini kıvranan kurbanına dikmiş bir halde.

Etalon duvarları kaplayan kafatasları ve kemiklere bakarak yüzünü buruşturdu. Öldürmek yanılttı. Annem hep böyle söylerdi. Ama bir çocuğun hayatını kurtarmak için yapıldığında doğru olduğunu da söylerdi. Arnaund'un elinde acı çekmiş olan arkadaşlarını ve yakında mal olarak satılacak olanları düşünen Etalon cevabını mırıldanarak verdi: "Onun gibilerin canını bağışlamamalısın."

Hayalet'in gözleri onunkilerle buluştu ve aralarında söze dökülmeyen bir ittifak geçti; o kadar içten ama bir o kadar da acımasızdı ki, Etalon bu gınahtan kurtuluş olmayacağını biliyordu.

Hayalet maskesinin bir tarafını kaldırdı ve Arnaund'un üzerine eğildi, Etalon'un göremeyeceği kadar gölgelerin içindeydi. Arnaund yüzünde korku ve tiksinti dolu bir ifadeyle çırpındı. Arnaund'un iri gözlü bakışlarından grimsi sarı bir ışık huzmesi sıçradı ve Hayalet'in göğsüne batarak gömleğinin ve takım elbise ceketinin arkasından göğüs kafesini aydınlattı.

Etalon şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde Hayalet'in gömleğinin yakasının üzerinde açıkta kalan boynunu izledi. Damarlar sanki göğsündeki parıltıdan besleniyormuş gibi derisinin altında ısılt ısılt parlıyordu. Buna karşılık, Arnaund'un rengi ölümcül bir beyaza dönuştü ve hareket etmeyi bıraktı.

Hayalet cansız bedeni ters çevirdi. "Hayatınızın kalan yıllarını paylaştığınız için teşekkür ederim, Mösyö. Karşılığında size kolyenizi verdim. Sağlıkla takın." Kordonu kurbanının boynuna doladı, ta ki bir kan gölü karanlık, sızan bir delik gibi yere yayılana kadar.

Bileğinin bir hareketiyle ölümcül silahını geri aldı.

Hayalet hiç konuşmadan Etalon'un bileklerini çözdü ve Arnaund'un ayağındaki botları ona uzattı. Çok büyüktüler ama parmak uçlarına doldurulmuş yırtık kumaş parçalarıyla idare ediyorlardı.

"Muhafızların çoğu ya sarhoş ya da görev yerlerinde uyuyor," dedi Hayalet, sarı gözleri parlayarak. "Hızlı olacağım ve onları sessizce teker teker öldüreceğim. Sen diğer çocukları serbest bırak. Ama ben görülmemeliyim, çünkü onların rüyalarına girerim."

Birlikte yeraltı mezarlarının her katında akrepler gibi sessiz ve ölümcül bir şekilde ilerlediler. Söz verdiği gibi, Hayalet muhafızları öldürdü ve gölgelerin içine saklanmadan önce her birinin vücudundan o garip grimsi sarı ışığı çıkardı. Ancak o zaman Etalon hücrelerin kilidini açacaktı, böylece maskeli

Siluet, arka plana karışan, hissedilen ama asla görülmeyen bir hayaletten başka bir şey olarak kalmadı.

Ölüm her yerdeydi ve yeni bir yaşam umuduyla yan yanaydı. Etalon kan birikintilerinde kaydı ve Hayalet'in kurbanlarının üzerinden geçti. Kapıları açıp akranlarını serbest bıraktığında, katliam yığınları özgürlüğe giden merdiven basamaklarına dönüştü.

Kaos hüküm sürüyordu; hücrelerden kaçmak ve koridorlarda toplanmak için çılgınca bir yarış vardı. Dar alanlarda çocuklar ağlayarak ve korkarak birbirlerine sarıldılar. Herkes serbest bırakıldıktan sonra, Etalon Hayalet'i aramak için en karanlık geçitlerde, onların görüş alanından uzak durdu. Onu yeraltı mezarlarının derinliklerinde saklanmış, elleri kan içinde, elbisesi yırtılmış, damarları ve gözleri o doğüstü parıltıyla ışıldarken buldu.

"Çıkış yollarını bulmalarına yardım edecek misin?" Etalon, başka bir soru sormanın kendisini ölümcül bir tehlikeye atacağını bir dereceye kadar anlayarak sordu.

"Hayır," diye cevapladı Hayalet duraksamadan, elindeki kanı duvar boyunca dizilmiş binlerce kafatasından birine sürerek. "Depodaki fazlalıktan yiyecekleri ve fenerleri var; birbirlerine sahipler. Zayıflar ölecek, güçlüler hayatta kalacak ve bunun için daha güçlü olacaklar. İşin doğası böyle. Yüzeyi bulanların jandarması var. Bir kez olsun kolluk kuvvetleri devreye girsin. Bırakın bir yetimhaneyi terk edilmiş ruhlarıyla doldursunlar. O çocuklar tek başlarına bile benden daha iyi bir aileye sahipler."

Gitmeye başladı ama Etalon otuzdan fazla adamı katletmiş olan maharetli eli tek bir sicimle yakaladı, kendi parmakları kana bulanmış avuç içini saramayacak kadar küçüktü. Hayalet'in damarlarındaki ışığın bir kısmı kendi damarlarına akıp derisinin altını aydınlatınca nefesi kesildi.

Hayalet gözlerini kısıtı ve sonra kendini kurtardı. "Senin hakkında bir şeyler duyduğum anda bundan şüphelenmiştim." Bir mendil çıkardı ve ellerini temizledikten sonra aynı amaçla Etalon'a uzattı. "Sen doğanın bir anomalisisin... mükemmel bir yanlış yaratım. Hiç şüphe yok ki bunu bir süredir, hatta hapsedilmeden önce bile biliyordun."

Etalon başını salladı ve kirli mendili geri verdi.

Hayalet eldivenlerini ellerine geçirdi ve mağaranın çatısına doğru baktı, boynundaki kaslar gerginlikten kasılmıştı. "İblisin dölü olman önemli değil. Hâlâ normal bir hayatın olabilir. Mükemmel yüzün, kusursuz hatların . . . bunlar sana o dünyada saygı ve güç kazandıracak. Benim asla yapamayacağım şekilde uyum sağlayabilir, hatta hükmedebilirsin."

"Karışmak istemiyorum," diye fısıldadı Etalon. "Ait olmak istiyorum."

Hayalet'in başı eğildi. "Beni takip etmek, karanlık ve yalnızlıkla bir anlaşma yapmak demektir. Artık güneş ışığı yok. Artık gökyüzü yok. Artık arkadaş ya da akraba yok.

Karşılığında size sunabileceğim şey, şarkılarınızı geri almanın bir yolu. Ben de size bir eğitim, öğretim ve koruma sağlayacağım."

"Bana tel boğazı nasıl kullanacağımı ve kimleri boğacağımı göstereceksin.

bana zarar verir mi?" Etalon hevesle sordu.

Kurtarıcısının göğsünde bir kakhaha balonu patladı. "Bu aslında bir keman teli. Catgut mükemmel bir Punjab kementi yapar. En azından benim versiyonum. Ama bu özel becerimi paylaşacağımı sanmıyorum. Elimde bir çeşit koz bulundurmalyım. Kendinizi savunmanın diğer yolları konusunda sizi eğiteceğim. Geçmiş yaşamlarımda böyle pek çok faydalı yetenek edindim. Pek çok yararlı yetenek." Sonra, sessizlik içinde, Hayalet onu Paris'in derinliklerindeki kanalizasyon tünellerinden birine açılan gizli bir girişe yönlendirdi.

Sadece uzaklardaki bir iğne deliği kadar ışık ve kendi tenlerinin altındaki soluk parıltı tarafından yönlendirilerek yürüdüler. Etalon damlayan suyu, ayaklarının şırıltısını ve omuzlarına örttüğü pelerinin eteklerine sinen pis kokuyu duymazdan geliyordu; bir beden büyüktü ama bir gün ona dönüşmeyi arzuluyordu.

"Beni neden satın almak istediniz?" diye sordu, yarı yarıya yanıttan korkarak ama kurtarıcısının melodik sesini tekrar duymak için çaresizce mırıldanarak.

"Seni başka biri sandım." Cevap maskenin altından geldi, boğuktu ve o kadar büyük bir özlemle kıvranıyordu ki acı çekiyordu.

"Kim, efendim? Kimi arıyorsunuz?" Etalon bastırdı. "Onları bulmanıza yardım etmek benim hayatımın işi olacak."

Kurtarıcısı durakladı, karanlık göz deliklerinin girintilerinde titreşen altın rengi irisler Etalon'un kalbini yanan meşaleler gibi dağılıyordu. "Sorunuz zamanla cevaplanacak ve ben de size bu sözü tutacağım. Ayrıca bana Erik diye hitap edeceksin."

Etalon başını salladı. "Ve benim adım-"

"Konuşma bile." Erik, Etalon'un başına bir eldiven geçirerek onu susturdu. Karanlıkta, maskesinin alt yarısı, sanki bir gülümseme kumaşı kaydırıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Bugün yeni biri oldun. Şu andan itibaren, içinden doğduğun yeraltı dünyasına aitsin. Sen korkunç ama güzel bir şeysin. Vahşi ama kırılğan bir şeysin. Sen Thorn'sun. Gülün sevilmeyen parçası... Herkesin bir ruhu kanatabilme yeteneğinden korktuğu parçası. Bu senin hediye ve şimdi senin kimliğin olacak, alçak ve hain adamlar tarafından senden alınanı onurlandırmak için. Canavarların dünyadaki tüm kötülüklerin kışkırtıcısı olduğu yanlış bir düşüncedir. Bizim türümüz, *insanlığın* kabul edemediği kabul ve merhamet yeteneğine sahiptir. Çünkü biz yüzeyin altında yaşadığımız için yüzeyin ötesini de görürüz."

Etalon başının üzerine konan deriye doğru eğildi. Her kelimesine inanıyordu; bu aylardır hissettiği en nazik, en güvenli dokunuştı. Ve bu bir canavarın eliydi. "Benim babam olur musun?"

Erik'in avucu uzaklaştı ve arkasını döndü, soru canını acıtmış gibi omuzları kamburlaştı. "Zamanla, belki. Şimdilik, ellerimizde dökülen kan bizi bağlıyor. Bugün yaptıklarımız hakkında bir daha asla konuşmayacağız."

konuşmayı başlatmak. Senin sırlarını ben saklayacağım, benimkileri de sen. Benden hiçbir şey saklamayacaksın. Buna yemin et ya da arkanı dön ve beni şimdi terk et."

Thorn kemanının şarkısını yayı yavaşça kaydırarak sonlandırdı ve notanın yeraltındaki evinde, on iki yıl önce Hayalet'e sadakat ve bağlılık yemini ettiğinden beri yaşadığı yerde, kötü adamların kanıyla mühürlenmiş bir anlaşmada kederli bir feryat olarak devam etmesine izin verdi.

Thorn o günden ya da kurtardıkları ve terk ettikleri çocuklardan hiç bahsetmemişti. Bu konuda sadıktı. Ama ikiz alev hayallerini yıllarca sessiz tutmuş ve Erik'in ihtiyaç duyduğu her şeye, sahip olmak için bir asırdan fazla beklediği her şeye karşı olduğunu bildiği sessiz, dile getirilmemiş hedefler beslemişti.

Endişe Thorn'un kanına işledi ve onu iliklerine kadar ürpertti. Alnını, derisini çimdikleyecek kadar sert bir şekilde ovuşturarak Rune'a dair hain düşüncelerini silmeye çalıştı. Bu yolda devam ederse, tanıdığı tek babasına ihanet etmiş olacaktı. Uzun zaman önce tanıştığı o kahraman canavarın kabullenici ve merhametli yanını kaybedecek ve Punjab-sınıfı kuyruklu akrebin gazabıyla yüzleşecekti.

AYA ŞARKI

"Sen gecessin ve gece tek başına seni anlar ve seni kollarına alır..."

Anne Rice, Vampirle Görüşme

Kuru bir kazak ve kot pantolon giydiğimde, tüm su birikintilerini sildiğimde ve halıyı temizlediğimde saat beşe beş kalmıştı. Cumartesi günleri sokağa çıkma yasağı saat onda, ışıklar on birde sönüyor ama herkes bugün saat altıda Paris'ten dönmeyi planlıyordu. Onlar dönmeden önce mezarlıktaki bulgularıma bakmam gerekiyor.

Tiyatroda yaşadığım müzikal heyecan sistemimi terk etmedi. Beni korkmam gereken şeylere, yeniden değerlendirmem gereken şeylere karşı uyandırıyor. Orkestra çukurunda şefim için bir not saklayacak ve onu tekrar görmek isteyecek kadar küstahlaştırdı beni. Cevaplanması gereken o kadar çok soru var ki. Ayrıca gözlerinin içine bakmak ve Renata'nın aryası üzerinde bana güç verdiği için ona teşekkür etmek istiyorum. Rüyalarımındaki bakır rengi gözlere değil, şapelde bir anlığına gördüğüm derin, kahverengi, duygulu gözlere. Çok fazla kırılganlık barındıranlar. . . insanlığa duyulan özlemi. Bir şekilde artık benim olan anılarda baktığım gözler.

Hatta o kadar ileri gittim ki, annemin bana babamı hatırlatması için aldığı kitabı komodininimden aldım. Hayalet'in ortak masalımız olan *Les Enfants Perdus'u* dinlemesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini düşünmeden edemiyordum. Annesini ne kadar özlediğiyle ilgili empati kurmadan edemiyordum. Masal onu annesine daha yakın hissettirdiği için, masalın onda kalmasını istedim. Bu yüzden onu da orkestra çukuruna bıraktım.

Ancak şimdi, kendime gelmeye başladığımda, bunun romandaki hayalete uymayan bir başka ayrıntı olduğunu fark ediyorum. Annesi ondan nefret ediyordu.

Bir tabak kraker, bir parça peynir, bir bıçak ve bir şişe su almak için mutfakta duruyorum, çocukken Fantom'da hissettiğim yoğun açlık beni hâlâ rahatsız ediyor. Arkamdan bir çan sesi geliyor ve döndüğümde Diable'ı ayak bileklerimde, tabağıma bakarken buluyorum. Tiyatrodan çıktığımdan beri peşimden ayrılmıyor. Hâlâ onu sevmeme izin vermiyor ama yanımda kalmaya kararlı görünüyor. Ya beni koruduğu ya da takip ettiği izlenimine kapılıyorum.

Şingirdayan gölgem için bir kaseye biraz süt dolduruyorum, sonra birlikte odama çekiliyoruz. Kedinin ödülünü mini çatı katına çıkan merdivenlerin yakınına yerleştiriyorum.

Lavanta ışığını peynir dilimlememe ve kraker sandviçi yapmama yardım etmek için kullanırken, bir yandan da çelik küvetteki eşyaları karıştırırken, onun yalayan dili ve yuvarlanan mırıltısı lav lambamın gürültüsünü bastırıyor.

Madam Bouchard'ın acımasız imalarını zihnimden uzaklaştırmanın en iyi yolu meşgul olmak. En başından beri bıraktığım izlenimi göz önünde bulundurursak - bir seçmeyi yarıda kesip aylardır çalışan öğrencilerin dikkatini çekmem, sonra da modası geçmiş bir aşk romanındaki histriyonik bir kahraman gibi bayılmam - okulun seçkin ses öğretmeninin beni başrolü için istememesi şaşırtıcı değil. Ama ben asla o rolü denemezdim. Audrey'nin o rolü almasını her şeyden çok istiyorum.

Bouchard anlamıyor. Bugün *kendime* kanıtlamam gereken bir şey vardı. Yoksa karanlıkta sahneye çıkıp şarkı söylemezdim. Kesinlikle müzik aşkım için değildi.

Yoksa öyle miydi?

Yüzüm kızarıyor, şarkıyla yeniden bütünleşmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Çok başarılı, çok canlı... çok *tamamlanmış*.

Ve bunun için Phantom'a teşekkür etmeliyim.

Sahne yaptığımız fantastik dansın anısı tenimi ısıtıyor. Eldivenini bir şekilde geri almasının yanı sıra, duyularım bunun taklitten başka bir şey olmadığını söylüyor: vücudunun sıcaklığı, kokusu, bana doğru hareket eden kaslarının baskısı ve kulağımdaki keman sesi - baştan çıkarıcı ve güçlendirici. Christina'nın ona nasıl çekildiğini anlayabiliyorum. O anda, müziğin ihtişamını paylaşırken, dehasının özüyle sarmalanmışken, maskesinin altında sakladığı deformasyonun artık bir önemi yoktu.

Üniformamın yeleklerinden birini küvetten çıkarırken, yırtık yakayı en iyi nasıl düzeltebileceğimi tartışıyor ve onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Bir asırdan daha yaşlı birine ya da güvenecek kadar tanımadığım birine ilgi duymamalıyım. Yine de bir açıdan, öyle olmam mantıklı.

Salı günü Madam Bouchard tarihsel müzikoloji dersimizde bize bir proje verdi. Bazı operalar " lirik peri masalları" olarak kabul edildiğinden, her birimize bu anlatının yapısını özetleyen bir performansı araştırma görevi verdi. Kasım ayı ortasına kadar, dergi makaleleri, bestecimizin biyografisi, rollerin bir listesi ve prodüksiyonumuza benzer geleneksel bir peri masalının fotokopilerini hazırlamamız gerekiyor. Şükran Günü tatilinden sonra, sözlerin ve müziğin fantastik atmosfere nasıl katkıda bulunduğuna odaklanan bir makale teslim edeceğiz.

Bana Antonín Dvořák'ın *Rusalka* adlı Çek operası verilmişti. Audrey ve Sunny ile birlikte akademinin kütüphanesinde araştırma yaparken, operanın konusunu buldum

Hans Christian Andersen'in *Küçük Denizkızı*'na benzer. Bir Su Cin'inin kızı ölümlü bir adama aşık olur ve babası ile su perisi arkadaşları bunun bir hata olduğunu söylese de Rusalka, güzel sesini sonsuza dek kaybetmek pahasına insan olabilmek için bir iksir alır. Aya son bir şarkı söyleyerek, gümüşü ışığının aşk mesajını insan prene taşıması için yalvarır. Tanışır, prens ona aşık olur ama sonra ona ihanet eder. Operanın sonunda prens ölür ve Rusalka bir ölüm iblisi olarak nehre hapsedilir. "Kendi türünle kalmak daha güvenlidir" sözü sanki sadece benim için söylenmiş gibi kulaklarımda çınlıyor.

Christina benim türüm müydü, her neyse? Hayalet gibi miydi?

Yeleği küvete geri bırakıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Diable sütünü bitirmiş, sanki oranın sahibiyim gibi şezlonga uzanıyor. Bana miyavlıyor, iri gözleri memnuniyetle kırpışıyor. Beyaz damlacıklar bıyıklarını kaplıyor ve patilerini yalayıp yüzünü temizlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sabaha kadar kalabileceğini umuyorum. Dün gece annem olmadan uyumakta zorlandım ve tüm olanları düşününce bu gecenin daha da kötü geçmesini bekliyorum.

Örtüleri korumak için yatağımın üzerine boş bir çöp torbası sererek uniformalarımın nemli parçalarını plastiğin üzerine koyuyorum. Eteklerin ön panelleri açılmış, kalçaya kadar yırtılmış. Parmaklarım yıpranmış kumaşın izini sürüyor. Madam Fabre'in eski kostümlerden kalma bir kutu hurda kumaş var. Etekleri ve gömlekleri onarmak için tek ihtiyacım olan dantel fırırlar ve aklar. Zikzak dikişler, dantelli kelebek dizileri ya da kurdele şeritlerine dikilmiş saten güller gibi süslemelerle birlikte çorapların yan dikişlerini yamalayabilir.

Kurtaramadığım tek parça, kanayan gülleri örten gömlek. Çamaşır suyunun bile o lekeleri çıkarabileceğinden şüpheliyim. Daha önce ıslak elbisemi, taytımı ve atletimi yıgıdığım odamın köşesine gidip kirli gömleği altlarına tıktırıyorum.

Uniformalarımın durumunu Madam Fabre'a nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Herkes zaten onları bilerek yanlış yere koyduğumu düşündüğüne göre, onları da mahvettiğimi düşünmelerini ne engelleyecek?

Bu bardağı taşıran son damla olur. Beni kesinlikle eve geri gönderecekler. Yıllardır peşimi bırakmayan şeyleri anlamaya bu kadar yaklaşmışken gidemem.

Hayalet'in neden böyle önlemler aldığını anlamıyorum. Sesimi eğitebilmek için beni kendisine çekmeye çalışıyorsa, neden planın bir parçası olarak bu kadar yıkıcı bir şey yapsın? Bütün olsalardı bile giysilerin izini takip ederdim. Peki sandalyemdeki ölü kuş ne işe yarıyordu?

Hiçbir uyarı olmadan kemiklerime bir ürperti yayılıyor. O bulmadan önce tiyatroya gidip notu ve masal kitabımı geri almayı düşünüyorum. Maestro'mun tehlikeli bir tarafı var. Orijinal romandaki Hayalet

Gölgeleri işgal etmiş ve insan yasalarına ve ahlakına çok az saygı duymuştur. Bu da aynı özellikleri paylaşıyor gibi görünüyor. Onunla yalnız kalmak benim için gerçekten güvenli mi?

Ben'le ilgili anılar yeniden su yüzüne çıkıyor ve bana kimsenin benimle yalnız kalmasının güvenli olmadığını hatırlatıyor.

Saçlarımın uçlarını kemirerek bir kez daha çelik küvetin yanında yere diz çöküyorum ve dikkatimi iki tonlu güllere veriyorum. Bir tanesini çekip çıkarıyorum. Peynir dilimleri kesmek için kullandığım bıçağı alarak, dikenlerden kaçınmaya dikkat ederek sapını koparıyorum. Daha yarıya kadar kopup klorofilin çimen kokusunu salmadan önce bile gerçeği biliyorum. Bu çiçekler gerçek. Kan pompalamak için hileli bir valf yok ve saplar bir tanesine yer açmak için oyulamayacak kadar dar. Bu güller kelimenin tam anlamıyla kanadı, tıpkı bahçedekilerin onun dokunuşuyla ölmesi gibi.

Ne tür bir yaratık doğayı bu şekilde manipüle etme gücüne sahiptir? Hikayeler onun başarılı bir sihirbaz olduğunu iddia ediyor. Bu da şapelin zemininde dumanların arasında nasıl kaybolduğunu açıklıyor. Büyük ihtimalle orada da tıpkı opera binasında olduğu gibi tuzak kapıları vardır. Ama hala doğaüstü bir şeyler var. Onun yaşlanmasını engelleyen ve ona sadece rüyalarda değil, fiziksel ve ruhsal olanın kesiştiği bir gerçeklikte zihnime girme gücü veren bir şey.

Bir boşluk bulma umuduyla, yerim güzel kokulu, kırmızı kenarlı beyaz yapraklar ve kırık, dikenli saplardan oluşan bir yığın olana kadar her bir goncayı koparıyorum. İğrenç koku kafamın içine sızıyor ve başımı döndürüyor. Biri kapımı çaldığında Diable ile birlikte zıplıyorum.

Dijital saate bakıyorum: 5:40.

Hâlâ bulanık, tökezleyerek eşiğe geliyorum ve kapıyı çekip açıyorum.

Hayalet diğer taraftan bana bakıyor: Kızıl Ölüm kostümü, kafatası maskesi, siyah saçlar, kırmızı takım elbise ve pelerin. "İşte sana bakıyorum, evlat."

Çılgılığımı bastırmak için avucumu ağzıma kapattığımda, sesin Sunny'ye ait olduğunu fark etmeden önce geriye doğru sendeliyorum; bu cümle *Casablanca* filminden.

Topuklarımda tıslayan Diable'a takılıyorum ve yaprak ve diken yığınının içine düşüyorum. Kendimi yakaladığım dirseklerimden kazağımın kollarına küçük kan damlacıkları sızıyor. Delinmelerin acısı, "Hayalet" in filminden gerçek boyutlu 3 boyutlu bir kesit olduğunu anlayacak kadar kafamı dağıtıyor.

Jax küfrederek ve karton taslağı bir kenara iter. Quan ve Audrey, Sunny'nin arkasından odaya dalar ve Diable kaçmak için bacaklarının arasına dalar.

"Tanrı seni korusun!" Sunny, Jax'in beni kısır potpuri bataklığından çıkarmasına yardım etti. "Quan, git biraz bandaj getir."

Gözlerini deviren Quan tekrar dışarı çıkar.

"Niye bu kadar sinirli?" Sunny kıyafetlerimi düzeltmeme yardım ederken kimseye özel bir şey sormuyor.

"Muhtemelen hepimiz sana o şeyi yüzüne sallamanın aptalca bir fikir olduğunu söylediğimiz içindir," diye azarlıyor Jax, Audrey ile birlikte artık kıpkırmızı benekli olan kazağımdan sapları koparıken.

Sunny iç geçirir. "Becerikliliğimle seni etkilemeyi umuyordum Rune. Dün gece şarkılarına yardım etmesi için kendi Müzik Meleğini istediğini söylemiştin. Hatırladın mı? Seni korkutmak istememiştim. Özür dilerim." Bana Kızıl Ölüm motifine uyan Cadılar Bayramı şekerleriyle dolu bir çanta uzatıyor. Yüzündeki kederli ifade kanatlarını kaybetmiş bir periye benziyor.

Zorla sırtıyorum. "Her şey yolunda." Gerçek boğazımda düğümleniyor: Müziğin gerçek meleğini tek başıma bulmayı başarmışım. "Tuhaf bir gün geçirdim. Aksi takdirde etkilenirdim. Aslında oldukça seksi." Hayaletin sırtını işaret ediyorum, yerde düz kahverengi kâğıttan bir gölge, ancak daha önce tanıştığım gerçek adamın eline su dökemez. Yaptığı her harekette yadsınamaz bir duygusallık ve zarafet vardı.

"Aynen öyle." Sunny karton erkek arkadaşına başıyla selam veriyor. "Peki, bu tuhaf gün hakkında bilgi alabilir miyiz?" Ayakkabısının burnunu yaprakların arasında gezdiriyor. "Güllerle başlayalım. Halı mı yapıyorsun?"

"Belki de Teksas'ta böyle bahçe yapıyorlar," diye takılıyor Jax. "Açık havayı içeriye taşıyorlar. Bouchard'ın hobisinde yaptığı gibi." Bana sırtarak kolumu bırakıyor ve son sapı yere bırakıyor.

Komplocu bir şekilde sırtıyorum - içimdeki gerginliği gizlemek için bir paravan.

"Bunları nereden buldun?" Audrey araya giriyor, iki tonlu bir yaprağı eline alırken yumuşak sesi zar zor duyuluyor. "Buradaki bahçede hiç böyle güller görmemiştin."

Ben bir yanıt uyduramadan Sunny başka bir soru patlatıyor. "Kıyafetlerine ne oldu?" Köşedeki çamurlu elbise ve atlete doğru ilerliyor. Kıpırdanıyorum -kanlı gömleğimi bulmasından korkuyorum- yatağımanın yanında durakladığında. "Aman Tanrım, üniformaların! Ne oldu *onlara*?"

Bana yöneltilen tüm sorular karşısında beynim bir topaç gibi dönüyor.

"Sunny biraz heyecanlı. Ona çok fazla espresso içirmişiz. gezinti." Jax bir içki alıyormuş gibi yapıyor.

Sunny omzunun üzerinden ona kaşlarını çatarak bakıyor ve bir çorabı kaldırıyor. "Kapa çenen, Jax. Eğer bu doğru olsaydı, arka kapıdan paçalarım tutuşurdu. Kafein midemi mahvediyor." Gözlerini kısarak bana döndü. "Bunu kimin yaptığını hepimiz biliyoruz. Tomlin'le anlaşmamız olmasaydı, kesinlikle okuldan atılırdı. O zaman Audrey Renata'yı sıkı sıkıya bağlardı."

Audrey adım adım şezlonguma doğru ilerliyor ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle oturuyor. "Kat olduğuna dair bir kanıt bulabildiniz mi?" Sorusu, Kat'in

Ama dumanlı gözleri elindeki gül yaprağı ile Sunny'nin yumruğunun üstünden fırlayan çorap arasında gidip geliyor.

"Bunu yapacak kadar sinsi başka kim var?" Sunny karşılık verir.

Jax parmaklarını şıklatır. "Ben hallederim. Bu Jipetto. Gizliden gizliye spot ışıklarının altında olmak istediğine eminim."

Quan kapı aralığından kıkırdıyor. "İşte bir haftalık kâbuslar. Yaşlı Jip sahnede balo elbisesi giymiş, mankenleri etrafında tütülerle dans ederken kuş düdüğüyle soprano cıvıldıyor." Parmak uçlarına kalkıyor ve bale yapar gibi yapıyor.

Rahatsız edici bir görüntü. Dolap korkusundan sonra ilk elden biliyorum ki Jipetto'nun mankenleri eski dünyaya ait, yumuşak beyaz çamdan yapılmış ve gerçekçi mükemmellikte boyanmış. Jax ve Quan, diğer bazı kıdemli arkadaşlarla birlikte, bir keresinde yaşlı adamı ormandaki kulübesinde gözetlemişler ve ürkütücü derecede gerçekçi figürlerin çıplak parçalarıyla dolu bir kulübesi olduğuna yemin etmişler - kollar, bacaklar, beyaz göğüslerine kırmızı kalpler yerleştirilmiş gövdeler ve örümcek ağlarıyla kaplanmış kafalar.

En tuhafı da, evinin içinde, mutfak masasının etrafında, kendisine okulda sık sık eşlik eden, tamamlanmış, tamamen giydirilmiş üç manken vardı. Sanki gerçek olduklarına inanıyormuş gibi onlarla oturmuş çay içiyordu. Bu fikir rahatsız edici ama daha da ötesi üzücü. Dışarıda çok yalnız olmalı.

Bu melankolik düşüncelere rağmen Quan'ın beceriksiz piruetleri beşimizin de kahkahalarına yol açıyor. Eşikten atladı ve bana bir kutu yara bandı fırlattı.

Başımı sallıyorum, hâlâ sırtıyorum. "Teşekkürler." Audrey'nin yanına oturup kollarımı sıvıyorum. O da birkaç tane alıyor ve birlikte onları sızan yaralarımın üzerine yapıştırıyoruz.

Sunny metodik bir şekilde üniformalarımı gözden geçiriyor. "Rune, daha önce giydiğin kıyafetlere ne olduğunu hiç cevaplamadın. Yağmura mı yakalandın?"

Quan, gül yapraklarını toplayıp küvete geri bırakan Jax'in yanına çömeliyor.

Dudağımı ısırdım. Ateş ve Buz güllerini nereden aldım? Neden yırtılmışlar? Aynı sorular kıyafetlerim ve üniformalarım için de geçerli. Neye cevap vermenin güvenli olduğuna karar vermek zor. Yıllar boyunca sırlarımı saklamaya çalışırken öğrendiğim tek şey: En inandırıcı yalanın içinde gerçeğin kalıntıları vardır.

Dördü de beklentiyle beni izlerken, yüzleri morumsu bir ışıkla cilalanmış, dirseğimden sarkan yara bantlarından biriyle meşgul oluyorum - sadece yarısı derime yapışmış - onu yerine bastırıyorum. "Bugün bahçeyle uğraşırken fırtına çıktı. Saklanmak için şapele girdim. Üniformalarımı ve gülleri orada buldum."

"O zaman neden bu kadar ıslaklar?" Sunny su damlatan bir yeleği eline alarak soruyor. "Şapelde olsalardı, hâlâ kuru olmaları gerekirdi, değil mi?"

Onun gözlem gücüne yüzümü buruşturuyorum. İhtiyacın olduğunda e-sigara nerede? Bu şeyler onun için emzik gibi. "Kıyafetler plastik torbanın içinde bağlıydı, vaftizhanede yüzüyorlardı."

Jax sapları toplamayı bırakır. "Bekle, ne? Bu vaftizhane okul açıldığından beri kupkuru. İçinde hiç su görmedim."

Hayır. Bu olamaz. O derinliklerde neredeyse boğuluyordum. Quan neredeyse küvete dalmadan, kaşları neredeyse dağınık saç çizgisine ulaşmadan önce imaları bile anlayamıyorum.

Hastane bilekliğini ve serum hortumunu çıkarıp lamba ışığına tutuyor. "Bunlar da mı şapeldeydi?"

Audrey görmek için çabalarırken neredeyse şezlongu deviriyordu. Herkes lav lambasının altındaki komodinin üzerinde duran eşyaların etrafında toplanıyor. Plastik etiketin üzerine özenle yazılmış, daha önce fark etmediğim küçük harf ve rakamları incelemek için bedenlerin oluşturduğu halkanın içine giriyorum:

Rune Germain

1986 boulevard du Pernelle

passage à la Bouche de L'enfer

10-29 / 18:30

Korku damarlarımı donduruyor ve kalbimi donduruyor.

Bu kez adım gözlerimin önünde şekillenmiyor olsa da, kanayan gülleri hatırlatıyor ve eskisi kadar samimi ve sinir bozucu, çünkü adresin üçüncü satırının ... anlamına geldiği bir hastane bilekliği üzerinde.

"Cehennemin Ağzına Geçiş" diye fısıldıyorum.

Audrey ve Jax karşılıklı bakışır. Quan ve Sunny de aynısını yapıyor. Sonra herkes bana dönüyor.

"Ne?" diye sordum. "Burayı biliyor musun? Bir hastane mi?"

"Bir morgu dene," diye cevaplıyor Quan, Sunny bilekliği elinden alırken. "Terk edilmiş bir morg."

"*Dios mío.*" Audrey gömleğinin içinden bir tespih çıkarıyor, onu öpüyor ve göğsünde haç çıkarıyor. Sonra haçı yüzündeki kuş dövmesine dokunduruyor ve titriyor.

"Böyle düşünme, Blackbird." Jax bir kolunu Audrey'e dolayarak onun minyon bedenini uzun ve güçlü bedenine doğru çekiyor ve ona sıkıca sarılıyor. Audrey kız kardeşinin neredeyse ölmek üzere olduğu o korkunç güne geri dönerken oda sessizleşiyor ve hepimiz ona sempati duyuyoruz. Jax kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra Audrey başını sallayıp yanaklarındaki gözyaşlarını siliyor ve Jax'in elinden kurtuluyor.

kucakladı ama parmaklarını onunkilere geçirmeye devam etti.

Mavi gözlerini bana doğru çevirdi. "*Cehennem*in Ağzı. O morgun bir rave kulübünün girişi olduğu söyleniyor ama hiçbirimiz tam olarak nerede olduğunu tespit edemedik. Sadece adı internette dolaşıyor. Eğer etiketlenirseniz, talimatlardaki adreste bekleyeceğinizi ve bir arabanın sizi almaya geleceğini söylüyorlar. Ama teslim alma yeri her seferinde farklı oluyor. Ve gözlerinizi bağlamak zorunda kalıyorsunuz, böylece son varış noktasına giden yolu göremiyorsunuz. Morg bir zamanlar ölüleri barındırdığından, yeraltı dünyasının yaratıklarının ortaya çıkıp orada insanlarla kaynaşabildiği de söyleniyor. Bu yüzden partiler çok çılgın oluyor. İnsanlar bilinçlerini kaybediyor, ancak günler sonra uyanıyorlar ve kendilerini kollarında ve bileklerinde iğne izleriyle sokakta buluyorlar. Bir tür uyuşturucu falan olmalı, çünkü iğne izleriyle birlikte hepsi hafıza kaybı yaşıyor ve oraya nasıl geldiklerini bilmiyorlar. İkinci kez etiketlenmedikleri sürece kimse orayı bir daha bulamıyor. Bu çılgınca bir şey."

"Evet, öyle. Hepimiz bunun bir şehir efsanesi olduğuna karar verdik, çünkü tanıdığımız hiç kimse bu yerle ilgili herhangi bir kanıt bulamadı." Quan devralıyor, hâlâ serum tüpüne bakıyor. "Yine de burada mumyalama işlemi sırasında cesetleri boşaltmak için kullanılan bir şey ve bize bakan bir adres var."

Sunny bilekliği bana uzattı. "Bir adresten daha fazlası. Rune'un adı o lanet şeyin üzerinde. Tarih ve saat de var. Bundan bir ay sonra. Cadılar Bayramı'ndan iki gün önce. Bu hastane kimlik bileziği değil. Bu bir pikap davetiyesi. Etiketlendin." Parmaklarımı plastik bandın etrafına bastırıyor, sonra endişe ve merak arasında gidip gelen bir ifadeyle çemberimizden çıkıyor.

Quan'ın elinden sarkan şeffaf tüpe bakarken vücudumdaki tüm kaslar geriliyor, içine yapışan kırmızı damlacıklardan gözümü alamıyorum.

Adım bir bebeğin mezarında kanıyor ve şimdi bir morgun davetiyesinde yazıyor.

Bu ne anlama geliyor? Ölüm için etiketlendiğim mi? Kanım donuyor.

Quan'ın daha önce geri döndüğünde kapıyı kapatabilmek için tekmeleyerek yoldan çektiği karton maketi inceliyorum. Hayalet bana zarar vermek isteseydi beni çoktan götürmüş olurdu, değil mi? Kötü niyetli olsaydı müziğim için bana yardım etmezdi, değil mi?

Kilisede, tarif edilemez bir düzeyde birbirimize bağlandık. Bana anılarını gösterdi; kendini *evinde* gibi hissetti.

Audrey dirseğime dokunuyor. İrkildim.

"Hey, iyi misin?" diye soruyor. "Bir hayalet kadar beyazsın."

"Korkmak için sebebi var." Sunny kirli kıyafet yığınının yanında duruyor ve kanlı gömleğimi tutuyor. "Rune, bize karşı dürüst olmanın zamanı geldi."

Bugün gerçekten ne oldu?"

Kapı çalınıyor ve Bouchard'ın sesi beni kurtarıyor, herkesi avluda akşam yemeği için topluyor.

UÇURUMUN ROMANTİZMİ

"Eğer bir uçuruma yeterince uzun süre bakarsanız, uçurum da size bakacaktır."

Friedrich Nietzsche

Akşam yemeğinde, teyzem henüz Versailles'dan dönmediği için arkadaşlarımla oturuyorum. Onlara sırdaşım oldukları yanılsamasını verecek kadarını anlatıyorum ama onları tehlikeye atacak kadarını değil. İtiraf edersem nasıl olacağını sadece hayal edebiliyorum: "Bir canavar olabilirim ama ne tür bir canavar olduğumdan emin değilim." Ya da "Bir çingene laneti altında olabilirim ve bu yüzden büyükannem beni öldürmeye çalıştı." Ya da en iyisi: "Hayalet gerçek ve dört yaşımdan beri beni ele geçiren müzikte ustalaşmama yardım ediyor."

Evet, bunların hiçbiri beni psikolojik değerlendirme için eve göndermez.

Tüm bunlar bir korku filminin öncülü gibi akıl almaz bir hal aldı. Bu yüzden bir kez daha gerçeği açıklıyorum: bana şaka yapıldığından şüpheleniyorum -yırtık uniformalar ve kesilmiş güller (kanları sırrım olmaya devam ediyor), ölü kuş ve bileklik- ancak bunun arkasında kimin olduğuna dair bir kanıtım yok ve bunu yapana kadar, öğretmenler daha önceki itirafımdan sonra yalan söylediğimi düşünecekler. Arkadaşlarımı, kedinin üniforma çantamı bulduğu ve kıyafetlerimi yırttığı iddiamı desteklemeleri için ikna ediyorum.

Kabul ediyorlar ama bilekliği kullanmayacağıma söz veririm. Rave ortamının uyuşturucuyla anıldığını ve Audrey'nin kız kardeşinin başına gelenlere saygı duydukları için kafayı bulmamaya yemin ettiklerini yineliyorlar.

Ancak Sunny hâlâ teslim alma adresine gitmemizi ve kimin geldiğini görmemizi istiyor. Pazar günü kahvaltıda bilekliği atriymdaki çöpe atıyormuş gibi yapana kadar bu işin peşini bırakmayacak; hiçbirinin haberi olmadan bu bir el çabukluğu numarasıydı ve bileklik hâlâ bende.

Enine boyuna düşünmeden bu fırsatı tepemem. Rave club dünyası tarafından baştan çıkarılmaya gelince, görünüşe göre baştan çıkarma konusunda zaten üstünlük bende... Ben'e sorun, tabii uyanırsa.

Herkes ödevlerini yapmak üzere odalarına dönerken, orkestra çukuruna bakıyorum ve önceki gün Fantom için bıraktığım mesaj ve kitabın yerinde olmadığını görüyorum. Tepkim endişe ve beklenti arasında gidip geliyor. Pazar öğleden sonrasının geri kalanında, ödünç aldığım dikiş makinesiyle yataktan kapanıp uniformalarımı

süslemeler ve artiklar Viktorya döneminden çok bohem şıklığına bürünene kadar. Bir yandan da Hayalet'in benimle iletişime geçip geçmeyeceğini, ona ulaşmanın bir hata olup olmadığını merak ediyorum.

Öğrenmek için çok beklememe gerek kalmadı. O gece, Diable ayaklarımın dibinde kıvrılmışken, maestromun keman müziği yatağımın üzerindeki havalandırmadan aşağı süzülüyor. Metal çıtaların aşağı doğru eğimli olması içimi rahatlatıyor. Yatakta yattığım zamanlar dışında kimse beni odanın başka bir yerinde göremez. Belki de bu bilgi beni daha güvende hissettirmemeli, ancak o tanıdık kemanla çaldığı türküyü birleştğinde, beni uykuya dalmak için rahatlatıyor.

Sonraki dört hafta boyunca birbirini izleyen her gün, uçurumun kenarında durup ona bakıyorum, ona artan bağlılığımın etkilenmeden, kendimi onun kışkırtıcı gölgesinde canlanırken görüyorum. Provalar sırasında ve opera kafeteryadaki büyük ekranlarda oynarken, bir kez bile kontrolümü kaybetmedim. Renata'nın sololarından herhangi biri zihnimi tutuşturduğu anda, tek yapmam gereken maestromun kemanına teslim olmak, onu hayallerimde yeniden canlandırmak - onun gölgesini etrafımdaki aynaların içinde görmek - ve o da operatik dürtümü tellerin ve buharın beyinsel bir serpintisiyle söndürüyor.

Her gece havalandırmanın arkasında, o gün beni rahatsız eden şarkı neyse onu çalıyor ve ben de onunla birlikte melodiyi mırıldanarak uykuya daldığım için, uyandığımda müziği temizleme ihtiyacımı tatmin ediyor. Sonunda, onu rüyalarımın yanıp sönen bir çift bakır göz olarak değil de yüz yüze görme arzusu dışında kontrol bende ve huzurluyum.

Sahne olduğu gibi fantezi danslarımızı paylaştığımızda bile odamın ortasında birlikte dönerken onun silüetinden başka bir şey göremiyorum. Ama kıyafetlerine sokulduğumda kokusunu alabiliyorum, kulağımın dibindeki hırıltılı mırıltısını duyabiliyorum, sağ elimi sol elinde tutarken parmaklarındaki nasırları hissedebiliyorum - bana babamı hatırlatan başarılı bir kemancının özellikleri. Ve benim gibi gülümseyip gülümsemediğini merak ediyorum.

Bu gece araları her zaman parmaklarımda kucakladığım bir Ateş ve Buz gülüyle sona erer, eli avuçlarımdan kaybolduğu anda yoktan var olur. Her bir çiçeği yatağımın yanındaki vazoya, biriktirdiğim diğer çiçeklerle birlikte yerleştiriyorum. Sonra göğsüm parlayarak, ruhlarımız birbirine değdiğinde Hayalet'in bana aktardığı yeni içgörülerini kucaklamak için gözlerimi kapatıyorum: Ona tapan ve üşüdüklerinde ayak parmaklarını ısıtmak için onlarla domuzcuk oynayan bir anne; dallar, yapraklar ve boş makaralar gibi en basit şeylerden yapılmış bebekler; çocukluğunun üzerine bir bulut gibi çöken, annesini sonsuza dek alıp götüren ve onu yetim bırakan siyah bir araba.

Araba onun sürekli gelişen gizeminin bir başka katmanı. Eğer asırlık bir yaratıksa, çocukluğunda araba görmemiş olması gerekirdi. Ve o zamanki adı Etalon'du, hikayelerde bilindiği gibi Erik değil.

Edebi versiyonda herhangi bir şey olup olmadığı konusunda şüphelerim var.

Doğru. Biçimsiz yüzünü görebilseydim, bilirdim. Ama asla bilemiyorum, çünkü her seferinde onun gözünden geçmişini izliyorum.

Bu da beni meraklandırıyor... Onun anıları benim anılarım olurken, benimkiler de onunkiler mi oluyor? Tüm sırlarımı, tüm çocukluk deneyimlerimi, umutlarımı ve dileklerimi biliyor olabilir mi?

Birlikteyken bir kez olsun orkestra çukuruna bıraktığım nottan ya da ona verdiğim hediyeden bahsetmedi. Ama hediye aldığına şüphe yok, çünkü yüksek sesle konuştuğunda -şimdiye kadar duyduğum her şeyden daha acı verici olan o kırık, ham sesle- masalımızdan mükemmel bir Fransızca ile sessiz alıntılar yapıyor.

O anlar ikimiz için de en huzurlu anlardır. Her kelimesinde içindeki sessiz sakinliği hissediyorum. Bizi saran o dingin baloncuk, kafama takılan soruları sormamı engelliyor: Üniformalarımı neden kestir? Neden ölü kuşu sandalyeme koydun? Diable neden artık benim gölgem? Kaç yaşındasın sen? *Biz neyiz?*

Bir gece, yatağında yorganımın altına sokulmuş, onun okumasını dinlerken, gerçekte yanımda oturmasına duyduğum acı çok yoğunlaşıyor ve balonu patlatmaktan kendimi alamıyorum.

"Etalon."

Keskin bir nefes alıyor ve sanki çocukluk adını söylemem onu şok etmiş gibi sessizleşiyor.

Duvardaki havalandırma deliğine bakacak şekilde dönüyorum, kolumu uzatıyorum ve serçe parmağımı çitaların arasına itiyorum. Parmak ucunun sıcaklığı sırtıma değişiyor. Aramızdan bir kıvılcım geçerken nefesim kesiliyor, baskının ne kadar hafif olduğuna rağmen şok edici.

Duyguların dalgasına binerek sesimi buluyorum. "Bana şu anki halin hakkında bir şeyler söyle. Seni sadece anılarından tanıyorum. Bir hobin var mı?"
Yüzyıllardır hayatta olabilecek birine bu kadar basit bir soru sormak garip hissettiriyor.

Parmak ucu benimkinden ayrılıyor. Birkaç dakika geçti. O kadar sessizleşiyor ki, gitmiş olmasından korkuyorum. Ama sonra giysileri hışırıyor ve cevap veriyor. "Ormandaki hayvanlarla ilgileniyorum. Sanırım onların doktoru olduğumu söyleyebilirsin."

Karanlıkta gülümsüyorum, onu kimsenin aklına bile gelmeyecek vahşi yaratıklarla ilgilenirken hayal ediyorum. Böylesine sessiz bir ruh için mükemmel bir anlam ifade ediyor. Onlara çok benziyor, saklanıyor ve kimseden hayatta kalmasına izin vermekten başka bir şey istemiyor. Tıpkı benim sevdiğim bitkiler ve çiçekler gibi. "Bence bu çok güzel," diye fısıldıyorum.

Yumuşak bir homurtu, ardından gelen sessizliği bozuyor ve içinde hüznün var.

Havalandırmaya yaklaşarak başka bir soru sormaya cesaret ettim. "Aynı olduğumuzu söylemiştin. Sanırım bunu sen bana söylemeden önce de biliyordum. Ama hala ne olduğumuzu ya da nasıl bu hale geldiğimi bilmiyorum."

"Sen bunun içinde doğdun. Bu senin kanında var. Geçmişine bak

ailenin geçmişi."

Sessizleşiyorum, cevaplarının her zaman bu kadar gizemli olması beni hayal kırıklığına uğratiyor. Neden bana detayları veremiyor? Onu bu kadar kolay bırakmaya hazır değilim. "Neden beni kulübe davet ettin? Orada olacak mısın? Gidersem sonunda birbirimizi görebilir miyiz?" Eğer onunla yüz yüze gelebilirim, sormak için can attığım her şeyin cevabını alabilirim.

Nefes almakta zorlanıyor gibi. O da yanımda oturmak için can atıyor, açık sözlü olmak istiyor ama bir şey onu engelliyor. Bana cevap vermek yerine, kemani havalandırmadan fısıldıyor - hipnotik bir melodi. Karşı koymaya çalışsam da şarkı beni uyutuyor.

Sabah uyandığımda onun gitmiş olduğunu gördüğümde kızmak istiyorum, ancak paylaştığımız zihinsel yakınlıklar, ne kadar sıra dışı olursa olsun, beni her zaman daha güçlü bırakıyor, her zaman ayaklarımın üzerinde durmama yardımcı oluyor. Onun sayesinde artık ufukta görünen son seçmelerde kimseyi ezip geçme konusunda endişelenmeme gerek yok.

Bu yüzden onun sunabileceği her an için minnettar olmayı seçiyorum.

Günlük provalarımız sırasında Madam Bouchard, plansız patlamalarımın rahatsız olduğu kadar yeni keşfettiğim sessizliğimden de rahatsız olmuş görünüyor. Hatta zaman zaman arka planda Renata'nın aryalarını sonuna kadar açarak beni sinirlendirmeye çalışıyor. Tepki vermediğimde, bu onu rahatsız ediyor gibi görünüyor. Sonra, beni bir sınıf için şarkı söylemeye zorladığında ve şarkıları solmadan veya zayıflamadan yönettiğimde, aynı derecede üzölüyor. Sanki ne yaparsam yapayım, beklediği ya da istediği bu değilmiş gibi.

Bunun beni etkilemesine izin vermiyorum, çünkü benim kontrolüm Audrey'e eksikliğini hissettiği güveni verdi. Ve kendi gelişen yeteneklerimle, ona son notaya daha tutarlı bir hava akışı ve ileri ünsüz teslimatı ile ulaşması için ipuçları sunabiliyorum. Şapel olayından bu yana neredeyse dört hafta geçti ve şimdi Audrey rolünü bir profesyonel gibi alıyor. Tek eksiği, rolün gerektirdiği yoğunluk ve histeri ki Kat bunu henüz tam olarak başarabilmiş değil. Bu durum ikisini aynı seviyeye getiriyor ve Audrey'nin Pazar günü yapılacak son seçmelerde başrolü kapma şansı var.

Herhangi bir role talip olmamayı seçmiş olsam da Audrey'e tekniği konusunda yardım ediyor olmam beni tekrar Kat ve Roxie'nin gözüne sokuyor.

Perşembe günü, öğle tatilinde, "ev yapımı üniformalarım" hakkında benimle dalga geçmenin artık onlar için yeterli olmadığına karar verdiler.

Ben ellerimi yıkarken Kat banyoya giriyor. Tezgahın üzerindeki çantasını açıp makyaj malzemelerini karıştırıyor.

Acele etmeye çalışıyorum, o olduğu için değil, şu anda herhangi biriyle yalnız kalmaktan rahatsız olduğum için. Önceki üç hafta sonu Paris'e yaptığımız günübirlik gezilerde bile her zaman grupta ya da tek başıma olmaya özen gösterdim; örneğin gri ve siyah iplik almak için herkesten yeterince uzun süre ayrıldığımda ve

En yeni örgü projem için ifade aplikleri.

Fantom için ayak parmaklarına çorap yapıyorum, küçükken delik çoraplardan ve arkadaşsızlıktan kafasını dağıtmak için ayak parmaklarına yüzler çizip kuklalar oynatmasının şerefine. Belki bir erkek için aptalca bir hediye ama ayak parmaklarının bir daha asla üşümemesini istiyorum. Bir daha asla yalnız hissetmemesini istiyorum. Bana gücümü geri verdiği için ona teşekkür etmek için elimden geleni yapacağım. Onun yardımını sayesinde müziğin kontrolü bende ve normal görünebiliyorum.

Dezavantajı ise, artık bundan çok uzak olduğumu kesin olarak biliyorum. Ben farklıyım. Benim gibi olan tek kişinin ben olmadığımı anlamak bunu kabullenmemi kolaylaştırıyor ama kim olduğumu anlayana kadar başkalarını güvende tutmak için önlemler almak zorundayım. *Ne olduğumu.*

Kat, buz mavisi irislerini aydınlatan gümüşü göz farı darbeleri sürerken boğazını temizliyor. "Söylentilere göre sen ve Hayalet her gece takılıyormuşsunuz," diyor sesi imalı bir şekilde.

Duraklıyorum; ellerimden lavabonun kenarına vıcık vıcık, kayısı kokulu sabun köpükleri damlıyor. Suçlama bana yöneliyor. Geldiğimde gördüğüm "sözde" şeyle ve erdemimle ya da erdemsizliğimle dalga geçtiği aşikâr olsa da, gerçeğe çok yaklaşıyor. Dağıtıcıdan bir kağıt havlu çekerek kendime toparlanmak için bir saniye kazandırıyorum. *Belirsiz ol ... paranormal çatlağı görmezden gel; her gece bir hayaletle düet yapmayan normal bir insanın yapacağı şey budur.*

"Sanki buralarda biriyle takılmak için zaman varmış gibi," diye idare ediyorum. Sesim hissettiğimden daha kararlı çıkıyor; bu da yanıma kattığım alaycılığın bir yan etkisi.

"Bence Rune çok fazla itiraz ediyor." Roxie arkamızdaki bölmeden çıkarak beni şaşırtıyor.

Aynadaki yansımada ikisine de ters ters bakıyorum, Kat'le yalnız olmadığım için biraz rahatlamış olsam da zayıflık olarak yorumlanabilecek herhangi bir şeyi görmelerine izin vermek istemiyorum. Kağıt havluyu çöpe atıyorum. Müzikal şeytanlarımı yenmek bana yeni bir bakış açısı kazandırdı. Eğer diva ikilisi bana ve arkadaşlarıma eziyet etmeyi bırakacaksa, artık kurbanı oynayamam.

"Bunun bir tag-team etkinliği olduğunu bilmeliydim," diye suçluyorum.

"Hadi ama," diyor Roxie, yanımdan geçip musluğu açarken. "Çok özel bir ses koçu bulmuş olmalısın diye düşündük..."

"Düşünerek" Bir vantrilok kuklası gibi tekrar ediyorum.

"Nasıl da birdenbire 'sahne korkunu' kontrol altına almış görünüyorsun. Belki de sana ses dersleri veren kediciktir," diye ekliyor Katarina, dudaklarında hınzır bir sırıtışla. "Bu ona bıraktığın hediyeyi açıklıyor. Ödeme, değil mi?" Bal rengi saçlarını kabartıyor, yakasındaki kravatın rengini ortaya çıkarmak için bir tarafına kırmızı bir toka sıkıştırıyor.

Herkes Diable'ın son zamanlarda bana olan bağlılığını fark etti; hatta

Ders sırasında, öğretmenlerin onu ağırlayacak kadar soğukkanlı olduğu durumlarda ayaklar. Yani yeni bir şey yok. Hayır, Kat tamamen başka bir şeyden bahsediyor.

Topuğumun üzerinde dönüyorum ve yüzümü ona dönmek için kalçamı tezgâha dayıyorum. Az önce döktüğüm köpüklü su, üniformamın yan dikişi boyunca dikilmiş firfırlara sızarak tenimi ürpertiyor. Suyun ardından gelen buz gibi bir korku dalgası omurgama hücum ediyor. Ya o ve Roxie, Hayalet onları bulmadan önce orkestra çukurundaki notumu ve hediyesi gördüyse?

Roxie musluğun akıntısı altında ellerini ovuşturuyor. "Belki de onun ödemesi değildi. Belki de Rune onu tatlı için saklıyordu. Crow brulee tavuk ruloları için mükemmel bir tamamlayıcıdır." Islak ellerini yüzümde kanat gibi çırpınca irkiliyorum, bir ay önce kafeteryada sandalyemin üzerindeki ölü kuşa açık bir gönderme.

Sırrımı öğrenmemiş olmaları içimi rahatlatıyor ama neden şimdi, olaydan bu kadar hafta sonra kuştan bahsediyorlar? Alnımdaki su damlacıklarını siliyorum ve bu olayı nasıl bildiklerini merak ediyorum. Tabii . . .

"Jackson geçen gün benimle yüzleşti," diyor Roxie, şüphe zihnimde tam olarak şekillenmeden önce. Avucuna sabun pompalıyor. "Sandalyene kargayı koyanın ben olup olmadığını sordu. Üniformalarından lahana salatası yapıp yapmadığımı ve sana morg kulübüne sahte bir davetiye verip vermediğimi sordu. Bir düşünsene. Kendi ikizim bana bu kadar az güveniyor. Çünkü seni korkutmak isteseydim, çok daha yaratıcı bir şey bulacağımı garanti ederim. Zaten biliyorsun." Ellerini durulayıp kuruluyor.

Alay ediyorum, ona manken şakasının o zamandan beri karşılaştıklarımla ya da buraya gelmeden önce kendi yaptıklarımla kıyaslanamayacak kadar önemsiz olduğunu söylemek istiyorum. Bunun yerine daha fazla alay ediyorum. "Evet. Kesinlikle kardeşsiniz. Sen ve Jax'in aynı yumurtadan çıkmış olmanıza imkân yok."

Aynanın karşısında Kat bir kahkaha atar ve neredeyse dudaklarına sürdüğü parlaticıyı bulaştıracaktır. Tüm dikkatini Roxie'ye yöneltiyor ve yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor. "Seni yakaladı, Rox. Sen ve kardeşin her ne kadar birbirinize benzeseniz de, asla birbirinizin aynısı olamazsınız ... gerçekten önemli olan yönlerden değil. Bizim için çok kötü, değil mi?" Sekiz dakikalık uyarı zili çalıyor ve kadın arkasına bile bakmadan çıkıp gidiyor.

Arkadaşına yaptığı veda şakasını düşünüyorum - nasıl da çift anlamlı görünüyordu.

Roxie aynada kendine bakıyor, bir elini ışıltılı platin rengi saçlarında gezdiriyor. Kahverengi gözleri siyah göz kalemi ve maskaranın içinde parlıyor. . ya da belki de yaşıyorlardır.

Fantom'la vakit geçirmeye başladığımdan beri, sınıf arkadaşlarımla başlarının ve vücutlarının etrafındaki renkli haleleri fark etmeme izin veriyorum. Görmek için kendimi zorladıklarım. Ve auraları araştırdıktan sonra

Birkaç Paris gezisi sırasında telefonla konuştuğumda renklerin hangi duyguları yansıttığına dair bir fikrim var.

Aynada Roxie'yi incelerken, halesi kadınsı, sevecen bir pembeden depresif ve kasvetli bir griye dönüşüyor ve bir hipotez oluşmaya başlıyor.

Beklenmedik bir sempati nöbeti ile savaşıyor orada garip bir şekilde duruyorum. "Kat nasıl hissettiğini biliyor mu?"

"Ne hakkında ne hissediyorum?" Roxie sert bakışlarını aynadaki benim bakışlarıma kaydırdı.

"Boş ver." Belli ki bu kızla aramızda sır paylaşacak kadar yakınlık yok. "Bakın, düşman olmak zorunda değiliz. İkinizle de iyi geçinmek istiyorum. Ama bunu kişiselleştiriyorsun."

"Bunu kişiselleştirdin," diye fevran ediyor. "Gidip Audrey'e yardım etmeliydin. Eğer Kat yedek oyuncu olarak kalırsa, tüm operayı bırakıp setlere kaydolacak. Kimsenin yedeği olamayacak kadar gururlu."

"Bu onun ego gezisi ve sorunu," diyorum.

Roxie dişlerini gıcırdatıyor. "Senin sorunun ne biliyor musun? Sen Podunk Texas'lısın ve hiç eğlence dünyasında yaşamadın. Kat operaya doymuş bir şekilde büyüdü ve bir sonraki" -parmakları vurgu için tırnak işareti yapıyor- "*Christina: dünyaca ünlü dahi*" olması bekleniyor. Bu ailesinden gelen büyük bir baskı. Bir yetenek avcısı yıl sonundaki performansımıza geliyor. Paris'teki La Schola Cantorum Konservatuvarı için iki burs vermeyi planlıyorlar. Bir kız ve bir erkek öğrenci. İlkokuldan beri bunun için çalışıyor. Sonra hiç eğitim almadan, herkesi gölgede bırakmak isteyen garip bir alim olarak geliyorsun. Evet, Kat'ın en iyi arkadaşı olarak, seninle yüzleşeceğim. Audrey için deli olduğunu iddia eden ama onun umutlarını ve hayallerini yıkmayı umursamayan kardeşimin aksine, ben sevdiklerime sadığım-" Kendini kısa kesiyor, narin yüz hatları kıpkırmızı parlıyor.

Ağzını kapatarak kâğıt havluyu çöpe atıyor ve dışarı çıkıyor.

Beş dakika zili çalıyor ama ben kımıldamıyorum. Sonunda düşmanlıkları anlam kazandı. Kat, onun burs şansını çalacağımı düşünüyor. Oysa Audrey'nin buna hepimizden daha çok ihtiyacı var. Ve Roxie. . en iyi arkadaşına aşık, onu bir oyuncak gibi bir kenarda tutuyor, ama sonuçta ikiz kardeşine şehvet duyuyor.

Burası sadece bir opera binası değil, bir *opera*: karşılıksız aşk, kıskanç rakipler, egosantrik kişilikler, takipçiler, sabotaj ve vandalizm.

Ve sonuncusu ama en önemlisi: ölümlüler canavarlarla karşı karşıya.

Aynada kendime son bir kez bakıyorum - bir zamanlar sahip olduğum müzikal performanslarımın yaptığı gibi beni babama bağlayan siyah, vahşi saçlar; aynı renk gözler

Anneminki gibi kimsenin göremediği şeyleri gören; büyükanneminki gibi lanetli, çingene kanı... Merak ediyorum: Ben hangi tarafa aitim?

Emin olmanın tek bir yolu var.

Bu hafta Cumartesi günü sınıf arkadaşlarımla birlikte Paris'e gitmeyi hak etmek için, Madam Fabre'ye küçük rollerin kostümlerini hazırlamada yardım etmekle akşam yemeği arasında geçen iki saatlik süre boyunca bahçe işlerime özen gösterdim. Havanın yine kararsız olmaya karar vermesine rağmen tek bir günü bile kaçırmadım.

Cuma günü dersten sonra annemle sabit hattan birkaç dakika konuştum ve Trig ile Janine'den aldığım mektubu okumayı bitirdim. Sonra Ben'i düşünmemeye çalışarak otları ayıklamak için dışarı çıkıyorum. Şu anda bilinci tamamen yerinde ama hafıza kaybı var. Bunda huzur bulduğum için kendimi azarlıyorum.

Sabahın büyük bölümünde yağmur yağdı ve ıslak yapraklar etrafıma usulca su damlatıyor. Yaprakların ıslak kokusu dilimin arkasında ferahlatıcı bir tat bırakıyor.

Bulutlara rağmen canlandırıcı. Karanlık ruh halim, otoparka doğru ilerlerken ve Hayalet'in ardında bıraktığı ölü gülleri bana bakarken bulduğumda düzeliyor.

Onları ilk gördüğümde beri, sanki hasta çiçekleri ve küçülen gövdeleri beni çağırıyormuş gibi, onlara dokunmak istedim ama güvensizliğim beni hep durdurdu. Bugün, onları çevreleyen siyahımsı gri ışık halelerini fark ettim.

Babam tüm organik şeylerin aurası olduğunu söylerdi. Bitkilerin ve hayvanların bile.

Ama ben bu güllerin öldüğünü sanıyordum. Her nasılsa, hala yaşam enerjisi yayıyorlar. Belki de sadece uykudadırlar.

Omzumun üzerinden bakarak akademinin görüş alanından çıktığıma emin oluyorum ... çalılıkların ve sarmaşıkların arkasına saklanıyorum. Bahçe eldivenlerimi çıkarıyorum ve parmaklarımı bir gülün buruşuk, ıslak başının etrafına sarıyorum. İlk başta tomurcuk soğuk ve boş geliyor. Cansız bir gövde. Sonra, topraktaki köklerden gelen ve bot tabanlarımda altında titreyen bir his taç yapraklarını sarsıyor.

İçgüdüsel olarak mırıldanmaya başlıyorum, babam öldüğünden ve müzik bir parazit haline geldiğinden beri yıllardır bastırdığım bir yeteneğimi ortaya çıkarıyorum. Eskiden birlikte bahçeyle uğraşırken yaptığım gibi mırıldanıyorum. Şimdi her gece yaptığım gibi mırıldanıyorum, maestrom ve ben odamda yalnızken, sakinleştirici ve hipnotik. Şarkım dünyanın kalp atışlarını gül ağacına yönlendiriyor; ses tellerim toprağın altındaki yaşamı köklere, gövdelere ve yapraklara yönlendiren kollar haline geliyor.

Son nota ses tellerimi terk ettiğinde, kadifemsi bir bordo ile kenarları neredeyse siyaha çalan koyu bir kırmızı, elimde yumuşayan yaprakların içine akıyor. Dikenli yapraklar sarmal ve solmuş durağanlıklarından sıyrılıyor, sanki içlerinden klorofil akıyormuş gibi canlı bir yeşile bürünüyor. Sapları dimdik duruyor ve kokusu bir nefeste küflü ve çürümüşten taze bir parfüme dönüşüyor.

Geri çekiliyorum, her gül başını kaldırıp kıpkırmızı bir ışık halesi sergilerken, tüm çalı tam çiçek açmışken şaşkınlıkla bakıyorum. Bir anı aklıma geliyor, sessiz ve yumuşak: Altı yaşındayken babam beni dışarı çıkarır, bahçemizdeki solmuş yerleri canlandırmak için müziğimi nasıl kullanacağımı gösterirdi.

Farklı olduğumu biliyordu ve bunu geliştirdi.

Sersemlemiş bir halde bahçe aletlerimi toplayıp yaya köprüsüne doğru ilerliyorum, içimde karşı konulmaz bir istekle üstadımı şapelde arayıp cevaplarını almak istiyorum, daha fazla beklemek istemiyorum. Son birkaç haftadır onu orada her bulmaya çalıştığım da, Bay Jippetto mezarlıktaydı, fırtınalar sırasında hasar gören mezar taşlarını onarıyor, yaprakları tırmıklıyor ve yabancı otları temizliyordu. Birkaç kez o kuş düdüğünü çaldığını duydum ve birkaç çalıkuşu geldi. Bir köpek düdüğü gibi çalışıyor gibi görünüyor, çünkü onu dışarıda her gördüğümde tüylü arkadaşlarından oluşan sürüler onu takip ediyor.

Onu göremediğim ya da duyamadığım zamanlarda bile, mankenlerinden birkaçı sanki nöbet tutuyormuş gibi el arabasıyla birlikte şapelin yan tarafına dayanırdı. Onların varlığı yaya köprüsünü geçmemi engelliyor ve geri dönme ihtimaline karşı beni bahçe tarafında tutuyordu.

Ama bugün, her zamankinden daha kararlıyım. Görünürde olmadığından ve mankenleri de olmadığından, fark edilmeden şapele giriyorum. Güneş ışığı pürüzlü vitrayların arasından süzülerek duvarları boyuyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yalnız olduğumu görebilmek için yeterince loş bir pus var. İçimde bir hayal kırıklığı rüzgârı esiyor ama Jax'in her zaman kupkuru olduğunu iddia ettiği vaftizhaneye doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Havzayı incelemek için kenara eğildiğimde, tam da söylediği gibi olduğunu gördüm. Daha da kafa karıştırıcı olanı, dip yaklaşık bir metre derinlikte duruyor. Suyun sonsuz derinliklerindeki deneyimlerimle tutarlı değil.

Bu beni ne kadar tedirgin etse de, Hayalet'in mimari illüzyonlarından biri olarak değerlendirilebilir. Hikayelerde kaçış kapakları ve saklanma yerleri yapmasıyla ünlüdür. İran'da sofistike tuzaklar ve işkence aletleriyle koca bir saray inşa edebiliyorsa, bir kuyuya da açılıp tetiklendiğinde suyla dolacak sahte bir taban yapabilir.

Hâlâ babam ve kendimle ilgili keşfimin huzursuz dalgaları üzerinde sallanırken, dönüp gitmek üzereydim ki, vaftiz odasının diğer tarafını gölgeleyen yerde bir şey gördüm. Bir karton, gömlek kutusu büyüklüğünde ve keman ipiyle sarılmış. Bahçe makasını kullanarak ipleri koparıyorum ve kapağı açıyorum.

Fosforlu mavi ışık gözlerimi selamlıyor ve titreşerek şapeli aydınlatıyor. Bu kumaş. İpeksi kıvrımları kaldırıp açtığım da kolsuz, diz hizasında, tenimin renginde esnek bir ağdan yapılmış bir elbise ortaya çıkıyor. Gövdesinde, yanıp sönen minik mavi yıldızlardan oluşan galaksilere benzeyen fiber optik paneller korse şeklinde kesiyor, ardından etek ucuna kadar

ön ve alt sırt, tüm uygun yerleri kapatarak ve yanları ve üst sırtı şeffaf bırakarak.

Yanıp sönen paneller bana Profesör Diamond Tomlin'in odasını hatırlatıyor ... kapısının altında ürkütücü turuncu bir ışıltının zonkladığı o gecelerde, bilim deneylerini yaparken.

Hediye konusunda kafam karışmış bir halde kutunun içine bakıyorum. İçinde bir Ateş ve Buz gülü ve yurt anahtarlarımızdaki metal muadiline benzeyen kırmızı bir balmumu kafatası ile sabitlenmiş bir zarf bekliyor. Mührü kopararak, bileklik davetiyesindeki adresle aynı küçük, düzgün yazıyla yazılmış bir not çıkarıyorum:

Sevgili Rune,

Bu peri masalı için teşekkür ederim. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda annemi bana geri getirdiniz. Ben de aynısını senin için yapmak istiyorum, sana çocukken şarkı söylemeyi ve bahçeyle uğraşmayı öğreten babanla birlikte. Davetiyedeki talimatlara uy ve yarın gece benimle kulüpte buluş. Bu elbiseyi giy, ben de seni bulayım.

O.G. (Opera Hayaleti)

Üstadımın hışırtılı, derin sesinin Fransız aksanıyla bu sözleri söylediğini hayal ettiğimde midemde heyecan verici bir kelebek uçuşması oluyor. . . nasırlı parmak uçlarını ve güçlü ellerini elbiseyi katlarken ve paketi benim için sararken hayal ediyorum.

Kendine O.G. diyordu.

Opera Hayaleti.

Belki de Etalon ismini artık kullanmıyor çünkü bu isim çok fazla acı verici çocukluk deneyimini çağırıyor. Yakın zamanda, anılarından birinde, küçükken ses tellerinin acımasızca hasar gördüğünü ve bu yüzden sesinin bozuk olduğunu öğrendim.

Bir yerlerde, "O.G." baş harfleri ve neyi temsil ettikleri hakkında başka bir aydınlanma mücadele etmek istiyor - ama babam hakkındaki sözleriyle o kadar meşgulüm ki dikkatimi başka bir şeye veremiyorum. Parlayan kumaşı kutusuna geri koyuyorum ve akademiye geri dönüyorum, zihnim şimdi teyit edilen bağlantımızın derinliği karşısında dönüyor. Üstadımın anıları nasıl artık bir şekilde ulaşabildiğim bir frekanstaysa, benimkiler de onun için aynısı geçerli. Babamı genç yaşta kaybettiğimi ve her zaman birlikte daha fazla zaman geçirmeyi dilediğimi biliyor. Ama Fantom ne kadar güçlü görünürse görünsün, babamı bana nasıl geri verebilir?

Hiç fark etmez. En ufak bir olasılık bile kalbimi umutla ısıtmaya yetiyor. Arkadaşlarımı ve tüm öğretmenleri kandırmak anlamına gelse bile, insanlarla kaynaşan şeytani yaratıklarla dolu bir morgda Hayalet'le tek başıma buluşmak anlamına gelse bile, o çılgınlar kulübüne gideceğim.

En başından beri ait olduğum yere uyum sağlayacağıma dair içimdeki karanlık sezgiyle artık mücadele edemiyorum.

AYNALAR

"Hiç kimse toprağa, kana ... soğuk aynalarda yaşayan yaratıklardan daha fazla susamamıştır."

Alejandra Pizarnik

Bu sabah herkes RoseBlood'dan ayrıldığında arkadaşlarıma günü Versailles'da Charlotte Teyze ile geçirmeye karar verdiğimi söyledim. İki nedeni vardı: Birincisi, araştırma yapmak için hapishanenin karşısındaki kütüphanenin internetini kullanmak istiyordum. Hayalet'in ne olduğumu ve nasıl bu hale geldiğimi sorduğumda verdiği şifreli cevap aklımdan çıkmıyor:

"Sen bunun içinde doğdun. Bu senin kanında var. Ailenin geçmişine bak."

Charlotte Teyze ile gelmek istememin ikinci sebebi neydi?

Bu gece o çılgın kulübe gizlice kaçmak için bir planım var ve bu plan arkadaşlarımla beni teyzemle, teyzemin de beni onlarla Paris'te sanmasına bağlı. Ancak planımın ikinci kısmı, önümdeki parlayan bilgisayar ekranında gördüklerimi anlamlandıran kadar beklemek zorunda.

Tek gereken internette üç anahtar kelimeyle arama yapmaktı: *Germain + Fransa + garip güç*. Her biri Comte de Saint-Germain'in tuhaf ve açıklanamaz ölümsüz hayatını anlatan pek çok girdi çıktı. Bir şey bulduğumu hemen anladım, çünkü babamın göbek adı Saint'ti, nesiller öncesinden gelen orijinal tireli soyadını onurlandırmak için. Yıllar boyunca süregelen bir aile geleneği olarak, ilk doğan her erkek çocuğa bu isim verilirdi.

Bir giriş seçip okurken etrafımdaki klavye tıkırtıları ve sayfaların karışıklığı beyaz gürültüden başka bir şey olmuyor. Elim farenin etrafında, bir şeyi kaçırmaktan korkarak aşağı kaydırıyorum: *Saint-Germain 1700'lerde Fransa'yı dolaştı ve asla yaşanmamasıyla ünlendi. Şaraba bayılırdı.*

. ama yemekle sadece belli belirsiz ilgileniyordu. Aynalara karşı bir hayranlığı vardı.

. onların diğer dünyalara açılan kapılar olduğunda ısrar etti. On iki dil biliyordu. Arkadaş olduğu filozof Voltaire'den daha iyi felsefe yapmayı başardı. Ayrıca çoğu sihirbazın denemeye bile cesaret edemeyeceği el çabukluğu numaraları geliştirdi. Ve arzularını insanlara, onlar farkına varmadan kabul ettirmek gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Bu yeteneği sayesinde

dükler ve krallarla arkadaş oldu. En yakın arkadaşı, Le Théâtre Liminaire opera binasını inşa ettiren ve sahibi olan Parisli bir imparatordu. Saint-Germain orada kraliyet ailesiyle sosyalleşerek birçok akşam geçirdi.

Bu son ayrıntı nefesimi kesiyor, halı ve eski kitap kokusunu içime hapsediyor. *Liminaire* . . . her gün derslere katıldığım bina. Yaşadığım yer. Atalarım uzun zaman önce opera binasıyken RoseBlood'un salonlarını sık sık ziyaret ederdi.

Charlotte Teyze'yi aramak için odaya bakıyorum. Az önce masanın diğer tarafındaydı ve okulun e-postalarını kontrol ediyordu. Şimdi onu göremiyorum ama bakışlarım kendiliğinden tekrar bilgisayara yöneliyor.

Saint-Germain, mücevherler ve taşlar şeklinde büyük bir servet biriktirmek için birçok bağlantısını kullandı. Sadece seyahat etmek için ihtiyaç duyduklarını saklıyordu. Hayatı bitmek bilmeyen bir bilgi arayışıydı. Sanki bu ona genç ve keskin zekalı kalması için enerji veriyormuş gibi bilgiyi içselleştirdi. 1784'te öldüğü söyleniyordu, ancak 1900'lere kadar hala hayatta ve genç olduğuna dair iddialar vardı.

"Rune." Charlotte Teyze'nin sesi arkamdaki sessizliği bozuyor. İrkilerek bir çığlık atıyorum ve sayfayı kapatmak için *X işareti*ne tıklıyorum. Dönüyorum ve titreyen ellerimi tuniğimin ceplerine sokarak saklamaya çalışıyorum.

"*Pardon!* Sizi korkutmak istememiştım." Ensesindeki beyaz topuzu sıvazlıyor ve köşede bize dik dik bakan kütüphaneciye başıyla özür diliyor. "Bu kadar dikkatle neye bakıyordun?" Ela gözleri yüzümü tarıyor, sanki ruhumu eşeliyor.

Sertçe yutkunuyorum ve eşit yoğunlukta onu inceliyorum. "Hiçbir şey, gerçekten."

Gözlüklerinin altından gözlerini kısıyor. "Umarım biliyorsundur, *ma douce*, benimle her şey hakkında konuşabilirsin. Sizi rahatsız eden müzik hakkında. . . artık seni nasıl esir almadığı hakkında. Buraya geldiğinizden beri attığınız adımlar harika. Ama hala sorun yaşadığın bir şey varsa, bana söyleyebilirsin. Ya da sormak istediğin herhangi bir soru? Bana güvenebilirsin."

Yapabilir miyim? Babam hastayken neredeydi? Onu gömdüğümüzde Amerika'ya gelmek için zaman bile ayırmadı. Şimdi de deli ve katil annesinin ölüm döşeğindeki isteklerini yerine getirmek için beni Paris'e sürükledi. Yani, hayır. Ona gerçekten güvenebileceğimi sanmıyorum.

Yardımcı olacak ne biliyor olabilir ki? Buradaki diğer öğretmenlerle kıyaslandığında Charlotte Teyze o kadar normal ki sıkıcılıkta sınır tanımıyor. Annem gittiğinden beri haftada üç akşam onunla yemek yiyorum. Konuşmalarımız not ortalamamdan geceleri iyi uyuyup uyumadığıma ve dinç uyanıp uyanmadığıma kadar uzanıyor. *Dinlenmiş*. Bunu kim söyler ki? Hiçbir yere varmayan, durgun, garip konuşmalar. Eğer atamız Comte de Saint-Germain'den bana miras kalan garip bir hastalık varsa, bu halamın yanından bile geçmemiştir. Gözlerinde hiç parıltı yok. Hiç olmadı. Ben de hiç görmedim.

auralarında garip bir şey yok. Ama yine de, onları okumada yeniyim.

Cep telefonum boncuklu çantamın içinde titriyor. Teyzemin içine sakladığım giysileri ve makyaj malzemelerini görmemesine dikkat ederek onu çıkarıyorum. Mesajı açıyorum. Sunny mesajıma cevap veriyor. Ona Charlotte Teyze'den kaçmam gerektiğini söyledim. Teyzem helikopter gibi davranıyordu ve Versailles Sarayı'nı görmek için yalnız kalmak istiyordum. Bu yüzden yalan söyleyip arkadaşlarımla olacağımı söylemem gerekti, sonra da beni idare edip edemeyeceğini sordum.

Sokağa çıkma yasağı saat 10'da. Sunny'ye ondan önce döneceğime söz verdim, gelişimi izleyip beni gizlice içeri sokabileceği kadar erken. RoseBlood'da Charlotte Teyze dahil hiç kimsenin sahtekârlığının bedelini ödemeyeceğinden emin olmak istedim.

Dudağımı ısıırıyorum, Sunny'den gelen ve başparmakla onaylama ifadesinden başka bir şey olmayan uzun bir mesajı okuyormuş gibi yapıyorum. Ayağa kalkıyorum. "Bak, Charlotte Teyze. . . Seni ekmekten nefret ediyorum ama yine de Büyükanne Lil'i ziyaret edeceğini biliyorum."

Kaşlarını çatıyor ve devam etmem için başını sallıyor.

"Sunny ve birkaç sınıf arkadaşı Pazartesi günü maskeli balo için Cadılar Bayramı kostümlerimizi almak üzere Paris'te onlarla buluşmamı istiyor. Günün geri kalanında şehirde takılacağız." Bu düpedüz bir yalan. Teyzemin haberi olmadan kostümlerimizi iki hafta sonu önce almıştık. Arkadaşlarım gerçekte ne planladığımı bilselerdi çılgına dönerlerdi, hatta bunu yapmak için onları kullandığımı bilselerdi daha da çılgına dönerlerdi. "Sadece, hapishaneye bu kadar yakın olmak garip hissettiriyor. Yangının anıları. . . sanki dumanın kokusunu buradan alabiliyorum."

Charlotte Teyze yüzünü buruşturuyor ve sinirlendiğimi anlıyorum. Büyükanne Liliana'nın işlediği suçlardan duyduğu utancı kendi çıkarım için kullanmak, beni reddetmesini imkânsız kılmak içler acısı bir durum. Yine de bu beni Paris metro kartını istemekten alıkoymuyor, böylece şehre sınırsız erişimim olacak ya da bu akşam akademiye geri dönebilmesi için kendisine yeni bir bilet alması için onu terk edeceğim.

Çantasını karıştırıp yetmiş avro çıkarınca midem bulanıyor, suçluluk duygusu ağır basıyor. "Bu öğle yemeği, akşam yemeği ve kostüm için yeterli olmalı." Parayı almaya başladığımda, yıkmak istemediği bir köprü gibi parayı aramızda tutuyor. "Tüm bu süre boyunca bir grup arkadaşınla birlikte kalacağına dair bana güvence vermeni istiyorum. Tek başına hiçbir yere gitme. Bu çok tehlikeli." Beyazımsı gri kaşları çatıldı. "Başın belaya girerse annen beni asla affetmez."

Yalan olduğunu bildiğim halde söz veriyorum.

Saat akşam 6:05 ve ben Paris'te ıssız bir sokak köşesinde, isimsiz bir arabanın beni gözlerim bağlı bir şekilde açıklanmayan bir yere götürmesini bekliyorum.

Kaç kayıp kişi raporunun bu önermeyle başladığını merak ediyorum.

Gün batımı alçalıyor ve hava küflü harç kokusuyla ürperiyor. Lavanta ve kayısı tonları binaların arasındaki gökyüzü ışıklarını yumuşatıyor. Durgun su birikintileri her kaldırım kenarında mürekkepli döküntüler halinde parıldıyor.

Bileklik, zehirli yolu seçtiğimi göstermek istercesine kolumda zehirli sarmaşık gibi kaşınıyor. Birkaç dakika önce beni tek başıma buraya bırakan taksi şoförünün onaylamayan suratı gözümün önünden gitmiyor; bu surat, boyumu aşan bir işe kalkıştığımı bildiğinin açık bir göstergesi.

Ne yapıyorum ben?

Cevap olarak buz gibi bir titreme omurgamdan uzuvlarıma yayılıyor. Taksiyi geri çağırarak kadar mantıklı olmalıydım; telafisi mümkün olmayan sonuçlara yol açacak büyük bir hataya dönüşmeden önce kendimi bu durumdan kurtarmalıydım. Planım bu kadar kusursuz bir şekilde yerine oturmasaydı, doğru şeyi yaptığının kozmik bir işareti gibi, yapardım.

Çantamın askısı omzuma batıyor. İçine sıkıştırdığım kot pantolonumu ve tuniğimi, onların yerine giydiğim ve şimdi kapüşonlu gri trençkotumun altına gizlenmiş ve her kıvrımına yapışan fiber optik elbisemi ya da Teksas'tan getirdiğime memnun olduğum çıplak iç çamaşırlarımı düşünmemeye çalışarak çantamı daha da sıkıyorum.

Başka bir durumda, bu çevre bir turist cenneti olurdu: nemli tuğla sokaklar ve katedral tarzı bir kiliseyi çevreleyen terk edilmiş binalar - oyma süslemelerle süslenmiş sütunlar ve gargoylelerin tepesinde bana bakan drenaj boruları. Kendimi Victor Hugo'nun romantik gotik romanı *Notre Dame'ın Kamburu*'nun sayfalarına düşmüş gibi hissediyorum.

Telefonumdaki saate bir kez daha bakıyorum. Yirmi dakika sonra aracım 6:30'da burada olacak.

Ürperiyorum ve kapüşonumu yüzüme daha sıkı sarıyorum. Mantık bana korkmam gerektiğini söylüyor. Ama maestromla geçirdiğim onca saati, maskesinin altında sakladıklarından artık nasıl korkmadığımı düşünmeden edemiyorum. Ruhunun geçmişinin sayfalarına nasıl yazıldığını gördüm ve bu çok güzel.

Beni o kulüpte o kadar çok istiyor ki bana yıldızlı bir elbise verdi ve ben de orada olacağım. Orada olacağım ki bana geçmişim ve babam hakkında bildiklerini anlatabilsin. Böylece kimliğimin yapbozundaki eksik parçayı tamamlayabilecek.

Dört yaşımdan beri, sanki ele geçirilmiş gibi şarkı söylüyorum. Anlamak için on üç yıl bekledim. Her şeyle yüzleşmeye hazırım. *Her şeyle*. Gerçek olduğu sürece.

Bu cesur düşünce, katedralin kuzey tarafındaki köşeyi dönen farları görünce boğazımda korkakça bir iniltiye dönüşüyor. Arabanın rengini ya da modelini seçmek için çok uzak. Eğer bu benim aracımsa, şoför neden 15 dakika erken geldi?

Koşma dürtüsü bacaklarıma kadar bir sarsıntı gönderiyor, ama bundan daha iyisini düşünüyorum. I

elbiseimin ince kumaşını ve çantamın incili yüzeyini tamamlamak için alışveriş çılgınlığımın başlarında bulabildiğim tek şık, kalay tonlu ayakkabı olan stiletto bilek botlarımla fazla uzağa gidemezdim.

Etraf, sokak lambalarının yanıp sönmesine yetecek kadar karardı ve ampullerin etrafındaki kehribar tozu halelerini aydınlattı. Burada olmam gerektiğinin kanıtı olan bilekliği sergilemek için trençkotumun manşetini kıvırıyorum. Araba yaklaştıkça daha fazla ayrıntı ortaya çıkıyor. Ayaklarım arnavut kaldırımında seğiriyor... ters yönde yürümeye mi başlasam yoksa kapı açılır açılmaz içeri mi atlasam diye düşünüyorum.

Bu bir taksi ve kilisenin önünde, yaklaşık yirmi adım ötede duruyor. Bir sonraki hareketime karar vermeden önce arabayı kimin kullandığını görmek umuduyla ön cama bakıyorum ama farların ışıltısı bunu imkânsız kılıyor.

Rave'e toplu taşıma araçlarıyla gitmek, eğer yer gizli tutulacaksa, mantıklı değil. Temkinli bir şekilde arabaya doğru ilerliyorum ama iki arka kapı da açılınca duraklıyorum. Sunny ve Quan sağ taraftan, Jax ise diğer taraftan çıktı.

Boğazımdaki nem çekiliyor. Jax eğilip şoföre parasını ödüyor, sonra hepsi bana doğru gelmeye başlıyor - parlak ve ışıltılı giysiler içinde.

Rave kıyafeti.

"Ciddi olamazsın," diye mırıldanıyorum, Quan kürklü, platformlu neon yeşili botlarıyla kaldırımı çıkmasına yardım ederken Sunny'nin gözlerini bana çevirmesine yetecek kadar yüksek sesle.

"Tabii ki ciddiyyiz," diye homurdanıyor.

Birkaç dakika içinde hepsi arnavut kaldırımında yanımdaydı, şoför köşede kaybolurken omuzlarının üzerinden bakıyorlardı.

Jax'in yüz hatları gölgeli halden parlak hale geçiyor, gömleğindeki LED yeşil uzaylı kafası hareketleriyle birlikte solup beliriyor ve siyah tenis ayakkabılarının ışıklı tabanlarına ayak uyduruyor.

"Artık geri dönüş yok," diyor Quan, iç çekmekle inlemek arasında bir yerde. Alnında eğri büğrü duran floresan-turuncu kovboy şapkasının altında yüzü Jax'inki kadar dalgın ve rahatsız görünüyor. Bu baskının arkasında kimin olduğu belli.

Sunny beni yine gözüne kestirdi ama bakışlarım istemeden de olsa başının üst kısmına kayıyor. Fiber optik bir peruk saçlarını kaplıyor ve gökkuşağı efekti için renkler arasında gidip geliyor - vücudunun hatları boyunca dönen karanlıkta parlayan kumaş boyasıyla süslenmiş seksi mini elbisesiyle mükemmel bir uyum.

Sığ bir nefes alıyorum, onun kiraz çiçeği kokulu vücut spreyi ile erkeklerin karışık kolonyalarının karışımında boğuluyorum. Ben daha söyleyecek bir şey bulamadan Sunny ceketimin kemerini çözüyor ve kapaklarını açıyor,

Bu sırada kapüşonum kayıyor.

Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum, yukarı doğru kıvrılmış buklelerimi gizlemeye çalışıyorum. Lüks bir butiğin soyunma odasında makyajımı gece kulübü boyutlarına yükselttikten sonra saçlarımı sabitlemek çeyrek saatimi aldı.

Sunny ellerimi zorla indiriyor, böylece saklanacak yerim kalmıyor.

"Vay canına," diyor iki çocuk hep bir ağızdan, elbisemin fiber-optik panelleri onların şaşkın ifadelerinden mavi flaşlar halinde yansırken.

"Dayum. *Güzel* temizliyorsun, Rune." Jax onaylayan bir ıslık çalıyor ve bana flörtöz doğasının ortaya çıktığında ne kadar cazip olduğunu hatırlatıyor - yapmamam gereken tehlikeli bir gözlem. "Bilmek istediğim, kimin için temizlik yaptığın-"

"Sana söylemiştim." Sunny neyse ki araya giriyor. "İkiniz de kutudaki parlayan elbiseyi hayal ettiğimi sandınız. Şimdi kim tavuk yemindeki çakılları gagalıyor?"

Adamlar üzgün bakışlar atarlar.

Kaşlarımı çatarak trençkotu elbisemin üzerine geçiriyorum ve kemerini bağlıyorum. "*Burada ne işin var?*"

Sunny'nin çilleri koyulaşmış gibi görünüyor, yüzündeki kalın makyaj tabakasının altında bile maskeye benzeyen görüntüsü belli oluyor. "Bunu tek başına yapmana izin vermemiz mümkün değil."

Jax iç çekti. "Dün gece sen bakmıyorken anahtarını aldı ve odanızdaki bilekliğin fotoğrafını çekti. Geçen yılki *One Flew Over the Cuckoo's Nest (Guguk Kuşu)* oyunundan arta kalan aksesuarlarla bize replikalar yaptı. Bazı gençler akıl hastalarını oynadı."

Sağ kollarını uzatıyorlar ve benimkine benzer yarı saydam tarzda bileklikler gösteriyorlar. Etiketlerin üzerinde yazan her kelime, isim dışında ezberlediğim kelimeleri taklit ediyor. Bunun yerine, her bileklik onlara özel, bu da hepsinin benim gibi etiketlendiğini gösteriyor.

Sunny el yazısını taklit ederek ustaca bir iş çıkarmış.

"Yani benim peşimde miydin?" Soruyu Sunny'nin kendini beğenmiş sırtışına yöneltiyorum. "Onu atmış gibi yaptığım zaman mı?" Cevap vermesine fırsat bile vermiyorum çünkü her şey yerli yerine oturmaya başlıyor. "Bir dakika. Dün gece yemek sırasında oradaydın. Gardırop arızası yüzünden on dakika boyunca banyoda mahsur kaldığında. Aslında benim *odamdaydın*." Yanaklarım kızardı. Saldırmak istiyorum. Mahremiyetimi ihlal etti. Ama bu benim için endişelendiğinden oldu.

"Gardırop kısmı tamamen yalan değildi," diye düzeltiyor Sunny, sesini yumuşatan alçakgönüllülükle, çizgiyi aştığını bildiğini kanıtlıyor. "Bilekliği ararken dün bahçe işlerinden dönerken taşıdığın kutuyu gördüm ve kapağının altına baktım. Sanırım onu da şapelde buldun, komodinin üzerindeki vazoda duran bir düzine gülle birlikte.

Çünkü o güllerin RoseBlood'da hiçbir yerde olmadığını hepimiz biliyoruz. Ben

değil mi?"

Cevabım yok. En azından Hayalet'in notunu saklamıştım. Bu kız sandığımdan çok daha becerikli ve sinsiymiş. Bir sevgi patlaması serin havaya karşı içimi ısıtıyor.

Evden ayrılıp Fransa'ya gelmenin bir daha asla arkadaş edinmemek anlamına geleceğini nasıl düşünebilirdim? Sunny ve ekibi neredeyse altı hafta önce geldiğim günden beri arkamı kolluyor. Her birini önemsiyorum. Bu yüzden bunu yapmalarına izin vermeyeceğim.

"Benimle gelemezsin ..." Deniyorum.

"Elbette yapabiliriz," diye yanıtlıyor Sunny, hiç şaşırmadan. "Jax'in Mastercard'ı sayesinde bilezikleri aldık ve kıyafetleri almak için günün yarısını harcadık. Neden alamayalım?"

"Pek çok nedeni var." *En büyüğü de orada ne tür canavarlar olabileceğini bilmemem. Ben de ne tür bir canavarım. Saint-Germain kesinlikle insan değildi.* "Seni koruyamam," diye geveledim düşünmeden önce.

"Bizi korumak mı?" Quan kovboy şapkasının kenarını çekiştirerek cevap veriyor. "Sanırım bu benim ve Jax'in işi, küçük hanım," diye çekiştiriyor. "Tabii siz ikiniz şimdi korktuysanız ve fikrinizi değiştirmek istemiyorsanız?" Koyu, yavru köpek gözleri, abartılı Teksas aksanı ve hafif çarpık gülümsemesi çok sevimli. Sunny'nin ona karşı koymayı nasıl başardığından emin değilim, gerçi onları sahnenin arkasındaki bale odasında ne kadar sık öpüşürken yakaladığımı düşünürsek, onun da kendi payına düşeni kazandığından şüpheleniyorum.

Jax homurdanıyor. "Bunun fikrini değiştirme şansım yok." Başını Sunny'ye doğru eğiyor. "Audrey yeterince sertti." Dikkati benim üzerimde. "Eğer bunu yaparsak o da gelmek istedi. Özel eğitmeninin sesini korumak için geceleri kapalı alanda kalması konusunda söylediklerine rağmen."

Bu sabah biz ayrılmadan hemen önce Audrey ve Sunny arasındaki tartışmanın sonuna tanık olduğumu hatırlayarak iç yanağımı çiğniyorum. Audrey bize, finalleri olan ve ders çalışması gereken bazı gençlerle birlikte akademiye erken döneceğini söylemişti. Öğleden sonra geç saatlere kadar dışarıda kalmak istemiyordu. Yarınki seçmelerde Renata'nın rolünü kapmak için kendini bu kadar adamıştı.

Bunu benim için feda etmeyi planladığını düşünmek beni daha da kötü hissettiriyor.

Boynumdaki kaslar gerginlikten düğümleniyor.

Sunny, Jax'e ters ters bakar. "Audrey'nin gelmesine zaten izin vermezsiniz, Mr. Koruyucu Melek," diye alay ediyor, Quan'ın mor tankını yarı yarıya örten eflatun, turuncu ve siyah kareli flanel gömleğini düzeltiyor. Koyu renk örgünün üzerine mavimsi beyaz bir fener balığı işlenmiş. Ne üst tişört ne de tankın desenleri diğer kıyafetlerimiz gibi parlamıyor ama siyah ışıklar altında kesinlikle göze çarpacaklar.

Jax Sunny'ye "Onun *sahibi* ben değilim... ama bundan hoşlanmazdım," diye cevap verir.

Parlak mavi gözleri suçlayıcı bir şekilde bana bakarken. "Rune'un gitmesinden de hoşlanmıyorum. Ya da geri kalanımızın. Bu çok garip ve riskli."

Yarısını bile bilmiyorsun.

"Sizin neyiniz var çocuklar?" Sunny Quan'a sokuluyor, kollarını ona doluyor. "Haydi, Ayçöreği. Hep buranın gerçek olup olmadığını görmek istemiştik."

"O geçen yıldı, biz aptal gençlerken," diye karşı çıkıyor, belli ki onun ilgisinden hoşlanıyor ama mücadeleyi bırakmaya niyetli değil. "Peki ya insanların bileklerindeki ve ayak bileklerindeki delik izleri?" Kızın yüzündeki çillerin izini sürüyor. "Audrey'e uyuşturucudan uzak durma konusunda verdiğimiz sözü bozacak kadar meraklı mısın?"

"Hadi ama. Bunların iğne izi olduğuna dair hiçbir kanıt yok," diye cevap veriyor Sunny suratını asarak. "Eğer iğne izleri varsa bile. İnternetteki birkaç uyduruk resim dışında polis ya da doktor raporu gibi yasal bir şey yok. İçimden bir ses bunların hepsinin saçmalık olduğunu söylüyor. Ama kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, çantamda şişe su ve granola bar getirdim. Orada hiçbir şey yiyip içmeyeceğiz. Ben hallederim."

Boynumdaki gerginlik omuzlarıma yayılıyor, endişem her saniye daha da artıyor. Peruğunun fiber optik akrobasisi yerine Sunny'nin yüzüne odaklanmaya çalışıyorum. "Bak, şoförün hepimizi alacağını sana düşündüren ne? Muhtemelen yolcu listesi gibi bir şeyi vardır. Kaç kişi alacağını bilmenin bir yolu vardır. Casuslukta ne kadar iyi olsan da, bu numarayı bulan ilk kişinin sen olduğundan şüpheliyim."

"Seni yakaladı, Sunspot." Quan geri çekilir ve telefonunu çıkarıp ekranındaki tuş takımına basar. "Başka bir taksi çağıralım ve buradan defolup gidelim."

Sunny telefonunu alıp çantasına, çalınan e-cig atomizerinin yanına bırakıyor. "Hayır. Bu işin aslını öğrenmenin zamanı geldi. Biri Rune'a asılıyor. Ve onu o partide o kadar çok istiyorlar ki ona bir elbise almışlar. Onu bu kadar istiyorlarsa, bizi de alırlar. Biz bir paket anlaşıyoruz. Bunu açıkça belirteceğim."

"Sanırım ne kadar ikna edici olabileceğini öğrenmek üzereyiz," diye mırıldanıyor Jax, yaklaşan bir arabanın farları endişeli yüzünü aydınlatırken.

Titreyen bir parmakla telefonumun ekranını açıyorum: Tam 6:30.

Kömür grisi bir cenaze arabası yanımızdaki kaldırıma yanaşır dururken ben ve arkadaşlarım ortak bir soluğu paylaşıyoruz. Uzun, siyah camlı pencereler şaşkın ifadelerimizi ayna gibi yansıtıyor.

Şoför -gopher benzeri yüz hatları ve bir sirk yöneticisine ait kırmızı kadife takımıyla tombul bir adam- iniyor ve genizden gelen bir sesle bilekliklerimizi görmek istiyor. Arkadaşlarımın sahte davetiyelerini istediğimden daha uzun süre inceliyor ve nabız noktalarımda bir çekiç hissi uyandırıyor. Bakmaya çalışıyorum

soğukkanlı bir şekilde penceredeki yansımalarımıza odaklanıyorum. Yeşil irislerimin içinde kehribar rengi bir halka parlıyor ve yanaklarım içimde müzik fokurdadığında olduğu gibi kızarıyor. Ama bu imkânsız. Şarkı söyleme ihtiyacı hissetmiyorum. Ancak *acıktığımı* hissediyorum.

Quan ve Jax'in kafalarının etrafındaki auralar dikkatimi çekiyor - Ben'in neredeyse hayatını emmeden önce sahip olduğu aynı grimsi sarı parıltı. Bir iniltiyi bastırıyorum. Bu mümkün mü? İştahım onların kaygılarıyla mı tetikleniyor? İğrenerek, bakışlarımı yere kaydırarak bağlantıyı kesiyorum.

Cep telefonunu çıkaran sürücü cenaze arabasının diğer tarafına geçer ve Fransızca bir şeyler mırıldanarak bir arama yapar.

Sadece parçacıkları çevirebiliyorum:

"Evet, o burada. . . tartışmasız bizim . . . üç kişi daha - hepsi de reşit değil . . . hayır, herhangi bir belirti yok . . . tabii, tabii . . . herkese daha fazla. Anlaşıldı. Onları bir arada tutacağım. Evet, efendim. ..olur."

Şoför telefonunu bir kenara bırakıyor ve başka bir şey söylemeden yolcu koltuğundaki göz bağı ve havlu kumaştan saç bantlarından oluşan ayakkabı kutusunu gösteriyor.

Aklı başında herhangi bir insanın yapacağı gibi kaçmak yerine, şoför bileklerimizi saç bantlarıyla sabitleyebilmek için sırtımızı ona dönmemizi isterken birbirimizin bakışlarıyla karşılaşıyoruz ve kelepçelenene kadar etrafımızda dolanıyoruz.

"Böylece ben araba kullanırken dikizlemek gibi parlak bir fikre kapılmazsın," diye açıklıyor kalın bir Fransız aksanıyla köpürttüğü İngilizcesiyle.

Sonra her birimizin gözlerini bağlıyor, sonra da arka koltuğa domino taşları gibi yuvarlanırken kafa derilerimizin kapı çerçevesine sürtünmemesi için eldivenli bir avucunu başımızın üzerine koyuyor. Arabanın kapılarının zincirleme bir reaksiyonla kapanmasının ardından motor titreyerek canlanıyor ve iliklerimize kadar uğulduyor. Ellerim arkadan bağlı, Sunny ve Jax'in arasına sıkışmış, her şeyin ya başlangıcı ... ya da sonu olacak bir partiye giderken, bayat çam ve tarçın karışımı araba kokusu beni dürtüyor.

ENFES BİR KABUS

"Orantıda biraz tuhaflık olmadan enfes bir güzellik yoktur." Edgar Allan Poe

Thorn kulübün ana katından bir kat yukarıda olan bu oturma odasında uzun yıllar geçirmişti ama burada kendini hiç bu kadar yabancı hissetmemişti.

Dev bir mantar tarlasını andıran ters çevrilmiş şemsiyelerle kaplı tavanla eşleştirilen lavanta kesitli kanepe, aynalı zeminden yansıyarak odayı yumuşak pembemsi-mor bir tona boyadı. Tavanı destekleyen sütunlar bile bu renk düzenini paylaşıyordu. Huzurlu, dingin ve düşündürücü. Yine de Rune'un şoförüyle konuştuktan sonra, bu gece huzur olmayacaktı. İşler hiç de planladığı gibi gitmiyordu.

"Bu kadar perişan görünmeyi bırak." Erik'in sesi ipeksi bir ağ örüyor, Thorn'u melodinin lüks dallarıyla sarıyordu. Babası kanepenin diğer tarafında oturmuş, elinde bir sürahi konyak tutuyordu. İçkisini yudumlarken üç çeyreklik maskesi - gümüş kafatası, siyah kadife kenarlı göz delikleriyle- çenesini ve alt dudağını ortaya çıkardı. "Jon Paul'e Rune'un kaçak arkadaşlarını getirmesini söylemek tam bir dâhilikti."

Thorn kaşlarını çatı. Karşısında Erik otururken şoföre başka bir şey söylemek için pek seçeneği yoktu.

"Bütün mesele onun kendisini bir canavar gibi hissetmesini sağlamak," diye devam etti Erik. "Onu şarkılarının doymak bilmez açlığına bağlı olduğuna ikna etmek. Müziği bırakması onu iyileştirecek."

Başka bir deyişle ona yalan söylemek. Thorn'un kaşları daha da çatıldı.

Erik konyağını kaldırarak ışıktaki rengine hayran kaldı. "Amerika'dayken değerli küçük güvercinimiz bir yabancıya saldırdı ve bu onun peşini bırakmadı. Ama gerçekten değer verdiği birinden beslenmek ... bu onu *mahvedecek*. Onu ilişki kuramaz ya da o dünyada işlev göremez hale getirecek. Ve bizim istediğimiz de tam olarak bu. Bu yüzden, iyi oynadığınız bir kartla gurur duyun."

Thorn şarap kadehini sıkıca kavradı ve derin, bordo renkli sıvıyı döndürerek uzun, berrak kenarlardan akmasını izledi; bu, onu içine alamayacak kadar bozulmamış kristal kaleden kaçmaya çalışan lekeli kan denizi idi. Rune'un hafızasına bakabilmeyi ve Ben adındaki çocuğa saldırdığı geceyi görüp gerçekte neler olduğunu öğrenebilmeyi diliyordu. Ama sadece çocukluk anları yeterince güçlüydü

hayatta kalmak için. Bir kez masumiyet ortadan kalktığında, bir kişi çok fazla sır saklamaya başladığında, anılar yıpranır, parçalara ayrılmadan aktarılması imkansız hale gelir.

"Bu gece burada kalmalısın," diye homurdanan Erik'in düşüncelerini bölen Erik, maskesinin üst dudağında, diş şeklindeki kenarlarında altın rengi brendi damlacıklarının bulunduğu yeri sildi. "Karamsar ruh halin seni öngörülemez kılıyor. Ring kenarındaki koltuğundan izle ya da evine git. Ama dans pistinde yüzünü gösterme."

Thorn alaycı bir gülümseme takındı. "Yüzümü göstermeyi aklımdan bile geçirmem baba. Büyük açılışlar sizin yönteminiz, benim değil. *À votre santé!*" Kadeh kaldırmak için şarabını kaldırdı. "Enfes Kabus'a."

Erik eğilip kadehini Thorn'un kadehiyle tokuşturdu ve iskelet maskesinden yayılan derin, melodik kahkahayla garip bir şekilde çelişen, düz perdeli, yüksek bir ping sesi çıkardı. "Her zamanki gibi ana cazibe merkezi olmaktan onur duyuyorum." Bu esprinin altında hüzünlü bir destek vardı; bir zamanlar dahi ve nazik bir ruh, kendi canavarlığının iğrenç gölgesi tarafından esir alınmıştı.

Thorn, babasının içkisini yudumlamasını ve ardından metalik maskesiyle çarpıcı bir tezat oluşturan kukuletalı keşiş pelerinine sarınarak, arkasına bile bakmadan odadan çıkmasını izlerken istenmeyen bir hayranlık dalgasıyla mücadele etti.

Erik bu tesisi beş yıl önce, Thorn on dört yaşındayken tasarlamıştı. O zamanlar Erik, insanları cezbetmek ve enerjilerini toplamak için böyle bir hilenin işe yarayıp yaramayacağını görmek için hala suları test ediyordu. Burayı dış dünyadan gizleyip gizleyemeyeceklerini görmek için. Ondan sonra bir yıl daha Thorn'un kendisine ve şeytani yurttaşlarına katılmasına izin vermedi.

Her baba gibi koruyucuydu. Bu yüzden Thorn teselliği burada bulur, lavanta rengi kanepenin üzerine yerleşirdi. Çenesini yastıklı sırtına gömüp bu tarafta pencerelerden, diğer tarafta aynalardan oluşan duvarlardan dışarı bakar, kurbanlarının Erik'in cenaze arabalarıyla gelişini izlerdi. Bu arabalar annesini o iğrenç işine götüren arabalardan farklıydı ama en az onlar kadar uğursuz ve günahkârdı. Erik'in cenaze arabaları dikkatsiz avlar getiriyordu: daha sonra Paris sokaklarına atılacak eğlence ve yiyecek sağlayacak cesetler. Erik'in laboratuvarında değiştirdiği bir tür midazolam olan unutkan serumu enjekte edildikten sonra, zayıflamış, yarı hafızasız bir halde, yalnız ve nerede oldukları ya da neler olduğu konusunda kafaları karışmış bir şekilde uyanırlardı.

Thorn bunun bir zamanlar yapılanlardan daha insancıl olduğu konusunda hemfikirdi. Yatak odalarında gizlenmek, savunmasız insanları uyurken avlamak ya da rüyalarında onları baştan çıkarmak yoktu. Kurbanlar onlara kendi özgür iradeleriyle geliyor, müzik, dans ve sınır tanımayan bir eğlence dolu bir gece arıyorlardı. Ve arzuları karşılandı. . . ancak bu zevkin bir bedeli vardı.

Thorn'un da tüm psişik vampirler gibi enerji takviyesine ihtiyacı vardı.

Ve Erik'in onlara herkesten daha fazla ihtiyacı vardı, tek umudunu canlı tutmak için sürekli tükeniyordu.

Farklı soylardan gelmelerine rağmen, o ve Erik bir ve aynıydı. Thorn, tıpkı annesinin ona anlattığı gibi bir rüyadan doğmuştu. Thorn'un asla tanımak istemediği bir yaratık olan karabasan babası, insan annesini uyurken baştan çıkarmış, enerjisini tüketmiş ama onu canlı ve çocuklu bırakmıştı.

Yeraltı dünyasındaki bağlantılarını kullanan Erik, Thorn'un doğaüstü soyunun izini Kanada'daki aynalı bir yeraltı şehrinde yaşayan zengin bir klanı kadar sürmüştü. Thorn on dört yaşına geldiğinde, Erik ona onlara gitme fırsatı sundu. Ama Thorn kalmayı seçti. O zamana kadar, annesini terk ettiği için gerçek babasından nefret ediyordu, bu da annesinin ölümüne ve Thorn'un yetim çocukluğuna neden oldu.

Daha da önemlisi, o zamana kadar Thorn Erik'i zaten ailesi gibi sevmişti.

Dünkü notta Rune'a yalan söylemesine neden olan da buydu. Yarı yalan. Bu gece ona bir baba verecekti. Ama beklediği gibi bir baba değil.

Keşke birlikte oldukları son akşam *Etalon*'un söylediği o nazik sesi unutulabilirse. Gerçek adının biri tarafından söylendiğini duymayalı ne kadar uzun zaman olmuştu?

Gözlerini her kapadığında Rune'un dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını ve bu ismi ağzına bastırıldığını hayal ediyor, bir öpücük çaldığını, onu hayatında hiçbir şeyin yapamadığı kadar saran ve sakinleştiren o saf beyaz ışıktan, göksel özünden içtiğini hayal ediyordu. Rune ile vakit geçirmek ona gerçek bir huzur veriyordu. Rune ona ilham veriyor ama aynı zamanda onu ıssızlığın eşliğinde bırakıyordu. Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra birleşmeye bu kadar yakın olmak kahrediciydi.

Erik bir keresinde Thorn'a ikiz alevlerin aynı anda dünyaya gelmelerinin ne kadar nadir olduğunu söylemişti; birbirlerini bulabilecek kadar yaş ve yakınlık açısından yakın olmalarının. "Bu bağ ne kadar değerli ve kırılgan," demişti. "Cennet ya da cehennem olabilir."

İkiz alevlerden biri ya da her ikisi de tamamlanmamış insanlarsa, hala kim olduklarını öğreniyorlarsa, ilişki acı ve talihsizlikle dolu olacaktı. O sırada Erik, Christina ile yaşadığı kendi deneyimine atıfta bulunuyordu. Ancak görünen o ki Thorn bu trajik performansı tekrarlamakla lanetlenmişti.

Rune onun ruhunun aynasıydı. Ona her baktığında kendini görüyordu. Güçlü yönleri onunkilerle paraleldi: tıpkı onun kırık hayvanlarla yaptığı gibi, artıkları alıp şaheserler yaratma yeteneğine sahip bir terzi; çiçeklerle ve bitkilerle bir akrabalık - dünyanın sessiz, sevimli parçaları, kimseden hayranlık, saygı ve takdir edilmekten başka bir şey istemeyen; ve çok garip ya da korkutucu güçleri araştıran derin, içe dönük bir merak

tipik insanları kucaklamak için.

Hatta onun kusurlarını, kendisiyle ilgili küçümsememek için mücadele ettiği şeyleri bile paylaştı: acı çekmeden şarkı söyleyememe, farklı doğmuş olmanın getirdiği yalnızlık, kendisi dışında herkese duyduğu derin güvensizlik.

Ama onun güvensizliğini aşmayı başarmıştı; onunla kemaniyla konuşarak acısını iyileştirmişti - çocukluk anılarını deneyimledikten sonra artık bildiği bir keman, kanıyla onun anlayabileceğinden çok daha derin bir bağa sahipti.

Kendisi de bu ayrıntıyı, enstrümanın nasıl olup da onun eline geçtiğini açıklamakta zorlanıyordu. Aralarındaki bağın bu kadar güçlü olmasına şaşmamalı.

Aralarındaki ruhani bağdan faydalanmayı haklı çıkarmak kolaydı. Kendine ona bir şekilde yardım ettiğini söylemek. Ama aslında tek yaptığı işleri herkes için daha da zorlaştırmaktı. Buraya yeteneğinden nefret ederek gelmişti. Ve o da onu sevmesi için kapıyı açmıştı.

Eğer onu gerçekten sevmeye başladıysa, zamanı geldiğinde ondan nasıl vazgeçebilirdi? Cadılar Bayramı'na ve Erik'in mahzen laboratuvarında kaderle yapacağı randevuya sadece iki gün kalmıştı.

Babasının planının gerçekleşeceği düşüncesi Thorn'un midesini, masum kurbanlarını yakalamak için aşağıda bekleyen dikenli pençeli sarmaşıklar gibi kesti.

Gözlerini yere dikti. Tek yapması gereken bir düğmeye basmaktı; aynalar kayarak açılacak ve aşağıdaki kulübü -kendi ring kenarı koltuğunu- ortaya çıkaracaktı. Konuklar kendi taraflarından hâlâ kubbeli, yansıtıcı bir tavan göreceklerdi. Onları gözetlediğini ya da kulübü bu odaya bağlayan siyah, enerji emici tüpler aracılığıyla dehşetlerini hortumladığını asla bilemeyeceklerdi.

Peder Erik'in izleyicileri büyülemesi, onları opera ihtişamının dalgalı akorlarıyla yumuşatması, sonra da bilinçaltılarındaki tuzak kapılarının tetiklendiğini bile fark etmeden onları tiksinti ve dehşetin derinliklerine göndermesi bir sanat biçimiydi.

Thorn dişlerini sıktı, Rune'u tek başına, henüz anlamadığı ya da kontrol edemediği bir içgüdünün tuzağına düşmüş, kurbanların ve üzücü enerjinin yükseldiği o kargaşada hayal etti. Şarap kadehini masaya çarptı. Buradan izlemesine imkân yoktu.

Ama Erik'e bu gece yüzünü göstermeyeceğine dair söz vermişti. O kadarını yerine getirecekti.

Buraya gelirken, cenaze arabasının motorunun sesi, nefeslerimiz ve hafifçe çatlamış camlardan içeri giren rüzgâr dışında, yarım saat gibi gelen bir süreyi ölüm sessizliği içinde geçirdik. Akşamın nemi içeri süzüldü ve

Hafif bir esinti boynumdaki gevşek bukleleri hışırdattı - kafamın içindeki gibi garip, rahatsız edici bir gıdıklanma, beni uyarıyordu: *geri dön, geri dön, geri dön.*

Yolculuğumuz şimdi durdu. Arabanın kapıları açıldı. Biri bana ve arkadaşlarıma inmemiz için yardım ederken ve bileklerimizdeki bantları çıkarırken hiçbir şey konuşulmuyor. Şoför değil. "Kelepçelerimi" gevşeten kişi eldiven giymiyor. Gözbağları yerinde duruyor ama paltom omuzlarımdan çekilip arka koltuğa atılıyor. Koyunlar gibi cenaze arabasından uzaklaştırılırken serin gece havası tenimi üşütüyor. Fikrimi değiştirmemi engelleyen tek şey, üstadımın burada olduğunu ve beni beklediğini iliklerime kadar hissetmem. Beklentisini *hissedebiliyorum*. Benimkiyle eşleşiyor.

"Hey, çantalarımız ne olacak?" Sunny seslenerek eskortlarımızın duraklamasına neden oldu. "Orada param var!"

"Bileklikleriniz var." Şoförün genizden gelen Fransız aksanı arkamızdan cevap veriyor. "İçeride ihtiyacınız olan tüm para birimi bu. Kişisel eşyalarınızı arabanızda kilitli tutacağım. Şehre dönerken burada olacaklar."

Şehre dönüyoruz... Tam olarak neredeyiz? Çıplak kollarımda tüylerim diken diken oluyor, körlüğümle birleştiğinde son derece savunmasız bir his.

"Sadece tekrarlamak istiyorum"-Jax tekrar ileri doğru itildiğimizde solumdan homurdanıyor-"tüm bu planın ne kadar aptalca olduğunu, söyleyeceğim son şey olması ihtimaline karşı."

Sunny sağ tarafımdan homurdanıyor, Quan da onun diğer tarafından inliyor.

Kol kola girmiş grubum çimento hissi veren pürüzlü bir yüzey boyunca ilerlerken, birkaç çift ayağın takırtısı ince topuklu ayakkabılarıma eşlik ediyor. Yönümüz değişiyor ve küf kokusunun sardığı, alçalan bir eğimi takip ediyoruz. Sanki bir tünelden geçiyormuşuz gibi her ses yankılanıyor.

Asansörün kusursuz sesi bizi karşılıyor ve halı temizleyicisi ve yabancı parfümlerle yoğunlaştırılmış hava ile küçük bir alana yönlendiriliyoruz. Yastıklı ayaklarımızın altındaki motorun uğultusu bizi aşağıya taşıyor. Asansörün kapıları durduğumuz yerde açılırken, dans müziğinin tanınmaz bir alt türü bedenimde mekik dokuyor ve kulaklarımı çınlatıyor. Oda müziğinin yeraltı tekno rock'ıyla buluşması gibi. Kalbim çılgınca vuruşlarla aynı anda çarpıyor.

Dışarı çıkarılıyor, anında parfüm, ter ve hafif bir kükürt kokusu karışımıyla çarpılıyor - arkadaşlarımla geçirdiğim 4 Temmuz yazlarını anımsatıyor. Bu düşünce beni Trig ve Janine'e ve bunu yaptığım için ne kadar deli olduğumu söyleyeceklerine geri döndürüyor. Tıpkı o kardeşlik partisine gittiğimde deli olduğum gibi.

Zavallı Ben.

Jax kolunu benimkine doladı. "İyi misin?"

"Evet," diye yalan söyledim. Teksas'ta ardımda ne bıraktığımı bilseydi, çoktan diğer yöne doğru koşmaya başlardı. Sunny ve Quan da öyle. Ama gözümün önünden ayrılmalarına izin vermeyeceğim. Burada sahip oldukları tek koruma benim. Bu gece onlara bir şey olmasına izin veremem. Kollarımı Jax'in ve

Sunny's, bir eskort göz bağlarımızı çıkarırken dördümüzü sıkıca bağladım.

Gözlerimin karanlığın ve zonklayan neon lazerlerin kontrastına alışması bir dakika alıyor. Dar balkondaki kuşbakışı görüşümüzden, yansıtıcı, parlak renkli giysilerin titreşen dalgalanması, zeminin siyah ışıklar altında titriyor gibi görünmesine neden oluyor.

"Kutsal keçi ateş topları," diyor Sunny bel hizasındaki korkulukların üzerinden bakarken. Yüzündeki parıltılar, peruğundaki gökkuşağı ışıklarıyla aynı anda yanıp sönüyor. "Bunu görüyor musun, Rune?" Soru, arka duvardaki sahnede yeni bir tekno-dans parçasına başlayan grubun giderek artan kabarması altında bir fısıltı gibi duyuluyor.

Mimariye ve dekora ev sahipliği yapıyorum.

"İnanılmaz," diye mırıldanıyorum. İnternette yaptığım Phantom araştırması sayesinde burayı nerede olsa tanırdım. Meşhur opera binası. Ama bu büyük bir aldatmaca... Duvarlara ustaca floresan boya darbeleriyle işlenmiş karmaşık bir tasarım. Düz ve sahte bir temsil yerine, parlayan 3 boyutlu sahne sanki doğrudan içine girebilirmişsiniz gibi görünüyor ... barok ihtişamının bir parçası haline geliyorsunuz: iç içe geçen koridorlar, dolambaçlı merdivenler, Yunan mitoslarının bronz heykelleri, oyuklar ve sahanlıklar ve sıra sıra kadife koltuklar. Akıllıca uygulanan optik illüzyon, stadyum büyüklüğündeki alana kilometrelerce uzanıyormuş görüntüsü verirken, aksi takdirde gerçek merdiven boşluklarına, koltuklara veya heykellere takılıp düşecek olan çılgınların hareketlerini de barındırıyor.

Meşhur kristal avizenin yerine, kubbeli, aynalı tavanın ortasında devasa, siyah ferforje bir kopya dönüyor. Kayan dokunaçlı kollar, her dönüşte mutasyona uğramış büyük bir ahtapot gibi çoğalıyor gibi görünüyor. Dikiş iğnesi büyüklüğündeki dikenler, vantuz yerine boylu boyunca uzanıyor. Dokunaçların uçlarında, siyah ışıklı mum kolları odayı fosforlu bir ihtişamla kaplıyor.

"Palais Garnier'nin aynadaki görüntüsü, gotik-glammed," diye cevap veriyorum sonunda, müziğin üzerinde konuşarak.

"Ben de aynen öyle düşünmüştüm," diye cevaplıyor Sunny. "İşler bir anda tuhaflaştı."

"Tuhaflaştı mı?" Jax müziğin sesini duyurmak için bağıyor. "Babamın kredi kartına bu pahalı sirk paçavralarını yüklediğimizden beri işlerin tuhaflaştığını söylediğime eminim!"

Şarkının sesi sanki Jax'in şikayetlerini bastırmaya çalışıyormuş gibi yükseliyor. Elektronik klavyeler ve ziller duyulabilir arılar gibi kulak zarımı sarıyor ve Quan'ın devam eden yorumlarını boğuyor. Kafamdaki vızıltının altında maestromun hırıltılı sesini duyuyorum. Bu odanın içinde bir yerde. Manyetik gücü beni balkonun kenarına doğru çekmeye başlıyor. Bedenler denizine dalma ve onu bulana kadar yüzme dürtüsü beni ele geçiriyor.

Orada sallanıyorum, arkadaşlarımla kollarıyla yerime bağlıyım. Kollarımın arasından bir dürtme

kürek kemiklerim beni alt kata inen uzun, dolambaçlı merdivenlere doğru itiyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, sonunda bizi buraya getiren eskortları görebiliyorum. Üçü de dönüp asansöre doğru yürüyor. Kadın mı erkek mi olduklarını anlayamıyorum. Tek gördüğüm kapüşonlu yelekler - elbisemin panelleri gibi yanıp sönen mavi ışıklı iğne uçları. Kumaş bedensiz yüzüyor gibi görünüyor, sonra bir lazer gösterisi ateşleniyor, platformumuzu ve onların siyah pantolon ve gömleklerini aydınlatıyor, sonra bir kez daha kararıyor. Asansörde eskortlar içeri girip bana bakıyorlar. Kukuletalarının belirsizliği altında, Hayalet'inkine benzer parıldayan gözler dışında hiçbir şey seçemiyorum.

Şapeldeki sözleri tekrarlandı: *Biz neyiz, demek istiyorsun*. Bu çalışanlar da onun gibi, *benim* gibi.

"Bekle!" İlerlemeye başladım ama çok geçti. Kapılar kayarak kapandı.

Sunny dirseğimi kavıyor ve beni aşağıya bakmaya zorluyor. Grup sahneyi terk etti ve dans eden tüm bedenler tepki olarak dondu. Salonun üzerine şiddetli bir sessizlik çöküyor, her şeyi soğuk bir boğuklukla kaplıyor, tıpkı karla kaplanmış tüylerin dökülmesi gibi.

Alt kattaki duvarlar dönüşüyor, serbest kalıyor ve garip şekillere bürünüyor - bir yapboz parçalara ayrılıyor ve yeni bir şeye dönüştürülüyor. Merdiven boşlukları, oditoryum koltukları ve heykellerin 3 boyutlu resimleri birbirine kenetlenerek grotesk yaratıklar oluşturuyor: su perileri ve meleklerin gövdeleri çatlayarak ayrılıyor, böylece merdiven basamaklarından yapılmış göğüs kafesleri boşluklarını doldurabiliyor. Kırmızı kadife oditoryum koltukları yukarı doğru kayıyor ve kanlı dilleri taklit etmek için heykellerin ağızlarını yırtıyor. Onlar artık birer gargoyleler -gözlerimizin önünde ortaya çıkan güzellik ve dehşetin birleşimi.

Zemin dönüyor, konuklar dengelerini korumak için sallanıyor ve sahnenin ortada durana kadar dönmesine yol açıyor. Yukarıdan, kenarlarında minik beyaz ışıklar olan bir tabela iniyor; bir ucube gösterisini vurgulayan eski bir karnaval afişi. Parıltılı kırmızı harfler kelimeleri heceliyor: İŞTE: ENFES KABUS.

"Bunu görmeliyiz." Sunny kol zincirimizden kurtuluyor ve merdivenlerden aşağı inmeye başlıyor. Quan şapkasını düzeltiyor ve bize yetişmek için acele ediyor.

"Sunny!" Bağırıyorum. "Dikkatli ol." Söylemek istediğim şey şu: *Burada canavarlar var*. İlk adımımı atmadan önce Jax parmaklarımı avuçlarının içine alıyor. Endişeli yüz hatlarına bakıyorum.

Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, "Tek başına gitme fikrine kapılma," diyor. "Birlikte kalıyoruz, değil mi çocuklar?"

Quan ve Sunny omuzlarının üzerinden başlarını sallayarak inişlerine devam ederler.

Jax ve ben el ele dolambaçlı merdivenlerden inerken bir yandan da etrafımızda gerçekleşen dönüşümü izliyoruz. Daracık, yanıp sönen kostümler içindeki sırık gibi figürler tavandan zarif ve sessiz bir şekilde düşüyor,

bir renk yelpazesi içinde parıldayan kurdeleler üzerinde dönüyorlar. Akrobatlar birbirlerine doğru sallanır ve el ele tutuşurlar. Dönen avizenin etrafında, okyanusun derinliklerinde bir ahtapota tapan ısıldayan denizanaları gibi bir zincir oluştururlar. Dev pirinç çanlar yanlarından aşağı iner, yüksek sesle ve derinden çalarlar. Gümüş konfetiler aynalı kubbeden inerek siyah ışıkların altında parıldıyor. Pırıltılı yağmur başımıza değmeden önce, kağıttan girdaplar canlanıyor, metalik kelebekler gibi yukarı ve yukarı çırpınıyor, trapez sanatçılarının ve çanların etrafında geziniyor.

Jax'in ve benim ayaklarımız Quan'ın ve Sunny'nin ayaklarının arkasındaki zeminle buluştuğu anda çanlar susuyor. Sönen gongun ardından akapella seslerinden oluşan unutulmaz bir topluluk, hem erkek hem de kadın akrobatlardan gotik bir katedraldeki keşişlere layık ilahiler yükseliyor.

Ürkütücü ilahiler içimdeki o yeri dürtüyor ... uyanmasına izin veremediğim o uykudaki derinlikleri.

Rune . . . Ben burdayım. Kontrol sende olsun.

Üstadımın boğuk emri, kafamın içinde. Duruyorum ve dönüyorum, arıyorum. Sanki tam yanımda duruyormuş gibi hissediyorum, ama onu gölgeli yüzler arasında bulamıyorum. Korku boğazımda düğümleniyor, yakıcı bir düğüm oluşturuyor.

"Yakın dur." Jax'in ısrarla elimi tutması beni Sunny ve Quan'a yaklaştırıyor. Dördümüz ısınmış, terli bedenlerin ve ultraviyole süslemelerin arasından geçiyoruz: parlayan sepetlere benzeyen fiber optik elbise kabukları, Jax'inki gibi hareketli gömlekler ve ayakkabılar, havaya yanan maytaplar gibi fokurdayan ışık püskürten elektrikli bir kumaştan yapılmış takımlar. Bazı ravers ısıldayan ruj ve göz farı ya da LED takılar kullanıyor. Diğerleri ise fiber optik dreadlock'ların yanı sıra yüzlerinin, kollarının ve bacaklarının etrafında kabile desenlerinde kıvrılan neon vücut boyalarına sahip. Yanıp sönen turuncu tırnakları olan bir kadın kenara çekiliyor ki biz de ilerleyebilelim.

Geçerken başka bir ışık kaynağı fark ediyorum, çılgın modayla ilgisi olmayan bir şey. Her bir kişinin gölgeli başının etrafında parlak haleler beliriyor, renkler karanlıkta canlı: kırmızılar, turuncular, maviler ve yeşiller. Pembeler, griler ve kahverengiler. Daha önce çılgınca dans etmiş olmaları auralarını yeni bir elektrik parlaklığı seviyesine çıkarmış olmalı.

Bu manzara ayaklarımı sürüklüyor, sanki botlarımın tabanları katrana saplanıp kalmış gibi. "Rune." Jax beni kendine çekiyor. "Hadi, devam etmeliyiz."

Sıcak nefesi şakağımda geziniyor, alay ediyor ve baştan çıkarıyor. Kolonyasının altındaki feromonların ilkel heyecanını koklarken burun deliklerim titriyor ve ağzım sulanıyor.

Kontrolü elden bırakmayın.

Ter boncukları saç çizgimi gıdıklıyor. Jax'in cazibesinden kaçmayı umarak, elini tutmaya devam ederken aramıza mümkün olduğunca mesafe koyuyorum. Birkaç adım ötede Sunny ve Quan, pistin ortasında duran bir grup ravera katılıyor.

Parlayan yelekli çalışanların düzeni sağlamak için toplandığı sahne. Jax ve ben neredeyse oraya varmıştık ki tavanı kaplayan metal nozullardan fişkıran çok renkli dumanlar arkadaşlarımızla aramızda sülfür kokulu bir bulut oluşturdu.

Gregoryen ilahiler tıslayan dumanın üzerinde yükseliyor. Metalik kelebekler seyircilerin arasında uçuşarak tenimizi ve saçlarımızı sıyrıyor ve toplu bir soluğu teşvik ediyor.

Duman yarı saydam bir sise dönüşür. Sahneye dönen grup üyeleri, her biri yanıp sönen turuncu bir kostüm giymiş halde enstrümanlarının başında bekler. Davulcu ilahilere derin, hipnotik bir ritimle eşlik ederken onlar da hazır olda bekliyor. Onunla ilgili bir şey var ... hareketlerinde şimdi daha yakın olduğumuz için tanıdık gelen bir şey. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, sahnenin ortasındaki sis dağılıyor ve bir kürsü bir kapaktan yükselerek bir tabutu ortaya çıkarıyor.

Kapak açılır. Bir ışın, içeride oturan keşiş cübbeli bir adamı aydınlatmak için aşağıya doğru parlıyor. Dev beyaz kanvas paneller duvarlardan aşağı doğru açılır. Bir yerde bir kamera devreye giriyor ve tabutun içindekinin devasa görüntüsünü yansıtıyor. Çenesi ve alt dudağı hariç tüm yüzünü kaplayan gümüşü iskelet maskesi her ekranı dolduruyor. Onu şapeldeki yarı maskeli haliyle hatırladığımdan çok küçük farklılıklar dikkatimi çekiyor. Yine de kadifemsi göz deliklerinin ardında, alev alev yanan sarı gözleri beni çağırıyor.

Kalp atışlarım göğüs kafesime çarpıyor.

Etalon mu?

Bir şekilde daha zayıf görünüyor. Karanlıktaki fantezi danslarımız sırasında uzun boyuna, yontulmuş vücuduna ve kollarının gücüne aşına oldum. Belki sisin neden olduğu bozulmadan, belki çevresel görüşümde parıldayan rave kıyafetlerinden, hatta belki de odayı kaplayan ruhani saygıyla korkunç bir paralellik gösteren büyük cübbesinden. İlahi söyleyen akrobatlar melodik seslerini bir mırıltıya indirirken etrafımızdaki herkes sallanmaya başlıyor.

Jax dikkatimi çekmek için elimi sıktı. "Quan ve Sunny'yi artık görmüyorum."

Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseliyorum ve sallanan insan denizinde Quan'ın şapkasını görüyorum. Parlayan kapüşonlu yeleği dışında kalabalığın arasında yarı yarıya gizlenmiş olan çalışanlardan biriyle tartışıyor. Quan adamın göğsünü itiyor. Quan'dan en az beş santim daha uzun olan çalışan iki arkadaşımı da kollarından tutarak dışarı çıkarıyor.

Jax küfrediyor. "Oraya gitmeliyiz."

Yüzüm utançtan yanıyor. Onlara göz kulak olacağıma söz verdikten sonra gözümün önünden ayrılmalarına nasıl izin verebildim? "Hadi gidelim."

Jax ve ben ilerliyoruz, bu sefer ben önden gidiyorum. Bakışlarım sürekli sahneye kayıyor, bana şarkılarımı evcilleştirmeyi öğreten adama çekiliyor, önemli bir şey bekliyorum, ondan bana ulaşacak bir akım ve

Aramızdaki boşluğu kapat. Arkadaşlarımın güvenliğini sağladıktan sonra geri döneceğim.

Kalabalığın arasında bir açıklık bulup koşmaya başladım. Jax bana ayak uydurabilmek için elime daha sıkı sarılıyor. Arkadaşlarımı koruma ihtiyacı ile Hayalet'e mümkün olduğunca yaklaşma dürtüsü arasında kalarak adımlarımı yavaşlatmayı reddediyorum.

Neredeyse Sunny ve Quan'ı en son gördüğümüz yerdeyiz, izlerini takip etmeye hazırlanıyoruz ki Hayalet'in ekrandaki dev görüntüsü yeniden konumlanarak bizi durduruyor. Şimdi tabutun içinde duruyor. Belirgin formu, zarif bir şekilde sahneye yükselmeden önce birkaç saniye boyunca orada asılı kalıyor. Ağzını açıyor ve o kadar saf, lirik ve yürek parçalayıcı bir nota çıkıyor ki, sanki şimdiye kadar çalınmış tüm arp, keman, çello, flüt, piyano ve zillerin birleşimi gibi.

Her şey uçup gidiyor. Görebildiğim, duyabildiğim ve hissedebildiğim tek şey önümde sergilenen performans.

Hayalet kollarını açıyor ve gırtlığından operatik bir süsleme yağmuruyla bir şarkı dökülüyor. İçime akıyor ve sıvı parmaklarıyla içime ulaşıyor, sanki onun enstrümanıymışım gibi kalbimin tellerini koparıyor. Bu, kemaniyla bana rehberlik etmesinden farklı. Bu müdahaleci, baştan çıkarıcı, korkutucu ama aynı zamanda kaçınılmaz.

Notalar varlığımın çekirdeğinden süzülüyor, her gözeneğimi istila ediyor, derinliklerime hapsettiğim müziğin boğazımda bir ıstırap dalgasıyla yükselmesine neden oluyor, ama onu serbest bırakmak için savaşıyorum.

Boğuluyorum ve nefesim kesiliyor, Fantom'un sesinin sunduğu can simidini almak için yaklaşıyorum. Jax takip ediyor, gözleri sahnede, benim gibi büyülenmiş. Herkes gibi.

Mide bulantısı midemi çalkalıyor. Müzik beni, düşmanımı bir kez daha tuzağa düşürdü. Ben bir kuklayım, ama bu sefer iplerimi çeken Hayalet'in baştan çıkarıcı sesi. Ona bana neden ihanet ettiğini sormak istiyorum; neden babamı bana getireceğine söz verip beni kurban ettiğini; neden beni tekrar kırmak için yanlış olanı düzeltmeye yardım ettiğini bilmek istiyorum. Ama ağzımı açarsam, şarkıyı temizlediğimde etkisiz hale geleceğim.

Böyle savunmasız olamam, burada olmaz.

Şaşkınlığımın ve Hayalet'in serenadının altından başka bir ses geliyor: *Rune, geri dön. Onun için şarkı söyleme.*

Sonra rüyalarımındaki çocuğu hatırladım. Sahnedeki Hayalet'in sesi benim maestroma benzemiyor, Etalon gibi alçakgönüllü ve nazik değil. Bu adam güçlü, görkemli ve tehditkâr.

Bir şekilde, aynı kişi değiller.

O berraklık anında, boğazımda düğümlenen müzik göğsüme doğru iniyor ve kontrol yeniden bende oluyor. Durumun tehlikesi sert ve hızlı bir şekilde ortaya çıkıyor: Quan ve Sunny kayıp, Jax ise yanımda duruyor.

karanlık, elim elimde, hala büyülenmiş, ikimiz de sahneye ulaşma yolculuklarında bizi geride bırakan diğer ravers tarafından gölgede bırakıldık.

Jax'e daha sıkı tutunarak, daha önce indiğimiz merdivenlere doğru geri gidiyorum. Geri çekilmeye ve ilerleyen kalabalığa katılmaya çalışıyor ama ben onun zayıflamış, şarkıdan kaynaklanan sersemliğinden yararlanarak onu alt ediyorum.

Diğerleri gibi o da benim duyduğumu duymuyor: Fantom'un serenadı artık güzel değil... öfkeli ve şiddetli. Tüm enstrümanlar yeniden çalmaya başladı: elektronik klavyeler, ziller ve davullar, dişlerimin köklerinde zonklıyor, kemiklerime ve iliklerime çarpıyor. Jax benim gördüklerimi görmüyor: avizenin siyah dokunaçları canlı, dikenli sarmaşıklar gibi aşağı kıvrılıyor, kalabalığa gittikçe daha da yaklaşıyor; gözleri parıldayan akrobatlar, çapa ipleri üzerinde örümcekler gibi süzülüyor, avlarına daha da yaklaşıyor; yanıp sönen yelekleriyle sahneyi çevreleyen çalışanlar, herkesin yukarıya bakmasını engellemek için dikkat dağıtıyor.

Umursamaz bir şekilde, çılgınlar benim ve Jax'in etrafında yürüyorlar - besin kaynaklarına yaklaşmak için yolculuklarında iki tutam ottan kaçınan morötesi bir karınca hattı: Fantom ve onun coşkulu, acımasız şarkısı.

Çalışanlardan birinin bizi takip ettiğini görünce inledim. Jax ve ben kaçmak için merdivenleri tırmanıyoruz. Balkona ulaştığımızda, takipçimizin yanıp sönen, kapüşonlu yeleğini gözden kaybettim.

Sunny ve Quan'ın kargaşa başlamadan önce dışarı çıkarılmış olması beni biraz olsun rahatlattı. Coşkun kalabalık sahnenin kenarına kadar ulaştı. Ellerini havaya kaldırmışlar, bazıları ağlıyor, bazıları acı çekiyormuş gibi inliyor, her biri mor ve kızıl bir aura ile çevrelenmiş, ruhlarını ve sadakatlerini işkencecilerine sunuyorlar.

Müzik kreşendoya ulaştığında, dev ekranlardaki bir dalgalanma dikkatimi çekiyor. Hayalet siyah bir eldiveni kaldırıyor ve maskesini yırtıyor; buruşuk, mumlu etten oluşan, boğumlu, şekilsiz bir kafatasının üzerinde eğri büğrü duran korkunç bir çarpıklık ortaya çıkıyor. Gözleri - tanıdığımı sandığım gözleri - şişkin alnının altında çatallaşmış ve burnu sanki eriyip gitmiş bir mum gibi yok olmuş. Her gece beni kimin ziyaret ettiğini bilmiyorum, çünkü bu gerçek Hayalet. Yüzünün yarısı bile yok.

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. Bakışlarımı kaçırıyorum, bir saniye daha izleyemiyorum. Onu dayanılmaz kılan deformasyon değil. O pırıl pırıl parlayan derin gözlerin içindeki bastırılmaz ıstırap - bir asırdan fazla süren keder, üzüntü ve öfke.

Aşağıda kıyamet kopuyor. Dikenli sarmaşıklar aşağı inip her bir raver'ın ayak bileklerini ve bileklerini sarar, böylece gözlerini gizleyemez veya kaçamazlar, onları ekranlara bakmaya zorlarlar. Auraları grimsi bir sarıya dönüşüyor - saf dehşet rengi. Her nasılsa, halelerinden gelen ışık sarmaşıklara akıyor ve onları avizenin tabanına kadar aydınlatıyor.

tavan. Çıglıklar, bayılmalar ve feryatlar kulaklarımı tırmalıyor. Işıl ışıl parlayan çalışanlar avlarının etrafında toplanıyor; hapsedilmiş çılgınların üzerine atlayan akrobatlarla birleşerek ışıklarından arta kalanlarla besleniyorlar. Kurbanlar kasılır gibi dönüyor.

Dilimde bir lezzet uyanıyor, sadece bir kez tattığım ama tekrar tatmak istediğim bir özün anısı.

Jax yanımda inleyerek bana orada olduğunu hatırlatıyor. Ekranları ve şarkısının son, kederli notalarını söylemeye devam eden Hayalet'in trajik yüzünü görmemeye çalışarak gözlerini kapatıyor.

Jax'i bana ve asansöre arkası dönük olacak şekilde çeviriyorum. "Sorun yok, Jax." Omuzlarını hafifçe sarsıyorum. "Sadece bana bak."

Gözlerini kırptırıyor, donuk ifadesi düzeliyor. "Rune?" Geri adım atıyor. "Gözlerin. Parlıyorlar. Tıpkı ... *onunki* gibi." Dehşet yüz hatlarını geriyor.

Ağzımın nasıl sulandığını fark etmemeye çalışıyorum ... Ben'in dehşetinden beslenirken yüzünün aynı görüldüğünü hatırlamamaya çalışıyorum ... gücün o baş döndürücü tadını unutmaya çalışıyorum. Ama artık düşünemiyorum. Tek yapabildiğim harekete geçmek.

Ayak parmaklarımın ucuna kalkarak kollarımı Jax'in boynuna doluyorum ve dudaklarımızı birbirine bastırarak onu kendime doğru çekiyorum. Ağzımın içinde inleyerek beni kendine çekiyor, öpüşmeyi derinleştiriyor, ikimiz de müzik, tutku ve dehşet dalgalarına kapılıyoruz.

Dizlerinin üzerine çöküp nefessiz kaldığında kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama onun çaresizliği sadece benim oburluğumu besliyor. Tadı Ben gibi: yanmış, şekerli ve doğal olmayan - kavrulmuş sonbahar, kükürt ve bakır tatlı, koyu şekerle sarılmış. Karşı koyamayacak kadar güçsüzüm; onunla birlikte yere yatıyorum, hâlâ hayatın o lezzetli nabzını hortumluyorum.

Asansörün sesi arkamda yankılanıyor. Görmezden geliyorum, kaçamasın diye Jax'in çenesini parmaklarımla kilitliyorum.

Güçlü eller omuzlarımı kavradı ve bizi ayırdı. Jax balkonun zeminine çöküyor, ben hırlayıp tekme atarak omurgamı göğüs kaslarından oluşan sağlam bir duvara karşı hareketsiz tutan kollardan kaçmaya çalışırken nefes nefese kalıyor.

"Açgözlü olma." Etalon'un derin sesi boğuklaşıyor, nefesi boynumu ısıtan bir akış halinde süzülüyor. "Ne zaman yeteceğini bilmeyi öğren."

Çırpınmayı bırakıyorum, ama dilim hâlâ elektrik parıltısıyla yanıyor. Beni balkonun karşısına sürüklüyor ve yığılmış bir halde asansörün içine bırakıyor. Frene basıp tekrar dışarı çıkarken geniş sırtını izlemek için dönüyorum. Üzerinde çalışan üniforması var; kapüşonlu, parlak yelek, siyah pantolon ve gömlek. Jax'in baygın bedenini alıp benimkinin yanına, halının üzerine yerleştiriyor ve freni bırakıyor.

Asansörün kapıları bizi içeri kapatıp motor bizi aşağı taşıırken, Etalon kapüşonunu indiriyor ve gömleğinin yakasını sıyıran kalın, koyu renkli, dağınık bukleleri ortaya çıkıyor. Siyah saten maskesinin arkasından beni inceliyor, sonra diz çöküyor.

Etkileyici kahverengi gözleri Jax'e kayıyor. Fiber optik yeleğinden bir şırınga çıkararak iğneyi arkadaşımın çıplak koluna doğrultuyor.

Oturmak için mücadele ediyorum. "Lütfen, ona zarar verme." Onu itmeye çalışıyorum. Etalon çıplak eliyle bileğimi durduruyor. Bir sarsıntı tenimizin arasından geçiyor ve damarlarımızı senkronize bir şekilde aydınlatıyor, sıcak ve canlandırıcı. O anda,

İçten içe Jax'e zarar vermeyeceğini biliyorum. Jax'i incitmemeye çalışıyor. Yardım et. Bağlantımızın gücü karşısında şoke olmuş bir halde sarsılarak kurtuluyorum. Etalon'un sessizliği bir gölge gibi uzuyor ve beni şaşkınlık ve hayret içinde bırakıyor.

Bakır paralar gibi parlayan gözlerini kaçırıyor ve Jax'e şırıngayı enjekte ettikten sonra arkadaşımın buruşuk kıyafetlerini düzeltiyor ve yüzünün üstünü bir göz bağıyla kapatıyor. Etalon bana bir göz bağı uzattığında başımı sallıyorum.

"Bu senin kendi güvenliğin için Rune," diye konuşuyor sonunda, aksanı her bir çakıllı kelimeyi Fransız çöküşüyle tozluyor. "Sana yalan söyledim ve güvenini hak etmiyorum. Ama bana bir kez daha güvenmek zorundasın. Hayalet gittiğinizi fark edip gazabını hepimizin üzerine salmadan önce sizi buradan çıkarmanın tek yolu bu."

ROL YAPMANIN KURNAZLIĞI

"Ne gibi davranıyorsak oyuz, bu yüzden ne gibi davrandığımıza dikkat etmeliyiz..."
Kurt Vonnegut

"Pekâlâ, Bayan Nilsson, *les charges de poo!*" Madam Bouchard'ın sahneden seslenişindeki neşe içimde mide ekşimesi gibi pıhtılaşıyor; yıldız öğrencisini beklerken her hecesi ve ünsüzü tiyatronun kirişleri boyunca kabadayılıkla yankılanıyor.

Kat sırasından adımını atar ama salonun sağ tarafında durup yüzünü buruşturur; Bouchard'ın "bir sürü kaka" ifadesinin tetiklemesiyle üçüncü sınıf öğrencileri arasında kıs kıs gülüşmeler patlak verir. Bu sözün arkasındaki anlam öğretildikten sonra bile çocukça tepkilerini dizginleyemiyorlar. Eski zamanlarda seyirciler opera binasına ya da tiyatroya arabalarla giderdi. Seyirci sayısı arttıkça, her biri gübreyle dolu atlar da artardı. Dolayısıyla, sanatçılara başarı dilemek için, onlara dolu bir salon, yani bir sürü dışkı dilemekten daha uygun ne olabilir?

"*Chut!*" Bouchard ellerini çırparak kahkahaları o kadar etkili bir şekilde susturuyor ki, Diable'ın ayağının dibindeki tasmaşının şingirtısı bizimkini çevreleyen iki sıradaki birkaç öğrencinin dikkatini çekiyor.

Bouchard o meşhur hırıltılarından birini gençlere yöneltiliyor. "Kahkahalarınızın nereden geldiğini not ettiğimden emin olabilirsiniz ve yarın her biriniz cezalı olacaksınız. Derslerden sonra tam bir saat sanat atölyemi ve malzemelerimi yeniden düzenleyip temizleyeceksiniz."

Toplu bir inilti yükseliyor ama aynı hızla kayboluyor, sanki öğrenciler onu bir daha rahatsız ederlerse daha da kötü bir kaderden korkuyorlarmış gibi. "Sanat atölyesi ve malzemelerinin" aslında onun zanaatının aletleri olduğu düşünüldüğünde onları suçlamıyorum: kanlı ve bağırsakları deşilmiş tahnitçi ekipmanları ve plaketler üzerine monte edilmeyi bekleyen hayvanların doldurulmuş kafaları.

Diable'ı kovboy çizmelerimin burnuyla şefkatle dürtüyorum. Ön pençelerini yıpranmış derinin etrafına sarıyor, keskin küçük dişleriyle kemiriyor. Bir sıçrayışla doğruluyor. Büyük kulakları dikleşti. Titreyen bıyıkları ve kuyruğuyla birlikte, ya duvarlardaki Etalon'u ya da bir yerlerde bir fare veya sıçanı duyduğunun kesin bir işareti. Umarım Etalon'dur. Dün gece kulüpten ayrıldığımdan beri ondan haber almadım. Rüyalarım bile onun şarkılarından yoksundu.

Bana bir saniye bile bakmadan Diable uzaklaşıyor ve gölgelerin arasında kayboluyor. Keşke ben de bu kadar kolay kaçabilseydim. Son dans seçmeleri beklenenden uzun sürdü. Saat ikide başladık ve şimdi saat dört. Ama en önemli şarkı seçmeleri hâlâ devam ediyor. Ben çekildiğim için sadece Kat ve Audrey finale kaldı. Bugünden sonra biri Renata, diğeri de yedek olacak. Ya da Kat daha küçük bir rol alırsa, hiç yedeğimiz olmayacak.

"Şimdi, Bayan Nilsson, lütfen."

Kat koridordaki yürüyüşüne devam eder ve sahneye çıkan merdivenleri tırmanır.

Sunny homurdanıyor, sesi salonun arka tarafında oturan öğretmenlerin duyamayacağı kadar kısık tutuyor. Hepsi Audrey'nin iyiliği için.

Kat'ten sonra onun sırası gelecek ve onu şarkı söylemeden önce hiç bu kadar gergin görmemiştim. Dün Paris'ten tek bir hata yapmadan beş kez daha prova yapacak kadar erken dönmüştü ve bundan günler önce de arayı çok iyi çalışıyordu. Yine de bir şey onu sarstı, öyle ki yardım etmeye çalıştığım da yüzüme bile bakmıyor.

Belki de bu öğleden sonra öğle yemeğinden sonra birkaç genç grubumu durdurup seçmelere katılmayı planlayıp planlamadığımı sorduğu içindir. Görünüşe göre, Kat ve Roxie artık sahne korkum yüzünden başımın etini yemediğinden, yaşlılarımızdan bazıları bir kez daha düşünmeye değer olduğuma karar vermişler.

Ama bir operada rol almak aklımdaki en son şey. Birincisi, Audrey'i ve onun sıkı çalışmasını asla çiğnemem, dostluğumuza ihanet etmekten bahsetmiyorum bile. Bunu yapmayacağım. İkincisi, sahne bana dün gece kulüpte sergilediğim performansı ve sonrasında yaşananları ve tehlikeli bir sorumluluk olduğumu hatırlatıyor. Ben enerji emici bir vahşetin saatli bombasıyım. Jax ve Ben'e neredeyse ne yaptığımıza bir bakın. *Babama yapmadığımı umduğum şey.*

Şanslıyım ki Jax, Quan ve Sunny tuhaf gezintimizle ilgili çok az şey hatırlıyorlar ama bu beni daha az suçlu yapmıyor.

Bir aydan biraz daha uzun bir süre önce, bu tiyatroda sadece ben ve fantezi ortağım varken şarkı söylemek ne kadar inanılmaz hissettirse de, bu tür bir geçici sevinç şu anda ulaşılamayacak kadar uzak görünüyor. Her şey neredeyse yirmi saat önce yaşananların ve cevaplanan soruların binlercesini doğurmasıyla renkleniyor.

Etalon neden Hayalet gibi davranıyordu? Maskenin altındaki yüzü neye benziyor - o da hasar görmüş mü? Ve gerçek Hayalet kim? Ben onun için neyim? Ailem tüm bunların neresinde?

Bir yanda Sunny ve Quan, diğeri yanda Audrey ve Jax'in arasına sıkışmış, kadifemsi koltuğa daha da gömülürken midem sıkışıyor. Audrey Jax'e kızgın, Sunny Quan'a kızgın. Ve hepsi bana karşı garip davranıyor. Herkesin sinirleri bozulmuş olmalı.

Belki de Etalon'un damarlarına enjekte ettiği şeyin bir yan etkisidir,

Benden başka kimsenin hatırlamadığı bir şey daha.

Orkestra çukurundaki müzisyenler çalmaya başlıyor ve Kat sırayla katılıyor, sesi güçlü, Rusçası kusursuz. Dinlememeye çalışarak, yanımda getirdiğim örgü projesine odaklanıyorum -akıl sağlığım için tek şansım. Saçlarımı daha önce açık bırakmışım, böylece kalın, dalgalı perdeler gibi yüzümün iki yanından sarkıyor ve mahremiyet sunuyor. Etrafımdaki insanların auralarına göz atmaktan yoruldum. Bugün her zamankinden daha parlak ve daha belirgin görünüyorlar. Ya öyle ya da her farklı duygunun nasıl bir tat içerdiğini merak ettiğim için aşırı farkındalığım var.

Metal olanlardan daha sessiz oldukları için tahta örgü şişlerimi getirdim. Karmakarışık gri iplik yığını yiyerek sessizce dönüyorlar. İlmek, düğüm ve çekme ... ilmek, düğüm ve çekme- ilmeklerimi atıyor, birleştiriyor ve kilitliyorum. İğneler hızlarıyla vahşi bir şekilde sallanıyor ve bana bu gece Etalon'u görmeden önce geçirmem gereken bu uzun saatler dışında konsantre olabileceğim bir şey veriyor.

Neden hala onun için çorap ördüğümünden emin değilim. Belki de iplik pahalıya mal olduğu içindir, tıpkı çocukken çizdiği yüzleri temsil etmesi için her bir ayak parmağına dikiğim ifade aplikeleri gibi.

Yine de içten içe daha fazlası olduğunu biliyorum. Çünkü beni kandırmış olsa da, geçmişinde onu dün gece deneyimlediğim karanlık dünyaya bağlayan bilinmeyen, acı verici ayrıntılar olduğunu unutamıyorum. Bazı nedenlerden dolayı, sesinin zarar gördüğü anın ötesini asla göremedim. Yine de bir şekilde, maruz kaldığı o zalimliklerden sonra bile, kalbinde beni ve arkadaşlarımı kurtarmaya yetecek kadar iyilik vardı.

Umarım masrafları kendisine ait değildir.

Onun tehlikede olduğu düşüncesi ağzımın kurummasına ve yapış yapış olmasına neden oluyor, sanki devedikeni çiğniyormuşum gibi. Kulübün kokusuyla çevrelenmiş bir halde yavaşça nefes alıyorum. Duyularım aracılığıyla üzerime sinen tüm korkunç anıları temizlemek umuduyla iki kez duş almış olsam da, saç tünelimde hâlâ bir miktar kükürt ve bayat parfüm var.

Kat'ın vokalleri yükseliyor ama ben onu susturuyorum, iğnelerim ritmik, sakinleştirici bir sükûnete doğru yavaşlıyor. Dalgalı saç tellerinin arasından süzülen yumuşak mor spot ışığı beni daha da rahatlatıyor ve bana odamdaki lav lambasını hatırlatıyor.

Kendimi yorganımın altına kıvrılmış, havalandırma arkamda, Etalon'un müziği çalıyor, ben mırıldanıyorum ve ikimiz de huzur akıntılarına kapılmışız gibi hayal ediyorum. Yalanlarına ne kadar kızgın olsam da, kendimi hala ona bağlı hissediyorum. Birincisi, benim çok güçlü ve korkutucu bir yanımla paylaştığı için; ama daha da fazlası, yedi yaşımdan beri birbirimizin bir parçası olduğumuz için. Büyükanneimin beni suya batırdığı gün onun müziği beni boğulmaktan kurtarmıştı. Bunu ona henüz söylemedim. Belki o zaten biliyordur. Seni bir değil, iki kez ölümün kıyısından döndüren birinden nasıl nefret edersin?

Keşke her şey iki gece önceki haline dönebilseydi. Tanıdığım en tatlı ve en komik adamlardan biri olan Jax'in neredeyse tüm hayatını emmediğim zamanlara. Etalon'un hala Hayalet olduğu zamanlara. Onu tanıdığım ve ona güvendiğim zaman.

Bir hayalete güvenmek. Bu düşüncenin aptallığı karşısında gözlerimi kapattım.

Dün gece de aptalcaydı. Bunu biliyorum. O kulübe gittiğimde, kendimi buna inandırdığımda bile biliyordum. Ama kendini tanıma şansından vazgeçmek ya da yılların suçluluğunu telafi etmek çok zor.

Parmaklarım artık mekanik bir şekilde hareket ediyor, otomatik pilotta örgü örüyorum.

Etalon'la geçirdiğim o son birkaç dakika dalga dalga üzerime yayılarak beni asansöre geri götürdü. Gözlerimi bağlamama yardım ederken, psişik vampirlerin - kan yerine enerjiyle beslenen vampirler-, eski dünyadaki incubi ve succubi'lerin modern torunlarının, şehvetin ötesinde tüm duygusal enerji çeşitlerini kullanacak şekilde evrim geçirmiş bir ininde olduğumuzu açıkladı. Bizim türümüz olmalarına rağmen, ikimizden de daha tehlikeli oldukları konusunda uyardı.

Tüm bu yıllar boyunca mitolojiye, incubi ve succubi'nin uyuyan kurbanlarla beslenen yaratıklar olduğuna inandım. Ama her an, her yerde saldırabilirler.

Saldırabiliriz.

"Ben bir vampirim," diye fısıldadım. Asansörde sersemlemiştim, bu korkunç açıklamayı kafamda oturtmaya çalışıyordum.

Etalon beni sakinleştirdi. "Zaten şüpheleniyordun," dedi. "Sadece seni bununla yüzleştirecek birine ihtiyacın vardı. Bu senin soyunda var, babanın tarafında. Seni bahçeye götürüp gösterdiği anıları gördüm." Arkamı dönmeye çalıştım ama beni olduğum yerde tuttu, hâlâ gözbağı üzerinde çalışıyordu. "Kıpırdama. Saçını çekip canını yakmak istemiyorum."

Ben cevap veremedim asansörün kapıları açıldı.

Haftalardır bana masallar okuyan o tanıdık boğuk sesiyle, "Binlerce sorunuz olmalı," diye devam etti. "Onları yakında cevaplayacağım. Ama bu gece için, arkadaşlarını güvende tutmak istiyorsan transa girmiş gibi davranmalısın." Homurdandı, Jax'i kucağına alıp taşıırken beni de kolumdan tutup geldiğimiz cenaze arabasına götürdü.

Neyse ki kulüpteki diğer herkes ya ziyafet çekiyor ya da ziyafet çekiliyordu, bu yüzden rahatsız edilmedik. Etalon, şoför konuşana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Demek son kaçak yolcumuzu buldun." Burnundan soluyan adam göz bağımın diğer tarafından kıkırdadı.

"Evet," diye cevap verdi Etalon. "Onu diğerleriyle birlikte arabaya koyacağız. Bu gece hepsi çok değerli bir ders aldı. Yarın bunu hatırlamayacak olmaları çok kötü."

Cenaze arabasının kapısının açıldığını duydum, ardından iki adam Jax'i koltuğa oturturken giysilerin hışırtısını duydum.

"Peki ya kız?" diye sordu şoför.

Etalon'un eli dirseğimi kavradı. Kemancının parmak uçlarındaki nasırları tanıdım. Kollarım, üzerlerine bir şey çekilip omuzlarıma yerleştirildiğinde ısındı. Paltom...

Etalon yakamdan düşen bir bukleyi çekiştirerek kurtardı. Parmağı boynumu sıyırdı ve avucunu belime dayamadan önce içime lezzetli bir sürtünme dalgası gönderdi.

"Uyanık ve kelepçesiz bırakılacak." Derinden gelen sesi komutu bastırdı. "Karnı doydun. Ve göz bağını çıkarmaması için onu hipnotize ettim. Tehdit oluşturmuyor."

"Anlaşıldı."

"Siz onları bırakana kadar baygın kalmasını sağlamak için onunla bir dakika yalnız kalmak istiyorum. İşim bittiğinde arabaya binmesine yardım edeceğim."

"Elbette, efendim." Bir arabanın kapısı açılıp kapanarak şoförün içerideki yerini aldığını gösterdi.

Birkaç metre uzağa götürüldüm. Dişlerimi sıktım, körlüğümün verdiği öfkeyle dışarı fırlamak isteyen binlerce suçlama ve soruya set çektim.

"Kızgın olmakta sonuna kadar haklısın." Etalon'un patronluk taslayan sesi kızgın yağ gibi yakıcıydı.

"Sürekli saklanan birinden anlamsız sözler," diye çıkıştım. "Bana neden tuzak kurduğunu açıkladığında en azından gözlerinin içine bakabilmeliyim."

"Ve yapacaksın," diye cevap verdi, sesi o kadar içtendi ki, bir zamanlar güzel şarkıları sodalı su ve safra tadında çalınan küçük çocuğu hatırlamama neden oldu. Kalbimi keskin bir sempati çizgisi kesti.

Soğuk ve metalik bir şey köprücük kemiklerimin birkaç santim altından göğsümü gıdıklayınca nefesimi tuttum. Etalon sırtım ona dönük olana kadar beni yavaşça döndürdü ve ensemde narin bir zincir tuttu.

"*Vous êtes si belle.*" Sert fısıltısı kulak mememi bir sıcaklık şeridiyle yaldızladı -Maskenin ardına hapsedildiği için bir şekilde daha da şehvetli.

Çok güzelsin. Hem yakınlığından hem de iltifatından dolayı tenim uğuladı ama görmesine izin vermedim. Dilimde alaycı bir karşılık oluştu ve onu serbest bırakmak için etrafımda dönmeye çalıştım.

"Hayır, hayır. Henüz değil." Beni yerimde tuttu, bir kolu arkamdan çaprazlama geçti

-Göğüs kafesimin kenarlarında kışkırtıcı bir ağırlık vardı ve diğer elim kolyenin ön kısmını tutuyordu. "Trans halindesin, unuttun mu? Herhangi bir duygusal patlama bu illüzyonu bozar." Riske attığım her sığ nefeste, parmak eklemleri

Elbisenin yakası tenimi okşadı ve nabzımın yükselmesine neden olan his kıvılcımlarını serbest bıraktı.

"Boynuma ne koydun?" diye fısıldadım, sorudan ziyade dikkat dağıtma tekniği idi, böylece kalbim duracaktı.

"RoseBlood'un çatısının anahtarı," diye açıkladı, kendi solunumları düzensizdi, duvarlarla ayrılmış onca gün ve geceden, uzay ve zamanla ayrılmış onca yıldan sonra fiziksel temasımızla eşit derecede dengelendiğini kanıtlıyordu. "Eğer kolyeyi Diable'ın önünde sallarsan - iyice koklamasına izin ver - seni gizli geçide götürecektir." Beni ve kolyeyi bıraktı, topuklu ayakkabılarımın üzerinde kaymadan dönmeme yardım etti.

"O senin tanıdığın, değil mi?" Braille alfabesini okuyan biri gibi göğsümdeki anahtarın izini sürdüm. Her öğrenci ve öğretmen yurt odalarının kilidini açmak için kullandıklarına benzer, sivri dişli metalik bir kafatasıydı.

"Öyle de denebilir." Etalon'un kıpır kıpır ayak tabanlarının yere sürtünmesi ya konudan duyduğu rahatsızlığı ya da konuşmayı aceleye getirme isteğini gösteriyordu. "Yine de kimse onun efendisi değil. İsteddiği zaman benim yoldaşım ve suç ortağım olur."

"Tasma da onun normal bir evcil hayvan gibi görünmesini sağlamak için."

"Tasma Ange'in yararı için. Yarı kör... onun nerede olduğunu bildirmek için çanların avantajına ihtiyacı var."

"Ange?"

"Kuğu."

"Ah, o." *Şapeldeki kırmızı olan.* "Peki, o kimin tanıdığı?" Etalon sanki çok şey söylemiş gibi cevap vermedi.

"Diable neden beni takip ediyor?" Karanlıkta yalnız kalmamak için onu geri çekmeye çalışarak sordum.

"Bu onun kararıydı. Onun güvenini ve saygısını kazandınız çünkü onu kurtarmaya çalıştınız. Buna inanmak çok mu zor? Son birkaç haftadır ve yıllar önce rüyalarımızda gördüğümüz gibi, dostluğumuz her iki taraf için de buna dayanmıyor muydu?"

Dudaklarımı dişlerimin üzerine kıvırdım ve ısırdım.

"Bir kedi olabilir," diye devam etti Etalon, "ama bir tazı burnuna sahip. O anahtarın hangi kapıyı açtığını bilecek ve seni oraya götürecektir. Yarın gece ışıklar söndükten sonra benimle buluş."

Ellerimi yumruk yaptım, bana dayatılan sınırlamalar, hem göz bağı hem de sahte trans yüzünden hüsrana uğramıştım. "Neden *o zaman*? Neden bu gece değil? Cevaplara şimdi ihtiyacım var. Arkadaşıma neredeyse yaptığım şeyden sonra bana bunu borçlusun."

"Sana bundan daha fazlasını borçluyum. Ama arkadaşın iyi olacak. Hepsi iyi olacak. Sadece güvenli olan anları hatırlayacaklar. Her zararlı anı engellenecek. İlacın böyle bir etkisi var. Bu gece, daha önce geri dönmelisin

Sokağa çıkma yasağı. Seni ve arkadaşlarını korumak için burada hasar kontrolü yapmalıyım. Yarın benimle buluş. Babana söz verdim, sana bu kadarını verebilirim."

Zorla da olsa burnumdan soludum. "Beni başka bir tuzağa çekmek için daha fazla yem mi?"

Etalon öfkeli bir ses çıkardı. Koyu renk kirpikli gözlerini görebilseydim, hiç şüphesiz hiddetle kısılmış olurdu. Böyle bir detayı bilmem ne kadar garip. Çünkü onu tanıyorum -açıklamaya meydan okuyan bir düzeyde.

"Onun Stradivarius'u bende, Rune," diye cevap verdi, hayret dolu iç gözlemlerimi bastırarak. "Yağ gibi siyah, üzerine O.G. harfleri kazınmış. Sen yedi, ben dokuz yaşından beri bu enstrümanı senin için çalışıyorum."

Vereceğim her yanıt dilimde tüy bitti. Büyükanнем, babamın kemanını on yıl önce, çalamayacak kadar zayıfladığında Paris'teki kendi adresine postaladığını söyledi. Peki Etalon kemanı nasıl ele geçirdi?

Soruyu dile getiremedim; itirafı beni dilsiz ve hissiz bırakmıştı.

Beni cenaze arabasına götürdükten sonra, Etalon kolyeyi saklamak için ceketimin kanatlarını bir araya getirdi. Kemerini düğümlerken ellerini yakaladım ve belimde tuttum, son bir kez daha temas etmenin elektrik yükünü arzuluyordum.

O an nefes nefese ve sessiz bir şekilde geçti.

Yarın akşam. Aklımda sadece bu sözcükler varken dirseğimi kavradı ve arabaya binmeme yardım etti, sonra da beni arkadaşlarımla gönderdi.

Vardığımızda şoför göz bağlarımızı çıkardı ve bizi aldığımız sokağa bıraktı. Telefonumu çıkardım. Önce gözlerimi incelemek için ayna olarak kullandım. Hiçbir ışık geri yansımada. Ben'le yaşadığım deneyim gibi, parıltı da geçmişti. Rahatlamış bir şekilde ekranı açtım ve saati kontrol ettim: 20:30.

Sonsuzluk gibi gelmesine rağmen nasıl olduysa sadece iki saat geçmişti. Bir taksi çağırdım ve arkadaşlarım uyanana kadar onlara göz kulak oldum.

Aracımız yanaştığında hepimiz arka koltuğa sıkıştık ve gecenin olayları hakkında fısıldaşmaya başladık. Tıpkı Etalon'un söz verdiği gibi, her ikisi de kısmi hafıza kaybına uğramıştı. Quan ve Sunny dans pistinde olduklarını ve uzun boylu, iri yapılı, hırıltılı sesli bir çalışanın yanlarına yaklaşıp bilekliklerini görmek istediğini hatırlıyordu. Onları davetiyelerini taklit etmekle suçlamış ve asansöre kadar eşlik etmiş. Ondan sonra, hiçbir şey . . .

Jax ise daha fazlasını hatırlıyordu: Quan ve Sunny'yi kovalıyor, sonra da maskeli bir opera sanatçısının sunduğu "bu dünyanın dışında" bir gösteriyi izlemek için duruyordu. Ama gösterinin nasıl bittiğini hatırlayamıyordu. Kaldırımında uyanıncaya kadar her şey karardı.

Saldırımı hatırlamamasının verdiği rahatlatma, suçluluk duygusunu bastırmamı ve benim de önemli bir şey hatırlamıyormuş gibi davranmamı kolaylaştırdı.

Ama bugün, burada, tiyatroda, saçlarımın arasına hapsolmuş kulübün kokularıyla çevrelenmişken, silinmez anılar rahatlamayı reddediyor.

Kat'in seçmeleri kusursuz bir şekilde sona eriyor. Renata'nın çılgınlığı ve duygu çeşitliliğinde hâlâ ustalaşamadı, ancak tüm jest ve pozları mükemmelleştirdi ve teknik olarak her şeyi doğru yaptı. Sahneden inerken salondaki neredeyse her öğrenci onu alkışlıyor.

Bouchard sonra Audrey'i çağırıyor. Arkadaşımız bize doğru dönüyor, dumanlı bakışları sanki destek ve güven alıyormuş gibi her birimizin üzerinde zıplıyor. Yüzümde durduğunda, ifadesinin arkasında acı titreşiyor.

Çenem geriliyor. Onu gücendirecek ne yaptığımı hayal bile edemiyorum.

Jax, Sunny koridora adımını atarken eline dokunmaya çalışır ama Sunny onu başından savar. Sunny'nin diğer tarafındaki Quan'a fırtınalı bir kaş çatıyor.

Sunny, Jax'e Audrey'nin yanımdaki boş koltuğuna oturmasını işaret ederken ben de örgümü ve ipliğimi kucağımdaki çantaya yerleştiriyorum. Başını öne eğerek yavaşça yaklaşıyor. Spot ışığı yanıp sönerek Audrey'yi aydınlatıyor ve salonu karanlığa gömüyor.

"Pekâlâ. Neler oluyor çocuklar?" Enstrümanlar karmaşık parçaya başlarken üç çılgın suç ortağıma fısıldıyorum.

Elini yüzüne götüren Jax koltukta kamburlaşıyor. "Quan'a aramızda olanları anlattım. Onunla Sunny arasında tuhaf bir şey olup olmadığını bilmek istedim. Gösteri sırasında dumanın içinde ruh halini iyileştirici bir madde falan olabileceğini düşündüm. Ama Quan o koca ağzını kapalı tutamadı ve Sunny'ye sızdırdı. Audrey konuşmalarına kulak misafiri olmuş."

Sunny, Quan'ın kolunu yumrukluyor. Quan ona ters ters bakıyor ve aralarında fısıltılı bir tartışma başlıyor, ben ve Jax koltuklarımızda rahatsız edici bir şekilde birbirimize yakın duruyoruz. Audrey'nin tekinsiz vokalleri enstrümanların üzerinde yükselip kristal avizeye doğru süzülürken içimde bir dehşet duygusu büyüyor.

Cesaretimi toplayarak Jax'e dönüyorum ve onu loşlukta dikkatle yüzümü incelerken buluyorum. Demek ki dün itiraf ettiğinden daha fazlasını hatırlamış. Ama korkmuş gibi davranmıyor, bu da onu neredeyse öldürdüğümü hâlâ hatırlamadığı anlamına geliyor.

Nabzım bileklerimde atıyor. "Neden bahsediyorsun... aramızda ne oldu?" Aptal rolü yapmaya çalışarak ağzımdan kaçırdım.

Jax parmaklarıyla kalçalarını sıkıyor, gölgeler içinde bile parlak olan mavi gözleri benimkilere sabitleniyor. "Öpüşmemiz." Gözlerini kısıyor. "Rune, hatırlamıyor musun? Delirmiştik. Durmak istemedim. Buna neyin yol açtığını unuttum - sen mi başlattın, ben mi başlattım. Ya da sonrasında ne olduğunu. Ama *bunu* hatırlıyorum. Hiç bu kadar hızlı hissetmemiştim. Yoğun, sınır tanımayan."

Tarçınlı sakız kokan nefesi yüzümü ısıtıyor. Bakışlarımı sahneye kaydırıp Audrey'i izliyorum, kan tadı alana kadar yanağımın içini ısıtıyorum.

"Onu incittiğim için kendimden nefret ediyorum," diye devam ediyor Jax, şimdi

performans. "Tek istediği bir süre daha dikkatini dağıtmamamdı. O bursu alabilmesi ve geleceğini güvence altına alabilmesi için ona biraz zaman tanımamdı. Sonra, nihayet, bu yaz çıkmaya başlayacaktık." İnliyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Onun ne kadar beklemeye değer olduğunu unutmadım. Ama o öpücüğü de düşünmeden edemiyorum. Hadi ama, hatırlamalısın. Değil mi?"

Sunny ve Quan nefeslerini tutmuş bizi izliyor, cevabımı bekliyorlar.

Nefes borum sütlü içecekte sıkışmış bir pipet gibi tıkanmış ve soğuk hissediyorum. Nefes almakta zorlanıyorum. "Özür dilerim. Bunların hiçbirini hatırlamıyorum." Tam bir pisliğim ve Etalon kadar iyi bir yalancıyım. Bizim türümüz için alışkanlık olmalı. "Rüya olmadığına emin misin?" Bir succubus'tan gelen böyle bir sorunun ironisi beni güldürürdü, eğer hala ne olduğumu kabul etmekte zorlanmasaydım.

Jax dudaklarını yalıyor. "Hayır. Tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum. Nektar gibi, binlerce volt elektrikle çivilenmiş. O kadar canlı rüya görmüyorum, Rune. Bunu konuşmamız gerek."

Dikkatimi çekici yüz hatlarından çekiyorum, oradaki entrikadan, utanç ve kafa karışıklığıyla nasıl yan yana geldiğinden korkuyorum. *Konuşacak ne var ki? İkimiz de diğer insanlardan etkileniyoruz. Sen bir karabasanın şarkısıyla büyülenmiştin. Ben de içgüdülerimle sen savunmasızken enerjini çekmeye çalıştım. Başka bir açıklamaya gerek yok.*

Bunlar onun hatırlamadığı ve benim asla paylaşamayacağım şeyler.

Sunny dizime dokunuyor ve sahneyi işaret ediyor. Audrey'nin sesi ve vücut hareketleri -parlayan aurasından bahsetmiyorum bile- deliliği tasvir etmek yerine ihanet ve pişmanlık arasında gidip geliyor, solunun karakterine tamamen aykırı. Yine de notaları kusursuz, ta ki hıçkırıklarını yutarken çatladığı son kadansa kadar. Duruyor ve enstrümanlar da onu takip ederek sessizleşiyor.

Minyon formu kırılğan bir oyuncak bebek gibi yığılıyor. "Ben . . . Özür dilerim!" Yüzünü kurtarmak için yarı bağılıyor, yarı inliyor. Sonra sesindeki titreme yankılanmayı durdurmadan önce sahne arkasına, perdelerin arkasına koşuyor.

Evin ışıkları yanıyor, hepimizi acımasız bir ışıkla yıkıyor. Her taraftan mırıltılar yükseliyor.

Roxie ve Kat yumruk yumruğa.

Bouchard sahnede kasıla kasıla yürüyor. "Görünüşe göre prestijli başrolümüzü bulduk. Renata rolü-"

"Bekle!" Bağıriyorum, o kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki çantam ölü bir şey gibi yere düşüyor. Saçlarım gözlerime doğru sarkıyor ve bana aval aval bakmak için yerlerinden kıpırdayan elli kadar öğrenciyi kibarca bulanıklaştırıyor. Audrey, belden aşağısı felçli kız kardeşinin onun aracılığıyla yaşamasına izin verme şansını kaybetti. Burs şansını ve başka türlü karşılayamayacağı geleceğini kaybetti. Ve Jax'le daha süper çift statüsüne ulaşmadan araları açıldı.

yetenekli. Benim sayemde.

...

Jax'e beni öpmekten hoşlandığını unutturmak ve Audrey'nin o yetenek avcısının önünde hâlâ parlama şansına sahip olduğunu görmek için yapabileceğim tek bir şey var ama bunu düşünürken bile tüm vücudum titriyor.

Bir korku yumağı beni boğuyor. Boğazımı temizliyorum. "Henüz benim sıram gelmedi." Madam Bouchard'a söylediklerim hissettiğimden daha güçlü geliyor. Tekrar ortaya çıkan yumruya karşı yutkunuyorum. "O iki amatörden daha iyisini yapabileceğimi *biliyorum*." Bu acımasız hakaret, kırık cam gibi pürüzlü ve soğuk bir şekilde hem kalbimi hem de dilimi kesiyor.

Arkadaşlarımın inançsız bakışlarını hissediyorum ama onlara doğru bakmaya cesaret edemiyorum.

Kat ve Roxie bana ters ters bakmak için koltuklarında dönüyorlar, ben de onlara odaklanıyorum. Etalon'un bana öğrettiği her şeyi kullanacağım. Renata'nın şarkısında bir kez daha ustalaşıp Kat'i yedeğe düşürebilirim, operadan tamamen uzaklaşacak ve sıradaki Audrey olacak.

Arkamdaki öğretmen sırasına bakıyorum. Grubuyla çalmak için hafta sonlarını sık sık Paris'te geçiren Profesör Tomlin dışında herkes orada. Ama oylamayı etkilemek için ona ihtiyacım yok.

"İstersem deneyebileceğimi söylemiştin, değil mi?" Ben de sordum.

Charlotte Teyze gözlüklerini yüzünden çekip bir an düşünüyor, sanki hazır olmadığından endişelenmiş gibi. Belki de arkadaşım olması gereken Audrey'i bu kadar acımasızca eleştirdiğim için utanmıştır. Sonunda başını sallıyor - zoraki coşkusu diğerlerine de yayılıyor.

Müdür Fabre sesini yükseltiyor: "Madam Bouchard, görünüşe göre değerlendirmemiz gereken son bir ihtimal var."

Frankenstein'ın Gelini'nin bariz onaylamamasına rağmen, gıdıları jilet gibi keskin açılarla kenetlenmiş halde beni başıyla selamlıyor.

Yüzünde Sunny ve Quan'ınkiyle aynı iğrenç şok ifadesi olan Jax'in yanından sıyrılıp geçiyorum. Hiçbir açıklama yapmadan, hiç istemediğim en büyük rolü almak için koridora adım attım.

DOĞANIN MORATORYUMU

"Doğanın kanunu acımasızdır ve hızla ve karşı konulmaz bir şekilde sonumuza doğru çekiliriz."

Nikola Tesla

Işıkların sönmesine iki saat vardı. Thorn bu hapisaneden kaçmanın bir yolunu bulmalıydı.

Bugün Rune'a bir şeyler olmuştu. Sahne aldığı anda ruhundaki dalgalanmayı hissetmişti. Harikaydı ve zafer kazanmıştı ama bu onu üzmüştü. Her ayrıntıyı bilmek istiyordu. Eğer şüphelendiği şey buysa, sonunda müziği tek başına fethederek operadaki en prestijli rolü kazanmış olmasına rağmen yine de tatmin olmuyorsa, belki de Erik'in planlarında haklılık payı vardı.

Kulüpteki dün geceden beri Thorn ve Rune arasında zihinsel bir kopukluk vardı. Öfkesi, rüyalarındaki ruhani ziyaretlere karşı bir engel oluşturmuştu... Onu görmenin ve güvenini tekrar kazanmanın bir yolunu bulmadıkça yıkamayacağı bir duvar.

Bir kafesin mandalını kapattı, sonra ayağa kalkıp yarım maskesini ve pelerinini düzeltti. Tehlikeli olmasına rağmen bir strateji planlamıştı. Muhtemelen ölümcül.

Dün gece Erik yeraltındaki daireyi çevreleyen tüm tuzakları ve işkence aletlerini harekete geçirerek onu ve Thorn'u birlikte içeri kapatmıştı. Gençliğinde Thorn'a bubi tuzaklarının çoğundan güvenli bir şekilde nasıl geçeceği öğretilmişti ama Hayalet'i birkaçının gizli tutulduğunu tahmin edecek kadar iyi tanıyordu. Erik kendisinden başka kimseye asla tam olarak güvenmezdi.

Yine de mahzenden geçen bir geçit vardı; Erik'in, yeraltındaki evlerini çevreleyen nehrin su basması ihtimaline karşı tasarladığı güvenli bir kaçış yolu. Aslında Erik nehir kollarını kendisi barajlamış ve Hayalet'in tüm izlerini yok etmesi gerekirse diye mahzende barajları açacak ve altmış saniyelik bir yıkım dizisi içinde daireyi sular altında bırakacak bir mandal hazırlamıştı.

Ancak kaçış yolu imha sekansından bağımsız olarak kullanılabilirdi. Vaftizhaneye giden su dolu bir tünelden fırlayan hava geçirmez bir odaydı. Ange'nin Rune'un şapelde olduğu gün kaçırdığı ve havzanın suyla dolmasına neden olan yol.

Bu Thorn'un bu geceki güvenli çıkışı olacak.

Başka bir şekilde çıkmayı denerse, Erik'in gizli tuttuğu cihazlara takılma riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Her tuzak kapısı kendi dehşetlerini içeren bölmelere açılıyordu: küçük zehirli ok kurbağalarını saklayan bitkiler; avlarını kalpleri durana kadar kovalayıp şaşırtmak üzere eğitilmiş yarasalar; patladığında eşek arısı ve eşek arısı sürülerini serbest bırakan ısı güdümlü füzeler; sıkıştırılmış kurbanlarını yavaşça canlı canlı yiyen suikastçı böceklerle dolu duvarlarla çevrili küçülen bataklık zeminleri ... her koridoru kaplayan tuzak tellerine bağlı akrep kutularından bahsetmiyorum bile.

Hayalet, hareket sensörleri, lazer ışınları ya da bilgisayar elektroniği dünyaya gelmeden çok önce, bir asırdan fazla bir süre önce Şah'a suikast düzenlerken İran'da zulüm sanatını geliştirmişti. O zamanlar bubi tuzakları, gizli inler ve gizlenmiş zehirlerle idare ediyordu. Böceklerin zarif yok ediciliğiyle birleşen çarpık zekası aşılamaz olduğunu kanıtlamıştı. Doğanın cephaneliği insanoğlunda içgüdüsel bir korku uyandırıyor. Bu korkuyu kullanarak birine işkence etmek onu psikolojik olarak çökertiyordu.

Erik, parlak paranoyasıyla, evini düşmanlardan korumak için bir labirent kurmuştu, ama aynı zamanda avını içeride hapsedebilmek için. Thorn hiçbir zaman bir düşman ya da av olarak görülmemişti. Şimdi her ikisiydi.

Hazırladığı iki büyük kafesi kavrayan Thorn, kiler laboratuvarına giden kapılı asansöre adımını attı, kendini içeri kapattı ve babasının tabutunda dinleniyor olmasını umarak düğmeye bastı. Thorn kemanını genellikle yem depoladığı bir kafesin sahte tabanının altına gizlemişti bile. Daha fazla yalana başvurmak istemiyordu.

Araba inerken takırdadı ve inledi, kafeslerdeki üç kuş ve beş sürüngenini parmaklıklarının ve perdelerinin arkasında huzursuzca hışırdamaya teşvik etti.

Thorn dün gece mükemmel bir aldatmaca gerçekleştirdiğini düşünmüştü: Rune'un arkadaşlarını bir çalışan kılığında kulüpten dışarı çıkarmıştı. Kimse onu tanımamıştı. Rune ve ekibini bıraktıktan sonra dönüşte şoförü hipnotize ettikten sonra tüm izlerini kapatmıştı.

Hatırlayamadığı şey, Thorn'un kaçınmaya özen gösterdiği gözetleme kameralarının ötesinde, Hayalet'in her yerde gözleri olduğuydu. Yaşayan casuslar vardı, Erik'in iradesi kendi iradeleri haline gelene kadar manipüle edilmiş ve işkence görmüş olanlar.

Thorn lavanta odasına geri dönerken kulübün asansöründe böyle bir ajanla karşılaşmış, çalışan yeleşini ve maskesini atıp Erik üst kata dönmeden önce uyuyor numarası yapmayı planlamıştı. Adam turuncu parıltılı kostümünün arkasından Thorn'un elindeki göz bağı yorumlamıştı.

Thorn onu en başta şoförden almamalıydı, ama Rune'un parfümünün kokusunu ve makyajının kalıntılarını barındırıyordu ve

Oradan ayrılmaya dayanamadı.

Şansı daha kötü olamazdı. Bu özel casus Rune ve arkadaşları hakkında ilk elden bilgi sahibiydi. Ve bir müzisyen olarak, Thorn'un performans sırasında her birini götürmesini izlemek için sahneden mükemmel bir bakış açısına sahipti.

Erik ve Thorn eve dönene kadar adamın kendisini ispiyonladığını fark etmedi. Bir tirat sırasında Erik, Thorn'un ceketinin cebinde göz bağı buldu. Hayalet onu havaya kaldırdı ve kumaşı kendiliğinden tutuşturmak için sihirli numaralarından birini başlattı. Göz bağı turuncu alevler saçarak aşağıya doğru sürüklendi, sonra mermer fayansların üzerine düştü ve Thorn'un ayaklarının dibinde kül ve duman haline geldi.

Öfkelenen Thorn, davulcuyu ziyaret etmekle tehdit etmişti. Kendisine ihanet ettiğine pişman edecekti. Adam bir kukladan başka bir şey değildi. İplerinin kesilme zamanı gelmişti.

Erik arkasını döndü ve Thorn'a o gece ayrılmaya kalkışırsa bunun ölümcül sonuçları olacağını söyledi.

Ama bu *dün* geceydi, Erik kulüpteki beslenme çılgınlığından sonra hâlâ güç ve hayat doluydu. Bu gece, eğer Thorn'u kaçış yoluna giderken yakalarsa, mahzende tüm o enerjiyi harcadığı için zayıf düşmüş olacaktı.

Asansör tıkırdayarak durdu ve Thorn tereddüt etti, burun delikleri kimyasal ve elektrik kokularından yanıyordu.

Birkaç haftadır buraya inmemiştir. Her seferinde kendisini bekleyen korkunç, yürek parçalayıcı sahneden korkmaya başlamıştı, çünkü bu onu annesinin bir zamanlar olduğu çocuğa aşıladığı ahlaki felsefeleri çapraz sorgulamaya zorluyordu. Gözden kaçırdığı ama asla unutmadığı ilkeler. Hayatını kurtaran ve ona nasıl hayatta kalacağını öğreten adama bu endişelerini dile getirmeyi başaramadı. Erik'e umutlarını yıkamayacak kadar çok saygı duyuyordu.

Umut... bu odada bulunanlar için ne kadar da trajik bir şekilde yanlış bir kelime.

Thorn bakışlarını, sarımsı plazma deşarjlarının bir kalp atışının ritmiyle titreştiği köşedeki cam odaya sürükledi. Bir muşambayla gizlenmiş olan kırılğan yolcu -dokunun kristalleşmesini önlemek için gliserol ve diğer kriyoprotektanların şurup kıvamındaki bir karışımı içinde dondurulmuştu- vızıldayan, patlayan akımlardan besleniyordu. Sofistike yaşam destek ve koruma sistemi, insan tıbbi standartlarının bu tür teknolojik gelişmelere ulaşmasından bir asır önce Erik'in ellerinde inşa edilmişti.

Thorn'un aklına burada geçirdiği saatler ve günler geldi, onu hayatta tutarken babasına yardım ediyordu - ona kış pisi balığı ve ağaç kurbağalarından elde edilen osmolitleri enjekte ediyordu, antifriz gibi çalışan ve vücut sıvılarının ve hayati organlarının zarar görmesini önleyen küçük moleküller, böylece

zamanda askıya alınmış.

Kapıyı açtığında Thorn hafifçe gevşedi ve görüşünü engelleyen muşambaya minnettar oldu. Burada yaşadığı on iki yıl boyunca hiç değişmemiş ve ondan önce de yüz yıldan fazla bir süredir yaşlanmamış olmasına rağmen, bu gece ona bakmaya dayanamazdı.

"Sırtıma bıçak saplamaya mı geldin?" Erik'in yorgun suçlaması, enerjisini tükettikten sonra dinlenmek için sık sık oturduğu bitişik köşedeki pelüş sandalyeden onu selamladı.

Thorn'un omuzları o tok ve zayıf sesin yaralı tonu altında çöktü.

Erik'in kemikli formu gölgelerin arasında kayarak ona daha iyi baktı. Aralarında bir ameliyat masası duruyordu ve üzerinde parlak metal yüzeyden yansıyan loş bir ampul sallanıyordu. Burası Erik'in Thorn'a çocukken nasıl cerrah olunacağını nazikçe ve sabırla öğrettiği masaydı. Kırılan hayvanları nasıl tekrar bir araya getireceğini. Daha sonra sorumlulukları, Erik'in kendi başına yapmaya cesaret edemediği, kendisini garip ve keyifsiz hissetmesine neden olan doğal olmayan değişikliklere dönüştü.

Sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi, elindeki kafeslerdeki kuşlardan biri tilki gibi viyakladı ve bir kertenkele buna karşılık olarak öttü. Thorn'un başı eğildi, ağırlaştı.

Gençken ve böylesine tuhaf yeteneklerini geliştirirken, nedenini asla hayal edemezdi. Bir gün bu yeteneklerini kendi ruhunun aynası olan bir kız üzerinde kullanacağını. Onun güzel tenini kesip biçmeye kendini nasıl ikna edebilirdi?

Göğsünü burkucu bir acı sıktı. Buraya en son geldiğinde masa toz içindeydi. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Erik masayı Rune'un yarın akşamki Cadılar Bayramı ziyareti için hazırlamış, transferin gerçekleşmesine yardımcı olacak metal bobinleri, kolları ve düğmeleri güncelleyip test etmişti. Hatta Thorn'un o sümüklü primadonnadan çaldığı pahalı fırçadan sarı saç tellerini toplayıp naylonla ördürmüş ve sterilize edilmiş iğnelerden geçirerek Thorn'un neşterlerinin yanındaki bir tepsiye yerleştirmişti. Artık her şey hazırды.

Bu iğrenç eksizyonun düşüncesi bile odanın Thorn'un etrafında dönmesine neden oluyordu: formaldehit içinde korunmuş tanınmaz haldeki organların bulunduğu ahşap raflar, deney tüpleri, beherler ve damıtma kolonları. Matematiksel ve bilimsel denklemlerle dolu yıpranmış bir kara tahta ve ansiklopedilerin - kimya, fizik, biyoloji, okültizm ve simya - altı çizili metin sayfalarına açıldığı bir masa.

Başı dönmeye başlayan Thorn botlarını ileri doğru itti, hayvanları asansörün dışına bıraktıktan sonra yeniden toparlanmak için serin taş duvara yaslandı. Ange sendeleyerek yaklaştı ve parmaklıkları gagaladı.

kafesteki arkadaşlarıyla.

"Serbest bırakmam gereken son hastalarım var," dedi Thorn, titreyen ellerini örtmek için pelerininin cebinden eldivenlerini çıkararak. "İyileştiler ve bana her zaman öğrettiğin gibi, gereğinden bir dakika bile fazla kafeste tutulmamalılar. İhmalimiz yüzünden şimdiden bir aydır bekliyorlar. Ve önümüzdeki birkaç gece meşgul olacağımız için . . ."

Erik'in dünyada her şeyden çok saygı duyduğu bir şey varsa, o da daha küçük yaratıkların hayatlarıydı. Thorn'a onları deneylerde kullandığında, Thorn'un onlara zarar vermemek için azami özen göstermesini sağlar ve iyileşirken onları hararetle izlerdi. Erik işkence odalarında bile eşek arıları, akrepler ve eşek arılarını kullanmayı tercih ediyordu - kendilerine zarar vermeden defalarca sokabilen böcekler. Asla arı kullanmazdı. Bir böceği davası uğruna intihara zorlamayı hazmedemiyordu. Arıları yalnızca, böceklerin saldırma ihtimalinin daha düşük olduğu geniş açık alanlarda dikkat dağıtmak ya da gözdağı vermek için kullanırdı.

Thorn bunun bir şekilde uygun olduğunu iddia edebilirdi, doğayı Hayalet'i manipüle etmek için kullanıyordu, tıpkı kendisinin yıllar boyunca pek çok kurbanı manipüle ettiği gibi.

"Onları benim için serbest bırakmanı istiyorum baba." Thorn, kalbindeki sahtekârlığı saklamaya çalışarak Erik'in gözlerine baktı. "Ama sen yüzeye çıkamayacak kadar zayıfsın."

Loşlukta, Erik'in çenesindeki cevap niteliğindeki titreme her zamankinden daha tehditkâr görünüyordu, deforme olmuş yüzünü hâlâ örten iskelet maskesinin gölgesinde kalmıştı. Kıyafetleriyle uyumuş olmalıydı, çünkü dün gecedeki üzerini değiştirme zahmetine katlanmamış gibi üzerinde hâlâ keşiş cübbesi vardı. "Aradığın şeyin özgürlüğün olduğu çok açık. Seni serbest bırakmamı mı istiyorsun? Önce neden planlarımı bozduğunu açıklayacaksın. Yıllar önce bana sadakat yemini eden sen. Hayatını bana en önemli ihtiyacımı ve arzumu getirmeye adayacağını söyleyen sen. Ona sahip olabilmek için sadece rol yaptığını bilseydim, o serseri çocuğa evimi asla açmazdım." Dizlerinin üzerine oturan Erik'in sağ parmakları cüppesinin kolunun altından seğirdi. Nefesi ölçülü bir şekilde kesildi.

Thorn geri çekildi. Cam kutudaki elektrik akımlarının ince parıltısı ve çıtırtısı, sinirleri boyunca patlayan huzursuzluğu taklit etti. Erik'in savunmasızlığını hafife almıştı. Usta suikastçı yarı uykulu haldeyken bile Punjab kementi atabiliyordu. Thorn elini gözlerinin hizasına kaldırarak boğazını Erik'in kolundan yavaşça geçirilen ölümcül tel ve kurşun bilyeden korumaya çalıştı.

Ange kanatlarını çırpı ve anın ölümcül büyüklüğünü hissederek boğazından alçak sesle öttü. Ameliyat masasının üzerinde ışık saçtı ve onların arasına yerleşti.

"Yapmaya yemin ettiğim gibi yaşam tarzımızı koruyordum." Thorn geçmişe baktı

Kuğunun parlak kırmızı tüyleri, paslanmaz çelik yüzeydeki bir kan gölüne ne kadar benzediğinden rahatsız oldu. "Rune'un arkadaşlarını, bileklerinde ve ayak bileklerinde delik izleri oluşmadan önce uzaklaştırmak zorunda kaldım. Beş yıl boyunca, kulüp radarın altında kalmayı başardı . . . dedikodudan öteye gitmedi, çünkü kurbanlar kendi rızaları olan yetişkinler. Reşit olmayan gençler sokaklarda ve yeraltı kulüplerinde konuşulan fiziksel belirtileri göstermeye başlarsa, polis ebeveynler tarafından soruşturmaya zorlanacaktır."

"İnsanların kanunlarından korkacak bir şeyim yok," diye alay etti Erik. Böbürlenmiyordu. İşlediği sayısız cinayetin sonuçlarından kaçmak için yüz yıldan fazla zaman harcamıştı. Bunların çoğu, kurbanlar katil ya da daha kötüsü olduğu için, kanunsuz adalet olarak haklı gösterilebilirdi. Ve burada, Paris'te, kolluk kuvvetlerinin her kolunda, halkın arasına karışmakta ustalaşmış psişik vampirlerle bağlantıları vardı. Kendi türlerinin izlerini radarın altında tutmak onların işiydi, böylece asla açığa çıkmayacaklardı.

Erik ilk başlarda, işlediği her cinayetin gizliliklerini korumak için olduğuna, kurbanlarının bir şekilde yaşam tarzlarını tehdit ettiğine onları ikna etti ve böylece bağlantıları izlerini örttü. Ama sonuçta, çalınan bu yaşam yıllarını kendi yaşamını uzatmak için kullanıyordu ... böylece sadece dünya tarafından değil, kendi annesi tarafından da bir iğrençlik olarak görüldüğünden beri aradığı şeyi deneyimleyecek kadar uzun yaşayabilirdi: koşulsuz sevgi.

"Haklısın," diye cevap verdi Thorn sonunda, sempati kararlılığını sarsıyordu. "İnsanoğlundan korkmaya gerek yok. Ama *kendi* türümüzden? Bu tamamen başka bir suçluluk seviyesi, değil mi? Yeraltındaki ittifaklarımız böyle bir soruşturmanın yaratacağı zorlukları takdir etmeyecektir. Türümüzü gizli tutma yeminimize ters düşer. Kulübünüzün mümkün kıldığı anonim toplu beslenmeler için bir tehdit oluşturacaktır. Hayatlarını rahat ve konforlu hale getirebilmeniz için tüm paralarını akıttıkları kulüp. Büyük tasarımınızın diğer nedenini keşfetmelerini istemezsiniz. Onun için fazladan enerji emmenin bir yolunu bulmak zorundaydın." Thorn bakışlarını kriyojenik odaya çevirdi ve içindeki acıyla tekrar savaşılmaya başladı. Erik zaten bir oğlun koşulsuz sevgisine sahipken neden onun için her şeyi tehlikeye atınsındı ki? "Yatırımcılarımız kendilerini tehdit altında hissederlerse, fişi çekecekler ve en büyük acıyı o çekecek."

Erik elini cebine sokup Punjab kementini çıkardı. Thorn belli belirsiz bir rahatlama sesi çıkardı.

"Açık olalım." Erik tıslayan bir fısıltının üzerinde zar zor konuştu. "O zaten acı çekiyor. Bunca yıldır ona bakıp nasıl aksini düşünebildin? Ve mesele Rune'un arkadaşlarını uzaklaştırmış olman değil. *Onu sen götürdün*. Dün gece onun son çöküşü olacak şekilde ayarlanmıştı, böylece kaçmak için çaresiz kalacaktı.

Vicdan azabından. Müziğin kendisine karşı duyduğu korkuyu bir şekilde aştığı için onu kandırıp itaat ettirmek için tek şansımız bu." Bakışlarını botlarına çeviren Thorn'a suçlayıcı bir bakış fırlattı ve aurasının onu ele vermemesi için duygusal tepkilerini köreltti. "Ama hâlâ onun kontrolsüz iştahı elimizde. Bu bizim kozumuz. Bana en azından beslenmesine izin verdiğini söyle. Ve şunu unutma: Vereceğin cevap bu gece hayvanlarının kaderinden daha fazlasını belirleyecek, *oğlum*."

Thorn durakladı, eldivenlerini yerine oturttu ve koyu renkli derideki kırıklıkları düzeltmeye çalıştı. "Arkadaşlarından biriyle beslenmesine izin verdim." Rune'un arkasına böylesine acımasızca saldırışını her hatırlayışında içinde düello duyguları güreşiyordu: bir yanı etkilenmiş, diğer yanı kederliydi. "Sarışın çocuk. Arkadaşlarıyla ilişkisini bozmaya yetecek kadar. Ama onu öldüremeden önce durdurdum. Hapishanede bize bir faydası dokunmazdı."

"Haklısın." Erik ayağa kalktı, eli hâlâ cebindeydi ve ayaklarını cam odaya doğru sürükledi. Ange kanat çırparak yanında durdu. Yere yığılmış bedenini metal tezgâha yasladı ve muşambanın bir köşesini kaldırarak içeriye bakabildi. "Beni üzen şey, ben rehberlik ve rahatlık sağlayamadan onu kaçırmış olman. Cadılar Bayramı arifesinde kurban olmak için yalvarsın diye kafasının içine giremeden. Son birkaç haftadır gün ışığına çıkmaya başlayan kötü seçimler yaptın ve bu beni memnun etmiyor. Yine de son bir kez daha sana şans vereceğim. Yıllar boyunca bana çok iyi hizmet ettin. Başka hiç kimse yapamazken onu buraya kadar getirdin."

Thorn gözlerini kıstı. Alaycı övgünün altında tam olarak kavrayamadığı sivri bir mesaj vardı. Ama zorlamaya cesaret edemedi. Erik'in içinde bulunduğu ruh haliyle bu gece asla dışarı çıkamama riskini göze alabilirdi.

"Git hastalarını serbest bırak," dedi babası. "Bunu son kez yapacağın için çok heyecanlı olmalısın."

Her kası gergin ve tetikte olan Thorn kapüşonunu kaldırdı ve kafesleri aldı. Çıkış yoluna giden tünele doğru ilerlemeye başladı.

"Thorn ..."

İzleri üzerinde durdu ama arkasını dönmedi.

"Gerekçemi hatırlıyor musun?" Erik yem attı, sesi lirik, hipnotik bir tehditti. "Gençken, güzel ve vahşi bir yaratığı kendi amaçların için uzun süre kafeste tutmaman konusunda ısrar ettiğim zamanı?"

Thorn başını eğdi, pasif porsuklamadan bıkmıştı. "Hayvanın ya bakıcısı olmadan dünyada işlev görme yeteneğini kaybedeceğini ya da vahşileşip onu besleyen ve ona bakan kişiye saldıracağını ve uyutulması gerektiğini söylediniz."

Erik'in bunu takip eden duraksaması bitmek bilmez gibiydi, sessizliği plazmanın çıtırtısından daha yüksekti. "Evet, benim sevgili vahşi çocuğum," dedi sonunda. "Geriye dönüp baktığımda fark ettim ki

Seni çok uzun yıllar boyunca karanlığa hapsettim. Şimdi bunun sonuçlarıyla yüzleşiyoruz ve ben ikimizin de başına geleceklerden korkuyorum."

Yaklaşan kıyametin dalgası Thorn'un kollarındaki tüyleri diken diken etti. Gözlerinin arkasındaki yanmayı bastırmak için gözlerini kısarak tünele girdi. Duvarlar boyunca boyanmış fosforlu yönergeleri takip etti. Yapay kalp atışının vızıltısı ve patlaması, botlarının tabanı çakıl taşlarını sıyrarak özgürlüğüne giden yolda - ne kadar zayıf olursa olsun - kaybolana kadar ayak sesleri yavaşlamadı.

YILDIZLARA TIRMANMAK

"Bir şair, bir yıldıza merdiven dayayan ve keman çalarken ona tırmanan bir adamdır."

Edmond de Goncourt

Altımdaki platform çok küçük, çok dar görünüyor. Yükseklik korkusu olan biri değilim ama önümdeki kilitli kapıdan ve arkamdaki dik, dolambaçlı merdivenden başka dönecek yerim olmadığı için kendime her zamankinden daha az güveniyorum.

Diable ayaklarımın dibinde miyavlıyor; huysuz, azarlayıcı bir ses.

"Deniyorum." El feneri uygulamasının kapıdaki anahtar deliğini aydınlatabilmesi için telefonumu hokkabazlık yaparken çantamın askısı omzumda tehlikeli bir şekilde dengeleniyor. Anahtarı yerine yerleştiriyorum. Çanta aşağı kayıyor, ağırlığı bileğime düşüyor ve zinciri gergin parmaklarımdan çekiyor. Anahtar, kedi dostumun yanındaki taş basamağa takırdıyor. Tiksintiyle tıslıyor.

"Öyle mi? En azından benim karşıt parmaklarım var," diye homurdandım. "Bir şeylerin kilidini açtığını görmek isterim." Etkilenmemiş yeşil bakışları bana göz kırpmıyor, ben kolyeyi bulmaya çalışırken telefonumun ışığını yansıtıyor. "Ah, unutmuşum. Sen bir hayaletsin. Öbür tarafta cisimleneceksin, değil mi?" Sarkan zincirle ona takılıyorum.

Diable, ulaşamayacağı bir yere gelene kadar anahtara vuruyor. Sonra esniyor, geriniyor ve dakikalar önce dolandığımız uzun, karanlık merdivenden aşağıya iniyor, şingırtıları yavaşça kayboluyor.

"Tipik bir erkek kedi," diyorum ışığımın ulaşamadığı bir virajı dönerken. "Pislikte bir pençesi olduğu için mutlu, ama temizlik zamanı geldiğinde her zaman kuyruğunu çeviriyor."

Kendi kendime yüksek sesle konuşmak sinirlerimi kontrol altında tutmanın tek yolu. Verimli de olsa berbat bir gün geçirdim: Tüm arkadaşlarımı kendime düşman ettim, Kat'in operadan ayrılmasına neden oldum ve bir çırpıda diva rolünü kazandım.

Seçmelerden sonra Sunny benimle bir iki kez konuşmaya çalıştı ama ben onu susturdum. Bunu neden yaptığımı kimseye söyleyemem. Gerçeği itiraf edersem Jax kalpsiz bir fırsatçı olduğumu unuttur ve öpüşmemizi yeniden sorgulamaya başlar. Ve Audrey asla bir tuzağa düşmez; açılış gecesinde sahneye çıkamayacak kadar korkmuş numarası yapmayı planladığımı bilirse yedek oyunculuk görevini yerine getirmez. Bu rol en başından beri ona aitti.

o atışını yapar.

Diğer öğrenciler yarın akşamki Cadılar Bayramı maskeli balosu için fuayeyi, merdivenleri ve üçüncü kattaki balo salonunu süslerken ben günün büyük bir bölümünde yatahanemde saklandım. Kapımın dışında kahkahalar yankılanırken dört arkadaşım da etrafta dolaşıyordu. Onları duymak, onlarla birlikte olmak istemek, düşündüğümünden daha fazla acı verdi. Onlardan uzak durursam daha güvende olacaklarını biliyorum. Ama neden bu kadar harika olmak zorundaydılar? Ve neden kalbime girmelerine izin verdim?

Akşam yemeği de diğer çocuklardan olabildiğince uzakta, son zamanlarda ilk kez sessiz kalan teyzemle birlikte yemek yemek kadar dayanılmazdı. Her lokmada tabağımdaki somon, badem ve patlıcan salatasından başka bir şey arzuluyordum. Bir yandan da annemin ya da Trig ve Janine'in orada olmasını diliyordum. Ama artık beni tanırlar mıydı ki?

Belki de annem zaten biliyordur. Her zaman babamın kızı olduğumu söylerdi. Bana harika bir şey olmamı söylerken aklında bu mu vardı? *Daha iyi bir şey?*

Neredeyse bugün onu aramayı düşünüyordum ama fikrimi değiştirdim. Babası ve büyükannesinin auralardan bahsetmesi ve batıl inançlarla yetiştirilmesi konusunda ne kadar şüpheci olsa da, bunların vampir mitolojisinde ne kadar derin kökleri olduğunu bilmesine imkân yoktu. Bilmemesi daha iyi. Gerçeği bilseydi, babama yaptıklarım için benden en az büyükanne kadar nefret ederdi.

Gözlerimin kenarları yanıyor. İnsanların enerjisini ne kadar kolay tükettiğimi gördükten sonra, onun hastalanmasından benim sorumlu olduğuma daha da ikna oldum.

Bununla nasıl yaşayabilirim ki?

Kazağımın koluyla kirpiklerimi silerken, boş merdiven boşluğuna son bir kez bakıyorum ve Diable'ın hâlâ orada olmasını diliyorum.

Işıklar söndükten birkaç dakika sonra Diable peşimdeyken odamdan sıvıştım. Telefonumu kapalı tuttum ve karanlık fuayede dolaşırken bir balkabağına takıldım ve Sunny'nin Kızıl Ölüm hayalet maketini yere düşürdüm. Dekorun yerini değiştirip kimsenin beni duymadığından emin olur olmaz, çatı anahtarını Diable'a doğru indirdim ve metali koklamasına izin verdim. Bıyıklarını kıpırdatarak aynanın kenarına gitti ve gürültülü bir tıkırtı sessizliği bozup yansıtıcı düzlem açılana kadar bir köşeyi eşeledi.

Bizi içeri kapatarak gizli tünelden geçerken onu takip ettim. Merdivenleri tırmanırken bir düzine farklı gizli kapı panelinin yanından geçtik. Telefonum tekrar yandığında, çift yönlü aynaların diğer tarafından her kattaki odaları seçebiliyordum ve sonunda Etalon'un günlük programımı nasıl takip ettiğini anladım. İkinci uçta Bouchard'ın atölyesini, Madam Fabre'in dikiş odasını ve Profesör Tomlin'in fen laboratuvarını tanıdım. Hava fazla ayrıntı göremeyecek kadar karanlıktı ama maskeli balo kostümü hâlâ Cuma günü gördüğüm yerde, dolabının kapağında asılıydı - siyah gaz maskesi

Çakal kafası şeklinde bir deri ve ona uygun bir ceket. Kostümü bile diğerlerininkinden daha havalıydı.

Diable ve ben üst katlardaki yanmış depolardan birkaçının önünden geçtik ve cam bariyere rağmen yanmış dekorların ve yanmış kostümlerin görüntüsü çok yakın, çok gerçek geldi. İkinci sınıftaki o ateşli Sevgililer Günü partisini ve büyükannemin intikamını anımsattı. Köşelere sıkışmış, tabanlarından teller çıkan küçük variller vardı. Onlara takılmamak için bilinçli bir çaba sarf etmek zorunda kaldım, kendime daha sonra keşfetmek için odalara girmenin bir yolunu bulacağıma dair güvence verdim. Etalon'la görüşmem kaçırılmayacak kadar önemliydi.

O tırmanışı yapmak on dakika sürdü. Şimdi kapının diğer tarafındaki Etalon'u hissedebiliyorum. Duyguları ahşabın içinden yayılıyor ve taşmakla tehdit ediyor: endişe, öfke, çekim ve korku. Buharlı cızırtılarını tadabiliyorum ve her birini paylaşıyorum. Eğer içeri girersem, ikimiz de zarar görmeyeceğiz ya da bir daha eskisi gibi olamayacağız. Ama bana açıklama borçlu ve bunu ödemesinin zamanı geldi.

Anahtarı deliğe sokup kilidi açmak için tıklıyorum. Nemli taş, yeşillik ve gül kokusuyla serinleyen bir gece havası üzerime doğru süzülüyor.

Dışarı çıkıyorum, kapıyı kapatıyorum ve kot pantolonumun yırtığından görünen dizimdeki yarayı örtmek için incik boy kazağımın düğmelerini ilikliyorum. Saçlarım asi dalgalar halinde dalgalanıyor ve en azından örgü şapkamı takmayı unuttuğum için kendime kızıyorum. Saç tellerimi ensemden, bu rüzgârda asla tutmayacak gevşek bir topuzla düğümlüyorum.

Beyaz iğne uçları tepedeki siyah gökyüzünü noktıyor ve karanlık gölgeleri, yıldız ışığından yapılmış ağlar gibi berrak örtülerle kaplıyor. Loşlukta, Etalon'a özgü Ateş ve Buz gülleri dev saksılardan dökülerek uzun alanın her köşesini süslüyor. Sarmaşıklar ve çiçekleri, çatının çevresini bir korkuluk gibi saran beş ayak yüksekliğindeki taş duvar boyunca dolanıyor.

Sonunda kaynağının nereden geldiğini biliyorum.

Görünürde yok ama eldivenlerini eşikten birkaç adım öteye atmış. Bir tanesini kaldırıyorum ve haftalar önce nasıl giydiğimi hatırlayarak siyah deriyle yanağımı şekillendiriyorum. Tiyatrodaki ilk büyülü dansımız sırasında onu nasıl geri aldığını. Onu diğer eldivenin üzerine yerleştirerek çevreyi incelemeye devam ediyorum.

Burayı çorak bir çatıdan ay ışığının aydınlattığı bir avluya dönüştürmek yıllar almış olmalı. Ne kadar zamandır bu opera binasında yaşıyor, koridorlarda dolaşıyor ve aynaların içinden geçiyordu?

Şapelin, mezarlığın ve ormanın aşağıdaki manzarayı gri tonlamalı izler gibi işaretlediği koruma duvarının üstünden bakıyorum - karanlık ve sınırsız.

İlerlerken taşlı yüzey botlarımın tabanlarının altında düzleşiyor, bana çelme takacak ahşap kirişler ya da kiremitler yok. Minyatür yeşilimsi inci taneleri, uzakta bir kule gibi yükselen oditoryumun kubbesi boyunca parıldıyor.

uzun çatının sonunda.

Bu uçta, beni gölgede bırakan on beş metrelik Apollo ve Pegasus heykeli, aynı ışıldayan iplerle aydınlatılmış halde nöbet tutuyor. Yeşilimsi ışıklar, aygırın dev kanadının altındaki taş bankın arkasını çizecek şekilde aşağıya doğru iniyor. Noel süsleri gibidirler, ancak daha yumuşak ve doğaldırlar, elektrik prizleri veya kabloları olmadan her şeyi puslu bir ışıltıyla yaldızlarlar.

Bankta duruyorum ve bir tutamı okşamak için çantamı koltuğun üzerine koyuyorum. Minik küreler parmaklarımın altında sıcak ve kaygan bir his uyandırıyor. Dokunduğumda parlıyorlar ve ışıkları içimde canlandırıcı bir nabız gibi atıyor. Onların parıltısı bir aura. Onlar organik canlılar.

"Yumurtalar belki ... ya da solucanlar?" Yüksek sesle tahmin ediyorum.

Etalon'un boğuk ama yakın cevabı "Ateşböceği larvaları," diye geliyor. Sesinin geldiği yöne doğru dönüyorum.

"Yukarıya," diye seslenerek bakışlarımı gökyüzüne doğru yönlendiriyor. Bankın üzerinde, Profesör Tomlin'in laboratuvarında çözücülerini saklamak için kullandığı kutulardan birine benzeyen boş bir kutu, bir ucundan bağlanmış kırmızı bir kurdeleye asılı duruyor. İp atın kalkık ön ayağı boyunca uzanıyor ve Apollo'nun diğer tarafında kayboluyor. "Al onu." Etalon'un talimatı kurdeleden teneke silindirin içine doğru ilerliyor gibi görünüyor. Sesini fırlatıyor - pratik bir vantrilok.

Aldatmacalarına duyduğum öfkeye rağmen, kutuyu aşağı indirirken ağzımda bir gülümseme belirliyor. Apollo'nun arkasında, gözden uzak bir yere yerleştirdiği kurdeleye bağlı bir tane daha olmalı. Birinci sınıfa başlamadan önce annemle babamın bir zamanlar hastanede benimle konuşmak için kullandıkları ev yapımı oyuncak telefonun bir kopyası. Kurdeleyi heykelin o kadar yüksek bir noktasından geçirmek için bir merdivene tırmanmış olmalı.

En güvendiğim iki insanla sırlarımı paylaşmanın rahatlığını yeniden yaratmak için onca zahmete girdiğini düşünmek beni silahsızlandırıyor. Ona verdiğim masal kitabını ve bugün bitirdiğim ve banktaki çantamda duran ayak çoraplarını düşünüyorum ve sonunda birbirimizin en güvenli ve değerli anlarımızı korumasına yardımcı olmak için neden bu kadar kararlı olduğumuzu anlıyorum. İkimiz de kaygısız çocuklukları kaçırdık ve sevdiğimiz ebeveynlerimizi kaybettik.

Kutunun açık ucunu kulağıma dayayıp bekliyorum. Etalon'un samimi hareketi beni savunmasız ve sözsüz bıraktı.

"Renata rolünü kazandın." Gözlem şakağımı ısıtıyor - sanki nefesi şerit ve metal arasında dolaşıyormuş gibi - zihnimizde dans ettiğimiz zamanlardaki gibi büyülü bir duyuusal deneyim.

Kutuyu ağzıma götürüyorum. "Evet. Ama ..." Metal silindiri kulağıma götürüyorum, ben söylemeden nasıl hissettiğimi bilip bilmediğini test ediyorum.

"Zaferiniz sizi neden üzdü?"

Başardım. Pegasus'un o pırıltılı tülle örtülü formuna kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Larva ateşböcekleri, uydurma güvenlik ağı için minnettar, ama aynı zamanda nihayet Etalon'un yüzüne aramızda daha fazla kılık olmadan bakmak istiyor - paylaştığımız bu derin bağlantıyı açıklamasını istiyor. "Asla kazanmak zorunda olmadığım bir yeteneği, bunun için çok çalışmış başka birinden rol çalmak için kullandım."

"Madem bu hediyeden bu kadar nefret ediyorsun, neden kullandın?"

Sanki dünyanın en doğal iletişim biçimiymiş gibi, hiç düşünmeden kutuyu ileri geri hareket ettiriyorum. "Nefret etmiyorum." *Artık değil, senin sayende.* "Sadece bunu hak ettiğimi düşünmüyorum. Ama arkadaşlarımdan bana kızgın olmalarını ve hala birbirlerine sahip olmalarını, nasıl bir canavar olduğumu bilmelerine tercih ederim."

Telefona doğru iç geçiriyor ve kulağımı kaplayan birkaç tutam saç telini dalgalandırıyor. "Kimin kudurmuş canavarlarını güçlü adamlar öldürecek, boş bir günün zavallı şarkıcısını değil."

"Ben içimi döküyorum, sen ise saçma sapan şiirler okuyorsun."

"Ezik mi?" Derme çatma telefon hattımızdan kaba bir kıkırdama yükseliyor. Onu sadece annesiyle olan çocukluk anılarında gülerken duymuştum. Şimdi büyüdüğüne göre, bu derin, kırık bir ses ve daha da etkileyici. "Büyük Sir William Morris mezarında ters dönerdi." Etalon'un ses tonu kuşkulu bir şekilde alay eder gibi. "Demek istediğim, sen açgözlü, düşüncesiz bir canavar değilsin. Sen hayatta kalmak için enerjiyle beslenen, şarkı söyleme yeteneği olan bir kızsın."

Bu sefer gülüyorum ama içi boş. "Yetenek mi? Aynı fikirde değilim. İkimiz de dün gece enerji bulmak için arkadaşımıza ne yaptığımızı biliyoruz. Bu beni bir canavar yapar."

"Bugün hiç acıktınız mı?"

Yemek saatinde bile önümde lezzetli bir salata varken, auralarını görmeden ve bu duyguların tadının nasıl olabileceğini merak etmeden öğrencilere veya öğretmenlere nasıl bakmadığımı düşünüyorum. "Evet." Sesim kutunun içinde yankılanıyor.

"Ve herhangi birine saldırıp yaşam gücünü emdin mi?" "Şey..."

hayır. Ama bunu yapmamak için bilinçli bir seçim yapmak zorundaydım."

"Canavarlar vahşi içgüdülerle hareket eder. Bilinçli bir seçim değil. Türümüzün fiziksel dünyayla benzersiz bir ilişki kurma biçimi vardır. Etrafımızdaki yaşam güçlerini tüketir, aktarır ve manipüle ederiz."

Bunu söylerken ateşböceği larvaları parlıyor, sanki onları bir enerji dalgasıyla güçlendiriyormuş gibi, toprağın titreşen besinlerini bahçedeki ölmekte olan güllere nasıl kanallandırdığını anımsatıyor.

"Yani... bir şeyleri hayata geri döndürebilir miyiz?" diye soruyorum. Bu olasılık göğsüme saplanmış bir bıçak gibi. Bunu yedi yaşındayken, tabutunun kapağı kapanmadan önce babama veda ederken neden bilemedim?

"Ne yazık ki hayır. Eğer bir şey uykudaysa, onu canlı tutabiliriz."

enerji transferi. Ama ölümün geri dönüşü yoktur. Bu yüzden beslenirken çok dikkatli olmalıyız."

Bilgiyi sindirirken soğuk metal parmaklarımı uyuşturuyor. "Dikkatli ol, nasıl? Jax'e ne yaptığımı gördün ... ve evde başka bir adam daha var-" Ayrıntıları vermekten utanarak orada duruyorum.

"Küçükken, bedenlerimiz dünyanın sağladığından daha fazla enerjiye ihtiyaç duymaz. Güneş ışığı, bitkiler ve çiçekler, hayvanlar. Hepsi sadece etraflarında bulunarak bize besin sağlar. Ancak daha fazlasına ihtiyaç duyduğumuz bir noktaya geliriz - bir uyanışa. İnsan duyguları en güçlü enerji biçimlerini barındırır. İlk çocukla birlikte arzuladığınız şey buydu. Ve o tattan beri açlık çekiyordunuz, bu da enerji dengesizliğine neden oluyordu. Şimdi kulüpte bunu ele aldınız. Önemli beslenmeler arasında takviye yaparak iştahınızı azaltmayı öğreneceksiniz. Genellikle, bir bitki ya da hayvanın yaşam gücünden sadece bir örnek almak sizi idare etmeye yeter. Ve nasıl dikkatli besleneceğinizi öğreneceksiniz. Kimseye ya da hiçbir şeye zarar vermek zorunda değilsiniz. Ve bildiğiniz dünyanın sonu olmak zorunda da değil. Birçoğumuz normal insanlar arasında yaşıyoruz ve asla keşfedilmiyoruz."

Soğuk metali ağızıma götürüyorum. "Saklanmıyorsun. Aynalı geçitlerin içinde, maskelerin ardında saklanıyorsunuz."

"Bu *benim* bilinçli seçimim." Cevabı metalin içinden kulağıma çarpıyor.

"Öyle mi? Seninle her birlikte olduğumda yalnızlık hissediyorum, daha fazlasını arzuluyorum." Dudaklarımı büzüyorum, nefesim teneke kutunun içinde ılık ve sıcak. "Tahminimce, eğer bilinçli bir seçim şansın olsaydı, hiç saklanmazdın."

Sanki Etalon sözlerimi düşünüyormuş gibi bir duraksama oluyor. "Söyle bana, eğer tüm bunlar senden alınabilseydi, bunu ister miydin?"

Belli ki o da bu seçeneği sunarken en az benim kadar mutsuz ve umutsuz hissediyor, bunun imkânsız olduğunu biliyor. "Müzik mi, açlık mı?"

"İkisi de. İkisi de."

"Madem rol yapıyoruz, evet. Eğer geri dönüp seçim yapabilseydim, her şey farklı olurdu. O zaman kendimi öldürmezdim-" Pişmanlık ciğerlerimdeki havayı çalıyor ve itirafımı kısa kesiyor.

Kutuyu tekrar yerine koyarak, kirpiklerimde biriken gözyaşlarımla yanıtını dinlemeye çalışıyorum. Çocukluğumu gördü. Ne yaptığımı biliyor. *Lütfen, lütfen. Sen benim son umudumsun. Bana yanıldığımı söyle. Başka bir açıklaması olduğunu söyle.* Uzun zamandır içimde tuttuğum acı, aramızdaki sessizlik arttıkça göğüs kafesimin arkasında genişliyor.

Soğuk metal hâlâ kulağımdayken taş bankın üzerine oturuyorum, bacaklarım beni tutamayacak kadar titriyor. Gecenin serin rüzgârı etrafımda esiyor ve topuzumu gevşetiyor. Saç telleri kaşıntılı yumaklar halinde gözyaşı döktüğüm yanaklarıma yapıştığında bile kendimi çıkarmaya çalışmıyorum. Saklı kalmak istiyorum

Sonsuza dek.

Telefonun şeridi atın bacağında gevşiyor ve diğer metal kutu heykelin kenarına çarpıyor. Etalon kendi payını düşürdü. İşte o zaman gerçekten bir canavar olduğumu anlıyorum, çünkü kendi türümden biri günahlarımla bile yüzleşemiyor.

"Tatlı Rune, ağlama." Sesi uzanıyor - artık şerit boyunca bir titreşim değil, önümde.

Kutuyu bırakıyorum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum.

Üzerimde beliriyor. Beyaz yarı maskesi etrafımızdaki yeşilimsi ışıltıyı yansıtıyor ve ona hayalet gibi bir hava veriyor. Bana bir gül uzatıyor. Alıyorum - diken batmamasına dikkat ederek- ve iki tonlu yapraklarını içime çekerek tatlılığını içime çekiyorum.

"Bir ebeveynin ölümünden kendini sorumlu tutmaktan daha şiddetli bir ıstırap yoktur." Pelerininin içinde, hatırladığımdan daha uzun ve daha geniş görünüyor, Apollo'nun taştan bir ikizi gibi arkasında nöbet tutmasıyla neredeyse tanrısal. Yine de gözlerinde güçlü formuyla çelişen bir yumuşaklık var. "Annemin cinayetiyle barışmam yıllarımı aldı."

Annesinin her gece karanlık bir arabaya bindirilip kendisine bakabilmesi için bedenini satmaya götürülüşünü izleyen küçük çocuğu hatırladım. Ve sonra, verandadaki o küçük çocuk, sonunda onu hayatını değiştirmeye ikna ettikten sonra annesinin asla geri dönmeyeceğini anladığı anı.

Göğsümdeki ağrıyan boşluk empatiyle doluyor. "Ama sen sorumlu değildin." Gülün yapraklarını parmağıma doluyorum. "Başkasının yaptığı bir şey için kendini suçluyordun."

"Sen de öylesin." Güvencesi boğazından derin, zımparalanmış kadife gibi akıyor - çocuk imajını ortadan kaldırıp yerine erkeği bırakan şefkatli bir erkeklik. "Babanı sen öldürmedin ve bunu kanıtlayabilirim."

Kapüşonlu pelerininin içinden, bir keman kutusu tutan diğer elini çıkarır.

Babamın Strad'ı. Gülü bırakıyorum, enstrümanı tekrar görmek için sabırsızlanıyorum ama tellere işlenmiş her acı hatıradan korkuyorum.

"O öldüğünde sen daha çocuktun." Etalon çantayı bankın üzerine, benimle çantamın arasına bırakıyor. Hem onun yakınlığı hem de babamın sevgili kemanına tekrar bu kadar yakın olmak sinirlerimi geriyor. Etalon mandalı açmaya çalışırken ellerini inceliyorum; usta bir müzisyenin uzun, becerikli parmak uçlarına sahip güçlü ellerini. Zamanda yolculuk yapıyorum, babamın bu çantayı açtığı, benimle birlikte bir performansla hazırlandığı sayısız ana gidiyorum. Etalon diz çökerken pelerini botlarımın uçlarını süpürüyor. "Yedi yaşındayken henüz uyanışını gerçekleştirmemiştin. Sen memleketindeki çocuğa saldırana kadar bu gerçekleşmedi. Yani babanı öldürmüş olman imkânsız. Yine de bu Strad'ın bir rol oynadığını düşünmeye başlıyorum. Enstrüman çalmak onun çöküşü olmuş olabilir."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Nasıl?"

"Henüz bir cevabım yok. Sadece bir şüphe ve üç bulmaca parçası var."

Pelerinini başından ve omuzlarından sıyrarak krem rengi termal bir fanılayı ortaya çıkarıyor; V yakası göğüs kaslarının arasındaki ince bir kıl çizgisini gösterecek kadar aşağıya iniyor. Tüvit pantolon bacaklarını iyi giyilmiş kot pantolonlar gibi şekillendiriyor ve gömleğini sıkı vücuduna tam oturan bir çift kahverengi askıya bağlıyor. Artık zamanı geçmiş bir bahçıvan ya da saykodelik bir rave kulübünün çalışanı gibi görünmüyor. Nazik ve felsefi görünüyor: bir müzisyen, bir şair ve romantik bir hayalperest.

Pelerini ayaklarımın dibine sermek için eğiliyor. Kalın, koyu bukleler alnında dalgalanıyor ve rüzgârda ensesinde tozlanıyor, cesaretim olsaydı uzanıp dokunabileceğim kadar yakın. Şampuanının kokusunu alıyorum; odunsu, yatıştırıcı ve baharatlı bir şey, tıpkı evde içmeyi sevdiğim zencefil kökü çayı gibi.

Tavandaki kumaşı düzelttikten sonra, elini kemanın kılıfına dayayarak oturuyor. Yumuşak ışıktaki yüzünün kusursuz tarafı cezbedici: yarım kare çene, yarım dolgun dudaklar. Kapağı çevirip açıyor ve gözlerim doluyor, kadife astarın içine yerleştirilmiş enstrümanı görünce boğuluyorum. Parlak yüzeyin hiçbir yerinde ne bir çizik ne de bir çatlak var.

"Teşekkür ederim." Başımı kaldırmadan ıslak yanaklarımı ovuşturuyorum. "Bu kadar iyi baktığın için."

Cevap vermiyor ama minnettarlığımdan onur duyduğunu hissedebiliyorum.

Zengin, siyah ahşaba dokunuyorum. Kutusundan çıkarıp kucakladığımda, ahşabın kokusu bir senfoni gibi içime doluyor ve o anda babamın müziğini kendime sarılmış halde tutuyorum. Başparmağımla izini sürdüğümde, alt banda kazınmış O.G. tanıdık bir rahatlık sunuyor.

Etalon daha alçak bir yere çömeliyor, böylece maskenin ardındaki çalışan, karanlık bakışlarıyla tanışmak zorunda kalıyorum. "Bu baş harfleri biliyor musun?"

Babamın şarkıları zihnimde uçuşurken başımı sallıyorum. "Octavius Germain. On sekizinci yüzyıldaki atalarımızdan biri. Ailemizde kalması için onu işaretledi."

Etalon'un yüzünün sol tarafında düşünceli bir ifade belirliyor. "Yine de *Opera Hayaleti* anlamına geldiğini biliyorum. Birisi ikimizden birine ya da her ikisine de yalan söylüyor."

Şapelde bana fiber optik elbiseyi verirken yazdığı nottaki imzayı hatırladım. O.G. diye imzalamıştı. Bu yüzden baş harfler çok tanıdık gelmişti. "Anlamıyorum."

"Ben de ... ama bir hipotezim var." Çantanın kadife astarının içindeki gizli bir panelden iki nesne çıkarıyor. Biri bir resim, diğeri ise sararmış bir kağıt parçası.

Önce bana resmi uzattı. Çekmek için kemani kucağıma yerleştiriyorum. Görüntü soluk ve grenli, ancak trajik bir genç çocuğu seçebilecek kadar net,

Başında bir çuvala ayakta duruyor; gözleri ve ağzı için kahverengi, dokuma malzemeye oyulmuş delikler var. Kollarında babamın Stradivarius'unu taşıyor. Boynunun ucundaki türünün tek örneği parşömenle onu karıştırmak mümkün değil. "Bu sen misin?"

"Hayır. Yakından bak." Etalon fotoğrafı işaret ediyor. "Bu bir daguerreotype. Fotoğrafçılığın en eski şekli. 1840 tarihli. Ben doğmadan yüzlerce yıl önce. Kemanın üzerine henüz baş harfler kazınmamıştı, bu da atanızın bunu yaptığını gösteriyor. Aslında, Opera Hayaleti'nin ortaya çıkmasına daha yirmi yıl vardı. Bu resimdeki çocuk, kafasındaki çantayı bir maske ve opera peleriniyle değiştirdiğinde, bir gün bu kişiliği tasavvur edecekti."

Ağzım kurudu. "Hayalet'in çocukluğu bu mu?" Etalon başını sallıyor.

"Tamam. Peki, bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum. "Bunca yıl yaşamış olması? Yani, onun da bizim gibi olduğunu anlıyorum. Onu herkesten gelen dehşeti yönlendirirken gördüm. Ama

. . bir noktaya ulaşıyor ve asla yaşlanmıyor muyuz?"

"Yaşlanma sürecini durdurma, içimizde yaşam enerjisi fazlası depolama yeteneğine sahibiz, ancak bunu sadece avımızın kalan yıllarının tamamını hortumlayarak yapabiliriz."

"Onları öldürerek," diyorum, neredeyse boğulacak gibi oluyorum. Başını onaylarcasına eğiyor.

Fantom'un bu kadar uzun yıllar yaşamak için kaç kişiyi öldürmüş olabileceğini düşündükçe midem bulanıyor. Sonra Ben ve Jax ile bunu yapmaya ne kadar yaklaştığımı fark ettiğimde mide bulantısı tüm gücüyle vuruyor. Babamla ilgili düşünceler çok geride kalmadı. Onun kalan yıllarını ben mi aldım? Bu ihtimali düşünmek bile görüşümü bulanıklaştırıyor. Ama Etalon benim suçlu olmadığımı söyledi. "Bunun babamın ölümüyle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Ona geliyorum." Sonra rulo halindeki kâğıdı açtı. Babamın kemanını çalan eski takım elbiseli bir adamın elle çizilmiş, eskimiş bir taslağı; babamın deforme olmuş, iğrenç yüzü saf bir coşkuyla gevşemiş. 1864 tarihli ve sanatçı Christine tarafından imzalanmış.

"Christine mi?" Gözlerim Etalon'unkilerle buluşarak soruyorum.

"Christina Nilsson yazışmalarında ve sanat eserlerinde adını genellikle *Christine* olarak imzalardı. Onun amatör bir sanatçı olduğunu pek kimse bilmezdi ama Hayalet bilirdi. Christina'nın her türlü yaratıcı yönünü geliştirdi. Onun öğretmeni, müzik meleği, ilham perisiydi. Ne yazık ki genç ve olgunlaşmamış olmasına rağmen tutkulu bir duygusal ilişki yaşadılar. Çoğu insanın düşündüğünün aksine, aralarında sadece on iki yaş fark vardı, yirmi ya da otuz değil. Ama yine de, ilk karşılaşmalarında, onun ihtiyaç duyduğu özveri, ruhunun derinliklerindeki sevgiye henüz hazır değildi. Onun gizemine ve dehasına aşık olmaktan biraz daha fazlasıydı." Etalon'un aurası bir an için hüzünleniyor, sonra sanki kendini yakalamış gibi sert bir kararlılığa geri dönüyor. "Her nasılsa, ailen

Hayalet'in kemanıyla sonuçlandı. Bu takas, sevdiği kadını enstrümanın sesiyle birlikte şarkı söylemesi için eğittikten bir süre sonra gerçekleşmiş olmalı, çünkü baş harfleri o zaman kazımıştı."

Ağzım açık kaldı.

"Sanırım bu keman Hayalet'ten alındığında üzerinde bir tür ceza vardı," diye devam ediyor. "Bir çingene laneti. Adına ne dersiniz deyin. Babanın hayatını tükettiğine inanıyorum. Nasıl olduğundan emin değilim. Ama içgüdülerim bana bunların bağlantılı olduğunu söylüyor. Bence ailen cevapları biliyor. Muhtemelen teyzen bile. Onunla başlamalısın."

Zihnim karışıklık içinde dönüyor. "*Teyzem* mi? Onun tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Seni burada hiç istemedi. Üniformaların ve ölü karganın sorumlusu o. Okul kıyafetlerini sadece olaydan sonra ödünç aldım. Onları kesip sakladı ve bulunacaklarını umdu. Seni ve anneni korkutmaya kararlıydı, böylece seni eve geri götürecekti. Annen gittikten sonra şakalar durdu. Sanırım teyzen seni uzaklaştırma çabalarında başarısız olduğu için pes etti."

Soğuk havaya rağmen saç çizgimde ter boncukları oluşuyor. Resmi ve kemanı çantaya geri koyuyorum. "Neden beni burada istemesin ki?"

Çenesi sıkıca kenetleniyor. Tedirginlik, suçluluk ve sadakatin uyumsuz bir karışımı, kahverengi ve gri ile tozlanmış aura mavisini renklendiriyor. "Şimdilik söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Atalarının bu aleti nasıl aldığını ve Hayalet'e nasıl geri döndüğünü bulmalısın. O zaman ... o soruya nasıl cevap vereceğimi bileceğim."

Boğazım düğümleniyor. "Ama kemanı olan sensin. Bunca yıldır onu sen çalıyorsun. Hayalet değil."

Etalon pelerininin içinde yumruk yaptığı ellerine bakıyor, sadece maskesinin arkasına değil, kendi içine de çekiliyor. "Bunu bana bir hediye olarak verdi. Önce birinin ona iade etmesi gerekiyordu."

Büyükanne. Göğsümü tutuyorum. Kasvetli bir karanlık kalbimi gölgeliyor - Büyükanne Liliana'nın beni öldürmeye çalıştığı anılar şimdi teyzemin beni korkutma çabalarıyla iç içe geçmiş durumda. Ailemde annemden başka güvenebileceğim kimse yok mu?

Etalon dizlerinin üzerine kalkıyor ve parmaklarımı kazağımdaki ölümcül tutuşlarından kurtarıyor. Elimi iki elinin arasına alıp koruyor. "Her şey yoluna girecek," diye söz veriyor. "Teyzenle konuş. Onda sandığından daha fazlası var ve hepsi de kötü değil. Eğer sana zarar vermeyi planlasaydı, bunu çoktan yapmış olmaz mıydı?"

Mantığı sağlam, ama beni sakinleştiren aramızda akıp giden enerji. Sıcaklık ve ışık tenimde uğuldayarak beni daha güçlü kılıyor.

"Versailles'daki büyükannemi de ziyaret etmem gerekecek," diyorum, ama bu yapmak istediğim son şeydi ve tereddüt ettiğimi anladığımı biliyorum.

saklamak için. "Kemanı buraya, Paris'e postaladı." Etalon cevap vermeye başladı ama ben araya girdim. "Bir dakika. Enstrümanı çalmaya dokuz yaşında başlamış olmanız, hediye olarak almış olmanız, Phantom'un bu kişisel resimlerine sahip olmanız, onun kulübünde bir çalışandan daha fazlası olduğunuzu gösteriyor. Sen-"

"Ailesi."

İtiraf karşısında şaşkına dönmüş bir halde, çatıda onun yanında kıvrılmış duran taslağa bakıyorum. Hayalet'in ıssız yüzünün ardında bir yerlerde Etalon'un geçmişinin geri kalanı saklı; hiç göremediğim kısımları. İçimde yeni sorular uyanıyor ama sadece bir tanesi kaburgalarımı kavlıyor ve onları bir kafes gibi sarsıyor. Duyarsız olmamaya çalışarak kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Bu deformasyon doğuştan mı? Bu yüzden mi maske takıyorsun?"

Parmaklarımı sıkıyor. Aramızdan bir akım geçiyor; göğsümden kıvılcımlar saçıyor ve omurgam boyunca zıplıyor, iç gıcıklayıcı ve müzikal. Elimi yüzündeki örtüye götürüyor. "Maskenin ardındaki adam hakkındaki gerçeği öğrenmek istiyorsan, onu kendin ortaya çıkarmalısın."

Bu istekte tenimi karıncalandıran baştan çıkarıcı bir ton var, bana burada, çatıda, ayakta durduğunda üzerimde yükselen, mücadele ettiğim kadim içgüdülere nasıl hükmedeceğini bilen ve gölgelerde yaşayan, büyücülükle sınırlanan yeteneklerde ustalaşan bir karabasanla yalnız olduğumu hatırlatıyor.

Yine de korkmam gerekirken bile korkmuyorum.

Banktan kayıyorum ve pelerinin üzerinde onun yanına diz çöküyorum. Dizlerini indirip göz hizamıza gelecek şekilde oturuyor. Bakışları benimkileri tutuyor - beni hareketsiz kılan, gerçekleşmek üzere olan şeyin önemiyle sabitlenmiş yoğun bir optik bağlantı. Onu çevreleyen aura derinleşiyor -koyu kırmızı ve yakıcı, tutkulu ve şehvetli- ve kokusu duvarlardaki gülleri bastırıyor: misk ve feromonların baş döndürücü karışımı nabzımı hızlandırıyor.

Nefeslerimiz aramızdaki havada birbirine karışana kadar ona doğru yaklaşıyorum. İç yanağımı ısıtarak sol elimi maskenin kırılğan formunun etrafında kıvrıyorum. Başının etrafındaki bağları çözebilmem için eğildiğinde yüzünün göğsüme ne kadar yakın olduğunun farkında olarak midem sıkışıyor. Gergin bekleyiş her uzvuma yayılıyor, sağ parmaklarımı beceriksiz ve titrek bırakıyor. Saçları, Madam Fabre'in operadaki rahibe kıyafetleri için seçtiği kadifeden daha yumuşak bir şekilde avuçlarımın arasında geziniyor. İpleri maskenin önüne bırakıyorum, böylece o kafasını kaldırdığında maskeyi yerinde tutan sadece ben oluyorum.

Bunun için bir aydır bekliyordum ama şimdi tereddüt ediyorum. Benim için değil ama. Etalon'un avuç içleri her iki yanındaki pelerine yaslanıyor - itaatkâr bir poz - parmakları kumaşa gömülüyor, gözle görülür bir şekilde gergin. Onu güvende hissettiren her şeyi elinden alıyorum. Tüm gizliliklerimden sıyrılmak, kusurlarımın kurumaya bırakılması beni nasıl hissettirirdi?

"Korkuyor musun?" Yüzünün çıplak tarafını incelerken şefkatle dolup taşarak soruyorum.

"Öyle misin?" Soruyu geri savurarak bana gerçeği tokat gibi çarpıyor: Şu anda ben de en az onun kadar savunmasızım.

Hayalet'in dün geceki trajik yüzü gözümün önüne geliyor. Onun şekil bozukluğunu görmek beni korkutmadı, beklediğim gibi değil. Ona ve yaşadığı hayata acıdım ama korku ya da tiksinti duymadım. Etalon'la kendimi hazırlamak için haftalarım oldu. Maskesinin diğer tarafında ne olursa olsun, korku ya da acıma olmayacak. Müziğimiz ve anılarımızla birbirimize bağlıyız ve rüyalarımnda benim için çaldığı onca yıl için minnettarım. Nasıl görüldüğü umurumda değil. Sadece engellerin ortadan kalkmasını ve izolasyonun sona ermesini istiyorum, ikimiz için de.

Sonunda sorusuna "Hayır," diye cevap veriyorum ve ardından örtüyü çekiyorum. Boğazımda bir inilti düğümleniyor ve maskeyi düşürüyorum. Pelerinin dışında takırdıyor, kırılğan yüzeyi çatlıyor.

İkimiz de hasarı incelemek için durmuyoruz. Birbirimizi izlemekle meşgulüz. Aşılmaz bakışları her özelliğimi izliyor, tepkilerimi ölçüyor.

Haklıydım... O kendi kendisinin folyosu: iki kutuplu zıtlık, erkeksi açılar ve zarif kıvrımların kontrastı. Her narin özellik güçlü bir kemik yapısının üzerinde simetrik bir şekilde duruyor: sert çene hattı, düzgün dudaklar, düz burun, sayısız kirpiklere gömülü bir şahin gözleri -uyanık ve delici- ve buğulu ışıkların altında neredeyse göksel olan kusursuz bir zeytin teni.

Dilsiz kalmayı bekliyordum ama güzelliği karşısında değil.

Elimi tutuyor; bu küçük temas duyuların birleşmesiyle çarpışıyor: Sadece onu hissediyorum, tadıyorum, kokluyorum ve duyuyorum.

"Rune." Adım onun hasarlı ses tellerinden kurtuluyor. "Etalon," diye cevap veriyorum, büyülenmiş bir halde.

Bunun üzerine sırtıyor, beyaz dişleri dikkat çekici bir şekilde parlıyor. "Neden?" diye soruyorum. "Neden maske?"

Yutkunuyor, adem elması sallanıyor. "Kendimi ait hissettiğim yer sadece maskenin arkası."

"Hayır." Elini sıkıyorum. "Sen buraya, açık havaya, benim yanıma aitsin." Ağzı seğiriyor. "Kanıtlarla."

"Nasıl?"

"Artık aramızda ne insan yapımı ne de kozmik duvarlar var." Kalbim küt küt atıyor. "Biliyorum."

"Dokun bana."

Bir utangaçlık dalgası yanaklarımı ısıtıyor ama o beklemeyi bitiriyor. Ellerimi çenesinin iki yanında kavırıyor ve onları yerinde tutuyor. Elektrikli zevk

aramızda şimşek gibi çakıyor.

Ben işi devraldığımdaya bırakıyor, yüzünde ve boynundan köprücük kemiğine kadar uzanan zarif kıvrımların izini sürüyorum. Işık izleri parmak uçlarımı takip ediyor, sanki duygularına doğru bir yol açıyormuşum gibi. Kolları iki yanında, kendinden geçmiş bir güzellik içinde gözlerini kapatıyor, uzun kirpikleri yontulmuş elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanıyor.

Yakasının V kısmında duruyorum. İnce saç çizgisi avucumu gıdıklarken ikimiz de nefes alıyoruz. Elimi kalp atışlarının hızlandığı yerin hemen üzerine koyuyorum ve göğsünden parlak yeşil bir nabız çıkarıyorum. Kalbim de aynı parıltılı renkle cevap veriyor.

Gözleri aniden açılıyor, bakırımsı ve ısıltılı: rüyalarındaki gözler.

Sanki yeterince uzun süre kendini tutmuş gibi, şakağımdaki düğümleri süpürüyor ve kulağımın kabuğunu okşuyor. Diğer eli aşağı doğru kayıyor, başparmağı dudaklarımın şeklini keşfediyor. Her dokunuş yeni ve dikkat çekici ama aynı zamanda tanıdık geliyor - her şeyi tüketen bir tanıma hissi.

Ona böyle baktığımda, maskesiz ve çıplak, onun içini -kendi içimi- şapeldeki günden ve o zamandan beri birlikte dans ettiğimiz tüm gecelerden bile daha net görebiliyorum.

"Seni tanıyorum," diyorum hülyalı bir şekilde. "Anılarda ya da imgelemlerde yüzünü hiç göremedim. Ama bir şekilde seni tanıyorum. Bana evim gibi geliyorsun."

Hüzünlenerken beni bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Teneke kutuyu heykelin üzerinden çekmek için uzanırken giysileri esneyen vücudunu sıkıyor. Şeridi her ikisinden de kurtarıırken diğer teneke kutu metalik bir sıyrıkla çatıda sürükleniyor.

Önümde diz çöktü. "Benim ruhumu biliyorsun. Tıpkı seni görmeden önce seninkini bildiğim gibi." Sol elimin parmaklarını kurdelenin bir ucunun etrafında gevşek bir yumruk şeklinde kıvrıyor ve parmak eklemlerimi pürüzsüz yanağına sürüyor, kollarımı saran ve göğsümün derinliklerine gömülen his sarsıntılarını teşvik ediyor. "Biz ikiz alevleriz. Dünyaya yeniden gelirken ayrılan aynı ruhun vücut bulmuş halleri... Birbirimizi tekrar bulmamız mukadder. Ayrı yaşamlarımızda deneyimlediğimiz her şey, diğerinin içinde bıraktığımız ayna parçalarımızı yeniden birleştirmek için çalışıyordu. İkiz ruhlar, kuşların göçü ya da gezegenlerin aynı hizaya gelmesi kadar doğal ve tartışılmaz bir şekilde her zaman dönüp dolaşırlar. Tüm bunlar geçmişte ruhumuz tarafından bedenlerimizin şimdiki zamanda keşfetmesi için harekete geçirildi. Şimdi, nihayet, buradayız."

Düşen bir tutam saçını onun uhrevi gözlerinden çekip alıyorum ve sözlerini tekrarlıyorum: "Buradayız." Bu açıklama bana inanılmaz gelmeli, ama bunun yerine doğruluğu inkar edilemez.

Yıldızlara tırmandığımız ve şarkılarımızla gezegenleri yeniden düzenlediğimiz tüm o geceler boyunca, birlikte durduğumuzda eksiksiz ve yenilmezdik.

Bu rüya-imgeler ancak önceden belirlenmişlik bağlamında

mantıklı.

Yumruk yaptığı elimi kaldırıyor, kazağımın kolunu dirseğime kadar itiyor ve sıcak, yumuşak dudaklarını bileğimin iç kısmında gezdiriyor. Sonra kurdelenin uzunluğunu öpücüklerinin kalıcı izinin etrafına doluyor, kendi çıplak bileğini ilmeklere doluyor, ta ki biz bir bütün olana kadar, şimdi açık olan avucum onunkine bakıyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor.

"Kaderimizde sevgili olmak var, Rune. Uzay ve zaman boyunca ortak ruhumuzun ipliğiyle birbirimize bağlıyız. Artık birleştirmize göre, nerede ya da ne zaman olursa olsun, ya da aramıza hangi koşullar girerse girsin, bu ip her şeye uyum sağlamak için esneyecek, esnek ve verici olacak. Dolanabilir ama asla kopmayacaktır. Her zaman bağlı kalacağız. Her zaman birbirimizi yeniden bulacağız ... çünkü bu kaderimizde var."

Kanım sıcaktan yanıyor, damarlarım derimin altında parlak ve ışıltılı. Etalon'un damarları da karşılık olarak alevleniyor. Sanki birleşik dalgalanmamızla tutuşmuş gibi, kurdele kollarımızda alev alıyor. Gözümü bile kırpmıyorum çünkü alevler gökkuşağı auraları gibi parıldamalarına rağmen canımı yakmıyor. Sadece en saf beyaza dönüştüklerinde dumanlı dallar halinde sönüp gidiyorlar.

Kurdelenin kıpkırmızı damgası kalıyor -sol bileğimde ve ön kolumda, onun sağındaki görüntüyü yansıtan görünür bir sarmal dövme- bizi özgür bırakırken. Kollarımızı birbirinden ayırdığımızda, aramızdaki çekimi hâlâ hissediyorum ... koparılamayan içselleştirilmiş bir bağ.

Nefesim kesiliyor ve gülümseyerek yüzüne bakıyorum. Gülümsememe karşılık vererek kalçalarımın tutuyor ve beni kendine çekiyor, uzun bacakları vücudumun iki yanını sarıyor. Ellerimi gömleğinin üzerinde gezdiriyorum, yumuşak kumaşın üzerinden göğsünün ve karnının sert düzlemlerini öğreniyorum. İnliyor ve parmakları enleme kayıyor ve saçlarımı sıkıyor, alnımı alnıma bastırıyor. Nefesi bir duygu iksiri gibi kokuyor; duman, bal ve gül yaprakları. Gözlerimi kapatıyorum, onu içime çekerken yıldızlara doğru sürükleniyorum.

Dudakları benimkinden birkaç santim ötede duruyor; ulaşamayacağım bir yerde kıvılcımlar saçarak bana eziyet ediyor ama son anda geri çekiliyor. Gözlerim açılıyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve odaklanamıyorum. Uzakta, oditoryumun kubbesinin arkasındaki çatının diğer ucunda bir ses kakofonisi yükseliyor.

Biri ya da bir şey bizi izliyordu. Zihnim tepki veremeyecek kadar bulanık, bedenim hareket edemeyecek kadar duygu ve dehşete kapılmış. Kapana kısılmış bir tavşan gibiyim, yaklaşan kurda karşı çaresizim.

DOĞAÜSTÜ DOLAŞIKLIKLAR

"Arayışa büyü katan şey, gizemin loş pusudur." Antoine de Rivarol

Thorn, bunca yıl ayrı kaldıktan sonra Rune'la ruhunun derinliklerinde yeniden bir araya gelmenin heyecanı ile sinirleri altüst olmuş bir halde duruyordu. Adını onun dudaklarında tatmaya çok yaklaşmıştı. Ama bu kaybın hayal kırıklığıyla bile, aralarındaki dalgalanmanın ne kadar güçlü olduğunu inkâr edemezdi. Hiç bu kadar saf bir elektrik heyecanı hissetmemişti. Vücudu içten dışa doğru sızladı, uyanıktı, canlıydı, ateşlenmişti.

Kalkmasına yardım etti ve kapıya doğru işaret etti. Kız olduğu yerde bocaladı, dalgın bir şekilde kolundaki kurdele yanığını ovuşturdu, kıpırdıyamadı. Beyaz masumiyet ve şaşkınlık aurasının içine gizlenmiş, nemli gözlü bir büyü gibiydi; kaybolmuş ve kafası karışmıştı. Ona çok fazla şeyi çok hızlı vermişti. Keman hakkında bilgi vermekle yetinmeliydi; kızın zihni birlik ritüeline bu kadar erken hazır değildi. Ama Erik onu zorlamıştı.

Thorn gözlerini uzaktaki yeşil ışıklı kubbeden ayırmıyordu, vücudu Rune'un önünde sıkıca dikilmişti, ya casusun kendini göstermesini ya da Rune'un en azından bir gün daha onu güvende tutabileceği içeri girecek kadar iyileşmesini bekliyordu.

Geldiğinde çatıyı keşfetmiş ama kubbenin gizli geçidini kontrol etmeyi başaramamıştı. O zamana kadar tek düşünebildiği her şeyi mükemmel hale getirmek, Rune'un güvenini tekrar kazanmak ve aralarında zaman ya da boşluk olmadan onu kollarında hissetmek, nefesinin yüzüne çarpmasıydı; her ikisi de maskelerden ve yalanlardan arınmıştı.

Çoğu yalan.

Erik'in planını henüz ifşa etmemişti. Birkaç saat önce laboratuvarında Erik'le yaptığı o şifreli konuşmadan sonra şüphelendiği şeyi doğrulayana ya da çürütene kadar yapamazdı.

Thorn her zaman evrenin Rune'u yoluna çıkaran her olayı sıraladığına inanmıştı. Ama şimdi, evrenin yardım ettiği ortaya çıkmaya başlamıştı. Erik, Thorn'un Rune ile olan bağlantısını en başından beri onu bu yere, bu zamana çağırmak için kullanıyordu.

Yıllar boyunca bana iyi hizmet ettin. Babasının melodik sataşması Thorn'un beyninin içinde kıvrandı ve iğnelendi, yılan ısırıklı bir kulak kurduydı.

Kimse yapamazken sen onu buraya kadar getirdin.

Yıllar önce Thorn'a kemanı bu yüzden mi vermişti? Ona her fırsatta çalmasını söylediğinde? Erik kemanın bir şekilde babasına bağlı olduğunu bildiği için mi? Bir çeşit büyülu bağ mı?

Eğer bu doğruysa Thorn kendini asla affetmeyecekti, özellikle de şimdi, eğer rolü Rune'u daha da tehlikeye atmışsa. Erik'in her zaman söylediği gibi sesinden kaçmak istemesi bir şeydi. Ama Thorn onun bu kararı vermeden önce hediyeı acısız bir şekilde kucaklaması gerektiğini anlamıştı. Böyle bir yeteneğin elinden alınmasının nasıl bir şey olduğunu en iyi o anlıyordu.

Ancak kubbenin ardındaki casus Hayalet ise bunların hiçbir önemi yoktu. Bu gece her şey bitecekti.

Şimdiden işler kontrolden çıkmaya başlamıştı. Kolluk kuvvetleri söz konusu bile olamazdı. Erik üst katlara tuzak telleri ve kara mayınları yerleştirmişti ve birinin yaklaştığını hissederse hiç tereddüt etmeden hepsini tetikleyecekti. Thorn tuzakları kendisi gizlice sabote edemediği sürece akademideki herkes kolay hedefti. Bunu yapabilecek tek kişi oydu, çünkü iki yıl önce Erik'in tuzakların çoğunu yerleştirmesine yardım etmişti.

Son birkaç hafta içinde bildiklerini çoktan etkisiz hale getirmişti ama Erick'in gizlice yerleştirdikleri de olabilir. Thorn en üstteki iki kat hariç tüm katları aramıştı. En azından bir güne daha ihtiyacı vardı. Kendisini yetiştiren ve büyüten adama ihanet etmek için bir gün daha.

Thorn'un göğsü ağrıyordu. "Göster kendini!" Sesini zorlayarak takipçilerine bağırdı.

Kubbenin arkasında bir hışırtı ve hırıltı telaşı vardı ama hiçbir şey görünmüyordu. Bu gece çatıya gelmeden önce Erik'in kuklasını kontrol etmemiş olsaydı Tomlin'den şüphelenecekti. Davulcu hâlâ şehirden dönmemişti.

Geriye sadece Fantom kalmıştı. Ama nasıl? Thorn onu son gördüğünde ayakta zor duruyordu. Enerjisini kriyojenik odaya akıttıktan sonra toparlanması genellikle bütün gecesini alırdı.

Rune'un bedeni ona doğru yığılırken Thorn'un ayakları kaydı. Bir kolunu ona doladı. "Hadi ama. Kendine gel. Rune-"

Hırıltılı tıslamalar ve karıncalanan çanlar gölgelerden gelen bir hareket telaşını önledi. Rüzgârın ardından bir tutam kırmızı tüy uçuştı. Thorn neredeyse gülecekti, kuğu ve kediı görünce çok rahatlamıştı. Her iki hayvanın da Hayalet'in huzurunda vakur birer elçi gibi davranma alışkanlığı vardı.

O burada olsaydı, kendilerini asla bu şaklabanlık seviyesine düşürmezlerdi.

Ama hâlâ yakınlarda olma ihtimali vardı.

Her şeyi bankın bir ucuna kaydıran Thorn, Rune'u aşağı indirdi ve yan yatabilmesi için bacaklarını kaldırdı. Uyanana kadar yüzünü okşadı.

"Ne oluyor?" Ange ciyak ciyak ötüşerek yanından geçip giderken, Diable da neşeyle peşinden koşuyordu. "Bekle. . . Diable, hayır!" Banktan yuvarlandı, Diable'yı yakalamak için daldı ama kedi eğilip kuğunun kuyruk tüylerine bir pençe vurunca ıskaladı.

Thorn, Rune'u botlarının yanına yüzüstü düşmeden önce yakaladı. Kafasını kaldırdı, gözlerini kırıştırdı, tam olarak farkında değildi.

"Diable buraya nasıl geldi?" Adam onu bankın arkasına oturttuğunda gözlerini ovuşturdu. "Ah, evet. Hayalet kedi."

Thorn kaşlarını çatı. Paylaştıkları sarhoşluk enerjisinin doruğundan inmesi tahmin ettiğinden daha uzun sürüyordu. Aşağıya inmeyi nasıl başaracaktı?

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, saçları yüzünü gizleyecek kadar alçaldı.

Onu kucağına alıp taşıyabilirdi. Bunu tercih ederdi, onun sıcaklığıyla kendisine sokulmasını -başına sarılmış parlak saç tellerine yapışan turuncgil vanilyasına olabildiğince yakın olmasını.

Diable hızla geçti, Ange bu kez onu takip ediyordu. Ange arkasından paytak paytak zıplarken kanatlarını aşağı doğru açtı. Boynunu gerdi ve kedinin kuyruğunu ısırdı. Diable sinir bozucu bir hırıltı çıkardı.

Rune hâlâ sallanıyor olsa da daha dik oturdu. Saçlarının arasından baktı. "Neden bir şey yapmıyorsunuz? Birbirlerini öldürecekler!"

Thorn onu sakinleştirdi. "Onlar iyi. Ebe onların en sevdiği oyun. Şapelde ilk karşılaştığımız gün de oynuyorlardı. Ange'ın bizim yardımımıza Diable'ın sizinkine ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyacı yok."

"Ama boğuluyordu."

Thorn gözlerini devirdi. "Bu onun senin dikkatini çekmek için yaptığı bir numaraydı. Başından beri senden hoşlanıyordu. Kediler doğal olarak sudan korkarlar ama bunun üstesinden gelebilirler. Yaşadığımız yer nedeniyle Diable'ın küçüklüğünden beri yüzebilmesini sağladım." Thorn yüzünü buruşturdu. Rune Hayalet'in ini hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar güvende olurdu. Bunu ağzından kaçırıldığına göre kendisi de enerji sarhoşu olmalıydı.

Kadının yüzüne bir bakış attı ve adamın kolundaki kurdele izleri sanki onaylarcasına sıcak bir sürtünmeyle cızırdadı.

"Yaşadığın yerde... opera binasının altında, Hayalet'le birlikte," diye düşündü, asi dalgalarını başının arkasında düğümleyerek. Zihni her geçen saniye daha da berraklaşıyordu. "Demek istediğin bu, değil mi?"

"Bu kadar gevezelik yeter." Dirseğini kavradı ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Vakit geldi."

Onun niyetini yanlış anlayarak iyice sokuldu. "Sonunda," diye mırıldandı, başı adamın göğsüne yaslanmış, tüm kıvrımları adama bastırılmıştı - yumuşaklık ve titreyen beklentiler. "Ben de ne zaman dans edeceğimizi merak ediyordum." Parmak uçları adamın sırtında kayarak tüm vücudunda voltaik bir yükü ateşledi. Aralarındaki bağın gücü onu bile hazırlıksız yakalamıştı. Bağları birleşmişti

beklediğinden daha hızlı.

"Hayır." Onu itti. Kadın artık ayaklarının üzerinde sağlam duruyordu, bu yüzden sesi sertleşti. "Gitme vaktin geldi."

Kız şaşkın bir surat ifadesiyle onu dudaklarının izini sürdüğü ana geri döndürdü. Başparmağı seğirdi, tekrar o şehvetli incelemeyi arzuluyordu.

"Gitmekle ne demek istiyorsun? Benim ve ailem hakkında söylediğin onca şeyden sonra mı? Az önce *aramızda* olanlardan sonra mı?" Kurdele dövmesini örtmek için kazağının paçasını aşağı çekti. "Birine böyle hayatını değiştirecek şeyler söyleyip onu kendi yoluna gönderemezsin!"

"Burada güvende değilsin." Çantasını eline tutuşturdu, sertliğinin onu bir adım geri attırmasından nefret ediyordu.

Gözleri çatıyı taradı. "Neyden?"

Başını iki yana salladı, her saniyenin bir neşter gibi içini kestiğini hissediyordu. Eve gitmeli ve Hayalet'in onu bıraktığı yerde olduğundan emin olmalıydı. Erik omzunun üzerinden bakmadan zaman zaten yeterince kısaydı. "Git biraz dinlen."

Ange ve Diable yanlarından hızla geçerken kaşlarını çatı. "Sanki böyle bir ihtimal varmış gibi. Arkadaşlarımdan hepsi benden nefret ediyor. Teyzem de büyükannem kadar benden nefret ediyor. Ve şimdi okulu kırıp hapishaneyi ziyaret etmenin bir yolunu bulmam gerekiyor." Babasının keman kutusunu incelerken çantayı bir zırh gibi göğsünde tutuyordu. "Havalandırmaya geliyorsun, değil mi?"

Yalvaran gözler ona dönmüştü, geniş, yeşil ve kenarları altın tellerle süslüydü - ruhani kaynaşmalarının baştan çıkarıcı bir kanıtı. Saatlerce mücevher gibi parlıyorlardı. Orada olup onların soluşunu izleyebilmeyi diledi, böylece onları tekrar aydınlatabilecekti.

"Lütfen," diye eziyet etmeye devam etti. "Bu gece yalnız kalmak istemiyorum. Benimle kalmana, benim için bir şarkı çalmana ihtiyacım var. Uykuya dalmamın tek yolu bu."

Özlem göğsünü pençeledi. Onunla kalmayı ne kadar çok istediğini bilseydi, lanet olası bir duvarın öbür tarafında kollarını kemanla doldurup fantezi serenatları yapmak yerine, korkacak kadar mantıklı olabilirdi. Hayır. Yatağında yorganın altında, ete kemiğe bürünmüş bir haldeyken ona sarılmak ve dönüşmekten korktuğu canavarı ortaya çıkarmak istiyordu.

Geceyi bu notla, bir daha asla yalnız bir gece geçirmeyeceğine söz vererek bitirmek istiyordu. Ama maskeli balo çok yakında burada olacaktı ve keşfedilmesi gereken tuzaklar, bağlanması gereken yarım kalmış işler ve aralarında hâlâ üzücü bir sır vardı.

"Seninle kalamam." Verdiği yanıt, sivri uçları ve keskin ilgisizliğiyle kesmek için tasarlanmıştı. "Yapacak işlerim var."

"Ah." Sesi çatallaştı. "Yapılacak şeyler var." Onu uyarmak için sadece homurdanarak çatıdaki maskeyi ayaklarının arasından tekmeledi. Topuğuna çarptı

Öyle bir güç ki, alındaki çatlak kırılmış bir yumurta kabuğu gibi çatladı. Öfkeli hareketin ardındaki güçten etkilenmişti, birleşmelerinin ona bu güç patlamasını verdiğini biliyordu. Ama ona bakan acı, her türlü memnuniyeti yok etti. "Bilgin olsun," diye hırladı. "Aramızda evrenin öbür ucuna uzanabilecek sihirli bir bağ olması, sana ihtiyacım olduğunda *fiziksel olarak* yanımda olmanın yerini tutmaz."

Bakışlarıyla onu kıştırdı ve kapıya doğru geri çekildi, duruşu sert ve kırılmaya hazırdı. Kızgın bir boğa gibi merdivenlerden hantalca inmesine izin veremezdi. Düşüp boynunu kırabilirdi.

Ona yetiştii ve göğüslerinin göğüs kafesini sıyracağı kadar yakınına çekti. Yüz ifadesi yumuşadı, tüm o gerginlik bir anda uçup gitti. Şimdi onun dokunuşuna bu kadar çabuk karşılık vermesi ürkütücüydü.

"Etalon. . ."

"Bu daha iyi." Onu etrafında döndürdü ve bir kez daha kapıya doğru yöneltti. "Bu cevapları bana mümkün olduğunca erken getir. Tercihen sabah."

Arkasına baktı, sert görüntüsü parçalanmaya devam ediyordu. Çenesi titredi.

Kızın kendisini nasıl etkilediğini görmemesini umarak yüz hatlarını bozuk maskesi kadar boş bir ifadeye dönüştürdü.

Kapıyı açtı ama adımının ortasında durdu. "Oh, sana vereceğim bir şey var. Çantamda-"

"Beklemesi gerekecek."

Burnunu çekerek kendini içeri kapattı. Beyaz aurasının kapının eşiğindeki boşluktan süzülüşünü ve sefil mavimsi bir griye dönüşmesini izledi.

Duyguları ona işkence edercesine devam ediyordu. Erik her seferinde Christine'i anımsattığında, uzun yıllar önce yaşanmış kalp kırıklıklarının tadına bakmıştı. Bayat bir tattı bu... düz ve tozlu, çürüyen zambakların en ufak bir ipucuyla. Ama taze kalp acısı bambaşka bir duyguydu; güneşte çok uzun süre kalmış olgunlaşmış şeftali gibi, dişlerini sızlatan ve dilini kavuran mayalanmış yapışkan bir tatlılık.

Erik'in dürüst olduğu bir konu vardı: Eğer doğru zaman değilse, ikiz alevini bulmak cehennem azabı olabilirdi. Thorn onun ön koluna dokundu, parmak uçları kurdelenin damgalı sarmallarını takip ederken karıncalandı.

Diable miyavladı.

Diken kolunu aşağı sıyırdı. Ayaklarının dibinde oturan ve nefes nefese kalan hayvanlara kaşlarını çatarak baktı. "İkinizin telafi etmesi gereken çok şey var."

İğne gibi keskin dişlerini gösteren bir esnemenin ardından Diable kapıya doğru ilerledi ve çarpık kuyruğu beklenti içinde seğirerek kapının dibini tırmaladı.

"Bu da bir başlangıç." Thorn kapıyı açıp içeri baktığında Rune'un tirbuşon merdivenlerin ilk dönemecinde çoktan kaybolmuş olduğunu gördü. Diable içeri girdi ve Thorn'a kesik, parıltılı yeşil bir bakış attı. "Merdivenlerden sağ salim inmesini sağla. Ve bu gece yanından ayrılma. *Onu rahatlat*. Ben olamadığım için onun yanında ol."

Kedi göz açıp kapayıncaya kadar, bir gölge kadar ince bir şekilde virajın etrafında kayboldu.

Kapıyı kapattıktan sonra Thorn, tüylerini kabartan Ange'ye döndü. "Sana gelince, cadaloz-melek ..." Zarif boynu kıvrıldı, böylece bulanık gözleri ona odaklanabildi. "Efendin tam olarak nerede?"

Karanlık merdiven boşluğundaki yolculuğumda Diable'ın bana eşlik etmesi beni dağılmaktan alıkoyan tek şey. Odamda yatarken bana eşlik edecek tek şeyin lav lambamın kasvetli sesi olduğunu düşünmek, yalnızlığımı yeni derinliklere sürüklemekle tehdit ediyor.

Kedinin yanıma sokulduğunu fark ettiğimde çok mutlu oluyorum. Ona Etalon'un ayak parmak çoraplarını hediye etmeyi düşünüyorum - tırmalama direği olarak.

"Efendin bir pislik. Bunu biliyor musun, Hayalet Kitty?"

Kedi bana dik dik bakıyor. Kaşları olsaydı, eminim bir tanesi alaycı bir şekilde kalkardı.

"Tamam, o senin efendin değil. Ve sanırım o bir pislik değil, *tamamen*."

Dürüst olmak gerekirse, yaralı egoma yeterince uzun süre bakmayı bırakırsam, hayır. Diable'ın şu anda burada olmasının sebebinin o olduğunu varsayıyorum. Çatıda, Etalon'un aurasının benimle kalma arzusu ile beni uzaklaştırmak için verdiği savaş arasında gidip gelişini izledim. Beni bir şeyden korumaya çalışıyordu. Bir şey onu o kadar yakından takip ediyordu ki, kendisi de tehlikedeydi - boğazımdaki o rahatsız edici, acı veren gıdıklanmaları canlandıran felç edici bir düşünce.

Anlamıyor mu? Beni içeri almalı. Paylaştığımız onca şeyden sonra sırlara yer yok. Bu yüzden geceyi burada geçirmesini istedim. İkimizi de korumak için. Birlikte güvende oluruz. Bunu ona söylemeliydim. Aslında ona sakladığım gerçeği söylemeliydim. Duvarın diğer tarafında uyumasını hiç istemediğimi. Onu odamda, yanımda istediğimi.

Yüzüme bir sıcaklık yayılıyor. El feneri uygulamamı adımlarımı aydınlatması için yönlendiriyorum. "Duygularımı hissediyor, ben de düşündüm ki ..." Boştaki elim iki yönlü aynalarda geziniyor. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Bir diva gibi davrandım."

Diable derin bir hapsirikle karşılık verir.

Gülümsemeye çalışıyorum ve boynumdan sarkan tavanın anahtarıyla oynuyorum. "Haklısın. Renata'nın rolü aklımı başımdan alıyor olmalı."

Kedinin çınlayan tasması inişimizin devamına dair tek yorumu sunuyor. Anahtarı kaldırıyorum ve Etalon'un yumuşak dudaklarını düşünerek metali ağzıma götürüyorum. Beni neredeyse öpüyordu. Gerçek bir öpücük, öldürmek için endişelenmem gerekmeyen birinden, sadece parmak ucuyla şakağıma dokunarak beni olağanüstü ama ayakları yere basan biri gibi hissettiren birinden.

Bu kadar güçlü bir dokunuşla, acaba öpücüğü nasıl olacak?

Diable ve ben aynalı duvarların diğer tarafındaki odalardan geçiyoruz, ama bu sefer içeri bakmaya zahmet etmiyorum. Çok meşgulüm, kafam çok karışık, çok . . . rezonans.

Vücudumun nasıl hissettiğini tarif etmenin başka bir yolu yok - titreşen, parlayan, şarkıya sarılmış bir alev koru. Etalon ellerimizi o kurdeleyle birleştirdiği an, kişileşmiş bir ahenge dönüştük - sadece duyulabilen değil, görülebilen, koklanabilen, hissedilebilen ve tadılabilen müzikal notalar. İlk başta sarhoş olmuştum. Aynı anda özüksenmesi gereken bu kadar çok his varken, sinir sistemim beni rahatlatmak için körelmişti.

Ama şimdi, uyanık ve ayıkken, her şey ısıll ısıll, canlı ve gök gürültülü. Ortak yaşam gücümüz bir melodi şimşegi gibi sallanıyor: göğsümün içinde yankılanıyor, damarlarımın kollarında titreşiyor, sessiz olduğunu hiç bilmediğim derinliklerde yankılanıyor . . . varlığından bile haberdar olmadığım oyuklara taşıyor.

Kaderimizde sevgili olmak var, Rune.

Bu gerçeğin gücü beni dengeliyor, dengemi bozuyor. Bu ana kadar ne aradığımı ya da onu ne kadar özlediğimi hiç bilmesem de, o da tıpkı benim onu bulduğum gibi beni bulmaya çalışıyordu. Yine de o beni çok uzun zamandır özlüyor. Ve şimdi, nihayet burada birlikte olabilmemiz için, onun da benim kadar dengeli ve dengesiz olması gerekiyor. Sözlerinin taşıdığı muazzam ağırlığa rağmen, çarpan kalbimi susturan ve titreyen ellerimi sakinleştiren bu bilgidir.

Söylediği her şey gerçek. Ben buna inanıyorum. Sadece bileğimde ve kolumda parıldayan ve güvende olan kırmızı, dolambaçlı izden ya da dokunduğumuzda kalplerimiz arasında köprü kuran yeşil elektrik kıvılcımlarından dolayı değil. Buna inanıyorum çünkü Etalon'a bakmak ve onun ruhunu görmek kendi ruhuma bakmak gibi. Ve onun için de aynısının geçerli olduğuna eminim.

Romantik aşkla ilgili bir deneyimim yok ama bu onun ötesine geçiyor. Onun için hissettiklerim duygulardan ya da arzulardan daha derine, dokudan, kemikten ya da ilikten daha derine nüfuz ediyor - tüm varlığımı hayret verici, harikulade ve dehşet verici bir şekilde tüketiyor ve bu aynı zamanda bir şekilde kim olduğumun özeti.

İkiz alevler.

Diable ve ben merdivenlerin sonuna ulaştığımızda anahtarı kazağımın üzerine yerleştiriyorum, kendime acımamla birlikte gizli geçidi de geride bırakmaya hazırım. Sabah Versailles'a nasıl gideceğim konusunda beyin fırtınası yapmalıyım. Buna bir son vermenin zamanı geldi.

Şimdiye kadar varlığımın her koridorunu karartan lanetle, gerçekte kim ve ne olduğumla barışabilir ve Etalon'la el ele yeni ve parlak bir şeyin koridorlarında yürüyebilirim.

Temkinli bir şekilde gizli kapıyı açıyorum. Diable ve ben büyük fuayeye giriyoruz. Sağır edici sessizlikte, aynanın menteşelerinin gıcırtısı spiral tavana kadar ulaşıyor gibi görünüyor ve omurgamdan aşağı sinirsel ürpertiler gönderiyor. Nefesimi tutuyorum. Yanıt olarak hiçbir şey duymayınca aynalı paneli kapatıyorum ve Diable topuklarımda şingirdarken parmak uçlarımla yataktaneme doğru ilerliyorum.

Ay ışığı zeminde iz bırakıyor ve yansıtıcı duvarlardan yansıyor; merdivenlerin yanında duran Kızıl Ölüm hayaletine ulaştığımda gümüşü-mavi ışıklar tenimi boyuyor. Etalon'un uyarısını hatırlayarak orada duruyorum: *Burada güvende değilsin.* Ve asansördeki çılgınlar kulübündeki tepkisini... Hayalet'in gittiğini bilemeyeceğini, gazabının onu takip edeceğini söylediği zamanki tepkisini.

Omurgamdan aşağı bir ürperti çiseliyor. İkimiz için de tehdit olan Hayalet. Etalon bunu yüksek sesle söylemekten korkuyor. Ama onlar aileyse neden o da tehlikede? Belki de benim ailemin tehlikede olmasıyla aynı sebepten. Ve bir şekilde, hepsi babamın kemanına bağlı.

Versailles'a yaptığım geziyi hatırlatması sinirlerimi daha da geriyor.

Zihnimin derinliklerinde, Phantom'un kulüpteki büyüleyici opera performansı yeniden uyanıyor ve ortaya çıkıyor, elemental ve sylphlike. Etalon'un rehberliğinde o büyüleyici şarkıyı bastırmıştım ama öldürmemiştim. Şimdi, ilahi notalar beni maketin ölümcül beyaz, iskelet maskesine doğru uzanmaya zorluyor. Temas anında parmak uçlarımdan başlayıp bedenimi donduran buz gibi bir dehşet dalgası, Etalon'un kanımda ustalıkla körüklediği senfonik alevleri dondurmakla tehdit ediyor.

Geri çekiliyorum. Hayalet'in sesi kayboluyor ama hâlâ kafatasımın arkasında soğuk, sarmal ve tekrar saldırmak için bekliyor gibi hissediyorum.

Ani bir hışırtı, kesimin arkasındaki merdivende gölgelerin arasına gizlenmiş birini fark etmemi sağlıyor. Diable ayaklarımdan dibinde tısladığında kalbim küt küt atıyor. Kıpırdamaya korkuyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Arkamdan omzuma dokunan buz gibi bir kavrama, elimdeki çantayı düşürmeme neden oluyor ve burnumun sadece birkaç santim ötesindeki bir yılanın açık ağzıyla yüzleşmek için dönmeme yol açıyor. Diable sıçrayıp pençelerini zeytin pullarına geçirince irkiliyorum. Yılanı yere düşürüyor ve bunu metal iğnelerin çıkardığı zarif bir şangırtı takip ediyor.

"*Fichu* kedisi!" Madam Bouchard'ın kısılmış ve makyajlı yüzü bir hayalet gibi korkunç bir şekilde ay ışığına doğru eğiliyor. "Ne dikiliyorsun orada?" Bana doğru hırlıyor. "Franco'yu kurtarmama yardım et!"

Diable'ın kurbanının Bouchard'ın son ölü evcil hayvan projesi olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. *Franco*'yu önümde salladığı için ona hak verdim. Koruyucu kediciğim yarın fazladan bir kase krema alacak.

Müzik öğretmeninin yanında diz çöktüm, konsantre olurken ellerim titriyordu.

düşürdüğü iğneleri topluyor.

"*Oiseau chanteur*," diye kestirip atıyor. "Işıklar söndükten bir saat sonra sizi fuayede dolaşırken bulduğumda ne kadar şaşırdığımı hayal edin. Bu sizi bugün kazandığınız rolden diskalifiye etmek için yeterli olmalı." Sesindeki neşeyi kaçırmak mümkün değil.

İğneleri plastik bir kaba atarken, Audrey'nin yedeği olduğu için kovulmamı sağlayacak iğneleyici bir şeyler söylemeyi tartışıyorum. Ama seçmelere on iki saatten az bir süre kaldığı için başrolün Kat'e geri dönmesi mümkün. Baharın sonundaki kostümlü provalara kadar dayanmak zorundayım, yani Kat'in misilleme şansı yok.

"Midem bulanıyordu. Tuvaletten yeni geldim." Çatıdan ayrıldığımda Etalon'un ki gibi hala parlıyor olabileceği endişesiyle gözlerimi kaçırarak çantamı omzumdaki yerine geri koyuyorum.

Bouchard gevşek, kısmen doldurulmuş yılanını kolunun üzerine katlıyor. "Hmmm. Bu gece teninde kesinlikle kızarmış bir şeyler var. Buraya, ay ışığına gel." Beni pencerelere doğru çekti. Diable yılanın sürüklenen kuyruğuna tükürerek onu takip ediyor. "*Faire taire*, kokuşmuş kedi," diye azarlıyor.

Diable, yılanı düşürene kadar ayak bileklerini pençeler. Yılan yere doğru süzülüyor; mermer üzerinde kemik sızlatan bir pul fısıltısı. Kedi ölü sürüngenine saldırıyor ve beni değerli Franco'sunu artık umursamıyor gibi görünen müzik öğretmeniyle yüzleşmeye bırakıyor.

Nemli eli çenemi kavırıyor ve bakışlarımı yukarı kaldırmaya zorluyor. Zaten pudra parlaklığındaki solgunluğu neredeyse şeffaf bir renge dönüşüyor. "*Hayır, hayır, hayır*. Bu gözleri daha önce de görmüştüm." Aurası inatçı bir kahverengiden korkunun grimsi sarısına dönüşüyor. "Bunu bilmek isteyecektir." Son cümlesi, atölyesindeyken içmiş olması gereken kahvenin ekşi kokusunu taşıyor.

Kurtulmaya çalışıyorum. Bouchard bana karşı mücadele ediyor, tırnakları kazağımın yakasının örgüsünden derime batıyor. Başparmağı çatı anahtarının zincirine takılıp kırıyor. Ayağıma düştü. Onu alamadan, merdivenlerde ikinci kata yakın bir yerde yine bir hışırtı duyuyorum.

Bouchard gürültüye doğru bir bakış fırlatır. Panik alnını çiziyor. Sivri ayakkabılarıyla Diable'ı kenara iterek hırslıyor. "Gel, sefil çocuk. Başından beri beni dinlemeliydin. Burada bulunarak kendin kadar başkalarını da tehlikeye atıyorsun."

Öğretmenler odasına doğru gidiyoruz ve anlayış bana çarpıyor. Bouchard'ın parıldayan gözlerini gördüğü kişi Charlotte Teyze. Bir şekilde onları saklıyordu. Uyanışımı bilmek isteyecek olan o, çünkü artık onun gibiyim.

Frankenstein'in Gelini başından beri beni kovmak için teyzemle birlikte çalışıyormuş. İkisi de gitmemi istiyor, belki de büyükannem kadar.

Kaybolursam birinin bulması için çantamı yalnız, zavallı bir ekmek kırıntısı gibi düşürmek dışında, Bouchard beni arkasından sürüklerken kaçmaya teşebbüs bile etmiyorum. Nereye gideceğim ki?

Diable topuklarımın dibine düşüyor -yün zırhlı şövalyem.

Birkaç dakika içinde, Etalon'un ihtiyacı olan cevapları alacağım. Ancak altı hafta önce RoseBlood'a ilk geldiğimde sormayı hiç düşünmediğim yepyeni bir soru zihnimi tırmalıyor:

Öğrenmek üzere olduğum her şeyi aktarmak için yaşayacak mıyım?

KAN KİTABI

"Herkes bir kan kitabıdır ..."

Clive Barker, Kan Kitapları, Birinci Ciltten Üçüncü Cilde

Charlotte Teyze'nin odasına vardığımızda ve Bouchard neredeyse isteksizce kapısını çaldığında garip bir şekilde sakinleşiyorum. Etalon'un teyzemin "tamamen kötü" olmadığı hakkında söylediklerini hatırladım. Güvende olacağımı bilmeseydi beni ona göndermezdi.

Onun sırlarını ve bizden biri olduğunu biliyor. Sapmanın babamın ailesinden kaynaklandığını fark ettiğimde bir an için bundan şüphelenmiştim ama çok uzak görünüyordu. Kapı çatırdayarak açıldı ve Charlotte Teyze bir kolunu arkasına atmış, başında beyaz örgüler ve dansçı vücudunu saran havlu kumaştan bir bornozla dışarı baktı. Gözlerime şöyle bir bakıp beni ve Bouchard'ı eşikten geçirdikten sonra hepimizi içeri kapattı.

Odaya hızlıca bir göz attım. Tıpkı benimki gibi tasarlanmış - sarmal mini merdiven ve çatı katı, duvarda bir havalandırma deliği olan antre yatak, sıfır pencere. Menekşe rengi ışık yerine, bir lambaderin yumuşak kehribar rengi parıltısı dekoruna uzun gölgeler düşürüyor: sahne yapımlarının siyah-beyaz posterleri ve hayatının farklı dönemlerinden çeşitli boylarda balerin ayakkabılarını tutan kancalar - şimdi bildiklerimi bildiğim için dikkatle sahnelenmiş gibi görünen detaylar.

Bu bakıştan sonra, Etalon'un yanılıyor olma ihtimaline karşı doğrudan teyzeme bakıyorum. Eğer öyleyse, annemin ve kardeşinin benzerlikleri ona bakarken bana zarar vermek zorunda kalacak.

İç çekerek gizli kolunu çıkarıyor ve e-cigara ile şezlonga doğru bir işaret yapıyor. Yerime otururken omuzlarımı biraz gevşetiyorum ve Diable kucağıma atlıyor.

"Françoise." Charlotte Teyze yüzünü buruşturarak Bouchard'a bakar. Sesi tiz, sanki metal bir borunun içinden konuşuyormuş gibi. "Bu nasıl oldu? Onu beslenirken mi yakaladın?"

Bouchard sigarayı kapıyor ve buharını yudumlamak için bir gardıroba yaslanıyor. Karanfil kokusu bana doğru geliyor. "Fuayedede dolanıyordu, zaten öyle görünüyordu. Büyük ihtimalle çocuklardan birini uyurken hortumlamış."

"Asla yapmam," diyorum, bu bilgidaki güvenime şaşırarak. Sadece Etalon'la birlikte olduktan sonra artık aç olmadığım için değil, artık neler yapabileceğimin farkında olduğum ve bunu kontrol ettiğim için, ki bunun ikiz alev bağlantımızla hiçbir ilgisi yok. Çünkü kendi bilinçli seçimlerimi yapıyorum. Bununla yaşayabilir ve uyum sağlamayı öğrenebilirim. Teyzem bunun kanıtı.

"Durum ne olursa olsun," diye cevap veriyor Bouchard inkârıma ama bakışlarını Charlotte Teyze'den ayırmıyor. "O artık diğer öğrenciler ve sırlarımız için bir tehlike. İyileşti, değil mi? Bu yüzden onu bir sonraki uçakla Amerika'ya geri göndermeliyiz."

Teyzem belindeki kemeri sıkıyor. "Önce anlaması gereken şeyler var. Şimdi bu-

"*Şimdi ne oldu?*" Diable'ın bana doğru hırlamasına neden olacak şekilde çığlık atıyorum; bu daha çok göstermelik, çünkü ağırlığı kalçalarımı ısıtmaya devam ediyor. "Artık senin gibi bir vampir olduğumu bildiğim için mi?"

Bouchard bakışlarını teyzemin yatağının üzerindeki havalandırma deliğine doğru eğiyor ve ardından beni susturarak kokulu beyaz bir sis bulutu salıyor.

Saçlarımı yandan örerek kendimi sakınleştiriyorum. Öfkenin nasıl bu kadar çabuk kabardığından emin değilim. Ama çok gecikti. "Neden beni korkutup kaçırmak için bu kadar uğraştın?" Sesimi alçak tutmaya dikkat ederek soruyorum.

Charlotte Teyze ve Bouchard karşılıklı bakışlar.

"*Büyük annenin* seni RoseBlood'a getirme kararına katılmıyordum," diye cevap veriyor teyzem. "Ama en azından denemek için söz vermiştim. Yine de . . . Stratejisinin istenen sonuçları vereceğine ikna olmamıştım. Bunun bir tuzak olduğundan endişelendim."

Bouchard boğazını temizliyor.

Teyzem gözlerini deviriyor. "*İkimiz* de bundan endişeleniyorduk."

Alnımı kırıştırdım. "Yani ... beni büyükannemin psikopat intikamlarından birinden daha kurtarmak için kıyafetlerimi yırttın ve o zavallı kuşu öldürdün öyle mi?" Karganın yağlı, topak topak tüylerini hatırlayınca midem bulanıyor.

"Tam olarak değil." Charlotte Teyze lambaya yaklaşıyor. Gözleri ışıktaki canlı bir berraklığa bürünüyor, Etalon'un gibi yüzeyin altında enerji kaynarken parıldıyor. Bir şekilde sigaradan mı emiyor? İrisleri kahverengi ama altın rengi saçaklı. Gözlüklerinin arkasında her zaman normal olmuşlardır... Babamın gibi ela.

Sunny teyzemin sigaralarıyla birlikte kutu kutu lens sakladığından bahsetmişti. Bouchard'ın gardırobun yanında fazlasıyla rahat bir şekilde duran e-sigarasını bir uçtan bir uca incelediği yere bakıyorum.

Teyzemin her şeyi sakladığı gardırop.

Ayağa fırlıyorum ve Diable yere dökülürken homurdanıyor. Odanın diğer ucuna doğru koşuyorum. Bouchard beni engellemeye çalışıyor ama elindeki sigaraya bir tokat atarak dengesini bozuyorum.

Kapıları zorla açtım ve işte oradalar. Tek kullanımlık renkli lensler:
Ela kahverengi. Charlotte Teyze'nin kamuflajı.

Görünüşe göre her birimiz bu dünyaya uyum sağlamak için bir tür maske takmak zorundayız.

Tıpkı Etalon ve Phantom gibi.

"Sonunda bilmen iyi oldu. Artık kendini o kadar yalnız hissetmeyeceksin." Charlotte Teyze'nin sıcak eli omzumu hafifçe sıkıyor. "Yıllardır sana söylemek istiyordum. Ama *büyük annen* buna izin vermedi. Bunun anneni tehlikeye atacağından korkuyordu ve ne pahasına olursa olsun ikinizi de koruyacağına dair babana söz vermişti. Uyanışını yaşadığını fark etmemiştim, yoksa ne olursa olsun sana söylerdim." Onu silkelemeye başlıyorum ama nazik dokunuşu bana anneminkini hatırlatıyor ve bu hisse teslim oluyorum. "Tatlı çocuğum, lütfen için rahat olsun: *Büyükannen* söz konusu olduğunda, hiçbir zaman bir kan davası olmadı. Her zaman bir kurtarma girişimi olmuştur. Ne kadar çarpık olursa olsun."

Sonra ona döndüm. "Ne ... boğulma ... alev alma-nasıl ... *kurtarma*? Kuş katili!" Kibirli açıklamasının benimle alay ettiği gibi ben de onunla alay etmek için suçlamayı havlıyorum.

Charlotte Teyze üzgün bir şekilde başını sallar. "O kuşu ben öldürmedim. Sadece cesedini kullandım. Françoise . . . o Ölüm'ün tamircisi."

Bouchard ayaklarının dibinde parlayan e-sigarayı alırken ofluyor. "Kedi yavrusu gibi sesi olan bir karga iğrenç bir şeydir. Kurt gibi hırlayan engerek yılanı da öyle. O yaratıkları kurtarmaya çalışıyordum."

Çenem düştü.

"Pssshhh." Charlotte Teyze elini sallar. "Hepsini daha önce duydum. Vahşet müzenizde asılı duran her taze hayvan. Hepsi de neşterinin ucunda kefareti ödenmesi gereken birer iğrençlikti. Belki de veterinerlik okulunu bırakmamış olsaydın, nasıl başarılı bir şekilde ameliyat yapılacağını öğrenmiş olurdun."

"Yani... söylentiler doğru mu?" Sert bir dille soruyorum. "Ormandaki hayvanlar hakkında?" Ama cevap alamıyorum. Bouchard ve teyzem tartışmalarına dalmış durumdalar. Dinledikçe, birbirlerini ne kadar uzun zamandır tanıdıklarını ve Bouchard'ın teyzeme karşı ne kadar sorumlu olduğunu daha iyi anlıyorum. Ya da en azından bir müttefik.

"İmkânı yok," diyorum. "O senin tanıdığın. İnsanlar tanıdık olabilir, değil mi?" İkisi de aynı anda susuyor.

"Bakın, yeni uyanan *genç* kızımız her şeyi çözdüğünü sanıyor." Bouchard boncuk mavisi gözlerini kısarak etraflarındaki kırıksıklık ağını derinleştiriyor. "Daha yolun yarısındasın, işkembe." E-cig'i bana doğru tutuyor. "Ben bir tanıdık değilim. Ben ailedenim. Senden bir kuşak büyük, ikinci dereceden kuzenimim."

Ağzımdan beklenmedik bir homurtu çıkıyor. "Şunu üç ya da dört nesil yapın, Leydi Methuselah." Artık gözüm korkmuyor. Sonra

Burada olduğum süre boyunca bana yaşattığı her şey için savaşılmaya hazırım. Ve şimdi ailevi bir zeminde olduğumuza göre, beni tutan hiçbir şey yok.

Bouchard Fransızca küfredip bana doğru gelmeye başladı. Onunla yarı yolda buluşmak için öne çıktım. Charlotte Teyze aramıza girerken Diable odanın karşısındaki şezlongdan tıslıyor.

"*C'est assez!*" Bouchard'dan sigarasını alır ve bir parmağını göğsüne sokar. "Sana karşı sabırlı olmaktan bıktım. Evet, seninki çekinik bir gen; evet, güç seni es geçti. Kıskançlığını Rune'dan çıkarmayı bırak. Negatif enerjine daha fazla tahammül edemeyeceğime karar verirsem sana neler yapabileceğimi unutma." Kemikli ikinci kuzenimizi dışarı çıkarmak için kapıyı açıyor.

Bouchard arkasını döner ve sivri parmağını eşikten içeri sokarak Charlotte Teyze'nin eşiği kapatmasını engeller.

"Oh, yapacağıma inanmıyor musun?" diye soruyor teyzem uğursuz bir mırıltıyla. Kapının soluna, duvarda bir saatin asılı olduğu yere bakıyor. "Hmmm. On bire çeyrek var. Sanırım gece yarısı atıştırmalığımı erken yiyebilirim. Sinizmin tadı düz zencefilli gazoz ve soğuk nane çayı gibi, en sevdiğim iki tat. Rune, bana katılacaksın, değil mi? *Bon appétit.*" Dudaklarını yalıyor ve gözleri parlıyor.

Bouchard geri çekiliyor ve ayağı kurtuluyor.

"O zaman yatağa. Ve tatlı rüyalar, sevgili kuzenim." Charlotte Teyze kapıyı kapatır.

Daha yeni tanımaya başladığım enerji emici teyzeye hayranlıkla bakıyorum, hareket edemeyecek kadar gergin ve şaşkınım.

"Otur." O emrediyor.

Bir isyan kuru yanıp sönüyor ama bana cevap vermek istediğini ima etti. Uğursuzluk getirmeyeceğim.

Yerime oturuyorum. Diable onu düşürdüğüm için beni affetti ve tekrar kucağıma kıvrıldı. Bunca haftadır bana yoldaşlık ediyor, onu sevmeme hiç izin vermedi ama bu gece her zamankinden daha dikkatli. Etalon'un ona çok katı talimatlar verdiğini tahmin ediyorum. Teorimi test etmek için sırtını okşuyorum. Omurgasını avucuma doğru eğiyor, daha fazlasını istiyor. Aşındırıcı bir çelik yünü temizlik pedine benzemesine rağmen pelüş, kalın ve çok sıcak.

Kürkünü okşamaya devam ettiğimde mırıldıyor ve gözlerini mutluluk dolu yarıklara sıkıştırıyor, huzurlu enerjisi sesimi yeniden bulmamı sağlayacak kadar beni rahatlatıyor. "Babamın kemanı," diyorum teyzeme, kedinin yarasaya benzeyen kulaklarının arasındaki tüylü deriye masaj yaparak. Ön pençeleri kalçalarımı yoğuruyor. "Her şey ona bağlı."

"Bunu sana kim söyledi?" Charlotte Teyze kaşlarını çatarak soruyor. E-sigarasını bir kenara koymuş, bekliyor.

Cevap vermeyeceğim. Etalon *benim* sırrım. İfşa etmek istemediğim bir sır. Onu güvende tutmalıyım, tıpkı onun benim için yaptığı gibi.

Charlotte Teyze arkasını dönmeden önce sinirli bir homurtu çıkarıyor. E-cigs ve tek kullanımlık lensleri bir kenara iterek gardırobunun altında bir boşluk açıyor. Orada, içinden bir ayakkabı kutusu çıkardığı gizli bir bölmeyi ortaya çıkarıyor.

"Françoise'a son birkaç haftadır bu tür özgürlükler tanıdığım için özür dilerim." Yanıma oturarak kutuyu aramıza yerleştirdi. "Müziğin artık seni kontrol etmediğine dair işaretler göstermeye başladığında, emin olmak için seni test etmesine izin vermek zorunda kaldım. Sana eziyet etmekten çok zevk alıyordu. Ama birazdan göreceğin gibi, hepsi yardım etme umuduyla yapıldı."

Kaşlarımı çattım. "Doğru. Tıpkı büyükannenin cinayete meyilli tekne gezintisi ve Sevgililer Günü yangın geçit töreni gibi mi?"

Charlotte Teyze'nin ağzı gerilir. "Nasıl yardım edeceğimiz konusunda hepimizin farklı fikirleri var, *Clairement*."

"Belli ki," diye tekrarlıyorum, alay ederek. "Onu görmem gerek. Yaptığı şey için cevap istiyorum... ve babamın Strad'ı hakkında bilgi edinmek istiyorum."

Charlotte Teyze aramızdaki kutuyu açıyor ve içinden eski gazete kupürleri, katlanmış bir yığın eski mektup, onları bir arada tutan bir ipin altına karalanmış "Christine" adlı, ünlü İsveçli sopranoyu öne çıkaran bir oyun ilanı ve ön yüzünde *Livre Ancestrale de Sang* yazan siyah bir günlük çıkıyor.

Ataların Kan Kitabı. Bu başlığın uyandırdığı hastalıklı meraka rağmen, Etalon'un primadonna ile opera hayaleti arasındaki ilişkiye dair verdiği kısa bilginin cazibesine kapılarak önce mektuplara uzanıyorum. Teyzem elimi durdurdu.

"Sabır, Rune. Bir opera en iyi bestecinin amaçladığı sırayla izlenir. Ve şunu bil: *büyük annen* hapishanede yaptıklarının bedelini ödüyor. Şimdi orada tek başına ölecek. Sorulara cevap veremeyecek kadar güçsüz. Bu yüzden onun yerine ben cevap vereceğim."

Ben cevap vermeden teyzem günlüğün sayfalarını çeviriyor, sonra yaklaştırıp bileğiyle Diable'ın kuyruğunu okşuyor. Yere sığıyor ve kendini temizlemek için ayaklarımın diğer tarafına yerleşiyor.

Charlotte Teyze elini hareket ettiriyor, böylece iki tarafa yayılmış diyagramı görebiliyorum... sayısız dala ayrılmış isimlerle bir aile ağacı. Parmak ucu en üstteki satıra gidiyor, mürekkebi solduğu için zar zor okuyabildiğim bir yazı.

"Comte Saint-Germain," diye ismi yüksek sesle okuyor. "Dün kütüphanede onu mu araştırıyordunuz?"

Sessizliğimin cevap vermesine izin verdim.

"İnternette ne kadar bilgi olduğundan emin değilim ..."

"En son okuduğum şey öldüğüydü ama yıllar sonra görüldüğüne dair söylentiler vardı."

Parmağı sayfaya dokunuyor. "Söylenti onun ölümüydü. O sahte

Öldükten sonra, simya, şifalı bitkiler, büyü ve bütünselliğe dair her şeyi paylaştığı bir çingene kervanıyla seyahat etmek için toplumdan ayrıldı. Onların batıl inançlarından ve canlı müziklerinden beslenerek güçlendi. Hatta zanaatkâr bir cadıdan pazarlıkla kendine ait bir enstrüman bile aldı - büyülü siyah öz odundan yapılmış bir Stradivarius keman. Saint-Germain grubun Roman Roi'si, yani çingene kralı oldu. Bir eş aldı ve çocukları oldu. Yaklaşık elli üç yıl sonra, maskeli bir çocuk tacizci annesinden kaçtıktan sonra tesadüfen o çingene kampına geldi. Aziz ona acıdı ve onu yanına aldı. Onun kendi türünden biri olduğunu fark etti. Şekli bozulmuş ve bir deri bir kemik kalmış olsa da genç bir karabasan."

Etalon'un bana gösterdiği Hayalet'in çocukluk fotoğrafı zihnimde canlanıyor. "Yani kemanı ona Saint-Germain mi verdi?"

Charlotte Teyze *Kan Kitabı'nı* kapatır. "Başlangıçta değil. Selefimiz o zamanlar yaşlanmıştı. Artık fazladan yaşam biriktirmek istemiyordu. Ruhun ömrünü tamamlaması diye bir şey vardır. O da bunu bilecek kadar akıllıydı. Gizemli karabasan çocuk Erik'in Romani Roi olarak yerini almasını istiyordu, çünkü ondaki dehayı o kadar genç yaşta bile görebiliyordu. Sadece önüne konan her enstrümanı çalabildiği için değil, sadece şarkı söyleyebildiği ve en alaycı dinleyicileri bile mest edebildiği için değil. Ama bilgi ve yeteneği daha önce görülmemiş bir hızda özümseme yeteneğine sahip olduğu için. Aziz onu çırağı olarak yetiştirdi. Ona tüm numaralarını ve bilgeliğini öğretti. Ona tüm sırlarını anlattı. Kendi çocuklarına söylemediği şeyleri, mesela mücevherlerini nereye sakladığını -buraya, Liminaire'in derinliklerine, tünellerden oluşan gizli bir labirente-. Saint birkaç ay sonra öldüğünde, yetişkin çocuklarına ve genç torunlarına çok sevdiği Stradivarius kemanını miras bıraktı. Ama bu onlar için yeterli değildi. Saint-Germain'in hazinesinin nerede saklı olduğunu itiraf etmeyi reddettiği için Erik'e saldırdılar, onu bir kafese kapattılar, kıyafetlerini ve itibarını elinden aldılar ve onu bu enstrümanla bir hayvan gibi çalmaya zorladılar. Erik sonunda kaçtı ve Saint'in kemanını da yanında götürdü. Söylentilere konu olan büyü hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama tanıdığı tek babadan geriye kalan tek şeydi ve atalarımızı ona layık görmüyordu."

Midem bulanıyor. Ailem yerine bir yabancıyla empati kuracağımı hiç düşünmemiştim. Ama ona davranışlarından sonra, değersizlerdi. "Kemanı geri aldık. Ne zaman?"

Charlotte Teyze gazete kupürlerini kucağıma bıraktı. "Kurgulanmış hikayenin yazarı Leroux'yu biliyorsun."

Başımı eğiyorum.

"1909 yılında, Palais Garnier üzerine bir araştırma yaparken Leroux, Christine'in mektuplarını yakut bir alyansın içinden geçirilmiş zarif bir kolyeye sarılmış halde buldu. Mektuplar, üzerinde O.G. yazan bir kutuda, mimari planların altına gizlenmişti.

opera binasının dehlizleri. Mektuplar aslında kırk beş yıl öncesine tarihlenen ve Christine'in opera hayaleti ile geçirdiği zamanları anlattığı günlük kayıtlarıydı. Leroux, o tarihlerde sahne adı Christina Nilsson olan Christine adındaki tek sopranonun izini sürdürdü. O sırada altmış altı yaşındaydı, mektuplar ve yüzükle karşılaştığında çılgına dönen yaşlı ve dul bir kadındı. Palais Garnier'de hiç sahneye çıkmamışken, bunların kendisine ait olmadığını iddia etti ... nasıl olabilirdi ki? Belki de hizmetçisi odada olduğu için kısmen göstermelikti, ama Leroux'dan mektupları ve yüzüğü gözünün önünden kaldırmasını ve bir daha geri getirmemesini istedi. Soyadı olmadığı için, Leroux mektupları, hikayenin süslenmiş versiyonlarını, orijinal belgelerdeki sadece iki ismi koruyarak, parça parça tefrika halinde yayınladı: Erik ve Christine. Kadronun geri kalanını kendisi uydurdu. Bunu halka açık bir şekilde yaparak, gerçek yazarlarını ortaya çıkarabileceğini umuyordu."

Le Gaulois'nın gazete kupürlerini karıştırıyorum, bakışlarım metnin ve opera binasının yeraltı labirentinde sürünen korkunç bir hayaletin ürkütücü çizimlerinin üzerinden geçiyor. Mürekkep kokusu burnumu yakıyor ve parmaklarıma siyah lekeler bulaşıyor.

"Onlar için hiç kimse ortaya çıkmadı," diye devam ediyor teyzem. "Ancak mektuplar ve kolye, 1910'daki son tefrikadan kısa bir süre sonra ofisinden çalındı. Bu Leroux için önemli değildi. Makalelerinden derlediği yetersiz ayrıntılar üzerine hikayeyi bir kitap olarak yazmaya devam etti."

"Yani ... Hayalet mektupları çaldı," diye mırıldanıyorum, ellerimi kotuma silerek.

"Aslında bunu bizim Octavius Germain yaptı. Aziz'in nankör torunlarından biriydi, Erik'in yaşına yakındı. Erik kaçtığında çingene kampında yaşıyordu. Octavius gazeteyi okumuş, hikâyedeki kötü adamla altmış yıl önce ailemizin kemanını ve servetini alıp kaçan maskeli çocuk arasındaki benzerlikleri görmüştü. Sonunda Erik'e ait pazarlık edecek bir şey bulunca başka bir gazeteye ilan verdi."

Bir makale çıkarıp havaya kaldırıyor.

O.G.'den O.G.'ye.

Yakut yüzüğe bağlı 1 kolye bulundu. 1 yığın aşk mektubu.

Bir aile serveti için takas etmeye hazırım.

Posta yoluyla bana ulaşın.

Adres bulanık, sanki kupür sudan zarar görmüş gibi.

"Octavius *on yıl* boyunca her hafta aynı ilanı verdi. Sonunda, 1921'de, Christina Nilsson'un ölüm ilanının yayınlanmasından kısa bir süre sonra"- Charlotte Teyze kupürleri toplayıp ayakkabı kutusuna bıraktı- "Octavius'a

Opera Hayaleti'nden cevap geldi. Octavius ve Erik ticaret için tam da bu opera binasında buluşmayı ayarladılar. O zamana kadar Liminaire bakımsız kalmış ve Erik tapuyu bir zamanlar ait olduğu kraliyet ailesinden cazibesiyle almıştı. Octavius silahlanmış olarak geldi, para eline geçene kadar takas yapmaya niyeti yoktu. Ama Hayalet'in kurnazlığını hafife almıştı.

Erik vantrilokluğu kullanarak Octavius'u beşinci kattaki bir odaya çekti. İçerideki kemanı gören Octavius içeri adım attı. Kapı çarparak kapandı ve onu hapsetti. Birkaç dakika içinde Erik en üstteki üç katta yangın tuzaklarını tetikledi. Octavius'a sadece yüzüğün kapıya oyulmuş bir oyuya sokulmasıyla erişilebilecek bir kaçış yolu sağladı ... sadece tek bir yakut taşının sığabileceği bir anahtar deliği. Yerleştirildiğinde kapı açıldı ama yüzük sıkıştı ve bırakılamadı. Octavius tökezleyerek geçitten geçti ve canını kurtarmayı başardı. Ancak kemanı ve Christine'in mektuplarını taşıyordu. Erik mektupları hiç umursamadı. Şüphesiz onları okumak kalbini kırardı. Ama keman. . onu sadece bir müzik virtüözü doğurmak için çalmakla kalmamış, aynı zamanda ölüm döşegindeyken onun için çalmış, gözlerini sonsuza dek kapatmadan önce aralarında son bir düet yapmasını sağlamıştı. Yine de gitmesine izin verdi. Aklınca, Saint-Germain'in ailesine sahip olmasını istediği şeyi iade ederek onu onurlandırıyor. Tüm borçlar ödendi ve Erik suçluluk duymadan serveti kendine sakladı." İç çekiyor. "Neredeyse onun için üzüleceğim.

O sırada bu aletin içerdiği değerli kargoyu fark etmediğini bilerek."

Zihnim düğümleniyor, o paramparça olmuş, aşk acısı çeken adamla, çılgınlar kulübünde gördüğüm tehlikeli ve çekici Fantom'u bağdaştırmaya çalışıyorum. "Kemandaki değerli kargo mu? Bu ne anlama geliyor?"

"Bunun Christine'le ilgisi var." Charlotte Teyze bana Christine'in mektuplarını uzatıyor. Parmaklarım onları açmak için adeta kaşınıyor. "Onları okumadan önce, kendin hakkında anlamam gereken bir şey var. Hepimiz, diğer dünyadan gelenler, enkarnasyonlarız."

Onun iddiası Etalon'unkini andırıyor: *Biz ikiz alevleriz. Dünyaya yeniden gelirken ayrılan aynı ruhun vücut bulmuş halleri... Birbirimizi tekrar bulmamız mukadder...* Bileğime ve ön koluma işlenmiş kurdele kazağımın altında karıncalanıyor.

"Ama Germain soyundaki vampir geni o kadar uzak ki"- Charlotte Teyze'nin sesi beni geri çekiyor-"çoğumuz için çekinik. Françoise, mesela. Benim için baskındı. Baban ve *büyük annen* içinse çekinik. Benim gibi olan bir amcam ve büyük bir halam var. Bunun bir nedeni ya da mantığı yok, gerçekten. Ama sonra, sizin gibi nadir bir azınlık için, başka bir vampirden, başka bir çağdan, başka bir soydan enkarne oluyorsunuz. Bu durumlarda, gen ne çekinik ne de baskındır. Daha ziyade, *uykudadır*. Mucizevi bir şeyin onu yüzeye çıkarmasını beklemek. Sizin durumunuzda, bu müzikaldi.

Enkarnasyon öncesi benliğinizin özü, ölüm anında çalındığı takdirde bir kişinin içindeki en özlü yaşam kıvılcımını yakalama gücüne sahip olduğu söylenen çok özel bir kemanın içinde yıllarca saklı tutulur."

Söylediklerinin derinliği beni çarparken kalbim çarpıyor. Avuç içim boğazımı buluyor. "Christine'in sesine sahibim."

"Evet. Ve baban, *bénissez-le*, köprüydü. Ses, Christine'in başka biri olarak yeniden doğduğu anda onunla yeniden bir araya gelmeyi bekliyordu. *Sen*. Tek gereken babanın doğru türde müzik çalmayı seçmesiydi. Opera. Anahtar buydu. Kemanın tellerinden o tanıdık notalar döküldüğünde, sesi geri dönmenin yolunu buldu. Ama o köprü olmak onun yaşam gücünü tüketti. Senin ya da benim gibi olsaydı, bu ona zarar vermezdi. Herhangi bir canlıdan beslenerek şarj olabilirdi. Keşke bilseydim

..." Zarif vücudu, eriyen bir mum gibi kamburlaşıyor. "Çok sık bunun yasını tuttum. Durduracak zamanı bulamadım. Fark ettiğimde çok geçti ve ben-"

"Annemle ya da benimle yüzleşemedin." Gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum. "Bu yüzden hastalandığında ya da cenazesine gelmedin."

"Affet beni, Rune." Elimi okşuyor ve cübbesinin koluyla gözlerindeki nemi siliyor.

Burnumu çekerek başımı sallıyorum. Diable aramıza giriyor, sanki ruh halimin değişmesinden onu suçluyormuş gibi kaşlarını çatarak ona bakıyor. Sırtına bir el koyuyorum ve yere yatıyor ama ters ters bakmayı bırakmıyor. "Büyükannem bu yüzden benden nefret ediyordu..."

"Hayır. Sen bir taşıyıcıydın. *Annem* bunu biliyordu. Ama aynı zamanda Erik'in kemanından vazgeçerek neleri kaybettiğini öğrenmesi halinde gazabının ailemizin üzerine çökeceğini de biliyordu. Bu yüzden sesini korkutarak çıkarmaya çalıştı. Çılgınlığınız Christine'in şarkısıyla patlayan baloncuklara dönüşene kadar sizi suya batırdı ... Christine'in ahenkli notalarını dumana çevirecek bir yangın başlattı. Sana zarar vermeye çalışmıyordu. Sesi öldürmeye çalışıyordu. Seni özgür bırakmayı umuyordu. *Annem* kederden ve kararlılıktan yarı delirmişti. Çok sevilen bir çocuğu kaybetmek en akli başında insanı bile çatlatabilir ve onun asla akli başında değildi. Hatta kemanı bana postaladı, onu bu opera binasına getirmemi ve beş numaralı kutuya bırakmamı istedi, isimsiz bir notla Hayalet'in enstrüman karşılığında senin üzerindeki laneti kaldırmasını istedi, ancak bu lanetin ne olduğunu belirtmedi. Çok zaman geçti ve sen hiç gelişmedin. Ama sonra, birdenbire Maman'ın izini buldu. Üç yıl önce hapishanede ortaya çıktı ve yardım teklif etti. Çaresiz, sesinle ilgili gerçeği itiraf etti. Sanki zaten bir şekilde biliyormuş gibi, bu durumu kabul etti. Opera binasında bir sanat okulu açmamızı önerdi. Nilsson kızını davet ederek meşruiyetini sağlamayı önerdi. Katerina ... böylece İsveç Kraliyet Müzik Akademisi'nin desteğini almış olacaktık. Seni buraya getirirsek, sen uyurken sesini gizlice eğitebileceğini söyledi,

Baban gibi keman kullanarak. Sana hiçbir şey söylemememizi tembihledi. Seni bilinçaltın aracılığıyla iyileştirmesinin en iyisi olduğunu söyledi." Derin bir nefes alıyor, sonra tüm kasveti eriyip yerini saf bir sevinç ifadesine bırakıyor. "Ve başardı da. Renata rolünü daha önce hiç acı çekmeden kazanmıştın! Ve sesin, ah, Rune. Hiç bu kadar saf ve güçlü bir şey duymamıştım." Gülümsemesi hülyalı. "*Büyük annen* haklıydı. Her şeye rağmen risk almaya değerdi." Gülüyor, özgürleşmiş gümüşü bir ses, Diable'ın patlamayla sıçrayan yakasındaki çanlara rakip oluyor.

Teyzemin aksine, herhangi bir memnuniyet hissetmiyorum, çünkü sesimi eğiten Fantom olmadı. Etalon bu işe nasıl dahil oluyor?

"Artık eve gidebileceğin ve nihayet normal bir hayat yaşayabileceğin için çok rahatladım.

Yani, hepimizin yaptığı kadar normal." Charlotte Teyze bana göz kırptırıyor, sonra ayağa kalkıp kalan eşyaları ayakkabı kutusuna koyuyor. "Françoise'in aklından geçen çılgın teoriye inanamazsın. Hayalet bir şekilde gerçek aşkının sesini ameliyatla geri almayı planlıyormuş. Onun paranoyası yüzünden başlangıçta seni ve anneni korkutup kaçırmaya çalıştım. Beni öğrencilerin söylentilerinin doğru olduğuna inandırdı. Orman yaratıklarının alıştırma yapmak için değiştirildiğine ya da buna benzer bir saçmalığa, her ne kadar ben hiç kanıt görmemiş olsam da." Gardiroba doğru ilerleyerek aile hazinelerini bir kenara koyuyor ve ahşabı kaydırarak onları saklıyor. "Ama sonra, sen gelişmeye başladığında, onun mantığındaki kusuru fark ettim. Erik hayvanlara olan yakınlığıyla ünlüdür. Onları deney için hapsedmeyi, hele hele kendi bencil amaçları için bıçaklamayı asla kendine yediremez.

Her şeye gücü yeten Opera Hayaleti bile doğasına bu kadar ters bir şey için yardıma ihtiyaç duyardı. Ve Hayalet'in çırağı olacak kadar cesur ya da sapkın birini hayal edemiyorum. *İnanılmaz*." Tekrar kıkırdıyor ve kutuları gizli panelin üzerindeki yerlerine yerleştiriyor.

Yeterince cesur ya da sapkın birini hayal etmek gerçekten gülünç.

Ailemden başka herkes.

Farkındalık ciğerlerimde delikler açarken, hava içimden fışkırıyor.

O gece Etalon'la havalandırma deliğinden konuşurken hobisinin ne olduğunu sordum. Ve onun nazık, kırık sesi cevap verdi: "*Ormandaki hayvanlarla ilgileniyorum. Sanırım onların doktoru olduğumu söyleyebilirsiniz.*"

Kan beynime hücum ediyor ve dünyam dibe vuruyor.

HAYATIN TAKLIDI

"Sanat her zaman ve her yerde gizli bir itirafıdır. Zamanının ölümsüz hareketidir."

Karl Marx

Çantamı aramak için ay ışığının aydınlattığı fuayeye giriyorum. Saat on ikiyi on geçiyor ve o kadar yorgunum ki bu gece uyuyabileceğimi sanmıyorum. Belki de bir daha asla.

Christine'in notlarını okumadım. Charlotte Teyze'ye de Etalon hakkında hiçbir şey söylemedim. Onun adını her söylemeye çalıştığımda bileğimdeki ve kolumdaki dövme elektrik çarpmış gibi acıyor, yüksek voltajlı bir patlama gibi boğazıma ve dilime yayılan bir his, konuşamıyorum. Belki de hiç kopmayacak olan ip kopuyor ve içimdeki her şeyi de onunla birlikte çözüyor. Ya da daha kötüsü, belki de Etalon beni kandırdı ve sözde bağımız ona karşı gelmemi imkânsız kılmak için vampirce bir numaraydı.

Bana başka her konuda yalan söylüyordu. Neden o da olmasın?

Teyzeme hiçbir şey itiraf edemediğim için, geceyi onun odasında geçirip geçiremeyeceğimi sordum. Kendimi güvende hissetmek istiyorum ve sonunda onun benim için en iyisini istediğini biliyorum.

Acı veren şey, bunun Etalon için de geçerli olduğunu düşünmem. Çatıdaki auralarını yanlış mı okudum? Benim için endişelenmiyor muydu?

Sonra yine, beni neredeyse Jax'i öldüreceğim eğlence kulübüne götürdü.

Beni oraya çekmek için kullanılan hastane bilekliği ve serum tüpü şimdi yepyeni ve çarpık bir anlam kazanıyor. Beni öldürmeden sesimi kesmek nasıl mümkün olabilir? Sağlığım muhtemelen söz konusu bile değil. Gözlerimi bağlarken saçımı çekmemeye o kadar dikkat eden adamın, Fantom'un Christine'in şarkılarını bedenimden çıkarmasına yardım etme konusunda bu kadar umursamaz olabileceğine inanmak zor.

Midemin çukurunda bir kurşun ağırlığı var. Bana müziği yeniden sevdirdiği, fantezi dansları yaptırdığı ve mahrem sırlarını paylaştığı onca geceden sonra Etalon'un umurunda olmadığı düşüncesi, neşterle yapabileceği her şeyden daha derin yaralar açıyor.

Ellerine geçtiğinde sesim için ne planladıklarını hayal bile edemiyorum. Tuzağa düşmüş bir böcek gibi bir kavanoza mı koyayım? İkinci kuzenimin yakalayıp duvara asması için bir tarla faresinin içine mi yerleştirecekler?

Şarkı söyleyen balık plakları mı?

Burnumu çekiyorum. Çılgınca, korkunç ve çılgınca.

Ben çantamı ararken Diable gölgelerin arasında dolaşıyor. Daha önce ne kadar sevecen olduğunu düşünmek bile beni rahatlatmıyor. Belki de hiçbir zaman benim koruyucum olmadı; belki de aslında benim gardianım.

Okulda ölüm sessizliği var. Tek ses kedinin tasmaından geliyor ve bu da beni nedense daha önce hayalet maketin arkasında duyduğum hışırtılardan daha çok rahatsız ediyor. Teyzem pijamalarımı almak için benimle gelmeyi teklif etmişti ama onu geri çevirdim. Şimdi buna pişmanım.

Tam bir korkak olmamaya çalışıyordum. Charlotte Teyze her şeyi ayarlayacağını söyledi - Amerika'daki okuluma transferimi, havaalanına limuzinle gitmemi, yarınki ilk uçak için bilet almamı ve annem için uydurma bir mazeret bulmamı. Bu şekilde kaçmaktan nefret ediyorum. Arkadaşlarımı, hepsi benim bir pislik olduğumu düşünürken bırakmak istemiyorum. Onları bırakmak istemiyorum.

Aslında burayı sevmeye başladım: provalar, tuhaf öğretmenler, Paris'e hafta sonu gezileri. Bahçede geçirdiğim zamanı bile.

Şapel düşüncelerimin arasında uçuşuyor. Yemek borumda bir düğüm şişiyor; serbest bırakmayı reddettiğim yakıcı bir hıçkırık. Dehşet zihnimde gezinirken boğazımı sıkıyorum, Antonín Dvořák'ın peri masalı operasındaki kalbi kırık su cini prenses Rusalka'nın şeklini alıyorum, aya son şarkısını söylerken, sonsuza dek mutlu olma şansı için yapmaya razı olduğu bir fedakarlık.

Ben değil.

Sonunda gerçeği biliyorum. Tüm aile geçmişimi, kemanla ilgili her şeyi. ..ve yeteneğimden vazgeçmek istemiyorum. O benim. Onu ben kazandım. Bunu şimdi anlıyorum. Kazandım çünkü babam istemedi de olsa onu bana vermek için hayatından vazgeçti. Bu dünyada en çok sevdiğim insanı kaybettim. Eğer bu fedakârlıktan doğan her şeyi hak etmek bu değilse, hiçbir şey değildir.

Babam bu yeteneğe, bu sese sahip olmamı istedi. Bu onu mutlu ediyordu. Ve bu benim ayrılmaz bir parçam. Son nefesime kadar bunun için savaşıacağım.

Ben zayıf değilim. Artık kim olduğumu ve bunun neden olduğunu biliyorum. Buraya ilk geldiğimden daha güçlüyüm. Etalon'un dediği gibi, ben "yaşam güçlerini tüketme, iletme ve manipüle etme" gücüne sahip psişik bir vampirim.

Ama o ve Erik de öyle. ..ve bu konuda çok daha fazla pratik yaptılar.

Savaştığım o hıçkırık gevşiyor.

Diable'a doğru gözlerimi kısarak bakıyorum. Tiyatroya giden koridorun yanında, ay ışığının yayıldığı bir yerde çantamı bulmuş. Oraya düşürmedim ama açıktı ve her şey dışarı dökülmüştü.

Gözlerim ve kulaklarım tetikte, eşyaları geri atmak için çömeliyorum. Son iki eşyayı alıyorum: bir paket sakız ve tahta bir örgü iğnesi. Cep telefonum ve ayak çoraplarım hariç her şey toplanmış, kağıt mendile sarılmış ve kurdeleyle bağlanmış. Diable'ın çoraplara vurduğunu görmek için etrafıma bakındım.

koridordan aşağı. Bir iniltiyle çantamı omzuma sürüklüyorum ve elimde örgü iğnesiyle peşinden gidiyorum.

Kedi beni tiyatro kapısına götürüyor ve kapının açık olduğunu görünce şaşırarak olduğum yerde donup kalıyorum. Jippetto genellikle geceleri setlerde işi bittikten sonra kapıyı kilitler. Tüm ışıklar kapalı ve zifiri karanlık derinlikler genişçe uzanıyor. Diable topa son bir manşet atıyor ve kağıt mendil kırışarak içeri yuvarlanıyor.

Parmaklarım örgü şişini daha sıkı kavırıyor. Geri dönmeyi düşünüyorum. Aptal çoraplar artık umurumda değil. Küçük bir parçam hala onları Etalon'a vermek istese de, içinde iyi bir şey kalıp kalmadığını görmek için: annesinin gülümsemesini görmek için ona dünyadaki tüm şekerlenmiş meyveleri almak isteyen o küçük çocuk ve her gece rüyalarımnda beni kurtaran genç çocuk Hayalet'in etkisine rağmen hayatta kaldıysa. Beni en çok dehşete düşüren de bu, bu iğrenç plandaki rolünü bilsem bile ona hâlâ inanmak istiyorum.

Kapıdan birkaç adım içeride, dikdörtgen bir parıltı gözüme çarpıyor. Bu benim telefonum, el feneri uygulaması aktif. Nabzım atıyor.

Bu bariz bir tuzak. Gidip teyzemi almalıyım.

Tam ben bir adım geri atarken, Diable'ın gölgesi telefonun karşısına geçiyor, Franco'nun pullu kuyruğu ağzında sallanıyor.

Bouchard.

O cadı. Bana zorbalık yapmasına izin vermekten bıktım. Hırlayarak içeri giriyorum, örgü şişi elimde minyatür bir mızrak gibi duruyor. "Cidden, *Françoise*. Senden gerçekten bıktım-"

Kapı kapanıyor ve telefon yanıp sönerken beni koyu bir karanlığın içinde bırakıyor. Diable'ın cingılları uzakta, sahneye yakın bir yerde kayboluyor ama yakınlarda canlı bir varlık hissediyorum. Silahımı kaldırıp körlemesine etrafımda dönüyorum.

Biri beni arkamdan yakalıyor, bir eli ağzımı kapatıyor ve beni kaya gibi sert bir bedene doğru çekiyor. Onu aramızda kıvılcımlanan akımdan tanıyorum. İçimdeki succubus bana ihanet etmek istiyor, omurgam boyunca seğirdikleri kaslarının içinde eriyor.

Çatıda beni baştan çıkarmasına asla izin vermemeliydim. Şimdi onun dokunuşuna direnmek bir savaş. Tenimizin bir sıyrığında bile aramızda titreşen enerji, Ben ve Jax'i öperken hissettiğim gençleşme hissinin aynısını veriyor bana.

Etalon'un giysilerinden tatlı, çözücü bir koku yayılıyor-tıbbi bir koku. *Doktor*. Bu düşünce savaşçı ruhumu canlandırdı. Serbest eli örgü iğnemi sıkıttığım parmaklarımı yakaladığında mücadele ediyorum.

"Teyzenle aranızdaki her şeyi duydum." Beni sıkıca tutarken boğuk fısıltısı saçlarımı karıştırıyor.

Tabii ki havalandırmadan dinliyordu. Ben de meşgul olduğunu sanıyordum. Bunun gizli dinleme için bir karabasan kodu olduğunu bilmeliydim.

"Çılgılık atmayacağına söz verersen," diye devam ediyor, "gitmene izin vereceğim." Tutuşu

dudaklarım hafifçe gevşiyor.

Onu ısırarak için dişlerimi gösteriyorum ama bileğimdeki iz parlıyor ve ısırıyorum. "Bana ne yaptın sen?" Parmaklarının altında homurdanıyorum ve elimi tutuşuyla boğuşuyorum, keşke örgü şişini ona saplayabilseydim.

"Seni korumak için yapmam gerekeni yaptım," diye homurdanıyor. Parmaklarımın ucuna dokunarak, silah yerine kullandığım üzücü bahanemi çalmaya çalışıyor. Direnerek parmaklarımı yumruk yapıyorum. Tırnaklarının şiddetinden parmak eklemlerime kramp girmeye başladığı anda, kolunun altında kendi kurdele izi parlıyor. Küfrediyor ve sanki sokulmuş gibi elimi bırakıyor, beni silahlı ve orta derecede tehlikeli bırakıyor.

"Gördün mü?" diye soruyor, başını eğip tıraşlı çenesini şakağıma dayıyor. "Ben sana senin bana verdiği zarardan daha fazla zarar veremem." Kolunu kalçasında gezdirerek kolunun kolunu yukarı kaldırıyor ve kabarcıklı dövmesini gösteriyor. Karanlıkta bile, onu Charlotte Teyze'ye ispiyonlamaya çalıştığımda benimkinden daha kötü görünüyor. "Bu akşamki birlik ritüelimizi bu yüzden aceleye getirdim. Sana zarar vermem için beni zorlamasını istemiyorum. Ne hipnotizmayla, ne tehditle, ne de suçluluk duygusuyla. Bıçağımın altına girmeni fiziksel olarak imkansız hale getirdim.

Yani . . . Tekrar soruyorum. Çılgılık atmayacağına söz verir misin?"

Uyuşmuş bir halde başımı sallıyorum ve bedenimi onun kucığında gevşetiyorum. Eli ağzımdan düşüyor. Beni etrafında döndürüyor.

Yüzünü seçemiyorum ama gözleri köz gibi parlıyor - kahverenginin gölgeleriyle yumuşatılmış bakırımsı ışık lekeleri. "Korktuğunu biliyorum ama şimdi gidersen buradaki herkesi tehlikeye atarsın. Görevinde başarısız olursa RoseBlood'u tüm öğrenciler ve öğretmenler içeride kilitli olduğu halde yakıp kül edecek. Onu durdurabilmemizin tek bir yolu var: birlikte çalışmak." Diable'ın çanları sanki etrafı kolaçan ediyormuş gibi salonda zıplıyor. Etalon gergin bir şekilde yer değiştiriyor.

"Bizi izliyor olmasından mı korkuyorsun?" Fısıldıyorum, sinirlerim alarma geçmiş ve karıncalanmıştı. "Birkaç dakika önce onu kontrol ettiğimde tabutundaydı."

"Tabut mu?" Gıcırđıyorum, sesim istediğimden daha titrek çıkıyor.

"Orada uyuyor. Dinle, seni güvenli bir şekilde konuşabileceğimiz bir yere götürmek istiyorum. Takip etmeyeceğini bildiğim bir yere. Bana izin verir misin?"

Arkadaşlarım ve öğretmenlerim ateş hattındayken, sadece tek bir doğru cevap var. Kolumu yanıma bırakıyorum, örgü iğnesini yere düşecek şekilde bırakıyorum. Sonra elini kendi elime alıyorum.

Etalon eşyalarımı toplayıp çantama koymama yardım ederken, bu gece beni özlemesin diye teyzemi uyutmak için havalandırma deliğinden inhalasyon anestezisi verdiğini söyledi. Bu yüzden elleri ve kıyafetleri ilaç kokuyordu. Ona zarar vermeyeceğine dair bana güvence verdi.

Kulüpte arkadaşlarıma yaptığı iğneler konusunda dürüst olduğu için ona güvenmeyi seçtim.

Sonra beni babamın kemanını sakladığı orkestra çukurundaki gizli geçide götürdü ve bizi bir yeraltı nehrinden geçirdi. Başka bir koşulda bu, unutulmaz derecede romantik olabilirdi. Ama hikayelerde hep duyduğum تنها ine giden kanallara çok benziyordu: Hayalet'in korku evi.

Daha da kötüsü, etrafım suyla çevriliydi - durgun ve tehditkâr kokusu, gülen, alaycı diller gibi akıntılar, bizi çevreleyen mağaranın karanlığıyla daha da sonsuz hale gelen mürekkepli derinlikler.

Paniğimi hisseden Etalon, bize biraz ışık vermek için mağaranın çatısındaki ateşböceği larvalarını uyandırdı. Bir yeraltı iskelesine yanaştık ve ormana doğru yürüyerek başka bir gizli tünele girdik. Jippetto'nun el arabası tekerleklerinin iyice aşındırdığı ağaçların arasındaki patikada ay ışığında hızlı bir koşu yaptık ve her biri kendi doğal dillerini konuşan bir tilki ile bir baykuş gördük ve işte geldik.

Dışarıdan bakıldığında, bekçinin kulübesi beklediğimden daha küçük. Arkada nehrin kıyısında yer alıyor ve daha çok başka bir kulübeyi gölgeleyen bir barakaya benziyor. Ön kapının üst yarısındaki tek pencereden yumuşak bir ışık bizi selamlıyor. Yol boyunca elimi tutmuş olan Etalon kapıyı çalmadan beni içeri götürüyor.

Kulübenin tek odası hem mutfak hem de yatma yeri olarak kullanılıyor. Düzenli. Duvarda yumuşak sarı bir ışık yayan ampullerle aydınlatılmış iki aplık var. Yan tarafta lavabo ve tuvaletin bulunduğu küçük bir antre var ve burada mahremiyet için ekose perdeler çekiliyor. Yatağın etrafındaki duvarları, her biri Jippetto'nun mankenlerinin yer aldığı farklı bir Fransız mağazasının tasviri olan çerçeveli suluboya tablolar süslüyor. Sanat eserleri kendisi tarafından imzalanmıştır.

"Bunların hepsini o mu yaptı?" Ben sordum.

Etalon başını sallar. "Onda çoğu insanın düşündüğünden daha fazlası var."

Bekçi bizi bekliyor olmalı, çünkü masanın üzerindeki tencerede çay buharı tütüyor. Dumanlı, karamelize kokusu odayı sıcaklıkla dolduruyor. Sonra misafirperverliğin muhtemelen boş çay fincanlarının etrafındaki sandalyelere yerleştirilmiş mankenler için olduğunu fark ediyorum.

Görünüşe göre okuldaki çocukların dedikoduları pek çok konuda doğruymuş. Rahat ortamın aksine titriyorum.

Üzerimde duran Etalon pelerinini omuzlarıma doluyor, böylece vücut ısını içime çekebiliyorum. İki eliyle yüzümü kavırıyor, sahip olduğu yetenekle sinirlerimi yatıştırıyor, sonra parmak uçlarını saç örgümün üzerinde gezdirerek uzaklaşıyor ve beni peşinden sürüklüyor. "Jippetto buradaki işimiz bitene kadar bize katılmayacak. Alt kattaki kuşhanede bekliyor."

"Alt kat mı?" Alanı tekrar inceledim, merdivenleri gösteren hiçbir şey göremedim.

ya da bir bodrum. "Arkada bir nehir varken bu kadar küçük bir alanda kuş koşusu için nasıl yer olabilir?"

"Yakında göreceksin. Ama önce ... çay?" Keman kutusunu mankenlerin sandalyeleri arasında yere koyar, çaydanlığın etrafına bir tencere tutacağı sarar ve bir fincan doldurur.

Ona teşekkür ediyorum ve yanmamam için beni uyarırken kolu kavıyorum. "Neden buradayız?" Sıcak, karamel aromalı bir yudum kafein boğazıma çökerken, sonunda sorma cesaretini buluyorum.

"Bir plan yapmak için," diyor Etalon çayını üflerken. "Hayalet buraya gelmekten kaçınıyor, tıpkı ormanda gezinmekten kaçındığı gibi." Fincanını bir kenara bırakıyor. Hareketlerini izliyorum, boyuna posuna rağmen zarafet ve duygusallık akıyor ve bunun ona doğal mı geldiğini, yoksa karabasan olmanın bir parçası mı olduğunu merak ediyorum. Charlotte Teyze de zarif. Hep içindeki dansçıdan kaynaklandığını düşünmüşümdür ama belki de doğasında vardır.

Etalon erkek mankenlerden birinin üzerine eğiliyor ve gömleğinin düğmelerini açarak beni şaşırtıyor. Cilalı gövdesinin ortasında abanozdan oyulmuş ve göğsün beyaz çamına gömülmüş siyah bir kalp var.

"Tahtayı tanıdın mı?" Etalon bana yer açmak için kadını tutan sandalyeye doğru geri çekilirken soruyor.

Boştaki elimle erkeğin mürekkep dökülmüş gibi parıldayan zarif kalbine dokunuyorum. "Stradivarius gibi."

Etalon mankenin mahremiyetine saygı gösterircesine gömleğinin düğmelerini ilikliyor. "İki gün öncesine kadar babanın senin için çaldığı kemanın benim kemanım olduğunu bilmiyordum. Ve şimdi görüyorum ki Christine'in şarkısı senin bedenine girebilsin diye aşkıyla bir köprü kurmuş. Ben hep senin sesinle doğduğunu düşünmüştüm. Erik, kemanı çingenelerden çaldığından beri ondaymış gibi konuştu. Sanki elinden hiç düşmemiş gibi."

Kafam karışmış bir şekilde onu inceliyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Teyzenin bahsettiği zanaatkâr cadıyı hatırlıyor musun? Saint-Germain'e büyümlü Strad'ı satan cadıyı?"

Başımı salladım.

"Jipetto o klanın son üyesidir. Öteki dünya çevrelerinde bir ruhun özünü hapsedebilen özel bir ağaçla çalışmaları ile tanınırlardı. Ancak kullandıkları siyah öz odun nadirdi ve sadece tek bir yerde yetişiyordu.

Ormansızlaşma, zanaatlarıyla birlikte kaynaklarını da yok etti. Erik'in kemanı yaptıkları son enstrümandı. Jipetto elinde kalan az miktardaki odunla ailesini korudu. Bu üç mankenin içinde annesi Adella ve zatürreden ölen ikiz kardeşleri Kendric ve Kestrel var."

Her bir boyalı yüzden diğerine bakıyorum, gözlerinde yeni bir derinlik görüyorum. Neredeyse hareket etmelerini bekliyorum. Bir ürperti bastırarak ellerimi gri bir bez peçetenin yanına koyuyorum, çay fincanı iki elimin arasında duruyor. Buhar bir tütsü gibi yükseliyor.

hayalet alameti. "Zavallı Jippetto. Ama bunun ne ile ilgisi var-"

"Teyzenle konuştuğunu duyduktan hemen sonra buraya geldim," diye araya giriyor Etalon. "Jippetto'dan dürüst olmasını, Erik'in Strad'la olan geçmişi hakkında bildiği her şeyi bana anlatmasını istedim. Tıpkı teyzenin söylediği gibi, Erik kemanı bırakabileceğini düşünmüş." Etalon beni boş sandalyeye doğru yönlendirdi. Bekçi için ayrılmış olana. Ellerim dizlerimde, vücudum gergin bir şekilde oturuyorum. "Otuz yıl boyunca yerine yenisini bulmaya çalıştı ama hiçbir şey orijinal enstrümanın saflığına ve tınısına ulaşamadı. 1950'lerde, başka bir tane yaptırabileceği umuduyla zanaatkâr arayışına başladı. Bu onu ölüm döşeğindeki Adella'ya götürdüğünde, büyülu ahşabın yetenekleri hakkındaki gerçeği öğrendi. Christine ölürken onun için nasıl çaldığını anlattı.

Onun için nasıl şarkı söylediğini. Adella ona Christine'in sesinin içinde hapsoldüğünü ve bir gün enstrüman aracılığıyla yeniden canlandırılabilceğini söyledi. Ruhu reenkarne olduğunda, sesiyle yeniden birleşebilirmiş. O zaman kemanın yerinin doldurulamaz olduğunu anladı."

Dizimdeki yara izini kapatan kazağımı ovuşturuyorum. "Peki neden onu bizden geri çalmadı? Cenneti ve dünyayı hareket ettireceğini düşünürdüm ..."

Etalon ellerini masanın üzerine koyar. "Erik kadar zeki ve acımasız biri bile kaderi alt edemez. Adella onu, bir aşk düeti sesi hapsedtiğine göre, onu serbest bırakmak için de aynı saflıkta bir duygu gerekeceği konusunda uyardı. Bu yüzden güçsüzdü, çünkü Christine'in ruhuna kimin sahip olacağını tahmin edemezdi, hele kendini onlara sevdiremezdi. Yapabileceği tek şey aileni ve kemanını uzaktan takip etmek ve onun yeniden doğuşuna dair herhangi bir işaret beklemektir. Benim çocukluğumu, melek gibi şarkı söylediğimi duyduğunda, onun yeniden doğmuş hali olduğumu düşünmüş. Kısmen haklıydı. Sen ve ben ikiz alevler olduğumuza göre, ben onun ruhunun bir parçasıyım, sen de diğer parçasısın. Ama bu onun aklına hiç gelmedi. Erkek olduğumu ve artık şarkı söyleyemediğimi görünce neredeyse sırtını dönüyordu." Etalon'un titrek sesi çatlar.

İnsan kaçakçılığı dünyasında yaşadığı kâbus dolu deneyimleri hatırladıkça göğsüm ağrıyor. Avucumu elinin üzerine koyuyorum. "O piçlerin senden çaldıkları için çok üzgünüm."

Parmakları benimkilerin altında yumruk oldu. "Oysa biz de sana aynısını yapacaktık." "Yapacaktık. . ." Onu rahatlatmak ve kendimi temin etmek için fısıldıyorum.

Parmakları gevşer. "Nasıl bu kadar kör olabildik? Eğer takip etseydik hapistekilerle aynı sonu hak etmiş olurduk."

İtiraf, derin bir farkındalığı tetikler. "Erik seni böyle buldu. Bu şekilde onun oğlu oldun. Seni onlardan kurtardı, değil mi?"

"Evet. Hepsini öldürdü ve toplam yaşam yıllarını emdi. Sonra beni buraya getirdi. Beni yanına aldı. Benimle ilgilendi. Her şeyi ona borçluyum." Geniş omuzlarını çökertti. Askılar gömleğini sıkıca çekiyor, böylece örgü her kasına uyuyor. "Onun başka bir yönü daha var. İsteyen bir tarafı.

iyi bir baba olmaktan başka bir şey değildir. Ve o iyi bir baba."

Beni ikna etmeye çalıştığını duymak kalbimi kırıyor. Yoksa kendini mi ikna ediyor?

"Uyanışımı on dört yaşımdayken yaşadım. Erik zamanın geldiğini biliyordu, bunu hissetti ve beni bir geneleve götürdü, böylece bir kadının enerjisinden beslenebilecektim. Yirmili yaşlarındaydı. Yatağına ve rüyalarına girdim ve her ikisiyle de doydum. Enerji dalgalanmasından kurtulduktan sonra, başka bir yaratığın bunu kendi anneme yaptığını, beni doğurduğunu ve onu her şeyle tek başına yüzleşmek zorunda bıraktığını hatırlamadan duramadım. Suçluluk duygusu çok büyük oldu ve Erik'e bir daha asla beslenmeyeceğimi söyledim. O şekilde değil. Açlıktan ölmeyi tercih edeceğimi söyledim. Beni bir kez daha kurtarmak için eğlence kulübü fikrini ortaya attı. Kalpsiz bir canavar, kendi kanından bile olmayan bir çocuk için bu kadar uygun bir şey yapmazdı, değil mi?"

Onunla aynı fikirde olmak istiyorum. Ama Erik'in uğursuz planı dudaklarımı kapatıyor. Etalon'un elini sıkıyorum, dokunuşunun bana sunduğu aynı sakinleştirici desteği iletmeyi umuyorum. Kurdele izlerimiz senkronize bir şekilde parlıyor. Koyu kahverengi bakışları benimkileri buluyor, işkence çekmiş ve arayış içinde. Aramızdaki çekim yoğunlaşıyor ama ellerimizi ayırıyor ve fincanında kalanı boşaltmak için lavaboya doğru ilerliyor.

Ayağa kalktım, fincanımı da ona vermeye hazırlandım.

Arkası dönük kalır. "Erik'in bazı konularda vicdanı var, görüyorsunuz. Kendini suçlu hissettiği için Jippetto'yu ziyaret edemiyor. Değiştirdiğimiz hayvanlarla karşılaşmaktan korktuğu için ormanda yürüyemiyor. Bu da onu bir düzeyde ulaşılabilir kılıyor."

Çay fincanımın sapını sıkıca kavriyor, kendimi cevaplanmasını istediğimden emin olmadığım bir soruyu sormaya zorluyorum. "Neden saha bekçisi konusunda kendini suçlu hissediyor?"

Etalon iç çekerek bir elini başındaki koyu renk buklelerin arasında gezdiriyor ve onları darmadağın bırakıyor. "Annesi öldüğünde Jippetto yirmi yaşındaydı, büyüğü tükenmişti ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Dilsiz olduğu için seçenekleri sınırlıydı. Erik yeraltı bağlantılarını kullandı ve dükkanlar için manken yapmasını sağladı. Ayrıca onu şehirde bir eve yerleştirdi; Adella'nın paylaştığı bilgilere karşılık bir iyilikti bu. Jippetto dört yıl önce emekli olduğunda, Erik onu kalan günlerini huzur içinde geçirmesi için buraya davet etti. Ama gizli bir amacı vardı, çünkü o sırada Erik Christine'in sesini yeni bir bedenle yeniden birleştirmek için bir plan hazırlıyordu." Etalon'un profili geriliyor. "Jippetto, yeteneklerimi aktarıma hazırlamak için yaptığım ilk ve tek insan deneyimdi. Boynundaki kuş düdüğünün içi boş. Hiç ses çıkarmıyor. Taktığı mendiller de yara izlerini örtüyor."

Sözleri etrafımda dolanıyor -şiddetli rüzgârlar metanetime parçalıyor. Bekçiye duyduğum sempati, kendi kaderim için duyduğum korkuyla gölgeleniyor. "Bunun anlamı

. . . Erik'in sesimi koymak istediği başka biri var. Christine'in bedeni.

Hala onda! Bu nasıl mümkün olabilir? O öldü. Neredeyse yüz yıl önce yaşlı bir kadın olarak öldü. Biz onun *ruhuyuz*." Elim titriyor ve çay başparmağımla işaret parmağımın arasına dökülüyor. Ciyaklıyorum.

"*Nasıl olduğu* seni ilgilendirmez." Etalon fincanı alıp lavaboya bırakıyor. "Çünkü iş senin o çelik masanın üzerinde olmana gelmeyecek." Elimi tutup yanığımı kontrol etmek için çayı bir peçeteyle silerken sesi nazik. Ne kadar çabalasam da o uzun, şefkatli parmakların bir neşter kullanarak kas ve kıkırdakları kopardığını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Kana bulanmış. Aramızdaki teması ne kadar arzulasam da sarsılarak kurtuluyorum.

Yüzünü buruşturuyor ve peçeteyi masaya fırlatıyor. "Elbette benden korkuyorsun. Korkunç şeyler yaptım." Keman kutusuna doğru yürüyüp onu kaldırırken pişmanlık sesini boğuyor. "Ama lütfen şunu bilin. Bir canavara *dönüşmemeye* çalıştım.

Benim gözetimim altında hiçbir hayvan ölmedi. Bağışçılar sadece dilsiz bırakıldı, tıpkı Jippetto'nun bir zamanlar olduğu gibi. Peki ya ona gelince? Babama hiç sahip olamadığı mutluluğu vermek için bu korkunç vahşeti yapmam gerekiyorsa, bakıcıya da onu mutlu edecek bir şey sunmaya karar verdim. Yalnızlığını yumuşatmak için. Böylece ona uzaktan izlemeyi sevdiği kuşlarla konuşması için bir yol verdim ve şimdi onlar da ona arkadaşlık etmek için onu aramaya geliyorlar."

Tepki veremiyorum, her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Etalon'un çene kasları kasılırken dişlerini gıcırdatıyor. "Benim seçimlerim de Erik'in yaptıkları kadar kınanacak şeylerdi. Ama aramızdaki fark, ben beni seven bir anneyle, karanlıkla aydınlığı ayırt edebilecek kadar uzun yaşadım. Erik doğduğu andan itibaren sadece karanlığa sahipti. Onunla bir hayat yaşamak için grinin içinde yürümeyi öğrendim. İhtiyacım olan baba olmak için o da aynısını yapmayı öğrendi. Ama yavaş yavaş, Erik bir kez daha yolunu kaybetti. Gözlerimi kapattım. Ta ki sen gelene ve tüm taklitlerimi çözene kadar. Bana ışığı, huzuru ve rahatlığı hatırlattın. Hayalet'in dünyasına adım attığımdan beri sahip olmadığım şeyleri. Ve bunun için çok minnettarım. Babamı seviyorum. Ama artık onunla gri yok. Sadece en derin, en üzücü siyah var. Onu o derinliklerde bulmak, aradaki yere geri çekmek için insanlığına ulaşmam gerekecek.

-Elinde ne kaldıysa. Müzik ve suçluluk. Sahip olduğum tek iki silah onlar. Ama onları kullanmak için senin yardımına ihtiyacım var."

Strad'ı yatağa doğru taşıyan Etalon, takip edip etmediğini görmek için dönüyor.

Pelerininin altında titriyorum, kıpırdamıyorum. Yere batıyormuşum gibi geliyor, sanki bacaklarım buzdan yapılmış ve yavaş yavaş eriyerek su birikintilerine dönüşüyormuş gibi.

"Affet beni." Apliklerden süzülen ışık Etalon'un uzun kirpiklerini gölgeliyor, yüksek elmacık kemiklerini lekeliyor ve güzel yüz hatlarını yalvaran bir ifadeye büründürüyor. "Seni RoseBlood'a getirmeye hiç niyetim yoktu.

Sen değil. Ama artık burada olduğuna göre seni hayatım pahasına koruyacağım. Erik'i kaybedeceğim. Bununla barıştım. Ama seni asla kaybedemem, ayna ruhum. Bütünlüğe, olmam gereken adama giden yolu bulmanın tek yolu,

kendimin sende yansımasını görmektir."

Sözlerinin büyüklüğü karşısında nabzım atıyor. İçimde sayısız duygu birbirine karışıyor.

Tablolardan birinin arkasındaki mandalı çeker. Yatak katlanır ve duvardaki bir girintiye sıkıca oturur, zeminde bir tuzak kapısı ortaya çıkar. Kapağı kaldırıp açıyor. Yeşillik ve tütü kokusu yükseliyor.

"Lütfen, gel." Arkası dönük olsa bile, derin ve çakıllı isteği tatlı bir baştan çıkarıcı. "Erik'le yüzleşmeden önce sana en azından bir güzel anı vermek istiyorum." Bir kolunun altına sıkıştırdığı keman kutusuyla merdivenin basamaklarından aşağı iniyor, başı kayboluyor.

Kanat çırpma sesleri ve kuş cıvıltıları beni meraklandırıp pelerinini ve çantamı boş sandalyeye koymama neden oluyor, onu takip etmeden önce açılmamış ayak çoraplarını süveterimin cebine koymak için zaman ayırıyorum. Etalon merdivenin dibinde bekliyor. Her şeyi kavramaya çalışırken neredeyse ayağımı kaybedecekken belimden tutup beni aşağıya kaldırıyor.

Kuşhane, Jipetto'nun kulübesinin en az üç katı büyüklüğünde bir su altı serası. Tepedeki uzun cam çatı, nehrin akıntılarının üzerimizden geçtiğini gösteriyor. Duvarlar akışkan yansımalarla parlıyor. Çeşitli kokulu çiçek ve yeşillik saksıları, hatta küçük ağaçlar, çimenli bir yolu çevreliyor. Kuş silüetleri yaprakların ve dalların arasında çırpınıyor, uzaklarda bir yerlerde Jipetto'nun sesine yanıt veriyor.

Cırcır böcekleri gölgelerde cıvıldıyor ve bir mum alevinden daha küçük olan minik parlayan toplar, duvarlardaki fanların karıştırdığı hafif bir esintiyle ay ışığında kayıyor. Bu parıltılar beni çocukluğuma, annem ve babamla karanlıkta geçirdiğim akşamlara götürüyor.

"Ateşböcekleri," diye fısıldıyorum, büyülenmiş gibi.

"Görüyorsun, sonunda onları büyümeleri ve uçmaları için serbest bırakıyorum." Etalon'un sesi flörtün sınırlarında geziniyor ve eli belimi buluyor. Dokunuşuyla içimi bir heyecan kaplıyor.

Yukarıya, çatıda dönen akıntılara tekrar bakıyorum. Küçük bir balık sürüsü yüzüyor; zarif, zarif silüetler. Ona dönüyorum. "İlk kez boğulduğumu hissetmeden suyla çevrili oluyorum."

Yanıt olarak başını öne eğiyor. "Bu, yüzyıllar önce opera binası ilk inşa edildiğinde, nehir taşıp ada etkisi yaratmadan önce inşa edilmiş. Ama çatı için o kadar kalın cam paneller kullanmışlar ki, su altında kaldığında bile dayanmış. Ve derinlikler sadece 3 feet yukarıda. Bu sayede gündüzleri güneş ışığı, geceleri ise ay ışını almaya devam ediyor. Buraya beste yapmak için çok gelirim. Rüyalarımızın çoğunda bu yerdeydim. Bu yüzden seninle ilk kez yüz yüze çaldığım zamanın suyla ıslanmış ayın altında olmasını istedim."

Ben daha bu güzel duygulara tepki veremedim, Jipetto

bir çalının arkasında. "Merhaba" diyorum ve o da sakalını sıvazlayarak bana başını sallıyor. Keman kutusunu işaret ediyor ve omuz silkiyor.

Etalon, "Evet, ben oynayacağım," diye cevap verir.

Jippetto azarlarcasına başını sallar, ardından pazen gömleğini çekiştirir ve Etalon'a doğru bir parmak sallamadan önce kirli botlarını tekmeler.

Etalon gülümser. "Elbette. Bu sefer gömleğimi ve ayakkabılarımı çıkarmayacağım. Ne de olsa bir hanımefendinin huzurundayım."

Gülümsüyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sana bir gün göstereceğim," diye alay ediyor Etalon - her ne kadar etrafında, sesinin boğukluğuyla birleştiğinde skandal ve kasvetli bir şey vaat eden hafif bir arzu havası olsa da.

Gözlerimi onunkilerden ayırmak zorunda kalıyorum ya da kalp atışlarımın hızına kapılıp gidiyorum. Jippetto göz kırpmıyor, sonra bir bardaktan içiyormuş gibi yapıyor. Merdivene tırmanıyor, kulübesine girer ve kapıyı indirir. Kapağın içinde bir kulp var. Ortada, gitmeye hazır olduğumuz zaman için.

Bekçiyi hiç bu kadar sakın görmemiştim. Bu kadar normal. Ve mutlu.

Burası. Öyle olmalı, çünkü bana da aynı şeyi hissettiriyor. Yaşam gücü burada dolup taşıyor. Yeterince zorlarsam, çiçeklerin, böceklerin ve kuşların etrafındaki pembe ve beyaz auraları neredeyse görebiliyorum. Saf, pozitif enerji.

Etalon beni bu yüzden aşağı indirdi. Babasıyla yüzleşme kabusu başlamadan önce bana nefes alma şansı vermek için.

Etalon beni, mevsimi geçmiş olması gerekirken, dış etkenlerin hüküm sürmediği bu cam mabette canlı ve gelişen leylak çiçeklerinin kokulu koyağının altındaki bir banka götürüyor. Önce refakatçim oturuyor, kemanını ayaklarının dibine bırakarak yanında bana yer açıyor.

Onun yerine bacaklarının arasına diz çöküyorum. Kazağım kalçalarım kadar iniyor ve çimenler kot pantolonumdaki yırtıklardan dizlerimi gıdıklıyor. Yüzüne bakıyorum

-Her zaman bir maskenin ardına sakladığı; görmeden önce bile bildiğim. "Benden seni affetmemi istedin. Affediyorum da. Erik çocukluğundan beri seni manipüle etti. Ve bunun ne kadar acı verdiğini biliyorum çünkü o aileden biri. Ama artık ben varım. Seni hafife almayacağıma ya da kullanmayacağıma söz veriyorum."

Etalon yanağıma dokunuyor. Bana bakan kırılmalı ve minnettarlık neredeyse ayağa fırlayıp ona sarılmama neden olacak. Onun yerine elini tutup ters çeviriyorum.

"Yaptığın korkunç şeyler seni bir canavar yapmaz. Bu gece bilinçli bir seçim yaptın, bunun üzerine çıkmak için. Kendi pahasına herkese yardım etmek için. Yani bunları hak ettin." Kâğıt mendile sarılı hediye avucuna koyuyorum ve parmaklarını etrafına kapatıyorum. Kara kaşlarını çatarak kâğıdı yırtıp açıyor. Ay ışığı suyun içinden süzülüp saçlarını hareketli, gümüşü gölgelerle parlatırken yanındaki örme ayakkabıyı açıyor

bankta. Bana bakıyor, gözlerinde sorular var.

"Canavarlar ayak parmaklarına çorap giymez." Gülümsemesini ve bunları yaptığım için çocuk olduğumu düşünmemesini umarak ifadeleri gösteriyorum. "Ve şimdi domuzcuk kuklalarını geri aldın, gördün mü?"

Cevap sırtışı çocuksu bir şaşkınlık. "Hepsinden iyisi, bunlar yıkanmaz," diye ekliyor.

Ben gülüyorum ve o da katılıyor; bir şarkı kadar coşkulu ve sınır tanımayan spontane bir patlama. Ama dirseklerini dizlerine dayayıp başlarımızı aynı hizaya getirdiğinde ve çenemi ona doğru eğdiğinde hemen ayılıyorum.

"Adımı söyle," diye mırıldanıyor, ciddi ve alçak sesle.

"Etalo-" Bitiremiyorum çünkü sıcak dudakları dudaklarımı kaplıyor.

İlk başta acele etmiyor, nasırlı parmak uçlarıyla yüzümü yönlendiriyor, benimle alay ediyor - ağızımı elektrikle indirecek ve dişlerime karıncalanmalar gönderecek kadar kıvılcımlı, tüy gibi yumuşak bir temas. Bir an için tek vücut oluyoruz, dudaklar mühürleniyor, sonra tekrar yapışmadan önce aç nefesler yudumluyoruz. Nazik bakımları boğazımdan bir zevk iniltisi kopardığı anda dizlerinin üzerine çöküyor ve bedenimi kendine doğru çekiyor, daha fazlası için baştan çıkarıcı bir teklifle belimi kavlıyor.

Dudakları ayrılıyor ve dillerimiz buluşuyor, içimi voltaik duygu titreşimleriyle aydınlatıyor, karamel, gece yarısı çiçekleri ve yanık baharatlarla tatlandırılmış renk patlamalarıyla zihnimde patlayan auralar - karanlık, fırtınalı ve etli. Kollarımı ensesine doluyorum, parmaklarım ipeksi saçlarında kıvrılıyor, ikimizin büyüünde kayboluyorum.

İnliyor ve beni sırtüstü yatırıyor, öpüşmemizi kesiyor, böylece dudakları yanağımda, kulağımda, çenemde, boynumda dolaşabiliyor -beni keşfediyor, tadıma bakıyor- sadece onun ilham verdiği ruhani müziği ateşliyor. Her duyuyu reseptörümünden sarsıcı bir uyarım şangırtısı akıyor, bir dizi şarkı, derimin altında serbest bırakılmış küçük çanlar gibi çınlıyor ve mırıldanıyor.

Ve umarım her şeye rağmen bu gece hiç bitmez.

MASKELER

"Ahlaksızlık gerçek yüzüyle öylesine deforme olmuştur ki, ilk görüşte bizi şok eder; ve eğer ilk başta bir erdem maskesi takmasaydı, bizi baştan çıkarması çok zor olurdu."

Philip Stanhope, Chesterfield'in dördüncü kontu

Dördüncü ders ve midem bana öğle yemeğine sadece birkaç dakika kaldığını hatırlatıyor.

Etalon'la geçirdiğim zaman içimdeki psişik vampiri doyurmuş olsa da, bugün fiziksel ihtiyaçlarım karşılanmadı. Bu gece olacıklardan korktuğum için kahvaltı edemedim... Hayalet'in bu opera binasının katlarında pusuya yatmış beklediği tuzaklardan - Etalon'un bulamadıklarından. Buna bir de derslere gitmeye çalışmanın ve her ikisi de sonsuza dek değişmişken kalbimde ya da hayatımda hiçbir şey değişmemiş gibi davranmanın zorluğunu ekleyin.

"Rutinleri takip et, kayıtsız görün." Sabahın üçünde beni orkestra çukurunun içinde, dudaklarımda yanan son bir öpücükle bıraktığında Etalon'un talimatları bunlardı. *"Erik'in zaten olduğundan daha fazla şüphelenmesine izin veremeyiz."*

Erik, Phantom'daki gibi. Etalon'un babası gibi. Dün gece öğrendiğim en az şok edici şey buydu.

Ayrıca Profesör Tomlin'in rave kulübünde tanıdık geldiğini düşündüğüm davulcu olduğunu öğrendim. Bizim türümüzden biri değil ama Fantom'un cebinde. Etalon onun yanında çok dikkatli olmam konusunda beni uyarmıştı.

Neyse ki onu görmedim. Maskeli balo komitesinin başında olduğu için o günkü derslerini dağıttı. Tomlin'in balo salonuna son dakika eklemelerini yapabilmesi için birinci dönem fen dersi kütüphanede Madam Harris'in gözetiminde bir çalışma salonuna dönüştü. Umarım bu *eklemeler* Erik'in danışmanlığı altında değildir.

Kendimi o anın içinde tutmak için içimdeki huzursuzluğu bastırıyorum.

Bouchard'ın keskin açılı sırtı sınıfa dönük, kuru silgi tahtasına bazı sözcükler karalıyor: *Intermezzo, Afterpiece, Ballet héroïque, Romantische Oper, Tragédie lyrique.*

Defterlerin üzerine çizik atan on beş kalem seti.

"Cidden Cadılar Bayramı'nda bize ödev veremezsiniz," diye homurdanıyor Sunny arkamdaki sırasından. Diğer tüm öğrenciler bunu düşünüyor; bunu söyleyecek kadar cesur olan tek kişi o. Kalemimin ucunu kemiriyorum, sesinin uyandırdığı özlem beni şaşırtıyor, keşke konuşacak bir arkadaşım olsaydı diyorum. Ama olsaydı ona ne söylerdim?

Hey, kanka! Dün gece nehrin altındaki bir serada karabasan ikiz alevimle öpüştüm. Buharlı kelimesine yeni bir anlam kazandırdı. Ve bu gece, sesimi çalmadan ve okulu içindeki herkesle birlikte yerle bir etmeden önce asırlık bir hayaletle savaşağız.

Bu onun Cadılar Bayramı şenliklerine hızlı bir başlangıç yapmasını sağlar. Benimkini başlattığını biliyorum.

Bouchard yazmayı bırakıyor ve aynı derecede sivri profilini sergilemek için sivri topuklarının üzerinde kayıyor. Yanakları saçlarının boyalı uçlarına uyuyor. "Ain't uygun bir İngilizce değil, *Matmazel* Summers. Türünüzün yerel dilinin bu olduğunu varsayarsak."

Sunny homurdanıyor, ardından Jax'ten bir homurtu ve odada birkaç kıkırdama duyuluyor. Eleştirisinin ardındaki imayı bilen tek kişi olarak kaşlarımı çatıyorum.

"Bu terimlerin her biri," diye devam ediyor Bouchard, "maskeler, pandomimler, egzotik kahramanlar ve kadın kahramanlar ya da doğaüstü ve mitolojik olanla ilgilidir. Bu, sembolizm özürölüler için 'Cadılar Bayramı' temalı ev ödevi olabilir. Eğer içinizde bununla ilgili bir sorunu olan varsa, bunun yerine bir sınav yapabiliriz."

Herkes karalamaya dönerken sınıfa ters ters bakıyor. Benimle göz temasından kaçınmaya dikkat ediyor. Charlotte Teyze'nin tehditleri onu uzak tutuyor.

Gerçi güneş gözlüğü taktığım için bakışlarımdan kaçmak için fazla seçeneği yok. Göz enfeksiyonu - Charlotte Teyze'nin dün gece Etalon'la değış tokuş ettiğimiz enerjiyi hâlâ yaydığımı örtbas etmek için herkese söylediğı şey buydu. Teyzem bana en kısa zamanda yeşil lens almayı planlıyor.

Bu sabah döner dönmez, Diable'ı da yanıma alarak teyzemin odasına gittim ve bana ödünç verdiğı anahtarı kullanarak, kahvaltı ve dersler için hazırlanma vakti gelene kadar şezlonguna uzandım. Uyku gazından uyuduğundan emin olmak için orada olmak istedim.

O uyandığında iyiydi ama ben değildim. Kadim vampirlerin soyundan geldiğimi sadece iki gündür biliyorum. Ve şimdi, bir zamanlar bir kenara atmak istediğim hediye için savaşmak üzereyim. İçten içe sarsılıyorum ama durup her şeyi özümseyecek zamanım yok.

Charlotte Teyze'ye RoseBlood'da kalmaya karar verdiğimi söyledim. Sonunda kendimi ve sesimi bulduğum için artık gidemeyeceğimi. Ona gözlerim hakkında yalan söylemek zorunda kaldım. Bir gülün yaşam gücünü atıştırma bahanesini kullandım. Eminim

satın almadı. Ama bugün ona her şey hakkında gerçeği söylemeyi planlıyorum.

Etalon onu da plana dahil etmem için beni cesaretlendirdi. Bouchard bile. Bu geceki maskeli baloda her türlü yardımı alabileceğimizi söylüyor. Ve ben de katılıyorum.

Artık ona ihanet etmediğime göre, onun hakkında konuşabilirim. Onun bir müttefik olduğunu anlamalarını sağlamak için.

Saçımın uçlarını çiğnemek için örgümü kaldırıyorum. Belki de kuru silgi dumanları beni etkiliyor, çünkü artık aç değilim. Midem bulanıyor.

Elbette içimin burkulmasının asıl nedeni maskeli balo ve oynamam gereken rolle ilgili endişelerim. Daha da ötesi, Etalon'unki için aklımı kaçırarak kadar korkuyorum. Onun rolü herkesten daha tehlikeli çünkü birlikte yaşadığı adama, yedi yaşında kırık bir çocukken sadakat yemini ettiği adama ihanet ediyor. Bir asır önce İran'da suikastçı olan adama. Hayalet affetmesiyle ünlü değildir.

Çıkış zili çalıyor ve Sunny ya da Jax'le yüzleşmeden önce kalemimi, defterimi ve çantamı toplayıp kapıdan çıkıyorum. Eminim onlar da herkesin düşündüğü şeyi düşünüyorlardır: Güneş gözlüğü takmamın asıl nedeninin Renata'nın rolünü kazandığım için gösteriş yapmak olduğunu. Süperstar kompleksim her geçen saat artıyor.

Bu gece tek başıma doğaçlama bir performans sergilemek zorunda kaldığımda gerçekten böyle düşünecekler. Ama her şey planlandığı gibi giderse sadece Hayalet seyircim olacak.

Gözlüklerimin silüete dönüştürdüğü bedenlerin arasından geçerken ürpertilerim mide bulantıma katılıyor. Auralarını görmezden gelerek aşağıya, yurt odama doğru ilerliyorum. Charlotte Teyze bugün öğle yemeği uzatıldığı için yemeğimi getirmeyi teklif etti, böylece bir saatlik mola sırasında gözlerimi saklamak zorunda kalmayacaktım. Kalacağını ve konuşabileceğimizi umuyorum; belki Christine'in mektuplarını birlikte okuruz. Bu gece kafamı dağıtacak herhangi bir şey. Planı onunla konuşmak için okul sonrasına kadar beklemem gerekiyor. Etalon ormana gitmemiz konusunda ısrar etti, böylece Hayalet'in duyma riski ortadan kalkacak.

En azından bulutsuz bir gün olacağı benziyor, böylece yağmur altında kalmayacağız.

Ben geldiğimde Diable çoktan odamdaydı ve onun sevimli huysuz yüzünü gördüğüm için o kadar mutluyum ki artık nasıl içeri girdiğini sorgulamıyorum bile. Yatağımın sahibiymiş gibi oturuyor, yünlü kürkü lav lambasından gelen her fokurtuyla farklı bir menekşe rengine bürünüyor.

Boynumdaki kravatu çözdükten sonra güneş gözlüklerimi, çantamı ve kitaplarımı yere bırakıyorum. Sonra da bu sabah üniformamı giymeye geldiğimde getirdiğim Christine'in mektup yığını alıyorum. Diable, yatağa yanına uzandığımda homurdanmıyor. Bunun yerine, hafif bir zil sesiyle yanıma sokuluyor. Mırlayana kadar kulaklarının arasını okşuyorum.

"Senden şüphe ettiğim için üzgün olduğumu biliyorsun, değil mi?" Alay ediyorum. "Sanki Şeytan gibi bir ismin varken onurlu olmaktan başka bir şey yapabiliymişsin gibi."

Gözleri mutlu yarıklara sıkışıyor. Mektupları yastığımın üzerine koyuyorum, başımı duvarın havalandırmasına doğru çeviriyorum ve gömleğimin kolunun altındaki kurdele dövmesinin izini sürüyorum. Kulaklarım bir keman serenade'nin sesi için ağrıyor. Keşke onun güvende olduğunu bilseydim.

Dün gece öpüşürken, bastırılmış duygularımız ve bastırılmış iştahlarımız bizi alt etti. İşler yoğunlaştı ama kendimizi durdurduk. Bu tür bir yakınlık asla aceleye getirilmemeliydi. Her ne kadar ikimiz de bunun birlikte olmak için tek şansımız olabileceğini kabul etsek de.

Etalon ayağa kalkmama yardım etti ve bunun yerine ilk kez gerçekte yüz yüze dans ettik. Sukkubus'umu kudurtan o gıcırtılı sesiyle, tüm kötülükler geride kaldığında beni gül yapraklarıyla kaplı bir yatağa yatıracağını ve vücudum şarkıyla alev alev yanana kadar tenimin her santimini öpeceğini söyledi.

Cevap vermedim, çünkü kızarmakla meşguldüm, ama onu bu konuda tutacağım.

Cırcır böceklerinin ve vızıldayan böceklerin sesi eşliğinde dans ederken konuştuk. Ona öğrenmek istediğim her şeyi sordum: doğum gününü, en sevdiği rengi, en sevdiği yiyecekleri ve kitapları, bir hayvana ilk kez yardım ettiğinde neler hissettiğini ve Diable'nın ne kadar zamandır yoldaşı olduğunu... Başka insanlara önemsiz gelebilecek ayrıntılar, ama ben ve Etalon birbirimizin en derin ruh sırlarını zaten biliyoruz. Şimdi, onu harekete geçiren küçük şeyleri bilmek istiyorum. Ne yazık ki bu bile kısa sürdü çünkü yapmamız gereken planlarımız vardı.

Bana kemanda öğrettiği melodiyi mırıldanarak gözlerimi kapattım. Onunla gerçekte, yan yana sahne almak inanılmazdı. Rüyalarımızdaki görüntüler gibiydi. Gezegenleri hizalamak ve evrene hükmetmek için zaferle bir araya gelmiştik.

Aslında planına ilham veren de buydu. O görüntülerin, Hayalet'i nasıl yeneceğimizi söyleyen yıldızların müdahalesi olduğuna inanıyor.

Hayatım boyunca beni etkisi altına alan opera arylarının çoğu Christine'in Erik'in Stradivarius'u ile öğrendiği şarkılardı. Ve birlikte söyledikleri bir şarkı var ki Etalon'u Hayalet'i yıkabileceğine ikna etti: Christine ölürken yaptıkları düet.

Bu bir türkü. Etalon'un geçtiğimiz haftalarda uyumama yardımcı olmak için havalandırmadan bana çaldığı aynı tatlı, yumuşak melodi. Bunu çocukluğundan beri biliyor, ne zaman Christine'i özlemesine neden olan bir şeyle meşgul olsa Erik'in bilinçaltında bunu mırıldandığını duymuş.

Şarkı sözlerini bana Etalon öğretti. Çirkin ve solmuş, tüm yapraklarını kaybetmiş bir ağaç hakkında bir hikaye anlatıyorlar. Ama yapraklar gökyüzüne yükseliyor ve parıldayan, ışıltılı yıldızlara dönüşüyor. Çürüme yeni bir hayata dönüşür; şekil bozukluğu güzelliğe dönüşür. Phantom'un geçmişi bildiğim için çok dokunaklı.

Bu gece her şey Fantom'un başlangıçtaki planına göre ilerleyecek. Tomlin şehirdeki bir partiye gizlice gidecektir, böylece Erik gaz maskesi/jakal kostümünü kullanabilecek ve maskeli baloda onun yerini alabilecektir. Erik taklitte ustadır ve Tomlin'in sesini çoktan mükemmelleştirmiştir. Eksik bir notu tartışma bahanesiyle beni koridora çekip partiden uzaklaştıracak. Herkesin görüş alanından çıktığımızda, Erik'in planı beni gizli bir geçitten kaçırmak... Beni Etalon'un transferi gerçekleştirmesine yardım edeceği labirentine götürmek.

Ancak Etalon'un revize edilmiş stratejisiyle işler asla bu noktaya gelmeyecek.

Parti için Christina Nilsson gibi giyineceğim. Planladığım zombi banshee'den çok uzak ama Etalon'un gözlemi -Hayalet'in insan olmayı arzulamasını sağlayan tek şeyin Christine olduğu- bunu tek şansımız haline getiriyor.

Amaç beni gördüğünde Fantom'u oyundan düşürmek. Duvarında Pandora gibi giyindiği bir portre asılı. Tek ihtiyacım olan onun İsveç rengini yansıtacak koyu altın bir peruk, uzun beyaz sütunlu bir elbise, altın varaklı bir taç ve şal olarak kullanmak için adaçayı kumaşından bir panel. Opera binasının kilitli kapılarının ardında sayısız kostüm ve saç parçası var. Etalon, görünümü tamamlamak için her şeye sahip olduğumuzu söyledi. Portreyi rehber olarak kullanarak bugün bir araya getiriyor. Herkesin saat altındaki maskeli baloya hazırlanabilmesi için provalar iptal edildiğinden, eşyaları öğleden sonra orkestra çukurundaki bir çantaya yerleştirecek.

Hayalet geldiğinde, onu savunmasız hale getirmek bana düşüyor. Onu gerçekliğe ve saplantısının çirkinliğine geri döndürmek. İlk şokunu atlatmasını bekliyoruz. O kadar kolay durdurulamayacak kadar kararlı. Tomlin olduğuna inanıyormuş gibi yapacağım ama partiden çıkar çıkmaz merdivenlere koşacağım ve onu Bouchard'ın ikinci kattaki atölyesine götüreceğim. Jippetto zaten içeride bekliyor olacak ve Erik'i bu kadar acımasızca kullandığı sessiz, nazik adamla ve istemeden katlettiği hayvanlarla yüzleşmeye zorlayacak.

Bu da yetmezse, ona ölüm döşeği türküsüyle serenat yapacağım.

Etalon'un görevi, Hayalet bizimle meşgulken, mahzendeki laboratuarda transfere yardımcı olan makineyi sökmek... Başarısız olursak ve Hayalet beni hala aşağı çekmeyi başarır diye.

Eğer bu olursa ya da başka bir şey ters giderse, Charlotte Teyze ve Bouchard herkesin güvenliğinden sorumlu olacak. Etalon onlara alarmları ve fiskiyeleri çalıştırmak için duman bombaları tedarik edecek, böylece tüm öğretmenler ve öğrenciler dışarıya, Erik'in keşfedilmemiş tuzaklarından uzağa koşacak.

Gizli vampir topluluğunu saklamaya çalışmasaydık ve Fantom her köşede tuzakları olan çılgın bir dahi olmasaydı daha kolay olurdu. Herkesi korumanın tek yolu bu.

Tehlikeli komplo karşısında içim yine burkuldu. Ben sadece elemek üzereyim

Christine'in mektuplarını karıştırırken kapının alındığını duydum. Yemeğimden ok Charlotte Teyze'yi görmeye hevesli bir şekilde kapıyı açtığımda Sunny'nin illi yüzüyle karşılaşıyorum; elinde yemek tepsisi, omzunda kitap antası.

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Bu yerdeki tüm gizli casus tünelleri ve aynalı pencerelerle birlikte, birisinin yurt odası kapılarına gözetleme delikleri yerleştirmeyi düşündüğünü düşünürsünüz.

Kızarmış morina balığının kokusu aramızda dolaşıyor ve midemi guruldatıyor. "Tam da düşündüğüm gibi," diyor Sunny. "Dün gece gözlerini gördüğümde

benim oyun kitabımdan bir sayfa almış ve onları kendi kitabından almış olmalısın. Teyze." Yakınına eğiliyor. "Gelmiş geçmiş en havalı zombi lensleri. Seni affetmesini ve bugün takmana izin vermesini nasıl sağladın?"

Birkaç öğrenci fuayeden geçip merdivenlere doğru yürüyor ve omuzlarının üzerinden bize bakıyor. Sunny'den saklanmak için artık çok geç ama kimsenin beni görmesine gerek yok. Onu içeri alıyorum ve tüyler ürpertici bağlantı teorisini kabul ediyorum. Keşke tüm bunların ironisini bilseydi.

Kapıyı kapatıp ona yaslandığımda, tepsiyi komodinin üzerine koyuyor ve yatağıma uzanıyor. Diable aşağı atlıyor, şezlonga doğru neşeli ve ağırbaşlı bir yürüyüşe çıkıyor.

"Burada olmana şaşırdım," diyorum beklenmedik misafirime. Söylemek istediğim şu: *Dün gece gözlerimi nasıl gördün?*

Sunny kaşlarını çatıyor ve kitap çantasını omzundan çekip alıyor. "Teyzen görmeden önce yemek tepsini arakladım. Neyin peşinde olduğunu bildiğimi söylemek istedim. Onurlu bir davranış ama başka bir yolu olmalı."

Ayakta kalmak için mücadele ediyorum. Partiyle ilgili planlarımı biliyor olamaz. "Ne demek istiyorsun?"

"Dün Renata'nın partisine gitmeden önce söylediklerin. Bu sen değilsin. Audrey'nin liderliği alabilmesi için pes etmeyi planlıyorsun. Haksız mıyım?"

İ ekiyorum. Ne kadar çok sır saklasam da en azından birini Sunny'yle paylaşmadan edemiyorum. "Evet. Ve işe yarıyor. Jax benden nefret ediyor ve Audrey artık ona kızgın değil."

Sunny başını sallar. "Senden nefret etmiyor. O da etmiyor. Hepimizin, yani ben hariç herkesin kafası karışık, hepsi bu."

Yatağına doğru ilerleyip diğer uca oturuyorum ve gömleğimin firfırlı manşetleriyle oynuyorum. "Şey, ben kafa karıştırıcı bir insanım."

"Ve gizemli." Arkasındaki yastığının üzerinde Christine'den gelen bir yığın mektubu görünce yüzünde tuhaf bir ifade belirliyor. Benden önce onları kaptı. Mavimsi mor gözleri bana dönüyor. "Christine mi?"

Bir bahane bulmaya çalışıyorum. "Onları buldum."

"Öyle mi? Şapelde mi, yoksa çatıda mı?" Son kelimedede kaşları suçlayıcı bir şekilde havaya kalktı.

Midem yine bulanıyor ve morina artık iştah açıcı kokmuyor; komodinin dibine oturmuş, havayı koklayarak yukarı bakan Diable hariç.

Sunny kitap çantasını açmak için eğiliyor, mektuplar kucağında. Dibinde delikler olan tanıdık iki teneke kutu ve çatlak beyaz bir yarım maske çıkarıyor. "İlk başta bunların Profesör Tomlin'e ait olduğunu düşündüm, çünkü bunlar laboratuvarlarımızda çözücülerini ve diğer şeyleri saklamak için kullandığı tenekeler. Ama neden onunla yukarıda buluştunuz? Ve neden maske?"

Oda alt üst oldu. Etalon dün gece o kadar acele etmiş olmalı ki bazı şeyleri geride bırakmış. Ama Sunny gizli geçidi nasıl buldu? Ve kapıyı nasıl açtı? "I . . . Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Doğru." Sunny'nin kendini beğenmiş bakışları mor ışıklı duvarlarda kızıl saçlarından daha parlak bir şekilde göze çarpıyor. "Frankenstein'ın Gelini'yle teyzenin tek kullanımlık lenslerini çalma konusunda tartışmakla o kadar meşguldün ki bunu düşürdüğünü unuttun, ha?" Çatı anahtarını yatağın üzerine, diğer eşyaların yanına koyuyor.

Dilim tutuldu. Dün gece Bouchard'la karşılaşmamda olanları, kolyeyi koparmadan önce bana söylediği sözleri bir araya getiriyorum: *Bu gözleri daha önce de görmüştüm. Bunu bilmek isteyecektir.* Sunny bunu Bouchard'ın beni lens çalmakla suçladığı şeklinde yorumladı. Ama her şeyi görmek ve duymak için nerede olabilirdi ki?

Sonra hatırladım. "Sen. Hayalet kesitin arkasında duyduğum hışırtı sendin ... merdivenlerdeydin-"

"Evet. Banyoya gitmek için dışarı çıkmıştım ve aynalı kapının açıldığını ve senin gizlice içeri girdiğini gördüm. Anahtarı düşürdükten sonra adımlarını takip etmeye karar verdim." Sunny harflerin ipini çözdü.

Onları almak için hamle yapıyorum ama elimden kurtuluyor. Kâğıtlar uçuşuyor ve Diable sarmal merdivenlerden mini çatı katına fırlıyor. Sunny'den önce mektupları toplamak için çömeliyorum. Beynim sayısız senaryo arasında gidip geliyor, tüm bunları açıklayacak bir senaryo bulmaya çalışıyorum.

"Vay be. Bu çok ürkütücü," diyor Sunny arkamda toplandığı yerden.

Dönerken omuzlarım sertleşiyor.

Yüzü o kadar solgun ki çilleri badanalı bir çitin üzerindeki çamur lekeleri gibi göze çarpıyor. Etalon'un bana çatıda gösterdiğine benzer, şekli bozulmuş bir Fantom taslağı tutuyor. Mektup yığınının içine tıkmış olmalı. Arka planda kahverengimsi kırmızı lekeler var, yıllanmış kan gibi. Sunny'nin titreyen parmağı en alttaki imzanın yanını işaret ediyor.

Christine kelimeleri yazdı: *Boğazlarınızı koruyun ve gözlerinizi saklayın. O ölmedi, sizi aptallar. Efsaneler asla ölmez.*

Yatağında oturan Thorn, ayaklarını yeni çoraplarının içine soktu ve onları oynattı. Parmak uçlarındaki renkli yüzler akvaryumunun puslu mavi ışığında dans ediyor gibiydi. Gülümsedi, sonra ayaklarını botlarının içine soktu, bağcıklarını baldırlarına kadar bağladı, aklı kuşhanede Rune ile geçirdiği o anlarda kaldı.

Aura'sındaki güvensizliği okumuştı; hediyesinin çocukça olduğunu düşüneceğinden endişelendiğini sezmişti. Bu çok samimi ve nazik bir jestti. Ona değer verildiğini hissettiren ve umut veren bir jest. Bu umudu paylaşmak, onun içinde uyandırdığı enerjiyi paylaşmak istemişti.

Onu kollarında tutmak, adını dudaklarında tatmak, hayal edebileceğinden bile daha tatlıydı. Tıpkı daha fazlasını isteyen iniltileri gibi.

Peki ya onun için çalarkenki sesi? Erik'in her zaman söylediği gibi seraphic. Thorn onu Christine olarak giydirerek risk aldıklarını biliyordu. Onu Erik'in arzusunun nesnesi olarak göstererek geri tepebilirdi. Bouchard ve Rune'un teyzesi bu yüzden oradaydı. Destek olarak. Rune'u tehlikeye atmaktan nefret ediyordu ama o sandığından daha güçlüydü. Bunu bu gece keşfedecekti.

Ona türküyü ilgili her şeyi anlatmamıştı. Erik'in bu türküyü sık sık gözyaşları içinde, dondurma odasındaki cesede söylediğini bilmesini istememişti. Bazı görüntüler kimsenin yaşamak zorunda kalamayacağı kadar hastalıklı ve trajikti. Thorn'un kendisinin de bunları görmekten asla vazgeçmemesi yeterliydi.

Siyah önlük pantolonunun paçalarını düzelterek botlarının üzerine yerleştirdikten sonra ispirto kokusuyla doymuş üstünü giydi. Bir cerrah gibi görünmek zorundaydı. Kolundaki kurdele izini örtmek için laboratuvar ceketini de giyecekti. Erik'in bilmesi gereken son şey buydu.

Thorn ayağa kalktı, odasını kontrol etti ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oldu. Akvaryumdaki balıkları çoktan boşaltmıştı. Onları yakaladığı nehirde serbest bırakmıştı; yine de Erik'in değişikliği fark etmesini önlemek için akvaryumu suyla dolu ve ışığı açık bırakmıştı. Thorn'un tüm hayvan hastaları özgürdü ve bir daha asla başka bir sesi değiştirmek zorunda kalmayacaktı. Şapelde, içinde çok az eşyası olan bir bavul vardı: giysiler, birkaç yarım maske, bir saç fırçası, bir diş fırçası, biraz sabun, Rune'un ona verdiği masal kitabı ve Stradivarius.

Eğer bu gece sağ kurtulursa, Erik onu evlatlıktan reddeder ya da en kötü ihtimalle intikamını alana kadar peşini bırakmazdı.

Bu düşünce Thorn'u sadece dehşete düşürmekle kalmadı, aynı zamanda kalbinin de sıkışmasına neden oldu.

Yine de, bir şey onu canlandırdı: yer üstünde, hiçbir şey olmadan bir yaşam hayal etmek

Maskeler, mahzen laboratuvarları ya da ölümcül tuzaklar. İşi olan, yemeğe giden ve opera binalarına misafir olarak giden insanlar arasında bir hayat... içerideki sanatçılara musallat olan ebedi hayaletler değil.

Rune'u her sabah güneş yüzlerini ısıtırken Paris'e götürmek ve gönlünce alışveriş yapmasına izin vermek ya da bir yağmur fırtınası sırasında bir antika kitapçıya dalmak ve tüm öğleden sonra birlikte kitap okumak istiyordu. Ya da güneş kaybolana kadar el ele tutuşarak kafelerin ve zarif bahçelerin yanında yürümek, sonra onunla bir fener gibi yanan Eyfel Kulesi'nin önünde oturmak ve sarı ışığın parıltısında yüzünü öpmek.

Gerçek bir çift olmak. Gerçek arkadaşlara sahip olmak. Yalnız kaldıkları ve içlerindeki canavarları dışarı çıkarıp oynayabildikleri zamanlar hariç, ortama uyum sağlamak.

On iki yıl önce kanalizasyondaki o anlamlı an bir kehanet gibi su yüzüne çıkmaya devam ediyordu: *"Hâlâ normal bir hayatın olabilir,"* demişti Erik. *"Mükemmel yüziün, kusursuz hatların . . bunlar sana o dünyada saygı ve güç kazandıracak. Benim asla yapamayacağım şekilde uyum sağlayabilir, hatta hükmedebilirsin."* Ve Thorn'un naif, çocuksu cevabı: *"Uyum sağlamak istemiyorum. Ait olmak istiyorum."*

O buraya ait değildi. Buraya ait değildi. Artık ait değil. Oraya da ait değildi. Ait olduğu tek yer Rune'un yanıydı. Ama bu yukarıda yaşamak anlamına geldiğinden, uyum sağlama fikrine ısınmıştı.

Karanlık yetenekleri ve elindeki kandan başka hiçbir şeyi olmayan bir hayaletin oğlunun normal bir hayat sürebileceğinden emin değildi.

Bir yanı dün geceye geri dönmek, Rune'la ay ışığının aydınlattığı bahçedeki o sessiz, mükemmel anı sonsuza dek yeniden yaşamak, onun lezzetli beyaz aurasını içmek, yumuşak teninin tadına bakmak ve ona söz verdiği tüm zevkleri tattırmak istiyordu. Çünkü şimdiki zamanda bir kasvet bulutu etrafı kaplamıştı. Havada yanmış et ve gübre karışımı kokan ilkel bir şey asılı duruyordu. Pişmanlık ve ölüm.

Yaptığı plan iyiydi ama başarısızlığa dayanıklı değildi. Eğer kendisini yetiştiren adam hakkında bir şeyler biliyorsa, Hayalet'in her zaman bir adım önde olduğunu biliyordu.

Her zaman.

Thorn, Rune'un geldiği gün at gözlüklerini takmış, yeniden bir araya gelmelerinin mutluluğuyla dikkatini verememişti. Ama şimdi geriye dönüp baktığında işaretleri görüyordu. Başından beri Peder Erik, Thorn'un Rune'un müzikal şeytanlarından kurtulmasına gizlice yardım ettiğinin farkındaydı. Yine de fark etmemiş gibi davranmış ve devam etmesine izin vermişti. Şimdi, özgürlüğünün bu son saatlerinde, Thorn bunun altında yatan bir neden olması gerektiğini fark etti.

Erik en başından beri Christine'in sesini taşıyan kızın, transferin işe yaraması için sesini feda etmek istemesi gerektiği konusunda ısrar etmişti. Öyleyse neden Thorn'un onun yeteneğini takdir etmeyi ve ona değer vermeyi öğrenmesine yardım etmesine izin versin ki, eğer bu bir şekilde onun amacını ilerletmeyecekse? Bu kesinlikle erdemli bir jest değildi.

Tek oğlunun aşık oluşunu izleyerek kalbini değiştirdi.

Öyle ya da böyle, Thorn bu gece öğrenecekti - göğsüne bıçak gibi saplanan bir bilgi.

Asansörün motoru Ange'ın cevap veren ciyaklamasını tetikledi. Erik mahzenden yukarı çıkıyordu. Saatlerdir kostümünün içindeydi ve gitmek için sabırsızlanıyordu. Artık zamanı geldiğine göre, Thorn'un onu uğurlamasını bekleyecekti.

Nabzını kontrol altına almaya çalışan Thorn ayağa kalktı ve laboratuvar ceketini giydi. Titrek bir nefes aldı, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve aynaya baktı. Yıllar boyunca arkasına saklanmak için yarattığı örtüleri düşündü: kıl, porselen, saten ve bakır. Sonra yüz hatlarını itaatkâr bir uysallık kisvesine büründürdü, çünkü bu gece yüzü takacağı en önemli maskeydi.

ATEŞ VE BUZ

"Bazıları dünyanın ateşle, bazıları buzla sona ereceğini söylüyor. Arzunun tadına baktığım kadarıyla, ben ateşten yana olanları tutuyorum."

Robert Frost

Balo salonu hareketlilikle dolup taşıyor. Elli öğrenci ve altı öğretmenin renkli auraları birbirine karışıyor, çarpışıyor ve çatışıyor; gözüme modern kültürden mitolojik, masalsı ve klasik kostümlere uzanan parlak ve abartılı kostümlerden bile daha dikkat dağıtıcı geliyor.

Bir masaya oturup ordövrleri (otlu keçi peynirli ızgara kabak ruloları, bruschetta üzerine domates ve pastırma soslu marmelat) atıştırıyorum ve girişi gözümün önünde tutarak ilgisiz görünmeye çalışıyorum.

Hayalet gecikti.

Ya öyle ya da aynalı duvarın arkasında, gözlemliyor ve strateji geliştiriyor. İkincisini tercih ettiğim için şok oldum. Aksi takdirde, Etalon'da bir şeyler ters gidiyor ve bunu hayal etmek bile dayanılmaz. Kolumdaki kurdele dövmesi, sanki bu korkuyu doğrulamak istercesine sürekli sızlıyor. Sunny geldiğimde ona dokunup ne kadar iyi çizdiğimi ve Pandora temama ilginç bir ekleme olduğunu söylemeden önce de böyle hissediyordum ve ayrıca neden tema değiştirdim ve parlayan kontaklar nerede?

Vampir yasalarına aykırı olmasaydı, ona her şeyi anlatırdım. Böylesine meraklı bir zihin için gizli hikayeler uydurmak çok yorucu. Ve Etalon hakkında kız arkadaş konuşmaları yapmak güzel olurdu.

Kolumdaki kırmızı bobin onu düşününce yeniden yanıyor.

Diable'ın beyaz dökümlü elbisemin eteklerine vurarak çıplak ayaklarımı ortaya çıkardığı yere bakıyorum - kostümümle uyumlu sandaletlerim olmamasının bir sonucu.

"Hey, Hayalet Kedicik." Kedi duraksıyor ve bana göz kırpmıyor. "Git efendini bul. İyi olduğundan emin ol." Gururunu ve kimsenin onun efendisi olmadığını düşünerek reddetmesini bekliyordum ama sesimdeki gerginliği hissetmiş gibi görünüyor.

Bıyıklarını oynatarak geriniyor, esniyor ve şingirdayarak öğrencilerin arasından geçip çift kapıdan çıkıyor.

Belki de boş yere endişeleniyorum. Bu benim için hâlâ çok yeni. Tek bildiğim, Fantom'u Bouchard'ın atölyesine ne kadar çabuk götürür ve kalbini kıran şarkıyla onu etkisiz hale getirirsem, Etalon'u o kadar çabuk kendim arayabilirim.

Eriyen balmumu, baharatlı elma şarabı ve dumanlı-tuzlu parmak yiyeceklerin aroması, zengin dekora paralel bir koku sunuyor. Tomlin'in Erik'le olan ürkütücü ittifakını göz önünde bulundurduğumda gotik bir atmosfer bekliyordum ama o ürkütücülük yerine zarafeti seçti.

Işıltılı altın zemin üzerine inşa ettiği yuvarlak siyah masaları ve uyumlu sandalyeleri odanın kenarlarına yerleştirdi ve masa örtüleri yerine narin altın zincirlerden yapılmış "örümcek" ağlarıyla süsledi. Siyah-ve-altın-damask plastik tabaklar, altın gümüş takımlar, simle sarılmış minyatür balkabakları ve kristal vazolar içinde turuncu anneler, fildişi güller ve adaçayı yeşilliklerinden oluşan sonbahar buketleri ortamı tamamlıyor. Ferforje şamdanlardaki fildişi fenerler masalar arasında bir aydınlatma dokunuşu katıyor. Siyah ışıltılı organze, yan duvarları tavanın kubbeli merkezine kadar uzanan geniş yaylar halinde örter. Her bir panel neredeyse tiyatronunki büyüklüğünde bir avizeye bağlıdır. Kristal armatürden aşağıya doğru süzülen parıltılı altın flamalar bana partideki "ahtapotu" düşündürüyor ve midemi olduğundan daha da bulandırıyor. Balkabağı şarabıma uzanıp plastik kadehi dudaklarıma götürüyorum. Ağzındaki kahverengi şeker ve hindistan cevizi kaplaması lezzete rahatlatıcı bir boyut katıyor.

Arka taraftaki aynalı duvarda, birbiriyle uyumlu saksılara yerleştirilmiş ve boyları dört ila altı metre arasında değişen, kıvrık dallı bir dizi fildişi ağacı yer alıyor. Bazı dallar çıplak bırakılırken, dağınık uçlarına bağlanan siyah yapraklar perili bir nitelik katıyor. Arkada, şeffaf altın organze paneller aynalar boyunca tavandan yere kadar uzanıyor ve rüzgarın hareketini simüle etmek için tek tek siyah yapraklar yerlerine tutturuluyor. Gevşek yapraklar aralıklarla zemini benekliyor ve motifi tam bir daire haline getiriyor. Avizenin elektrik ampulleri kapatılmış, sadece mumlar her şeyin üzerine yumuşak, sıcak bir ışık ve uzun gölgeler bırakıyor. Işıltılı ve mistik, sadece Cadılar Bayramı'nın ince bir ipucu.

Bu gösterişli dinginlik benim hissettiklerimle çelişiyor.

İlgisiz görünmek. Etalon'un talimatı beynimde dönüp duruyor ve her şeyi ikinci kez düşünmeme neden oluyor. Yüz yılı aşkın bir süredir bu opera binasının altında saklı olan tehlikenin tam olarak ortaya çıkmak üzere olduğunu bilirken nasıl kayıtsız görünebilirim? İki dünya çarpışıyor ve ben ve dört suç ortağım hiçbir kayıp olmamasını sağlamak zorundayız.

Kalp atışlarım hızlı bir ritimle göğüs kafesime çarpıyor. Tek askılı korsajın kıvrımlarımı ikinci bir deri gibi sardığı elbisemin altındaki hareketini görebiliyorum. Şal olarak kullanmaya çalıştığım adaçayı rengi kumaş omuzlarımdan kaymaya devam ediyor. İç çekerek şakaklarımı ovuyorum. Altın varaklı metal saç bandı, yüksek bir peruk haline getirdiğim altın-kahverengi peruğumu çok sıkıyor.

topuz. Peruk başlığının altında kalın saçlarım kabarıyor ve çok fazla yer kaplıyor. Kafa bandını çıkarmayı düşünüyorum ama bu rolün hakkını vermek için çok fazla şey gerekiyor. Bu yüzden zonklayan baş ağrısını görmezden gelmeyi seçiyorum, her ne kadar stres daha kolay hale getirmese de.

Tatlı büfesinde, arkadaşlarım tabaklarını ısırik büyüklüğünde ganaj trüfler ve çeşitli şekerlemelerle doldurmak için toplandılar. Quan ve Sunny, mavimsi gri tenleriyle Ceset Gelin ve müstakbel damadı olarak geldiler. Quan'ın çalışan tek bir kolu olduğu için tabağını taşımasına yardım ediyor. Diğerisi ise gizlice korse içine dikilmiş iskelet uzvuna yer açmak için yırtık pırtık elbisesinin içinde saklı. Jax, mavi gözlerini büyüten yuvarlak baykuş gözlükleri ve şişman kahverengi bir tırtıla benzeyen saplı bıyığıyla bir kelebek koleksiyoncusudur. Minik yapay kral kelebekleri safari şapkasına, gömleğine ve pantolonuna yapışmış. Dev ağını kolunun altına sıkıştırarak Audrey'nin melek boyutlarındaki kral kanatlarını siyah mayo ve spandex puantiyeli eteğinin üzerine yerleştirmesine yardım ediyor. Kanatlar yerine oturduktan sonra Jax yaylı antenlerinden birine vurarak ışıltılı ampulün başının üzerinde ileri geri sallanmasına neden oluyor. Kurabiye kaplarına uzanıp iki tanesini tabağına bırakmadan önce ona şakacı bir kaş çatıyor. Ben onun yüzünü ve enerjisini emmeden önce satın almamış olsalardı muhtemelen eşleşen kostümleri kabul etmezdi; ama en azından şimdi onlara bağ kuracakları bir şey veriyor. Onları mutlu ve şakalaşırken görmek benim için tek parlak nokta. Bunun gibi daha pek çok anı yaşama şansına sahip olacaklarından eminim.

Jax beni izlediğimi hissetmiş gibi omzunun üzerinden bana doğru bir bakış fırlatıyor. Gözlerimi kaçırıyorum, onun yerine bir köşede duran Kat ve Roxie'ye odaklanıyorum. Roxie'nin parıldayan kalaylı heykel makyajı ve taştaki çatlaklarla tamamlanmış daracık kostümü, gözlerini buğulandıran uyumlu gri lensleri ve saçındaki metalik gümüş sırla birlikte göz kamaştırıcı. Kat'in yarı iskelet, yarı insan makyajı ve kostümü de bir o kadar yaratıcı ve muhteşem. Her ikisinin de daha sonra yarışmanın sanatçılık bölümünü kazanma şansı var, ancak bakışlarının gidip gelmesine bakılırsa bu akıllarındaki son şey. İntikam almak için komplo kuruyorlar. Küçük intikamlarının bu geceki endişelerimin en küçüğü olduğunun farkında değiller.

Çoğu öğrenci etrafta durmuş konuşurken, diğerleri dans pistinde, hoparlörlerden akan karanlık, elektronik indie-pop çalma listesiyle coşuyor. Tomlin bir araya getirmiş. Her gün ders verip karanlık taraf için ek iş yaparken zamanı olduğuna inanmak zor. Etrafımdaki masalarda birkaç küçük grup oturuyor. Tepeden tırnağa siyah beyaz sessiz film karakterleri gibi giyinmiş bir çift, arkadaşlarının sorularını yanıtlamak için zekice diyaloglar içeren işaretler tutuyor. Davetli listesinde kimlerin olduğundan habersiz hepsi kakhahalara boğuluyor.

Charlotte Teyze ve Bouchard odanın diğer tarafında beni izliyorlar. Uzun kırmızı bir pelerin ve elbiseyle Kırmızı Başlıklı Kız ve gecelik ve şapkaıyla tamamlanmış bir kurt kostümüyle Büyükanne olarak geldiler. Bouchard'ın ikilinin tüylü, hırıltılı yarısı olmayı seçmesi şaşırtıcı değil.

Bouchard anahtarını Jipetto'ya vermekten bile hoşlanmasa da mesafelerini koruyorlar. Tahmin edilebileceği gibi, bunun beni gözetmekten çok, ölü hayvanlardan oluşan kutsal mabedine kimsenin girmesini istememesiyle ilgisi var.

Elbisenin derin V'sinde göğüs dekoltemin üzerinde asılı duran kolyeye dokunuyorum. Yakut yüzük kolye ucu sadece kostüm takısı. Etalon onu Erik'in duygusal tabutuna son çivi olarak takılmak üzere Pandora parçalarının arasına koymuş. Ve şimdi önemini anlıyorum. Yüzüğün gerçek anlamını.

Öğle yemeği sırasında Sunny'yi Christine'in mektuplarının, kırık maskeyle birlikte başka bir şaka olduğuna ve Profesör Tomlin'in bu gece sürüngelemi yakalamama yardım edeceğine ikna ettim. Ona, beni onunla çıkarken görürse takip etmemesini, çünkü planı bozabileceğini söyledim. Aklını başından almadan onu korumak için gerçeğe ancak bu kadar yaklaşabilirdim.

O beşinci ders için ayrıldıktan sonra, başka bir çalışma salonu olacak olan tiyatroyu atlamayı seçtim ve kullanabileceğim bir şey bulabilirim diye Christine'in günlük kayıtlarını okudum. Onun yerine, Hayalet ve aşkının yıldızlar geçidi destanının yürek parçalayıcı sonunu buldum.

Christine'in kocası öldükten kısa bir süre sonra Erik de ölüyormuş gibi yaptı. Yıllar önce, o ve Christine birbirlerinin yalnız ölmesine izin vermeyeceklerine dair bir anlaşma yapmışlardı. Christine onu bulduğunda, onu hâlâ sevdiğini itiraf etti. Birbirlerini son gördüklerinden bu yana geçen on yıl içinde bir gün bile yaşlanmamıştı ama Christine kırklı yaşlarının başındaydı ve sonunda korkusunun ötesinde olgunlaşmıştı. Yıllarca inkar ettikten sonra kalbine teslim oldu ve beklenmedik bir gebe kalmayla sonuçlanan tutkulu bir gece geçirdiler. Bir bebeğin yüzüne nasıl tepki vereceğinden korkan Erik, kendini yeraltına kapattı ve Christine'i hayatının dışına kilitleti. Takabileceği ve çocuğunu korkutmayacak kadar "insan" görünebileceği kadar gerçek bir maske tasarlaması beş ayını aldı. Christine'e gitti.

İki yıl önce bir Fransız opera eviyle sözleşme imzaladığından, sahneye çıkmak için hamileliğini gizliyordu. Ona planını anlattı, ama o bebeklerinden saklanmasını istemediğini, çocuğun her gün onu görerek büyüyeceğini söyledi. Çocukları, dünyada onu asla itici ya da farklı bulmayacak tek kişi olacaktı. Mutluluktan havalara uçan Hayalet, yakut yüzüğü teklif ederek ona evlenme teklif etmiş. Christine evet dedi ve bir hafta boyunca onun yeraltındaki dairesinde mutluluk içinde saklandılar. Ama orada Christine erken doğuma girdi ve bir kilodan daha hafif ve nefes alma yeteneğinden yoksun, annesinin vücudu dışında hayatta kalamayacak kadar kırılgan, mükemmel biçimli, güzel bir küçük kız doğurdu. Christine

Harap olmuş ve yatağa düşmüş, ona bir isim bile veremeyen Erik, bebeği gömerken minik kulaklarının asla duymayacağı türküyü besteledi.

Girişte başka bir şey yoktu. Okuduktan sonra mezarlığı kontrol ettim. Bir ay önce güllerimi kucaklayan ve beni şapele götüren isimsiz bebeğin mezar taşı, Erik'in zavallı, trajik bebeğiyle aynı doğum/ölüm yılına sahipti: 1883.

Neredeyse her şeye sahipti, sonra elinde hiçbir şeyden daha azı kalmıştı; öyle hırpalanmış ve yenilmiş bir kalbi vardı ki, kızının isimsiz mezarı kadar yoğun ve taşınmaz bir taşa dönüşmüştü.

Etalon'un bana öğrettiği, Erik'in Christine'le birlikte söylediği türkü o çocuğa aitti. Kullanabileceğim en güçlü silah olduğu inkar edilemez ama onu kullanmaktan korkuyorum.

Sanki hastalıklı düşüncelerimden besleniyormuş gibi, tepemdeki müzik zonklayan, öfkeli bir şarkıya dönüşüyor ve beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Odanın dört bir yanındaki mumlar, sanki bir esinti tarafından üflenmiş gibi titriyor. Oysa hiçbir yerde rüzgâr yok. Tam içeri girerken dikkatimi girişe veriyorum - siyah pantolon ve ayakkabılar, siyah deri ceket ve eldivenler, sivri ağızlı ve kulaklı bir çakal gibi görünecek şekilde kalıplanmış siyah kauçuk gaz maskesi, yine de bir şekilde hala insan ve inkar edilemez bir erkek. Tek renkli kıyafetine rağmen, diğer her şey onun vahşi hakimiyeti ve maskesinin derinliklerinde parıldayan sarı gözleri karşısında soluklaşarak renk ve hayattan yoksun görünüyor.

Kendimi küçültmek için omuzlarımı kamburlaştırıyorum, ders verdiği bir grup genç dansçıyla konuşan teyzeme başımı sallayacak kadar uzun süre. O da başını sallıyor, yüzündeki endişe göz kamaştırıyor. İçgüdülerim masanın altına sürünmemi söylese de ayağa kalkıyorum.

Gözleri gözlerime kilitleniyor ve tanımanın şok dalgası bacaklarımdan ve kollarımdan geçerek gücümü tüketiyor. Dengemi korumak için masayı kavrarken şal omuzlarımdan düşüyor. Aynı anda bocalıyor ve şaşkınlık içinde dört adım geri giderek Müdür Norrington ve Madam Harris'le konuşan Müdür Fabre'ye çarpıyor. Üçü de ona dönüp gülüyor, sonra da onu gruplarına buyur ediyor, ilgisiz bir şekilde sohbet ediyorlar.

Gözleri bana doğru yanıp sönmeye devam ediyor, zekâsı bir şimşek fırtınası gibi yeniden toplanıyor ve aurasını kiremit kırmızısına boyuyor: kontrollü öfke, kaynaklı kararlılık.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Sunny ve diğerleri ellerinde dolu tabaklarla bana doğru geliyorlar. "Tamam, Rune," diyor. "Tatlılarımızı seninle paylaşacağız. Burada çok yalnız görünüyorsun. Geçmişin geçmişte kalmasının zamanı geldi, değil mi?"

Hayalet'in bakışlarını üzerimizde hissedince ürperiyorum. Bana gelmesine izin veremem. Araya girmeleri riskini göze alamam.

Sunny'ye başımı sallıyorum, sadece onun için bir işaret. "Plan" taklidi yapıyorum, sonra

Ben kapıya yönelirken arkadaşlarımın ağzı açık kaldı.

Hayaleti geçiyorum. Aramızdaki mesafeye rağmen onun etrafında titreşen enerjiyi hissediyorum. Sesi öğretmenleri büyülüyor - Tomlin'in mükemmel bir taklidi ve altında yatan müzikal komut o kadar ince ki durdurmak için çaresiz kalıyorlar, o kadar yürek burkucu derecede güzel ki partide içime yerleştirdiği şarkıyı dürtüyor ve onu uyandırıyor.

Bir grup öğrenciyi iterek, parlak zeminin balo salonundan gelen mum ışığının parıltısını yansıttığı terk edilmiş koridora adım atıyorum. Mermer ayaklarıma soğuk geliyor ama donan benim nefesim, ağır ve buz gibi hissettiren benim ciğerlerim. Havayı içeri ve dışarı zorluyorum. Sonra merdivenlere yöneliyorum.

Bouchard'ın çalışma odası. Tek yapmam gereken oraya varmak. Jipetto hayvanlarla birlikte bekliyor ve ben de o lanetli türküyü söylemek zorunda kalmayacağım.

Erik'in uğursuz varlığını hissediyorum. Acele etmiyor. Kedi ayaklı ve sessiz. Zihnimin arkasına yerleştirdiği o göksel şarkı ona rehberlik ediyor, kıvrılıyor ve kıvrılıyor ... huzursuz.

Basamakları çıkarken bacaklarım titriyor, çıplak tabanlarımın üzerinde kaymadan gidebildiğim kadar hızlı ilerliyorum. Sonunda ikinci kattayım ve kapı koridorun hemen sonunda, aralık ve bir fener gibi yere ışık saçıyor.

Artık gaz maskesinin içindeki nefesini duyabileceğim kadar yakınımda, beynime doğru ilerleyen, elbisemin üzerinde tökezlememe ve yaralı dizimi mermere çarpmama neden olan gıcırtilı, mekanik bir ses. Yüzümü buruşturarak omzumun üzerinden bakıyorum. Son basamaktan yeni iniyor ama tüyler ürpertici nefesi kulaklarımda çınlıyor, bir vantrilok numarası gibi.

Dişlerimi sıkarak yolun geri kalanında topalladım ve Bouchard'ın kapısını iterek açtım.

Jipetto beyaz kaşlarını bir soruyla kaldırıyor ve ben de başımı sallayarak, geldiğim ilk gün beni bir kedi miyavlamasıyla karşılayan doldurulmuş karganın altındaki uzak duvara doğru geri çekiliyorum.

Hayalet içeri giriyor. Gözleri beni süzüyor ama bekçi ısıklıklarını salarken Jipetto'ya sabitleniyor. Erik'in başı sağa sola dönüyor, her şeyi kavıyor ve ben onu görüyorum ... berraklığı, suçluluğu, değişimi. Buzun ve donun eriyişini. Onun savunmasızlığı bana eksik olan gücü veriyor. Bir itkiye daha ihtiyacı var, ben de türküyü serbest bırakıyorum. Sesim yükseliyor, onun üzerinde yükseliyor, meleksi ve suçlayıcı. Dizlerinin üzerine çöküyor ve hıçkırarak düete katılıyor; saf, güzel, pişmanlık dolu. Vücudu titriyor, gözleri gölgeli derinliklerinde yaşlarla ıslanıyor.

İşe yarıyor. Sesimin tonunu yükseltiyorum, ölü aşkının hayaletini yeni bir güvenle yönlendiriyorum.

Öne doğru yığılıyor, çakalın ağzı neredeyse yere değiyor. Eldivenli elleri maskesinin kulaklarını kavıyor. "Affet beni Christine"-sesi bana bakarken güçlü, senfonik bir feryattı-"Onu hayatta tutmak zorundaydım.

Lütfen, lütfen, ne kaldıysa yapmama izin verin. Çok uzun süre bekledim."
Hıçkırıklar içinde yuvarlanır, tüm vücudunu sarsar.

Hala türkünün notalarını mırıldanarak, itirafını anlamaya çalışarak yaklaşıyorum, koridorda bir hareket yakaladığımda melodiyi kaybediyorum.

Bouchard kurt kostümüyle eşikte durmuş, Hayalet'in secdeye kapanmış halinin birkaç santim gerisinde, tüylü pençelerinde uzun bir ip sallıyor. "Çabuk, ellerini bağlayalım!"

Ben daha gözümü kırpmadan ayağa kalkıyor, Jipetto ve benim yaratmayı başardığımız trans halinden sıyrılıyor. Siyah deri ve öfkeden oluşan kontrollü bir bulanıklık içinde, ipi kaptıktan sonra Bouchard'ı koridora doğru itti. "Kimıldama." Emri ipeksi bir ağ gibi fırlattı. Bouchard itaat ediyor, kışının üzerine yatıyor ve kıpırdamıyor. "Sen de otur. Otur." Çakal başıyla hareket ederek bakıcıyı Bouchard'ın çalışma masasına yönlendiriyor. Jipetto bir robot gibi sandalyeye oturur ve taş gibi hareketsiz kalır.

Sesinin hipnotik ustalığına tanıklık etmek korkunç ve hayranlık uyandırıcı - kurgusal bir efsane hayata geçirildi.

Hayalet'in gözleri maskenin içinde parlıyor. Titriyorum, duvardaki yerime geri çekiliyorum. "Gel, güvercin." Eldivenli bir avucunu uzatıyor, diğerini Bouchard'ın ipine doluyor. "Bunun için burada olmak istemeyeceksin."

İtaat etme dürtüsüyle savaşıyorum, ama baştan çıkarıcı sesi kafamdaki kafesli şarkıyı vahşi bir hayvan gibi sarsıyor, onu ilkel zirvelere çıkarıyor. Canavarı yatıştırabilmemin tek yolu ona ulaşmak.

Beni kendine çekiyor ve metal saç bandımı, peruğumu ve başlığımı çıkarmadan önce bileklerimi birbirine bağlıyor. Siyah saçlarım serbest, vahşi ve karışık. Beni incelemek için çenemi kaldırıyor, sanki Christine olmadığımın emin olmak ister gibi.

Sonra bir kolunu bana dolayarak, boştaki elini duvardaki doldurulmuş kupalara doğru kaldırıyor. Hayvanların boğazlarından gürültülü bir vızıltı yükseliyor. Ağızlarından ve burunlarından arı sürüleri fişkirirken bir çığlığı yutuyorum; iğnelerden ve kanatlardan oluşan bulutlar havayı kirletiyor.

Sunny ve alerjisi aklıma geliyor, ardından korumam gereken diğer herkes geliyor.

Çırpınıyorum ama Hayalet bağlı kollarımı boynuna doluyor, böylece göğsüne bakıyorum. Topuğuyla süpürgelikteki bir çıkıntıyı dürtüyor, gizli bir panel açıyor ve beni de kendisiyle birlikte içeri çekiyor, sonra da kapatıp kafası karışmış böcekleri diğer tarafta bırakıyor.

Karanlık etrafımızı sarıyor. Beni merdivenlerden yukarı sürüklüyor. Çıplak ayaklarımla her basamağın kenarına tutunuyorum, tırnaklarım kanayana kadar sıkıyorum. Beni alt ediyor ve üst kata ulaşıyoruz. Dar geçide adımımızı atar atmaz beni kucağına alıyor. Formaldehit ve deri kokuları burnuma çarpıyor ve beni sersemletiyor. O gömülü şarkı kafatasımın derinliklerine işliyor ve beni etkisiz hale getiriyor.

"Al onu." Bu sefer sözleri bana yönelik değil. Gölgede bekleyen Profesör Tomlin'e yönelik.

"Yakında bitecek, Rune. O zaman hayatını geri alabilirsin." Tomlin bağlı bileklerimi Hayalet'in başının etrafından kaydırıp beni kollarının arasına alırken, sakalı şakağıma değerken bedenim damarlarımda dolaşan ihanete tepki veremeyecek kadar gevşek.

Beni yakalayanlar balo salonunun aynalı duvarının diğer tarafında durduklarında yarı yarıya farkındayım. Şeffaf altın rengi kumaş içeride puslu bir manzara çiziyor: personel ve akranlarım yukarı çıkan arılardan habersiz. Kalabalığın içinde arkadaşlarımı ya da teyzemi bulmaya çalışıyorum ama görüşüm bulanıklaşıyor. Hayalet parmaklarını oynatarak başka bir numara yapıyor, ağaçlardaki ve yerdeki siyah yapraklara hayat veriyor. Yarasalar gibi uçuşa geçiyorlar, masaları kaplayan örümcek ağı zincirlerini kaldırıyorlar ve şimdi çılgılık atan öğrencilere ve öğretmenlere dalış bombardımanı yapıyorlar. Yarasalar ağlarını düşürüp herkesi hapsediyor. Aklım karıştı. Gerçekten yarasaya mı dönüştüler, yoksa şu anda tamamen baygın mıyım, bir kâbus mu görüyorum, karar veremiyorum.

Tomlin bizi yoldan çeker. Hayalet duvardaki bir kolu çekerek balo salonunun çift kapısını anında kapatıp herkesi içeriye kilitledikten sonra devasa avizeyi serbest bırakır. Tiz bir ısıyla yere düşüyor ve insanlar ağlara dolanmış halde tehlikeden kaçmaya çalışırken kaos başka bir seviyeye yükseliyor. Rüya görüyor olmalıyım, çünkü bir heykel öğrencilerden birini yoldan itmek için canlanıyor ve sonunda cam ve metalin kemik titreten çarpışması altında kendisi de eziliyor. Kristal armatüre bağlı kumaş, odanın etrafındaki mumlarla temas edince alev alıyor. Bir anda duvardaki ağaçlar çıra gibi tutuşuyor, duman ve alevden oluşan bir duvarla görüşümü kesiyor.

İçerideki çılgınlıkları zar zor duyuyorum. Hayalet'in maskesinden süzülen lirik sesinden başka bir şey duymuyorum. "Çok, çok zekice... onun şarkısını kullanmak, onun gibi giyinmek, onun zincirlerini takmak." Boynumdaki yüzük kolyeyi çekiştiriyor. "Ama illüzyonun bağını bir an önce kopardın." Bileğimde, ipin boşlukları arasında görünen sarmal şerit izlerini takip ediyor ve içime bir ürperti gönderiyor. "Oğlum sana daha iyi öğretmeliydi. Şeytan ayrıntıda gizlidir." Hayalet beni Tomlin'den geri alıyor, bileklerimi tekrar boynuna doluyor ve bedenimi kollarının arasına alıyor. Sisli başım ceketinin serin derisine yaslanıyor. "Sen burada kal ve her şeyin planlandığı gibi gittiğinden emin ol," diye Tomlin'i yönlendiriyor. "Bayan Germain ve benim kaderle bir randevumuz var."

KUĞU ŞARKISI

"Ölümün zamanlaması, tıpkı bir hikayenin sonu gibi, kendisinden önce gelen şeye farklı bir anlam katar."

Mary Catherine Bateson

Asp dişlerini gösterdi ve saldırdı. Thorn kaskatı kesildi, adrenalin vücuduna pompalanarak tüm sinirlerini alarma geçirdi. İçgüdüsel bir tepki. Kendisine, onu ölümünden ayıran şeffaf panelin, Erik onu çalıştırmak için burada olmadığı sürece, alt bölmelerindeki beş yılanın kendisini çevreleyen cam kasaya girmesine izin vermek için kayarak açılmayacağını hatırlattı.

Bir aspir daha vurdu ve altındaki cam yüzeyde berrak, ölümcül zehir damlacıkları bıraktı. Kasanın kendi bölümüne süzülen bir feromon sürüngeleleri öfkeli bir duruma getirmişti. Auraları parlak ve çılgıncaydı. Thorn'un ayakları kaydı ama ellerini hareket ettirme isteğini bastırdı. Onu duvara sabitleyen demir bantlar varken bunu denemenin bir yararı olmazdı.

"Bu sefer neredeyse başarıyordun." Thorn, Diable'a koz vermek için omzunu kaldırabildiği kadar yukarı kaldırdı. Onu Rune'un gönderdiğini biliyordu; Rune onun koruyucu meleği idi. Eğer o göndermeseydi, yalnız ve işe yaramaz olacak, yüzlerce metre yukarısında devam eden maskeli balo için en kötü senaryoları düşünecek ve yardım etmek için yapıcı bir şey yapamayacaktı.

Şimdi, muhtemelen dışarı tırmanabilir ve bir fark yaratabilir.

Kedinin vücudu gerildi, arka ayakları Thorn'un sağ omzuna yerleşirken, bir ön ayağı ön koluna dayandı ve diğeri uzatılmış pençeleriyle kilit mekanizmasındaki anahtar deliğini kazdı.

Thorn'un cam kasası duvara bitişikti ve ameliyat masasından birkaç metre uzaktaydı, bu da ona Rune'un işkencesini kuşbakışı görme, ona da kendi ölümcül çıkmazını kuşbakışı görme imkânı veriyordu. Midesi düğümlendi. Erik gitmeden önce onu gazla bayıltmıştı. Kendisi de gaz maskesi taktığından, sapkın mizah anlayışına bir övgü niteliğindeydi bu. Thorn ayıldığında üzerinde sadece önlük vardı, ayaklarında botları yoktu ama Erik ona çoraplarını bırakmıştı.

Bu da Rune'un duygularıyla oynamak için bir stratejiydi.

Başından beri planı buydu. Thorn'u, onu sesinden vazgeçmeye ikna edecek bir yem olarak kullanmak için. Bu yüzden Thorn'un kıza kur yapmasına izin vermişti.

onunla bağ kurmak için. Birlik ritüelinden önce bile Thorn'un hayatını müziğe tercih edebilirdi. Ama şimdi, onun ölmesine izin vermesi fiziksel olarak imkânsızdı. Thorn onu korumaya çalışarak onu lanetlemişti.

Ama Erik'in hesaba katmadığı üç şey vardı: Birincisi, kendisi bir tuzağa doğru yürüyordu; ikincisi, Thorn'u barajları serbest bırakacak ve daireyi sular altında bırakacak kolun ulaşabileceği bir yerde bırakmıştı -Erik'in kendi tuzağı. Duvarı, Thorn'un başının hizasındaydı ve en fazla iki adım uzaktaydı. Ve cam kasa sadece göğsüne kadar geldiği için, sağ kolunu serbest bırakabilirse, kendi kendini imha dizisini tetikleyecek kadar uzanabilirdi. Ve üçüncüsü, ikiz alevler arasındaki bağ asla kopmayacak olsa da, içlerinden biri ölürse kopabilirdi. Thorn, Rune'un özgürlüğü için boğularak ölmeyi göze almıştı.

Erik, bu ritüeli Christine'le hiç paylaşmadığı için bu ayrıntıyı gözden kaçırmıştı. Kızlarını hiç gömmediğini öğrendikten sonra onu sonsuza dek terk ettiğinden beri... doğumdan birkaç gece sonra laboratuara girip yarı ölü, prematüre bebeğine bir bilim deneyi gibi davranıldığını gördükten sonra. Erik çocuklarını hayatta tutmak için o kadar çaresizdi ki bu süreçte hayatının aşkını kaybedebileceğini hiç düşünmemişti.

Thorn bakışlarını kriyojenik odadan ve odanın diğer tarafında titreşen sarı ışıktan kaçırıyor. Şu anda bile onun mükemmel, minik formuna bakamıyordu. Kız kardeşi olabilecek isimless bebeğe. Bu laboratuvarı yok etmenin ona yapacaklarından nefret ediyordu. Erik'e yapacaklarından da. Bir aile ve koşulsuz sevgi hayalinin tamamen yok olması.

Neden? Erik buna zaten sahip olduğunu neden göremiyordu? Thorn'un babasının kırık ruhuna bir nebze mutluluk getirebilmek için uzun süre ahlaksızlıktan uzak durmasının sebebi de buydu. Rune'un buraya gelişi Thorn'un gözlerini açmaya zorlamasaydı kim bilir neler yapardı.

Rune aynı uyanışı Erik için de başarabilirse, onun karanlık tarafını etkileyebilir ve insanlığına ulaşabilirdi. O güce sahipti. Hiçbir şey ya da hiç kimse müdahale etmediği süreç.

Thorn'un demir manşetinin altındaki kurdele dövmesi, sadece onu düşününce bile bir şeylerin ters gittiğini ima ederek canını yakıyordu. Şimdi onunla birlikte olmak için her şeyi yapardı.

Kedinin pazısına batan keskin dikenlerine karşı dişlerini sıkarak Thorn kolunu sabit tuttu. Diable ona ulaşmak için duvardaki ahşap raflardan birinden atladığından sol yanağında, boynunda ve omzunda kanayan pençe izleri bırakmıştı bile. Aralarında cam olduğu için temas kurmanın tek yolu buydu.

Diable pozisyon değiştirip hâlâ anahtar deliğini kazmaya devam ederken, Thorn başını eğerek boynundaki gerginliği hafifletmeye çalıştı. Küçük bir tıkırtı duyunca

demir bant, yukarı baktı. Bileğini test edemedi asansörün motoru tıkırdayarak çalıştı ve Ange içeriden trompet çaldı.

Kulaklarını geri çeken Diable yere düştü ve saklanacak bir yer aramaya başladı. Birini bulunca şingirtıları sustu.

Thorn beklerken nabızı hızla atıyor, her şeye rağmen Erik'in gelip yaptığı hatayı itiraf etmesini umuyordu. Kapı açıldığı anda, Rune'un Erik'in kollarında baygın yattığını görünce kalbi duracak gibi oldu. Bu artık onun babası değildi. Bu Hayalet'ti, tüm karanlık ve ahlaksız ihtişamıyla. Bütün ışık kıvılcımları sönmüştü.

Hayalet'in sarı bakışları, onu masaya yatırmak için yanından geçen Thorn'unkilerle buluştu. Ange homurdanarak arkaya doğru sendeledi, belli ki misafirlerinin hareketsiz halinden rahatsız olmuştu.

Rune gözlerini açmadan inledi; ayakları kurumuş kanla lekelenmiş, saçları dağılmış, giysileri tozlu, buruşuk ve duman kokuyordu. Cehennem gibi bir dövüştten geçmişti. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Hayalet oyunlarına kanmamıştı, Rune'u müzikal bir esaretin içinde tutuyordu ve opera binası yanıyordu.

Thorn kadının bağlı bileklerine bir kez baktı ve tüm vücudu kıpırdayıp sıkılaştı; kasları ve kemikleri, içinde hissettiği patlamaya karşı tektonik plakalar gibi birbirine kenetlendi, yıllardır mücadele ettiği merhametin her bir zerresini öldüren son bir patlamaydı bu. Artık tereddüt yoktu. Fırsatını bulduğu anda bu sığınağı ve içindeki her şeyi yok edecekti. Rune'un sapkın seçimlerinin bedelini ödemesindense evlerinin yıkıldığını ve hayatlarının sona erdiğini görmeyi tercih ederdi.

Sağ bileğindeki kelepçenin daha gevşek olduğunu hissetti. Diable kilidi açmayı başarmıştı. Sadece bir çekişle açılacaktı. Ama sol eli hâlâ yerinde kilitliydi; Rune buradan yüzerek çıkana kadar kolu çekemezdi.

Hayalet arkasını döndü ve hantal gaz maskesini çıkarıp yerine üst dudağının altında biten ten rengi bir maske taktı. Titiz bir çalışma için her zaman bu maskeyi tercih ederdi: daha büyük göz delikleri olan, formuna uygun, örtülü olmasına rağmen onu engellemeyen bir maske. Ceketini çıkarıp yere atarken nefesinin altında deli gibi mırıldandı.

Kelepçelerin anahtarının ceplerden birinin içinde olup olmadığını merak eden Thorn, Diable'a kontrol etmesi için sessiz bir komut gönderdi. Kedi saklandığı yerden bir zil bile çalmadan süzülerek çıktı ve odanın kenarlarından cekete doğru ilerledi. Ange'ın uzun boynu zarifçe kavislenerek kedi dostunu izledi ve bunun oynamak istediği bir oyun olup olmadığını düşündü.

"Ne yaptın Erik?" Thorn soruyu dikkat dağıtmak için ortaya attı. "Christine beni affedecektir. Yapmak zorunda. Ona ses veriyorum. kızım." Erik deri eldivenlerini lateks eldivenlerle değiştirdi ve onları sıkıca tutturdu

titreyen eller üzerinde.

Thorn, Erik'i hiç bu kadar sarsılmış görmemişti. Bakışları Rune'un uyuyan yüzüne düştü.

-Umut yeniden kıvılcımlandı. İşe yaramıştı. Hayalet'in koruyucu kabuğunu yeterince yontarak Thorn'a kemirebileceği hassas bir nokta vermişti.

"Seni affetmeyecek," diye yem attı Thorn, kol kaslarının bulundukları pozisyondan dolayı nasıl ağrıdığını görmezden gelerek. "Ölüm döşeğindeyken yanına gittin ve bu delilikten vazgeçtiğine yemin ettin. Sonunda toprağa bırakılan çocuğuna son bir saygı duruşunda onunla birlikte şarkı söyledin. Bunu yerine getirmediğin sürece Christine seni affedemez. Bunu gerçekleştirmedikçe."

Erik'in ayaklarının etrafında paytak paytak yürüyen Ange masaya doğru kanat çırpı ve Rune'un ellerinin bağlı olduğu karnına tünedi. Kuğu gagasıyla ipleri dürttü ve Erik'e korna çalarak azarladı.

"İkinizden de bu kadar yeter." Erik'in titreyen parmakları neşterleri ve aletleri sıraladı, tercihleri tekerlekli gümüş bir tepsiye yerleştirdi. Ayrıca Katarina'nın saçından iplik geçirilmiş iğneyi de ekledi; bebeğin kesisini Nilsson DNA'sıyla dikmeyi planlıyordu, kendi batıl inanç önlemi. "Rune buraya gelirken senin durumunu duyunca . . . senin durumunu duyunca. Artık suçluluk yok. Tıpkı Jipetto gibi o da yaşayacak."

Thorn babasının titremesini izledi. Rune böyle titreyen ellerin altında ameliyattan sağ çıkamazdı. Erik şahdamarını kesecek ve kan kaybından ölecekti.

"Yapması gereken küçük bir fedakârlık var, o zaman birlikte olabilirsiniz," diye devam etti Erik. "Çok ironik." Bakışları Thorn'unkileri dünya dışı bir güçle yakaladı. "Önce seni bulmayı hiç beklemiyordum. *Flamme jumelle*'in yarısı."

Thorn'un çenesi düştü. "Ne? Nasıl?"

"Adella bana, siz daha doğmadan önce söyledi. Christine ve ben ritüel olarak asla birleşmeyen ikiz alevler olduğumuz için, Christine'in ruhu bölünecekti. Bir erkek ve bir kız. Yıllar önce beni o yeraltı mezarının derinliklerine kadar takip ettiğinde diğer yarısı olduğunu kanıtladın. Sende onun ateşi vardı. Elime dokunup enerjimi çaldığında onu hissettim. O zaman kehanetin gerçekleşeceğini biliyordum: Ruhlar birleşecek ve şarkı yeniden doğacak. Tüm acıları sona erdirecek gönüllü bir fedakârlık. Tek yapmam gereken kızı bulmak ve asla hayır diyemeyeceği bir hale getirmekti."

Thorn boğazına tırmanan safra yüzünden neredeyse boğulacaktı. Erik bir kez olsun kehanetin bir parçası olarak ikiz ruhlardan bahsetmemişti. Bu yüzden Thorn'u çocukken, sesi elinden alındıktan sonra bile yanında eve getirmişti. Rune'un büyükannesi beş numaralı kutuya bıraktıktan sonra kemanı ona bu yüzden vermişti. Thorn'u Rune'a hayatlarının erken dönemlerinde bağlayarak tüm bu kaçınılmazlıkların Erik'in takvimine göre gerçekleşmesini sağlamaktı. Kaderlerinde birlikte olmak olduğunu Thorn'dan bile önce biliyordu. Ve bunun burada, bu yerde, bu gecede gerçekleşmesini sağladı.

"Sen . . ." Thorn'un sesi sert bir iniltiden başka bir şey değildi, gözleri öfkeli yaşlarla dolmuştu.

"Bazen kaderin küçük bir itmeye ihtiyacı vardır." Erik transfer makinesini açtı. Işıklar yanıp sönmeye başladı ve metalik klik sesleri eşliğinde duvarlara yansıdı. "Evrenin işleri kendi başına yoluna koyacağına güvenmemeyi öğrendim." İfadesinin altını çizerek maskesini yeniden yerleştirdi. Tepsiyi ameliyat masasının karşı tarafına götürdü ve Thorn'un karşısına geçerek hastasını aralarına aldı. "İşte şimdi Cadılar Bayramı arifesindeyiz, sınırsızlık gecesinde. Dördümüz bir aradayız ... ve Christine'in müziği yeniden yaşayacak."

"Emin misin?" Thorn kendini toparlayarak sordu. Ayaklarının altındaki yılanlar daha da tedirginleşmiş, cama hırçın bir inatla saldırmaya başlamıştı. Thorn onların birleşik yaşam gücünü emdi, ayaklarının arasından yudumladı. O kadar küçük bir enerji çekimi ki, derisine batan iğneler gibi hissetti, o kadar inceydi ki Erik fark etmedi. Thorn enerjik titreşimleri ortak izleri aracılığıyla Rune'a aktardı. Bileğindeki bobinler boyunca ateşten bir his tutuştu, derisinin üzerine sıkıştırılmış demiri ısıtacak kadar gerçektir. Rune'un bobinleri de karşılık verdi ve onu bağlayan iplerden ipliksi bir duman yükselip lifleri yakarak uzaklaştırdı.

Ange gerindi ve kanatlarını Rune'un vücuduna doğru açarak fenomeni gizledi.

"Ne demek istiyorsun, emin miyim?" Erik umursamaz bir tavırla bir elini çelik masanın kenarına koyarak masayı sabitledi ve Rune'un üzerine eğilerek gölgesini beyaz elbisesinin üstünden sarkan teninin üzerinde gezdirdi. Titreyen diğer elinde bir neşter tutuyor ve dikkatle boğazını inceliyordu. "Bu gece onun sesini duydum. O-"

"Seraphic?" Thorn bir panik dalgasını bastırarak teklif etti. Rune'un uzun, koyu renk kirpikleri dalgalandı, sonra ona en yakın olan gözü bir aralık açılarak ona doğru baktı. Uyanık ve farkındaydı, zamanını bekliyor, dinliyordu. *Aferin kızım. Sana sırtını dönene kadar kıvıldama.*

"Evet, seraphic. Kesinlikle." Erik, Rune'un başını aydınlatmak için tepedeki ampulü aşağı çekti. Çenesini eğdi ve metali düz bir şekilde Rune'un boynuna dayayarak kesik atmayı planladı ama eli hâlâ titriyordu. "Hatırlayamıyorum. İlk keşiği nerede yaptınız?"

Thorn, Rune'un gerginleştiğini görünce, "Hiç düşünmedin mi?" diye araya girdi. -Elmacık kemiklerinde sadece onun yakalayabileceği minik bir seğirme. "Kehanetin çoktan gerçekleştiğini mi? Ve hepimizin huzura kavuşması için fedakârlık yapması gereken kişinin sen olduğunu mu?"

Erik ona ters ters bakarak geri çekildi. Elinde neşter, masanın etrafında Thorn'un yanına doğru yürüdü, sırtı Rune'a dönüktü. Yüz kasları gevşedi.

"Nasıl yani?" Erik sordu, sevimli ve tehditkâr sesi bir sorudan çok bir meydan okumaydı.

"Bildiğin gibi benim ve Rune'un ruhları birleşti." Thorn bakışlarını sabit tuttu ve Ange'nin hareketini periferik görüşünde yakaladı. Rune'un yıpranmış ve kavrulmuş iplerini gagasında taşıyarak yere çırpındı ve Erik'in menziline uzakta bir köşeye doğru paytak paytak yürüdü. "Müzik onun içinde yaşıyor ve birlikte onu evcilleştirdik. Şimdi Christine'in sesi Rune'da büyüyor. Onu kullanabilir, büyütebilir ve yüceltebilir. Ama sen onu çıkarıp bir-"

"Kız kardeşin bir ceset değil!" Erik neşteri camın diğer tarafından Thorn'un boğazına doğru kaldırdı, eli titriyordu. Thorn boynunu gerdi, tendonundaki seğirme girintisini hissetti; derisi hâlâ sağlamdı ama metal ısırığı yüzünden soğuktu. Yutkundu ve adem elması bıçağın baskısı altında yuvarlandı. Rune ayağa kalkmayı başarmıştı, biraz dengesizdi ama kaçabilecek kadar bilinçliydi.

Thorn babasının dikkatini üzerinde tutarak onu tekrar kışkırttı. "Yaptığın kuluçka makinesinin ona bir çift ciğer vereceğinin garantisi yok. Bunların hepsi hiç test edilmemiş idealist bir tasarım. Christine'in özünü önceden öldürüyor olabilirsin-"

"Sessizlik!" Erik öfkeyle kükredi ve kazara Thorn'un boynunu kesti. Thorn çiseleyen kanı hissetti. Sadece yüzeyseldi ama derisinden çok daha derine batmıştı.

Maskesinin ardında gözleri büyüyen Erik geri adım attı ve neşteri metalik bir pırıltıyla yere bıraktı. "Özür dilerim." Thorn'un bir aslan yuvasının üzerinde durduğu düşünülürse, bu özür garip, belirsiz ve içi boş görünüyordu. Erik cebinden bir mendil çıkardı ve camın üzerinden uzanarak Thorn'un boynunu nazik bir el hareketiyle sildi. "Çok özür dilerim oğlum."

"Ben hiçbir zaman senin oğlun olmadım. Ben sadece bir amaç için bir araçtım."

"Hayır, ben seni severek büyüdüm." Erik gözlerini sıkıca kapadı ve çökük alnını Thorn'un göğsünden birkaç santim ötedeki cam kasaya bastırdı. "Seni gerçekten seviyorum."

Ange hışırdayan kıyafetlerin sesini kamufle etmek için kanatlarını çırparken Rune masanın diğer tarafında yere düştü. Dengesini sağlamak için masayı kavrayan Rune, gözyaşları içinde Thorn'a bakarak nasıl yardım edebileceğini sordu. Thorn başını salladı. Erik çok dengesizdi, canavar ve insan arasında gidip geliyordu.

"Sen ve ben," diye inledi Erik, elleri bardağın kenarını kavırıyordu, gözleri hâlâ kapalıydı. "Sonunda ailemiz bir arada. Lütfen bana bunu görebildiğini söyle, onun asla göremediği gibi ..."

"Evet," diye yanıtladı Thorn, kasvetli ve karanlık bir sesle. "Anlıyorum. Ya bir aile olarak yaşayacağız, sen ve ben. Ya da bir aile olarak öleceğiz, üçümüz." Sağ bileğini gevşemiş kelepçeden çekip kurtardı ve kolu indirdi. "Sen seç. Fedakârlık budur." Fıskıran suyun gürültüsü üst kattaki dairede aniden yankılandı.

Erik kafasını kaldırdı. Maskesinin altından ağzı açık kaldı.

Asansör odasından içeri dolan su balık, çamur ve yosun kokusuyla mahzeni doldururken, dehşet dolu algı parlak gözlerinden süzülerek onları fırtına bulutları gibi puslandırdı. Saniyeler içinde Erik'in dizlerine ve Rune'un kalçalarına kadar yükseldi.

Erik acı dolu bir çığlık atarak döndü ve kriyojenik odanın titreşen ışığına doğru yuvarlandı. Cam kasaya ulaştığında, kablolar ve tüplerle boğuştu, küçük bedeni kurtarmak için mücadele ederken feryat etti.

"Etalon. . ." Rune'un sesi, suyun gürültüsü altında odanın içinde bir gıcırıttan biraz daha fazlasıydı.

"Şimdi git," diye ısrar etti Thorn. "Diable sana yolu gösterecek. Geri dönüşü yok.

Sadece kırk saniye kaldı."

Su beyaz elbisesini çekerek boynuna kadar yükseldi. "Hayır," diye fısıldadı. "Seni terk etmeyeceğim!" Orada öylece durdu, aurası çaresizken bile inatçıydı, ağlamaklı gözlerinde binlerce duygu vardı.

Onun kalp acısı kendi kalbini parçaladı ve dilini umutsuzluğun tadıyla ekşitti. Thorn hala duvara kenetli olan sol bileğini çekiştirirken, cam kutusuna su dolmaya başladı ve ayaklarının altındaki yılanları rahatsız etti. "Bir çıkış yolu bulacağım." Bir yalan. Onu kurtarabilecek tek kişi, hiç sahip olmadığı çocuğunun yasını tutuyordu, sahip olduğu çocuktan habersizdi; bu acımasız gerçek, varlığının özünde açık bir yara gibi kanıyordu. "Arkadaşlarının, teyzenin ... sana ihtiyaçları var."

Rune'un narin yüz hatları acı dolu bir kararlılığa dönüştü. Diable suyun üstünde kürek çekerek onun etrafında daireler çizdi. Hıçkırarak Thorn'a yalvaran son bir bakış attı ve suya atlayarak su korkusunu yendi ve kediyle birlikte şapele giden geçitte kayboldu.

Yüzüne dokunduğu ilk yer... ve onun yüzünü göreceği son yer.

EFSANELER

"Efsaneler zor ölür. Gerçeğin nadiren yaptığı gibi hayatta kalırlar." Helen Hayes

Diable ve ben vaftizhaneye açılan hava geçirmez odadan kurtulduktan sonra, Cadılar Bayramı gecesinin geri kalanı acı dolu bir ağır çekimde geçti. Şapelde Etalon'un bavuluna rastladım ve onu açtım. İçindeki keman, masal kitabı ve kıyafetler için ağladım. Ama onun güzel yüzünün mükemmel kopyaları olan yarım maskeleri bulduğumda tamamen yıkıldım. Sonra siren seslerini duydum, duman kokusunu aldım ve hayatımın diğer tarafını hatırladım.

Bavulu kapattım ve her şeyi arkamda bırakarak, sıırıslıklam giysiler ve kanlı çıplak ayaklarla, Diable ayak bileklerimde, bebeğin mezarına bakmamaya özen göstererek karanlık mezarlıktan yaya köprüsünü geçip bahçeden geçerek opera binasına doğru koştum.

Birisi yardım çağırmak için sabit hattı kullanmıştı ve ambulans ve itfaiye araçlarının yanıp sönen ışıkları beni karşıladı. Buna şaşırmıştım. Hayalet isteseydi hatları devre dışı bırakabilirdi. Böyle bir detayı asla unutmazdı. Bize kendimizi kurtarmamız için bir yol bıraktı. Bu da bana Etalon için umut verdi.

Neredeyse herkes otoparktaydı. Charlotte Teyze ve Bouchard da dahil. Tomlin dışında tüm öğretmenler oradaydı. "Tomlin" beni balo salonundan çıkardıktan kısa bir süre sonra Charlotte Teyze'nin ayrıldığını gördüğü Sunny ve arkadaşlarım dışındaki öğrenciler de aynı şekilde.

Yardım etmek için Bouchard'ı bulamayınca, bu işe karışmadıklarından emin olmak için arkadaşlarımın peşinden kendisi gitti. İkinci kata ulaşır Bouchard ve Jipetto'nun etrafını saran arı sürülerini gördüğünde onları kaybetmişti. İkisi de hareket etmediği için böcekler saldırmamıştı. Bana umut veren bir başka beklenmedik ayrıntı daha. Hayalet onlara güvenlikleri için hareketsiz kalmalarını emretmişti, bunu kendi gözlerimle gördüm. Ya da belki de böcekleri korumak içindi, böylece sokulup ölmeyeceklerdi.

Charlotte Teyze arıları sersemletmek için duman bombalarını saldı. Sonra da balo salonunda çılgınlık başlamadan hemen önce Jipetto ve Bouchard'ı translarından uyandırdı. Üçü merdivenlerden geri çıktıklarında kapılar çarparak kapanmıştı. Birlikte menteşeleri söküp herkesi dışarı çıkarmayı başardılar.

alevler odayı sarmadan önce dışarı çıkmış. Tepedeki fiskiye sistemi devre dışı bırakılmıştı.

Fantom'un değişkenlikten başka bir şeyi yoktu.

Dışarı çıkmak için ön kapının menteşelerini de sökmek zorunda kaldıklarını fark ettiğimde, Sunny ve diğerlerinin onun için ölümcül olabilecek arıları gördükten sonra nereye gittiklerini tahmin etmek zor olmadı. O ana kadar çatı anahtarımın yine kayıp olduğunu düşünmemiştim bile. O sırada ikinci ve üçüncü katların tamamı alevler içinde olduğundan ve gizli geçitler de alevler tarafından tüketildiğinden, yardım için Diable'a döndüm ve bir gece önce Etalon'la randevum sırasında Ange'la birlikte çatıya nasıl saldırdıklarını hatırladım.

Çıngıraklar çınlarken, kedi beni binanın arka tarafındaki çalılıkların arkasındaki gizli bir geçide -büyük bir köpek kapısına benzer bir kapak- götürdü. Bu geçit çatıdaki kubbeye kadar uzanıyordu, böylece arkadaşlarımı güvenli bir yere yönlendirebildim ve kahraman unvanını kazandım.

Ama gerçek kahramanın kim olduğunu biliyordum ve onu her düşündüğümde kalbim biraz daha parçalanıyordu.

Arkadaşlarımla kol kola park yerine doğru yürürken, balo salonundan ayrıldıktan sonra Sunny'nin onlara Tomlin'in sapığımı bulmama "yardım ettiğini" söylediğini öğrendim. Quan, Jax ve Audrey yirmi dakika boyunca tartıştıktan sonra Tomlin'in aslında beni takip eden kişi olabileceğine karar verdiler. Bu yüzden beni takip ettiler, her zaman yaptıkları gibi arkamı kollamak için. Gerçek arkadaşların yaptığı gibi.

Arabalar bizi şehre götürmek için geldiğinde -ambulanslara binmeyenlerimiz- Diable'ın gittiğini fark ettim. Dumanlı, çiçek kokulu rüzgâra efendisini bulmuş ve güvenli bir yerde olduklarına dair bir dua fısıldadım.

Bir gün sonra annem eve dönmek istemediğimden emin olmak için bir hafta kalmak üzere Paris'e geldi. Ona Paris'in artık ait olduğum yer olduğunu söyledim.

Akademide arama yapan polis, Tomlin'in cesedini yangın sırasında parçalanarak gizli geçidi ortaya çıkaran ayna duvarın arkasında buldu. Fen öğretmeni yanmış ve cam parçalarıyla kesilmişti ama tanınmayacak halde değildi. Her şeyin arkasında onun olduğundan şüpheleniyorlardı. Balo salonundaki ayrıntılı düzenek - halüsinojen içeren yiyecekler ve punçla tamamlanmıştı - ve Bouchard'ın plaketlerinin arkasındaki duvarına yerleştirdiği borulardan süzülen arılar. Yırtık üniformalarından, sandalyemdeki ölü kargadan, kırık beyaz yarım maskeden, "sahte" mektuplardan, şapeldeki güllerden, bileklik ve hortumdan da o sorumluydu - gerçi ben ve çılgın partnerlerim bunların bizi bir kulübe götürdüğünü itiraf etmeye asla cesaret edemedik; nerede olduğunu ya da orada ne olduğunu hatırlamadığımıza göre ne fark ederdi ki?

Bir parçam tüm suçu onun üstlenmesine üzülüyordu. Erik'in insanları ne kadar kolay manipüle edebildiğini bizzat gördüm. Tomlin o kadar da kötü değildi. Sadece yanlış yönlendirilmişti.

Yine de beni kaçırdığını ve gizli geçitlerde tuttuğunu itiraf etmek zorunda kaldım, burada balo salonundaki kabus için aletleri ve düğmeleri çevirdiğini gördüm. Polis şapelde de kanıt aradı ama kapıyı açtıkları anda dışarı fırlayan ve yakalanamadan ormanın derinliklerine uçan kırmızı bir kuğu dışında hiçbir şey bulamadı. Yine de kıyafetler, maskeler ve bir kemanla dolu valizlerden hiç bahsedilmedi.

Günün sonunda polis bunun açık ve net bir vaka olduğuna karar verdi: parlak zekası yıllar önce bir motosiklet kazasında hasar görmüş bir öğretmen. O zamandan beri hiç eskisi gibi olmamıştı. Operadaki Hayalet'e hastalıklı bir saplantı besleyen ve fantezisini akademinin gelecek vaat eden opera yıldızı Rune Germain aracılığıyla gerçekleştirmeye karar veren biri. Bir zamanlar şarkı tarafından ele geçirilen kız.

Hayalet'in oğlu tarafından iyileştirilen kız.

Kasım ayının ilk birkaç haftası, sızlayan kalbime rağmen hızla geçiyor. Kurdele izimin -ya da Charlotte Teyze ve Bouchard dışındaki herkese göre kına dövmemin- sıcak hissettirmesi, ancak acıtmaması ya da acıtmaması bana küçük bir umut kırıntısı veriyor. Ama neden bana ulaşmaya çalışmadı, en azından rüyalarımda?

Her şarkı söylediğimde onu düşünüyorum, evimin duvarındaki kanayan gül posteriyle birlikte: beyaz yapraklar, kalbinden sızan kırmızı sıvı. Sadece ben korkusuzca dikenlere uzanan küçük kızım, delinmiş ve kanlı olup olmadığımı umursamıyorum; çünkü o kanatlar acının her zerresine değer.

Zaman zaman daha fazla beslenmeye ihtiyaç duyacağımı bilsem de, günlük enerji örnekleriyle iştahımı kontrol etmeyi öğrendim. Bana rehberlik edecek Etalon olmadan Charlotte Teyze'ye güveniyor ve onun rutinlerini takip ediyorum. Ne de olsa on beş yaşından beri sırrını saklıyor. Gözlerim için mükemmel renkte lensler buldu ve annemle Ned Şükran Gün'ünü bizimle geçirmek için geldiklerinde onları takmaya alıştım bile; Ben'le ilgili haberler getirdiler - hastaneden çıktı ve durumu çok iyi, gerçi doktorlar muhtemelen o geceyi asla hatırlayamayacağını söylüyorlar - Trig ve Janine'den gelen kartlardan bile daha parlak bir erken Noel hediyesi.

Okulumuz tüm velilerin desteğiyle yoluna devam ediyor. Sınıflar, provalar ve yatakhaneler, opera binasının onarımı tamamlanana kadar geçici olarak Paris'te kiraladığımız bir apartmana taşındı -Müdür Fabre'in emlak işinde bir arkadaşı var-. İsimsiz bağışçı bulunamadığından, sözleşme uyarınca tapu artık yatırımcılara aittir. Bu yatırımcılar arasında Charlotte Teyze ve Madam Bouchard da vardır ve her ikisi de RoseBlood'un yeniden faaliyete geçmesi konusunda kararlıdır.

eski dünya ihtişamıyla, yaz prodüksiyonumuz olan *Ateş Meleği* için bolca zamanımız olacak.

Ancak, yeni bir Renata var. Kaçırılma olayından dolayı böylesine yorucu bir rol için fazla "travmatize" olmuşum ve Audrey'nin burs almayı umduğu La Schola Cantorum Konservatuari'nın seçmelerine şimdiden kaydolmuş olmama rağmen, açılan daha küçük rollerden birini kabul ettim. Ve şimdi yeniden Renata'yı oynadığına göre, gerçek bir şans var. Kat'in rolü kaybettiğinde güzel gözlerini bile kırpmaması hepimiz için bir şok oldu. Roxie'nin kitaplarını sınıflara taşımakla, merdivenlerden çıkmasına yardım etmekle ve yemek tepsilerini yemek için masaya taşımakla çok meşgul. Roxie, Cadılar Bayramı gecesi Kat'i avizenin önünden iterken bacağını kırdığından beri arkadaşının yanından hiç ayrılmadı. Görünüşe bakılırsa Kat, hayatta şöhret peşinde koşmaktan ve parıldayan mavi gözleri ve sarı saçları olan seksi bir adamdan daha fazlası olduğunu öğrenmiştir.

Jax ve bana gelince? Rave Club'da aramızda geçenlerin uyuşturucudan kaynaklandığına, Cadılar Bayramı gecesi herkesin gördüğü sanrılardan daha gerçek ya da gizemli olmadığına karar verdik. Audrey ikimizi de affetti ve Jax'e onun hakkında gerçekten ne hissettiğini söyledi. Artık çıkıyorlar ve ufukta süper çift statüsü var. Neredeyse öldükten sonra, daha fazla zaman kaybetmeyecekler.

Şükran Günü'nden sonraki Cuma günü Ned annemi Versailles'daki sarayı görmeye götürüyor ve ben de Charlotte Teyze ile birlikte Büyükanne Lil'i ziyarete gidiyorum. Büyükanne'nin ömür boyu süren kırışıklıklarına, babaminkine çok benzeyen burnuna ve gözlerine bakarken bir şey öğreniyorum: affetmek kin tutmaktan çok daha kolay. Yıl sonuna kadar yaşaması beklenmiyor ama en azından şimdi barıştık.

Ziyaretten sonra teyzem RoseBlood'daki tadilatın ilerleyişini kontrol etmek için onunla gitmek isteyip istemediğimi sordu. Cadılar Bayramı'ndan beri ilk kez dönüyorum. Onu opera binasına kadar takip ederek bir saniye bile kaybetmiyorum, tıpkı yollarımız ayrılırken tek bir soru sormadığı gibi. Söylediği tek şey bir saat içinde dönmek.

Güneş pırıl pırıl parlıyor ama rüzgâr yeşillik ve toprak kokusuyla sert esiyor. Şapkamı başıma geçiriyorum ve çok renkli işlemeli ceketimin ve örgü atkımın içine daha da sokuluyorum. Bugün yamalı kot pantolonumu giydim, böylece yırtıklardan hava sızıp beni üşütmeyecek. Bahçedeki patikayı takip ediyorum, çiçeklere ve bitkilere şöyle bir göz atıyorum; bazıları solmuş ve uykuya dalmış, diğerleri ise hala şekillerini ve renklerini koruyor ve ilk don dokunuşuyla parlıyor. Bahar geldiğinde onları her gün ziyaret edeceğim.

Babamın bahçeciliğe olan sevgisini burada, okyanusun kendi tarafında devam ettirme düşüncesi yanaklarımı ısıtıyor. Sonunda onun anısını suçluluk duymadan onurlandırabilirim.

Yaya köprüsünü geçtiğimde yüzümde bir gülümseme vardı, artık

Altındaki sudan korkuyorum. Bebeğin mezarını gördüğüm anda ruh halim değişti. Onu o odada gördüğümde, sıvıyla sarılmış, boş bedenine ışık ve hayat veren tüplere bağlanmıştı, tereddüt ettiğim bir an oldu - neredeyse hediye teslim etmeyi düşünüyordum - ta ki Etalon'un mantığı ortaya çıkana kadar. Ona bir çift ciğer ya da atan bir kalp veremezdim. Ben ikisiyle de kutsandım, bu yüzden Christine'in sesini canlı tutmak bana bağlı.

Kitabede farklı bir şey olduğunu fark edince beşiğe yaklaşıyorum. Birisi 1883 yılının yanına *31 Ekim*'i, ismiyle birlikte kazımış: *Umut*. Mezarın etrafındaki toprak yeni kazılmış.

Bu bir onaylama. Erik oğlunu seçti ve Etalon yaşıyor. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor, bir rahatlama patlaması.

O yaşıyor.

Ama bu Fantom'un da hayatta olduğu anlamına geliyor.

Christine'in çiziminde ne yazıyordu? Efsaneler asla ölmez.

Bu bilgi artık o kadar korkutucu gelmiyor. Beni bir daha asla incitemeyecek. Etalon bunu görecektir.

Ceketimin paçasıyla gözlerimi siliyorum ve kiliseye dönüyorum. Kalbimde bir kez daha o sızı başlıyor... öyle derin bir özlem ki nefes almakta zorlanıyorum. İçeri girmeyi planlamamıştım; hazır olduğumu düşünmüyordum. Ama mıknaatıslanmış, çekiştiren bir his dövmemi sarıyor ve uzaklaşmamı imkânsız hale getiriyor.

Ellerim yılanlı kapı kolunun üzerinde geziniyor ve Etalon'un o camekânın içinde, ayaklarının altında yılanlarla birlikte içimi titreten anısını canlandırıyor. Korkuyu bastırıyorum, çünkü o sağ salım çıkmayı başardı. Onu bir daha göremeyecek olsam bile bu sayede huzur bulabilirim.

Lütfen, her neredeysen, mutlu ol, Etalon. Artık saklanma. Yaşa.

Yaşadığı çocukluktan sonra ve buna rağmen beni ve okulu kurtarmak için yaptığı onca şeyden sonra bunu hak ediyor.

Boğazımda bir düğüm oluşuyor, cesur görüntümü yalanlıyor. Bencilim, çünkü onun başka bir yerde olmasını istemiyorum. O benim bir parçam. Onu burada istiyorum. Şimdi ve her zaman.

Kapıyı iterek açıyorum ve kirli taş zemini sarı güneş ışığıyla boyuyorum. Yumuşak aydınlatma, duvarlar boyunca renkli lekeler halinde devam ediyor ve vitrayla yerlerine sabitleniyor. Kapıyı kapatıyorum ve pencerelerdeki sivri çatlaklardan sızan rüzgârın fısıltıları dışında sessizlik beni sarıyor. Nemli taş kokusu havaya karışıyor, güllerin aroması tarafından bastırılıyor.

Gözlerim odayı yaldızlayan sarımtırak ışığa alışmaya başlarken ilerliyorum, taşlı yüzeyde temkinli adımlar atıyorum. Vaftiz taşını ve dibinde duran babamın kemanını gördüğümde nefesim ciğerlerimde kilitleniyor. Yanında bir battaniye taşın üzerini örtüyor, üzerine iki tonlu bir gül tabakası serpilmiş

Yapraklar.

"Yatak sözü verdiğimi biliyorum ama vaftiz odasından bazaları sığdıramadım."

O bozuk Fransız aksanını duyunca boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor. Dönüyorum ve o şapelin diğer ucundaki gölgelerin arasından çıkıyor; uzun boylu, güçlü ve nazik. *Benim maestrom.*

Diable'ı kollarında tutar. Kedi kaşlarını çatıyor, hapsedilmekten iğreniyor. Etalon ve ben sessizce birbirimize bakarken, Diable, "efendisi" sonunda onu yere bırakana kadar tasmaşı şingirdayarak dönüp duruyor.

Kedi bir çan ve yünlü kürk telaşıyla yoluma çıkıyor, ayak bileklerimi selamlayacak kadar duruyor, sonra vaftizhanenin arkasındaki gölgelere doğru koşuyor. Şingirtısı kesiliyor, bir çıkış yolu bulduğuna dair kesin bir işaret.

Etalon ayakkabılarını çıkarmak dışında yerinden kıpırdamadı. Koyu dalgalı saçları kesilmiş ve belli bir düzene sokulmuş. Üzerinde hafif lacivert bir kazak, lacivert bir blazer ceket ve nervürlü lacivert bir pantolon var ve ayak parmaklarına giydiği çorapları gösteren atılmış ayakkabılarının yanında duruyor.

Bir elimle ağzımı kapatıyorum, gülmekle ağlamak arasında kalıyorum. Bacaklarım titriyor, ona koşmaya hazırım, kollarım onu kucaklamak için ağrıyor. O dudakları öpmeye ve ipeksi saçlarını parmaklarımla karıştırmaya açım. Bunu bir aydır istiyorum. Ama hareket edemiyorum. "Çok normal görünüyorsun," diye mırıldanıyorum parmaklarımin arasından.

Göğsünden bir kıkırdama yükseliyor. "Her şeyin bir ilki vardır, değil mi? Bugün Paris'te bir iş görüşmem vardı. Veteriner asistanı. Nihayet yeteneklerimi bir kez daha değiştirmek yerine *iyileştirmek* için kullanabileceğim. Erik bazı torpiller yaptı."

Etalon'u bu kadar memnun görmek, yaptıklarının kefaretni ödemeye başlayabileceğini bilmek, içimdeki burkulmayı çözmeli. Ama Erik'in herhangi bir düzeyde ipleri elinde tuttuğu düşüncesi içimi ürpertiyor. Neşteri nasıl boğazıma dayadığını, sonra aynısını Etalon'a yaptığını, onu gerçekten kestiğini hâlâ hatırlıyorum.

Ve Etalon'u nasıl ölüme terk ettiğimi düşündüğümü hatırlıyorum.

"Hayır." Elimi bırakıyorum ve içimde yükselen karışık duyguları kontrol altına almak için mücadele ediyorum. "Bunu yapmıyoruz. İkimiz de cehennemden geçmemişiz gibi sıradan bir konuşma yapıyoruz. En azından bana bir not gönderebilirdin! Herhangi bir şey! Bana haber verecek herhangi bir şey-"

Ben daha sözümü bitiremeden tepemde yükseliyor, duvarlara vuran güneş ışığında koyu mavinin zarif bir çizgisi. "Bildiğini *saniyordum.*" Avucumu yakalıyor ve ceketimin kolunu dirseğime kadar itiyor, kurdelenin bandını bileğim boyunca izliyor ve bobinleri lezzetli bir ateşle tutuşturuyor. "Bu sana söylemeliydi." Parmak eklemlerimi yumuşak dudaklarına götürüyor, sonra başını sallıyor. "Bazen unutuyorum. Bu kavram sana hâlâ yabancı. Bir gün sezgilerine güvenmeyi öğreneceksin."

Boştaki elimle göğsüne bir kez vuruyorum. "Hissetmiş olsam bile,

Bu yeterince iyi değil! Rüyalarımnda bana gelmediğinde, beni bulmak istemediğinden korktum."

Karanlık bakışları yoğunlaşıyor ve beni vaftizhaneye doğru geri itiyor, kalçalarım tuğlaların kenarlarının serinliğine çarptığında duruyor. Şapkamı çıkarıp gül yaprakları yığınının içine atıyor, sonra parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve yüzümü eğiyor, böylece her mükemmel özelliğe kazanmış samimiyeti görebiliyorum. "Her zaman seni bulmak isteyeceğim." Derin sesi içime işliyor, inanmam için yalvarıyor. "Bazen birlikte olamayız. Ama o zaman bile sana bağlı olacağım. Ben kendiminkini bulurken, sana da *kendini* bulman, ayaklarının üzerinde durman için zaman tanıyordum. Ama senin için evreni aşacağımdan asla şüphe etme, *flamme jumelle*."

İkiz alev-şimdiye kadar karşılaştığım en kafa karıştııcı ve heyecan verici yan yana geliş: başıboş ve bağımsız, ama aynı zamanda derinlere kök salmış ve bir diğerine bağlı.

Parmak eklemi şakağımı sıyrıyor. "Şimdi daha iyi misin?"

Vücut ısısına doğru eğiliyor, bir kolumla onu sıkıca tutarken bir yandan da odunsu, baharatlı kokusunun tadını çıkarıyorum. "Evet." İç çekiyorum. İşte özlediğim şey buydu. Beklediğim şey buydu. Huzur, rahatlık ve bütünlük.

Home.

Her iki kolu da beni sarıyor, başımın üstünü okşarken parmakları ceketimin altından omurlarımı takip ediyor. Kulağımı göğüs kafesine bastırıyorum ve elimi göğsünde açıyorum, böylece kalp atışlarını duyabiliyor ve hissedebiliyorum.

"Neredeydin?" Sonunda soruyorum, enerjisini paylaşmak için daha da sokuluyorum. "Selden kaçtıktan sonra" -sıcaklığı kafa derimin tozunu alırken

"Erik ve ben birkaç gün Jipetto'da kaldık, ta ki Polis azaldı. Daha sonra iki haftalığına Paris'teki kulübe gittik ve başkalarının kulübün yönetimini devralmasını sağladık. Erik'in orada maskeleri ve kıyafetleri vardı, bu yüzden seyahat edebilecek kadar iyi olduğunda Kanada'ya giden bir uçağa bindik. Sanki bir kaza geçirmiş gibi yüzünü bandajlarla sardık. Ange ve Diable kabinde bize eşlik etti. Ailemin olduğu yerde aynalı bir yeraltı şehri var."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Aynalı ve yeraltında. Yani, bizim türden bir aile mi?"

"Evet. Eğer görmek istersen seni bir gün götüreceğim. Ama Erik'in şimdi orada olması gerekiyor. Güvenli bir yerde, kabul göreceği bir yerde. Hâlâ çok kırılğan. Onu uzak tutmak istedim-" Sözüünü kısa kesti.

"Ben."

Etalon düşünceli düşünceli gözlerini kısar. "En azından bu yer ve tüm anıları."

Bunu önemsiz göstermeye çalışıyor ama Erik'i bir dereceye kadar affetmiş olsa bile, hala bir parçası babasına benim yakınlarımda güvenmiyor. Ve

Benim için sorun yok. Hayalet'in Kanada'da olduğunu ve huysuz bir kedi dışında kimsenin gölgelerde gizlenmediğini bildiğim için RoseBlood'da kendimi çok daha güvende hissedeceğim.

"Yani," diye bastırır Etalon. "Senin sıran. Bana kendinden bahset."

Homurdanıyorum. "Benim detaylarım bunun yanında sönük kalıyor. Gerçekten okul hakkında bir şeyler duymak istiyor musun? Sıkıcı, günlük şeyleri mi?"

"Her zaman." Elleri kalçalarımın iki yanındaki leğenin kenarına düşüyor, böylece alnı benimkinden birkaç santim ötede kambur durabiliyor. "Ama şimdilik daha *samimi* bir şeyler düşünüyordum." Kelimeyi hırıldayarak söylemesi içimdeki beklentiye ateşliyor ama beklediğim tutkulu öpücük yerine burnuma sokuluyor ve köprümden yukarı doğru elektrik titreşimleri gönderiyor. "Doğum günün ne zaman ... en sevdiğin kahvaltı hangisi ... ilk kez atkı ördüğünde nasıl hissettin? Kaç tane evcil hayvanınız olduğunu. Oh, ve en sevdiğin renk ne-"

"Çok kolay," diye araya giriyorum ve elimin hâlâ dokunduğu göğsünün yeşilimsi bir ışıkla parladığını fark ediyorum. "Bu yeşil."

Gülüyor.

Ben de gülüyorum, ta ki bugünkü iş görüşmesinin ne anlama geldiği aklıma gelene kadar. "Bekle. Paris'te mi yaşayacaksın?"

"Benim zaten bir dairem var. Taşınır taşınmaz sana göstereceğim." Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini belli etmemeye çalışarak dudağımı ısıriyorum. Her ne kadar

Auramdan okuyabildiğini biliyorum. "Hmmm. Bir çok şey yaptın Bana bir şeyler gösterme taahhütleri. Aynalı şehir ... dairen . . . gül yaprağı kaplı *yatağı*."

Tek kara kaşını kaldırıyor. "Bu benim favorim."

"Benim de." Bu itiraf yanaklarımı ısıtıyor. "Ve belki bana keman çalmayı da gösterebilirsin?"

"*Bien sûr*. Ancak yarı giyinik oynamayı sevdiğimi biliyorsun." Baştan çıkarıcı bir diş ve dudak alayıyla sırıtıyor.

"Üstadımın tekniklerini öğrenmeye varım," diye cevap veriyorum hiç vakit kaybetmeden.

"Tam da beklediğim cevap." Yine saçlarımla meşgul, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi dalgaları parmak uçlarına doluyor. Şimdi aramızda kolay bir uyum var... bizi bir araya getiren tüm ağır duygular ve dramayla hoş bir tezat oluşturuyor. Geçmişe hapsoldüğümüz onca yıldan sonra nihayet anı yaşamak güzel olacak.

Ceketinin yakalarını düzeltiyorum. "Biliyor musun, bu yeni görünüm hoşuma gidiyor. Ailem ve arkadaşlarımla tanıştığında makul bir insan gibi görünmen işleri kolaylaştıracak."

"Onlarla tanış-" Yüzünün rengi soluyor, aurası da aynı şekilde

saf gri dehşete dönüşür.

Bir kakhaha attım. "Oh, hadi ama. *Bu* seni korkutuyor mu? Yaşadığımız onca şeyden sonra, kanını donduran şey bu mu? Onlarla tanışmak zorundasın. Flört etmenin yazılı olmayan kurallarından biri bu."

"Bir erkeğin bir kıza kur yapmasının kuralları mı var?" Saçlarımı hafifçe çekiştirerek yüzümü sıcak, tatlı nefesini tadabileceğim kadar yakınımaya getiriyor. "Korkarım bunları benim için yazman gerekecek. Bu işlerde yeniyim."

Ağzımda bir gülümseme beliriyor, bir karabasanın flört tavsiyeleri istediğini hayal ediyorum. "Bilmen gereken sadece üç şey daha var. Birincisi, asla "woo" kelimesini kullanma. İkincisi, eğer durum biraz daha romantizm gerektirmiyorsa, saçma sapan şiirler söyleme." Alnına düşen bir bukleyi itiyorum, şu anda birbirimizi bulduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu düşünüp hayretler içinde kalıyorum. Bundan yıllar sonra bir gün Erik'e minnettar olabileceğim bir şey. "Ve üçüncüsü, sadece kendin ol. Emin ol, bütün kızlar ayaklarına kapanacak."

Bunu söyler söylemez beni kollarının arasına alıyor, sanki Ange'nin tüylerinden daha ağır değilmişim gibi beni kucaklıyor. "Aklımda sadece bir kız var," diyor dudaklarıma yaklaşarak. "Ve onun düşmesine asla izin vermeyeceğim. Çok mu şiirsel?"

Nefes nefese çenesinin ve çenesinin yontulmuş hatlarını izliyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum sonunda bir yanıt alabildiğimde. "Durum bunu gerektiriyordu."

Aramızda titreşen enerjiyle bakır gibi parlayan gözleri kasvetli bir hal alıyor. Öpmek için başını eğdiğinde yüzünü tutuyorum; dudaklarımda, dilimde ve boğazımda dumanlı bir alevle eritilmiş şeker tadında alaycı bir his çıttırtısı. Beni gül yapraklarına taşıyarak yere yatırdı. Sonra kendini üzerime bırakıyor ve ağzı tenimi buluyor, vücudumu şarkıyla aydınlatıyor.

YAZARIN NOTU

Dikkat: *RoseBlood* Spoilerları

Bir yazar olarak en sevdiğim işlerden biri araştırmadır. Kaçınılmaz olarak yeni bir şeyler öğreniyorum, ancak hiçbir şey günlük dünyamdan gerçeklere -tarihsel detaylar veya benzersiz ideolojiler- rastladığımda sadece kurgusal dünyalarımın temellerini güçlendirmekle kalmayıp aynı zamanda gerçek hayatımı zenginleştirerek başka türlü orada olmayacak renkli katmanlar eklemek kadar heyecan verici olamaz.

Gaston Leroux'nun *Operadaki Hayalet*'ini ilk kez lisede keşfettim ve o andan itibaren trajik, tehlikeli ve çoğu zaman alaycı bir mizaha sahip anti kahraman Erik'in büyüüne kapıldım. Zamanla, ister müzikal, ister film ya da kitap uyarlaması olsun, hikayenin birçok enkarnasyonunu deneyimlemeye her zaman hevesli, gerçek mavi bir phan'a (Phantom hayranı) dönüştüm. Birkaç yıl önce, Erik hakkında bilgi edinmek için internette gezinirken, onun psişik bir vampir (bazı çevrelerde karabasan olarak da bilinir) -kan yerine enerjiyle yaşayan doğaüstü bir yeraltı yaratığı- olabileceği hipotezini ortaya atan bir phan forumuna rastladım.

Bu fikir bir kez aklıma girdiğinde, olasılıkları düşünmeden edemedim. Eğer Hayalet öteki dünyadan bir yaratıksa, ölümsüz olabilirdi. Sonuçta, beslenmesi için müziğin ya da dehşetin coşkusundan daha fazla enerji üretecek ne olabilirdi ki? (Her ikisine de fazlasıyla ilham verdi.) Belki de orijinal kitabın sonunda ölmedi. Belki de en büyük fedakârlığı yaptı ve Christine'in ona asla veremeyeceği normal hayata sahip olabilmesi için tekrar yeraltına inmek üzere ölü numarası yaptı. Acaba ne -eğer bir şey varsa- onu yeniden ortaya çıkmaya ikna edecek kadar güçlü olabilirdi?

günümüz Paris'inden yüz yıl sonra. Aklıma gelen sadece iki şey vardı: kötü muamele görmüş bir çocuğu kurtarmak (Erik'in kendisi de annesi dahil pek çok kişi tarafından fiziksel ve duygusal istismara uğramıştı) ve Christine'e olan aşkını bir şekilde yeniden canlandırmak. Bu spekülasyonlar *RoseBlood*'u doğurdu.

Bu roman fikri *Splintered*'ı yazarken birkaç yıl boyunca aklımda dolaştı, ancak Abrams kitabı *Splintered* serisini bitirdikten sonra teklif üzerine satın alana kadar *RoseBlood*'u araştırmaya başlamadım. Başladıktan sonra, Harikalar Diyarı'nın yeniden anlatımından bir sayfa aldım ve Leroux'nun Christine için gerçek hayattaki ilham kaynağını dahil etmeyi seçtim, birçok kişi tarafından Christina Nilsson (doğum adı: Kristina Jonasdöter, Jonas Nilsson ve Cajsa Månsdöter'den doğma) sahne adını kullanan dünyaca ünlü İsveçli opera sopranosu olduğu söyleniyor.

Yol boyunca rastladığım bazı gerçekler bana güven verdi

Christina Nilsson'ın "gerçek" Christine olduğuna:

- Christina yazışmalarda adını "Christine" olarak imzalardı.
- Christina'nın sarı-kahverengi saçları vardı; Leroux'nun orijinal sarışın Christine tasvirine, Hollywood ve Broadway'den esinlenen koyu esmer versiyonundan çok daha yakın bir eşleşme.
- Christina'nın yeteneği genç yaşta gelişti ve bir devlet memuru onun hamisi oldu, köylü geçmişine rağmen vokal eğitimi almasını sağladı. Leroux'nun kadın kahramanı da alt sınıftandı ve Raul'un hikayedeki konumunun altındaydı; birdenbire ortaya çıkan ve tam potansiyeline ulaşması için ihtiyaç duyduğu vokal rehberliğini sunan hamisi, aynaların ve duvarların arkasından gelen gizemli ve ele geçirilmesi zor bir sest - yani Müzik Meleği, Hayalet.
- Christine'in babası romanda keman çalıyordu; gerçek hayatta Bayan Nilsson'un kendisi de bir kemancıydı.

Christina Nilsson'un doğumundan ölümüne kadar olan zaman çizelgesini incelemeye başladığımda, sadece birkaç küçük tutarsızlık dışında Leroux'nun Phantom'u ile kolayca paralel olabileceğini gördüm. Christina'nın doğumu 1843'te gerçekleşmiş, Erik'in doğumu ise *Operadaki Hayalet*'teki yaşına göre 1831 olarak hesaplanmış. Bu da Bayan Nilsson'u, Leroux'nun Christine'i gibi yirmi küsur yaş daha gençken, Hayalet'ten yalnızca on iki yaş daha genç yapar. Ayrıca, bazı araştırmacılar kitabın büyük bölümünün, Hayalet ve Christine'in opera binasında tanışıp etkileşime geçtikleri zamanın, 1863 ve 1864 yılları arasında geçtiğini tahmin etmektedir. Bayan Nilsson'un ilk sahneye çıkışı 1864 yılında gerçekleştiğine göre, tanışmaları ve Hayalet'in müzikal rehberliğini alması için ideal zaman aralığı budur.

Ancak ünlü soprano Palais Garnier'de bir kez bile sahne almamıştır

-Leroux'nun Opéra Populaire'ine ilham verdiği söylenen opera binası. İlk sahneye çıkışı Théâtre Lyrique adlı bir başka Paris opera binasında gerçekleşti.

Dahası, eğer Erik gerçekten de bazılarının tahmin ettiği gibi 1882'de "öldüyse", bu onun sahte bir ölüm numarası yapması ve Christine'i kendi tarafına çekmesi için mükemmel bir zaman olurdu (ki bu *RoseBlood*'un komplosu için çok önemliydi) - özellikle de Christina Nilsson'un ilk kocasının aynı yıl öldüğünü, dolayısıyla kişisel geçmişinde kayıtlı iki evlilik arasında kaldığını düşünürsek.

Tüm bunları öğrendikten sonra, "gerçek hayattaki" Christine Daaé muadilimi bulduğumu biliyordum. Sadece tutarsızlıkları açıklamak ve İsveçli sopranoyu Erik'in tarihine dahil etmek için bir yola ihtiyacım vardı. İşte bu noktada, hikayemde de gördüğünüz gibi, Leroux'nun Hayalet masalını -romanı yazıp yayınlamadan önce- bir Fransız gazetesinde tefrika etmesi devreye giriyor.

Incubus/succubus unsuruna daha da derinlik kazandırmak için Rune'un ailesiyle ilişkilendirebileceğim başka bir tarihi figür buldum. Comte de Saint-Germain için internette yapılacak herhangi bir arama, 1700'lerden kalma büyüleyici ve rahatsız edici söylentileri ortaya çıkaracaktır

Vampir olduğundan şüphelenilen, büyük yetenekleri ve zekâsının yanı sıra simya ve kara büyü konusunda da yetenekli olan bir adamın hikâyesi.

Ruh eşinden daha mistik ve güçlü bir terim bulmaya çalışırken, çünkü Erik ve Christine'in paylaştıkları şey klişe veya geleneksel olan her şeyin ötesindeydi, ikiz alevler kavramına rastladım. Aristoteles'in aşk felsefesinden esinlenilmiş: iki bedende yaşayan tek bir ruh. Kavram güzel ve güçlendirici, ancak bazı açılardan trajik ve bunaltıcı - ilişkilerinin mükemmel bir özeti. İkiz alevleri araştırdıkça, auralar ve çakralar ortaya çıkmaya devam etti, bu da bana onları succubus ve incubus kanonuma dokuma fikrini verdi.

Elbette, bir yazar olarak, hikayeme uyması için detayları abarttım ve süsledim. Dolayısıyla, *RoseBlood*'u okurken bu kavramlardan veya tarihlerden herhangi biri hayal gücünüzü cezbetmişse, kendi araştırmanızı yaptığınızdan ve kurgunun ardındaki gerçeği aradığınızdan emin olun. Kurgusal dünyaları ziyaret etmekten daha iyi olan tek şey, zaten içinde yaşadığınız dünyanın aslında ne kadar ilginç ve renkli olduğunu fark etmektir.

TEŞEKKÜRLER

Kocam ve çocuklarıma minnettarım: Vince, Nicole ve Ryan. Bir yazarla birlikte yaşamak özel insanlar gerektirir. Yıllar boyunca, son teslim tarihlerimin olduğu ve tozlu bir evde, ihmal ettiğiniz çamaşırlarınızın "en az" kirlisini giyerken televizyonda yemek yemek zorunda kaldığınız her seferinde gösterdiğiniz sabır, her şeyin ötesine geçti. Hiç şüpheniz olmasın: Sizler benim hayat hikâyemin kahramanlarısınız. Ayrıca, kenardan sürekli destek veren diğer aile üyelerine de teşekkür ederim.

Canlandırıcı esprileri, içten paylaşımları ve "sürüye" sarsılmaz bağlılıkları için #goatposse'uma minnettar kucaklamalar. Ve eleştirmen ortaklarıma: Jennifer Archer, Linda Castillo, April Redmon, Marcy McKay, Jessica Nelson ve Bethany Crandell. Yazarlık bilgeliliğiniz, iş anlayışınız ve çalışmalarına olan inancınız olmasaydı, hala bir yerlerde bir kayanın altında yazıyor olurum, kelimelerimi kimseye göstermekten korkuyor olurum.

Becerikli ve bilgili menajerim Jenny Bent'e; değerli önerileriyle sahneleri ve karakterleri yeni bir seviyeye taşımam için bana ilham veren zarif ve anlayışlı editörüm Anne Heltzel'e; ve muhteşem yayıncılarım Caitlin Miller ve Tina Mories'e en içten teşekkürlerimi sunarım. Ayrıca, redaktörlere, düzeltmenlere ve Abrams'taki her güzel kitabın yapımının arkasındaki tüm isimsiz kahramanlara minnettarım. Bu arada, Maria Middleton ve Nathália Suellen'e yaratıcı ve sanatsal kitap tasarım ekibi oldukları için bir kez daha teşekkür ederim.

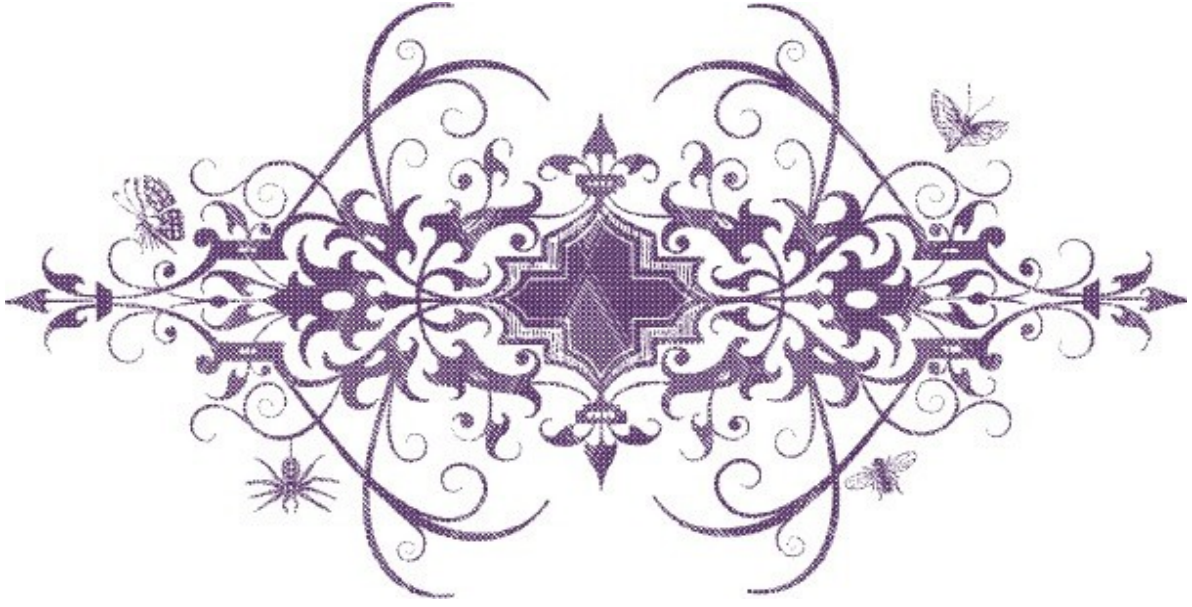
Bir yazarın umabileceği en iyi beta okuyucuya ve çevrimiçi destekçiye SMUGS: Stacee'ye (diğer adıyla @book_junkee). Ve benim gibi göz şekerine bağımlı olan Pinterest arkadaşım Heather Love King'e sarılıyorum. Kimse sizden daha iyi amigo isteyemez! Ayrıca, sanal kitap turlarımdaki olağanüstü çalışmaları için Rockstar Book Tours'dan Jaime Arnold ve Rachel Clarke'a özel bir teşekkür.

Facebook Splintered Serisi Hayran Sayfası moderatörlerime: Katie Clifton, Diane Marie Hinds, Natalia Godik ve Autumn Fae Evans'a ve RoseBlood hayran sayfası moderatörlerime: Amanda Colin, Adriana Colin ve Chara Sullivan. Size çok değer veriyorum. Bakım ve etkileşimler için harcadığınız çaba, teslim tarihlerine yetişmek için çalışırken sayfaları ayakta tutuyor. Ayrıca, *Tüm hayran sayfası takipçilerine el sallıyorum. Sizinle takılmak en sevdiğim eğlencelerden biri!

Twitter, Tumblr, Pinterest, blog, GoodReads ve Facebook takipçilerime, kitap blog yazarlarına, yazar/yazar arkadaşlarıma derin bir minnettarlık,

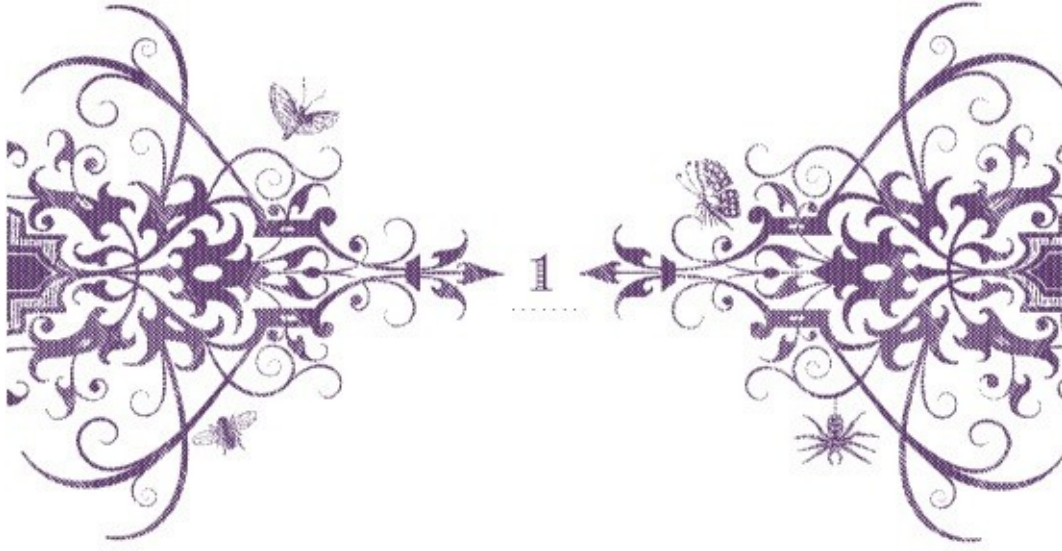
ve okuyucular. Yazmak zaman zaman yalnız bir çaba gibi gelebiliyor. Çevrimiçi desteğiniz bana hiçbir zaman gerçekten yalnız olmadığımı hatırlatıyor. Ayrıca, pek çok kişinin hayal gücünü aydınlatan ve filmlere, müzikallere ve sayısız yeniden anlatıma ilham veren gotik ve trajik başyapıtı yazdığı için Gaston Leroux'ya derin bir selam.

Ve son olarak, bana bu hikaye anlatma tutkusunu verdiği ve ilham kuyumu doldurduğu için Tanrı'ya şükranlarımı sunuyorum.

Umarım A. G. Howard'ın *RoseBlood* kitabını
beğenmişsinizdir! *Splintered* serisinin ilk kitabı
Splintered'in önizlemesi için okumaya devam edin.

ONE-WAY TICKET TO UNDERLAND

On yaşımdan beri böcek topluyorum; fisiltılarını durdurabilmemin tek yolu bu. Bir böceğin bağırsağına iğne batırmak onu hemen susturur.

Kurbanlarımdan bazıları gölge kutularında duvarları kaplıyor, diğerleri ise kavanozlara dizilip daha sonra kullanılmak üzere kitap rafına yerleştiriliyor. Cırcır böcekleri, böcekler, örümcekler... arılar ve kelebekler. Seçici değilimdir. Bir kere gevezelik etmeye başladılar mı, adil bir oyun olurlar.

Onları yakalamak çok kolay. İhtiyacınız olan tek şey Kitty Litter ile doldurulmuş ağzı kapalı plastik bir kova ve içine serpilmiş birkaç muz kabuğu. Kapağa bir delik açın, bir PVC boru yerleştirin ve bir böcek tuzağınız olsun. Meyve kabukları onları çeker, kapak onları hapseder ve kumdan gelen amonyak onları boğar ve korur.

Böcekler boşuna ölmüyor. Onları sanatımda kullanıyorum, cesetlerini ana hatlar ve şekiller halinde düzenliyorum. Kurutulmuş çiçekler, yapraklar ve cam parçaları alçı zeminler üzerinde oluşan desenlere renk ve doku katıyor. Bunlar benim yapıtlarım... hastalıklı mozaiklerim.

Üst sınıflar için okul bugün öğlen bitti. Son bir saatimi en yeni projem üzerinde çalışarak geçiriyorum. Masamdaki sanat aletlerinin arasında bir kavanoz örümcek duruyor.

Altın başağın tatlı kokusu yatak odamın penceresinden içeri giriyor.

Dubleks dairemin bitişinde, sarı ya da beyaz çiçeklerin arasında fark edilmeden hareket edebilmek için sekiz bacaklı bukalemunlar gibi renk değiştiren bir yengeç örümceği türünü kendine çeken bir ot tarlası var.

Kavanozun kapağını çevirerek, karınlarını ezmemeye ya da bacaklarını kırmamaya dikkat ederek uzun cımbızlarla otuz beş küçük beyaz örümceği çıkarıyorum. Küçük düz iğnelerle, onları yanardöner gece gökyüzü parlaklıkları için seçilmiş böceklerle kaplı siyah renkli bir alçı zemin üzerine sabitliyorum. Hayalimde canlandırdığım şey tipik bir yıldız sıçraması değil; tüylü şimşekler gibi kıvrılan bir takımyıldızı. Kafamda bunun gibi yüzlerce çarpık sahne var ve nereden geldiklerine dair hiçbir fikrim yok. Mozaiklerim onları dışarı çıkarmanın tek yolu.

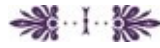
Sandalyemde arkama yaslanarak eseri inceliyorum. Alçı kuruduktan sonra böcekler kalıcı olarak yerinde kalacak, bu nedenle herhangi bir ayarlama yapılması gerekiyorsa, bunun hızlı bir şekilde yapılması gerekiyor.

Yatağımın yanındaki dijital saate bakarak alt dudağıma dokunuyorum. Babamla akıl hastanesinde buluşmama iki saatten az bir süre var. Scoopin' Stop'tan çikolatalı cheesecake dondurması alıp Alison'la paylaşmak için götürmek anaokulundan beri bir Cuma geleneğidir.

Beyin donması ve donmuş bir kalp benim eğlence anlayışıma uymuyor ama babam bunun hepimiz için bir terapi olduğunda ısrar ediyor. Belki de annemi görerek, bir gün yaşayabileceğim yerde oturarak bir şekilde şansımı yeneceğimi düşünüyör.

Yanılıyor olması çok kötü.

Kalıtsal deliliğimden en azından iyi bir şey çıktı. Sanrılar olmasaydı, sanatsal aracımı asla bulamayabilirdim.

Böceklere olan takıntım beşinci sınıftayken bir Cuma günü başladı. Zor bir gündü. Taelor Tremont herkese Lewis Carroll'ın *Alice Harikalar Diyarında* adlı romanına ilham veren Alice Liddell ile akraba olduğumu söylemişti.

Alice aslında benim büyük-büyük-büyük-büyükannem olduğu için, sınıf arkadaşlarım teneffüslerde benimle uyku faresi ve çay partileri hakkında dalga geçerlerdi. Kot pantolonumda bir şey hissedene ve utanç içinde ilk kez regl olduğumu ve tamamen hazırlıksız olduğumu fark edene kadar işlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünüyordum.

Gözyaşlarımın eşiğinde, ana girişin hemen içindeki kayıp eşya yığınının bir kazak aldım ve ofise doğru kısa bir yürüyüş için belime sardım. Başımı eğdim, kimsenin bakışlarıyla karşılaşmadım.

Hasta numarası yaptım ve beni alması için babamı aradım. Hemşirenin odasında onu beklerken, masasının üzerindeki çiçek vazosu ile onların etrafında vızıldayan yaban arısı arasında hararetli bir tartışma olduğunu hayal ettim. Bu çok güçlü bir hayaldi, çünkü gerçekten *duyuyordum*, tıpkı

Öğrencilerin kapalı kapının diğer tarafında bir sınıftan diğerine geçmesi.

Alison beni "kadın olacağım" gün için uyarmıştı. Ardından gelen seslerden. Bunu ona söyletmenin akli dengesizliği olduğunu düşünmüştüm.

Fısıltıları duymazdan gelmek imkânsızdı, tıpkı boğazımda düğümlenen hıçkırıklar gibi. Yapabileceğim tek şeyi yaptım: İçimde olup bitenleri inkâr ettim. Dört temel besin grubunun posterini bir silindirin içine yuvarlayarak arıyı sersemletecek kadar sert bir şekilde vurdum. Sonra çiçekleri sudan çıkarıp spiralli bir defterin sayfaları arasına sıkıştırdım, gevezelik eden yapraklarını susturmak için.

Eve vardığımızda, zavallı, ilgisiz babam biraz tavuk çorbası yapmayı teklif etti. Onu omuz silktim ve odama gittim.

"Bu gece annemi ziyaret edecek kadar iyi hissedeceğini düşünüyor musun?" diye sordu koridordan, Alison'ın hassas rutin anlayışını bozmak konusunda her zaman isteksizdi.

Cevap vermeden kapımı kapattım. Ellerim titriyor ve kanım damarlarımda dolaşıyordu. Hemşire odasında olanların bir açıklaması olmalıydı. Harikalar Diyarı şakaları yüzünden stresliydim ve hormonlarım devreye girince panik atak geçirmiştım. Evet. Bu mantıklı.

Ama içten içe kendime yalan söylediğimi ve ziyaret etmek istediğim son yerin bir akıl hastanesi olduğunu biliyordum. Birkaç dakika sonra oturma odasına geri döndüm.

Babam en sevdiği koltuğunda oturuyordu; papatya aplikeleriyle kaplı yıpranmış kadife bir topak. Alison "büyülerinden" birinde kumaşın her tarafına çiçekler dikmişti. Artık o koltuktan asla ayrılmak istemiyordu.

"Daha iyi hissediyor musun, Kelebek?" diye sordu balıkçılık dergisinden başını kaldırarak.

En yakın ahşap panelli duvara yaslandığımda klimadan yüzüme küflü bir nem püskürdü. İki yatak odalı dubleks dairemiz hiçbir zaman mahremiyet açısından fazla bir şey sunmamıştı ve o gün hiç olmadığı kadar küçük gelmişti. Koyu renk saçlarının dalgaları rüzgârda kıpırdadı.

Ayaklarımı sürüyordum. Bu, tek çocuk olmanın nefret ettiğim bir yanıydı; babamdan başka güvenebileceğim kimsenin olmaması. "Biraz daha malzemeye ihtiyacım var. Bize sadece bir örnek verdiler."

Gözleri boştu, tıpkı sabah trafiğinin yoğun olduğu saatlerde trafiğe bakan bir geyiğin gözleri gibiydi.

"Okulda yaptıkları özel konuşma," dedim, midem düğümlenmişti. "Erkeklerin davet edilmediği konuşma mı?" Üçüncü sınıftaki tüm kızlara dağıttıkları mor broşürü gösterdim. Onu ve hijyenik ped örneğini çoraplarımın altındaki çekmeceye tıktığı için buruşmuştu.

Rahatsız edici bir duraksamadan sonra babamın yüzü kızardı. "Oh. Demek bu yüzden

..." Birdenbire renkli tuzlu su yemleriyle meşgul olmaya başladı. Utanmıştı ya da endişelenmişti ya da her ikisi birden, çünkü Pleasance, Teksas'ın beş yüz millik yarıçapı içinde hiç tuzlu su yoktu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Bastırdım. "Alison bana yine ergenlik konuşması yapacak."

Yüzündeki kızarıklık kulaklarına kadar yayıldı. Birkaç sayfa çevirdi ve resimlere boş boş baktı. "Sana kuşları ve arıları annenden daha iyi kim anlatabilir ki? Değil mi?"

Kafamın içinde söylenmemiş bir cevap yankılandı: *Arıların kendisinden başka kim daha iyi olabilir ki?*

Boğazımı temizledim. "O konuşma değil baba. Şu kaçık olan. 'Durdurulamaz. Benim kaçamadığım gibi sen de seslerden kaçamazsın. Büyük-büyük-büyükannem tavşan deliğine hiç girmemeliydi' konuşması."

Alison'ın sesler konusunda haklı olabileceği önemli değildi. Bunu babama ya da kendime itiraf etmeye hazır değildim.

Sanki klima omurgasını buzlandırmış gibi kaskatı kesilmişti.

Avuç içlerimdeki çapraz yara izlerini inceledim. O da ben de Alison'ın ne söyleyeceğinden çok ne yapabileceğinin önemli olduğunu biliyorduk. Eğer bir kez daha sinir krizi geçirirse, onu deli gömleğine sokacaklardı.

Neden *strait* diye yazıldığını erken öğrendim. Bu özel yazım *sıkı* anlamına geliyor. Dirseklerde kan birikecek ve eller uyuşacak kadar sıkı. Hasta ne kadar bağırırsa bağırırsın kaçamayacağı kadar sıkı. Giyen kişinin sevdiklerinin kalplerini boğacak kadar sıkı.

Gözlerim şişmiş, sanki bir kez daha patlayacakmış gibi hissediyordum. "Bak baba, zaten berbat bir gün geçirdim. Lütfen bu gece gitmesek olur mu? Sadece bu seferlik?"

Babam iç geçirdi. "Soul's Asylum'u arayacağım ve yarın annemi ziyaret edeceğimizi bildireceğim. Ama eninde sonunda ona söylemen gerekecek. Bu onun için önemli, biliyorsun değil mi? Senin hayatına dahil olmak."

Başımı salladım. Ona bir kadın olmaktan bahsetmem gerekebilirdi ama *kendisi* olmaktan bahsetmem gerekmiyordu.

Bir parmağımı kot şortumun etrafına bağladığım fuşya eşarba geçirerek ayaklarıma baktım. Parlak pembe ayak tırnaklarım pencereden süzülen öğleden sonra ışığını yansıtıyordu. Pembe her zaman Alison'ın en sevdiği renk olmuştu. Bu yüzden onu giyiyordum.

"Baba," diye mırıldandım onun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ya Alison haklıysa?"

Bugün bazı şeyler fark ettim. Normal olmayan şeyler. *Ben normal* değilim."

"Normal." Dudakları Elvis kıvrımıyla yukarı kalktı. Bir keresinde bana gülümsemesinin Alison'ı kazandığını söylemişti. Bence bu onun kibarlığı ve mizah anlayışydı, çünkü bu iki şey Alison'ın ilk doğumundan sonra her gece ağlamamı engelledi.

kararlı.

Dergisini yuvarlayarak koltuğun minderiyle kolunun arasına itti. Ayağa kalktı, çenemdeki gamzeye dokunurken 1.80'lik boyu üzerimde yükseliyordu - Alison yerine ona uyan tek yer. "Şimdi beni dinle, Alyssa Victoria Gardner. *Normal* öznelidir.

Kimsenin sana normal olmadığını söylemesine izin verme. Çünkü benim için öylesin. Ve önemli olan tek şey benim fikrim. Anladın mı?"

"Anladım," diye fısıldadım.

"Güzel." Omzumu sıktı, parmakları sıcak ve güçlüydü. Sol göz kapağındaki seğirmenin onu ele vermesi çok kötüydü. Endişeliydi ve bunun yarısını bile bilmiyordu.

O gece yatakta dönüp durdum. Sonunda uykuya daldığımda ilk kez Alice kâbusu gördüm ve o zamandan beri rüyalarımın çıkmıyor.

İçinde, Harikalar Diyarı'ndaki bir satranç tahtasında tökezliyorum, siyah ve beyazın pürüzlü karelerine takılıyorum. Ama ben kendim değilim. Mavi elbiseli ve dantelli önlüklü Alice'im, Beyaz Tavşan'ın cep saatinin tik taklarından kaçmaya çalışıyorum. Canlı canlı derisi yüzülmüş gibi görünüyor; kemikleri ve tavşan kulaklarından başka bir şeyi yok.

Kupa Kraliçesi kafamın kesilmesini ve formaldehit kavanozuna tıklılmasını emretti. Kraliyet kılıcını çaldım ve Tırtıl ile Cheshire Kedisi'ni bulmak için çaresizce kaçıyorum. Elimde kalan tek müttefiklerim onlar.

Bir ormanın içine dalarak kılıcımı yoluma çıkan sarmaşıklara saplıyorum. Yerden dikenlerden oluşan bir çalılık fışkırıyor. Önlüğüme takılıyor ve kızgın pençeler gibi derimi oyuyorlar. Karahindiba ağaçları her yönde yükseliyor. Herkesle birlikte ben de bir cırcır böceği kadarım.

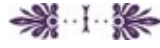
Yediğimiz bir şeyden olmalı ...

Hemen arkamda Beyaz Tavşan'ın cep saati daha yüksek sesle tik tak ediyor, binlerce oyun kartı askerinin yürüyüş adımlarından bile duyuluyor. Bir toz bulutu içinde boğulup Tırtıl'ın inine dalıyorum, kamyon lastiği büyüklüğünde mantarların baş gösterdiği yere. Çıkmaz sokak.

En uzun mantara bir kez bakınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Tırtıl'ın bir zamanlar tavsiye ve dostluk sunmak için oturduğu yer, kalın beyaz bir ağ kütlesi. Ortada bir şey kıpırdıyor, bir yüz filmsi kasaya bastırılmış, yüz hatlarını seçebildiğim ama net ayrıntıları göremediğim kadar kayıyor. İçinde kim ya da ne olduğunu tanımlamak için çaresizce yaklaşıyorum... ama Cheshire Kedisi'nin ağzı, bedenini kaybettiğini haykırarak yanımdan geçiyor ve dikkatimi dağıtıyor.

Kart ordusu ortaya çıktı. Bir anda etrafım sarıldı. Kılıcı körü körüne savuruyorum ama Kupa Kızı öne çıkıp kılıcı havada kapıyor. Ordunun ayakları dibinde dizlerimin üzerine çökerek hayatım için yalvarıyorum.

Bu anlamsız. Kartların kulakları yok. Ve benim de artık bir kafam yok.

Alçı kururken yıldızlı örümcek mozağımın üzerini koruyucu bir bezle örttükten sonra hızlı bir nacho yemeği yiyor ve babamla akıl hastanesinde buluşmadan önce vakit geçirmek için Pleasance'ın yeraltı paten parkına gidiyorum.

Burada, gölgelerin arasında kendimi hep evimde hissetmişimdir. Park eski, terk edilmiş bir tuz kubbesinde, tavanı yer yer kırk sekiz metreye kadar ulaşan devasa bir yeraltı mağarasında yer alıyor. Kubbe, dönüştürülmeden önce bir askeri üs için dökme mal depolamak amacıyla kullanılıyordu.

Yeni sahipleri geleneksel ışıklandırmayı kaldırdı ve biraz floresan boya ve siyah ışıklar ekleyerek her gencin fantezisine dönüştürdü - bir kaykay parkı, karanlıkta parlayan minyatür golf, bir atari salonu ve bir kafe ile tamamlanan karanlık ve atmosferik ultraviyole oyun alanı.

Narenciye rengindeki neon boyasıyla, kaykaycılar için yapılan dev çimento kase yeşil bir fener gibi göze çarpıyor. Tüm patenciler bir serbest bırakma formu imzalamak ve karanlıkta çarpışmaları önlemek için tahtalarının güvertelerine turuncu floresan tutma bandı koymak zorundadır. Uzaktan bakıldığında, kuzey ışıkları üzerinde ateşböceklerini sürüyormuşuz, birbirimizin parlayan jet akımlarına girip çıkıyormuşuz gibi görünüyoruz.

Boarding'e on dört yaşındayken başladım. Başiboş böceklerin ve çiçeklerin fısıltılarını bastırmak için iPod'umu ve kulaklıklarımı takarken yapabileceğim bir spora ihtiyacım vardı. Çoğunlukla, sanrılarımı görmezden gelmeyi öğrendim. Duyduğum şeyler genellikle anlamsız ve rastgele, radyo paraziti gibi cızırtılar ve uğultular halinde birbirine karışıyor. Çoğu zaman kendimi bunun beyaz gürültüden başka bir şey olmadığına ikna edebiliyorum.

Yine de bir böceğin ya da çiçeğin diğerlerinden daha yüksek sesle bir şeyler söylediği -zamanında, kişisel ya da konuyla ilgili bir şey- ve beni oyundan düşürdüğü anlar oluyor. Bu yüzden uyurken veya yoğun konsantrasyon gerektiren herhangi bir şeyle uğraşırken iPod'um çok önemlidir.

Kaykay parkında, seksenlerin müziğinden alternatif rock'a kadar her şey hoparlörlerden patlıyor ve olası dikkat dağıtıcı unsurları engelliyor. Kulaklıklarımı takmama bile gerek kalmıyor. Tek dezavantajı Taelor Tremont'un ailesinin buranın sahibi olması.

İki yıl önceki büyük açılıştan önce aramıştı. "Merkeze verdiğimiz isimle ilgileneceğinizi düşündüm," dedi, sesi alaycıydı.

"Evet, nedenmiş o?" Nezaket göstermeye çalıştım çünkü babası Bay Tremont, babamın spor malzemeleri mağazasıyla mega merkezin tek tedarikçisi olması için sözleşme yapmıştı. Alison'ın tıbbi faturaları yüzünden iflasın eşiğinde olduğumuzu düşünürsek, bu da iyi bir şey. Ayrıca, ek bir bonus olarak

ömür boyu ücretsiz üyelik.

"Şey..." Taelor usulca kıs kıs güldü. Arka planda arkadaşlarının güldüğünü duydum. Hoparlörü açmış olmalıyım. "Babam oraya Harikalar Diyarı demek istiyor." Hattan kıkırdamalar yükseliyordu. "Büyük-büyük-büyük-tavşanınızla ne kadar gurur duyduğunuzu bildiğimden, bunu seveceğinizi düşündüm."

Bu şaka olması gerekenden daha fazla canımı yaktı. Çok uzun süre sessiz kalmış olmalıyım, çünkü Taelor'un kıkırdamaları azaldı.

"Aslında"-kelimeyi yarı öksürerek söyledi-"Bence bu çok fazla kullanılıyor. Underland daha iyi. Bilirsin, yeraltında olduğu için. Kulağa nasıl geliyor, Alyssa?"

Bugün tavandan sarkan parlak neon UNDERLAND tabelasının altında kaykay çanağının ortasını oyarken Taelor'dan gelen o nadir pişmanlık anını hatırlıyorum. Onun da insani bir yanı olduğunu hatırlamak güzel. Hoparlörlerden bir rock şarkısı yükseliyor. Kaykay çanağının alt yarısından aşağı inerken, neon fonda karanlık siluetler etrafımda uçuşuyor.

Arka ayağımı tahtanın kuyruğunda dengeleyerek, ön ayağımla burnu yukarı çekmeye hazırlanıyorum. Birkaç hafta önce yaptığım bir ollie denemesi kuyruk kemiğimi zedelemişti. Şimdi bu hareketten ölesiye korkuyorum ama içimden bir ses vazgeçmeme izin vermiyor.

Denemeye devam etmek zorundayım yoksa hiçbir zaman gerçek bir numara öğrenecek kadar hava alamayacağım ama kararlılığım çok daha derinlere iniyor. Bu içgüdüsel bir şey; korkmadığıma ikna olana kadar düşüncelerimi ve sinirlerimi karıştıran bir çırpınış. Bazen kendi kafamın içinde yalnız olmadığımı, orada kalan birinin bir parçası olduğunu, kendimi sınırlarımın ötesine zorlamam için beni azarlayan biri olduğunu düşünüyorum.

Adrenalin artışını kucaklayarak fırlıyorum. Ne kadar hava boşalttığımı merak ederek gözlerimi açıyorum. Atlayışın ortasıdaydım, altımdan beton hızla yükseliyordu. Omurgam karıncalanıyor. Cesaretimi kaybediyorum ve ön ayağım kayıyor, beni büyük bir *gürültüyle* yere indiriyor.

Sol bacağım ve kolum ilk teması yaptı. Acı her kemiğimi sarsıyor. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki nefes kesiliyor ve havzada kayarak duruyorum. Tahtam sadık bir evcil hayvan gibi peşimden yuvarlanıyor ve kaburgalarımı dürtmek için duruyor.

Nefes nefese sırtüstü döndüm. Dizimdeki ve ayak bileğimdeki her sinir alev alev yanıyor. Pedimin kayışı koptu ve mor bisiklet şortumun altına giydiğim siyah taytımda bir yırtık bıraktı. Yanımda uzanan neon yeşili yüzeyde koyu bir leke görüyorum. Kan...

Yarılmış dizimi yukarı çekip keskin bir nefes alıyorum. Yere çakılmamdan birkaç saniye sonra üç çalışan düdük çalarak yavaşlayan patencilerin arasından patenle geçiyorlar. Önlerinde bir ışık bulunan madenci şapkaları takıyorlar, ama daha çok cankurtaran gibiler - kolay erişim için yerleştirilmişler ve ilk yardımın temelleri konusunda sertifikalılar.

Parlak yaya geçidi koruma yelekleriyle caydırıcı bir bariyer oluşturuyorlar.

Onlar beni sargılarken ve kanımı dezenfektanla temizlerken diğer yatılılar bize takılmasın.

Dördüncü bir çalışan müdür yelegeyle geliyor. O kadar insan arasından bu Jebedia Holt olmalı.

"Kaçmalıydım," diye mırıldanıyorum isteksizce.

"Şaka mı yapıyorsun? Kimse o çarpmanın zamanında geldiğini göremezdi." Derin sesi yanımda diz çökerken beni yatıştırıyor. "Ve benimle tekrar konuştuğunu gördüğüme sevindim." Yeleğinin altında kargo şortu ve koyu renk bir tişört giyiyor. Siyah ışıklar teninin üzerinde kayıyor, mavimsi parıltılarla tonlu kollarını vurguluyor.

Çenemin altındaki kaskın kayışlarını çekiştiriyorum. Madenci ışını beni bir spot ışığı gibi seçiyor. "Şunu çıkarmama yardım eder misin?" diye soruyorum.

Jeb, tepemdeki vokal sesinden beni duyabilmek için daha da yaklaşıyor. Onun kolonyası

-Çikolata ve lavanta karışımı, teriyle birleşerek panayırda bir çocuğa pamuk şeker kadar tanıdık ve çekici bir kokuya dönüşüyor.

Parmakları çenemin altında kıvrılıyor ve tokayı çözüyor. Kaskı çıkarmama yardım ederken başparmağı kulak mememi sıyrıp karıncalanmasına neden oluyor. Lambasının parıltısı beni kör ediyor. Sadece çenesindeki koyu kirli sakalı, düz beyaz dişlerini (ön dişi boyunca hafifçe eğimli olan sol kesici diş hariç) ve alt dudacağının altında ortalanmış küçük demir çiviye seçebiliyorum.

Taelor piercingi yüzünden onu yerden yere vurdu ama o piercinginden kurtulmayı reddediyor, bu da benim daha çok hoşuma gidiyor. Sadece birkaç aydır onun kız arkadaşı. Onun yaptıkları üzerinde hiçbir hakkı yok.

Jeb'in nasırlı avucu dirseğimi kavıyor. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Tabii ki yapabilirim," diye tersliyorum, kasten sert davranmıyorum, sadece teşhir edilmekten pek hoşlanmıyorum. Bacağıma ağırlık verdiğim anda bileğime bir yumruk saplanıyor ve beni ikiye katlıyor. Jeb oturup bıçaklarını ve çoraplarını çıkarırken bir çalışan arkamdan bana destek oluyor. Ben daha ne yaptığını anlamadan beni kaldırıyor ve kaseden dışarı taşıyor.

"Jeb, yürümek istiyorum." Dengede kalmak için kollarımı boynuna doluyorum. Karanlıkta onları göremesem de yanlarından geçerken diğer patencilerin sırtışlarını hissedebiliyorum. Bir diva gibi sürüklenip gitmemi asla unutturmayacaklar.

Jeb beni daha sıkı kucaklıyor, bu da ne kadar yakın olduğumuzu fark etmemeyi zorlaştırıyor: ellerim boynuna kilitlenmiş, göğsü kaburgalarımın sürtünüyor ... o pazılar kürek kemiğime ve dizime bastırıyor.

Betondan ahşap döşemeli zemine adımını attığında mücadele etmekten vazgeçiyorum.

Önce kafeye gittiğimizi sanıyorum ama atari salonunu geçip giriş rampasına doğru sağa dönüyoruz ve kaskının çizdiği ışık kavisini takip ediyoruz. Jeb'in kalçası spor salonu tarzı kapıları itiyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, dışarıdaki aydınlığa alışmaya çalışıyorum. Ilık rüzgâr yüzümdeki saçları tokatlıyor.

Beni güneşten kavrulmuş betonun üzerine nazikçe oturtuyor, sonra yanıma çöküyor ve kaskını çıkarıp saçlarını silkeliyor. Birkaç haftadır kesmemiş ve omuzlarını sıyıracak kadar uzun. Kalın perçemler alçalıyor, burnuna değen siyah bir perde. Kalçasındaki kırmızı lacivert bandanayı gevşetip başına sarıyor ve saç tellerini yüzünden uzaklaştırmak için ensesinde düğümlüyor.

O koyu yeşil gözler dizimden kan damlayan bandajı inceliyor. "Sana teçhizatını değiştirmeni söylemiştim. Kayışın haftalardır çözülüyor."

İşte başlıyoruz. Benden sadece iki buçuk yaş büyük ve bir sınıf ileride olmasına rağmen şimdiden vekil ağabey moduna girmiş durumda. "Yine babamla konuşun, değil mi?"

Dizliklerini karıştırmaya başlarken yüzünde gergin bir ifade beliriyor. Ben de onu takip edip kalan dizliğimi çıkarıyorum.

"Aslında," diyorum, sessiz tedavi balonuma geri dönmeyi akıl edemediğim için kendimi zihinsel olarak azarlayarak, "Sen ve babam buraya gelmeme izin verdiğiniz için minnettar olmalıyım. Burası çok karanlık ve çaresiz küçük benliğimin başına her türlü korkutucu, kötü şey gelebilir."

Jeb'in çenesindeki bir kas seğiriyor, bu da sinirlendiğimin kesin bir işareti. "Bunun babanla hiçbir ilgisi yok. Spor malzemeleri satan bir dükkânı olması dışında, yani ekipmanlarının bakımını yapmamak için hiçbir mazeretin yok. Biniş tehlikeli olabilir."

"Evet. Tıpkı Londra'nın tehlikeli olduğu gibi, değil mi?" Kırmızı tişörtümün desenindeki kırıksıklıkları düzelterek park yerindeki pırıl pırıl arabalara bakıyorum: dikenli tellerle sarılmış kanayan bir kalp. Göğsümün röntgeni de olabilirdi.

"Harika." Dizliklerini bir kenara fırlatıyor. "Yani, bunu atlatamadın."

"Aşılacak ne var? Beni savunmak yerine onun tarafını tutun. Şimdi mezun olana kadar gidemem. Bu beni neden rahatsız etsin ki?" Dilimde yanan öfkenin asit ısırığını bastırmak için parmaksız eldivenlerimi çekiştiriyorum.

"En azından evde kalarak mezun *olacaksın*." Jeb dirsekliklerine doğru ilerliyor ve cırt cırtlara sökerek ne demek istediğini vurguluyor.

"Ben de oradan mezun olurdum."

Ofluyor.

Bunu tartışmamalıyız. Hayal kırıklığı çok taze. Son sınıf öğrencilerinin lisenin son yılını Londra'da tamamlamalarına ve oradaki en iyi sanat üniversitelerinden birinden üniversite kredisi almalarına olanak tanıyan yurtdışı eğitim programı beni çok heyecanlandırmıştı. Jeb'in gideceği üniversite.

Bursunu çoktan aldığı ve bu yaz Londra'ya taşınmayı planladığı için, babam birkaç hafta önce program hakkında konuşmak üzere onu yemeğe davet etti. Bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştüm, Jeb yanımdayken uçağa binmiş kadar iyiydim. Sonra birlikte bunun doğru olmadığına karar verdiler.

Gitme zamanım geldi. Karar verdiler.

Babam endişeleniyor çünkü Alison'ın İngiltere'ye karşı bir antipatisi var - çok fazla Liddell aile geçmişi var. Benim gitmemin nüksetmesine neden olacağını düşünüyor. Zaten sokaktaki çoğu keşten daha fazla iğneyle dürtülüyor.

En azından gerekçeleri mantıklıydı. Jeb'in bu fikri neden veto ettiğini hala anlayabilmiş değilim. Ama bu noktada ne önemi var ki? Son kayıt tarihi geçen Cuma'ydı, yani artık bir şeyleri değiştirmenin anlamı yok.

"Hain," diye mırıldanıyorum.

Başını eğerek beni ona bakmaya zorluyor. "Senin arkadaşın olmaya çalışıyorum. Babandan bu kadar uzağa taşınmaya hazır değilsin... Sana göz kulak olacak kimse olmayacak."

"Orada olacaksın."

"Ama her saniye seninle olamam. Programım delirecek." "Her saniye yanımda birine ihtiyacım yok. Ben çocuk değilim."

"Çocuk olduğumu hiç söylemedim. Ama her zaman en iyi kararları vermiyorsun. Örnek olarak." Bacağımı çimdikliyor, yırtık örgü taytımı bir çırpıda patlatıyor.

Bacağımdan bir heyecan sarsıntısı geçiyor. Kaşlarımı çatıyorum, kendimi sadece gıdıklandığıma ikna ediyorum. "Yani birkaç hata yapmama izin yok mu?"

"Size zarar verebilecek hatalar değil."

Başımı sallıyorum. "Sanki burada sıkışıp kalmak canımı acıtmıyor. Katlanamadığım bir okulda, eğlence anlayışları sakladığım beyaz tavşan kuyruğuyla dalga geçmek olan sınıf arkadaşlarımla. Bunun için teşekkürler, Jeb."

İç çeker ve oturur. "Doğru. Her şey benim hatam. Sanırım senin orada çimento yemen de benim hatamdı."

Sesinin ardındaki gerginlik kalbime dokunuyor. "Şey, çarpma biraz senin hatandı." Sesim yumuşuyor, aramızdaki gerilimi azaltmak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum. "Hâlâ kaykay dersi veriyor olsaydın çoktan bir ollie yapardım."

Jeb'in dudakları seğiriyor. "Yani, yeni öğretmen Hitch... senin için yapmıyor mu?"

Ona yumruk atıp bastırdığım öfkeyi serbest bırakıyorum. "Hayır, bunu benim için yapmıyor."

Jeb yüzünü buruşturmuş gibi yapar. "Çok isterdi. Ama ona onu tekmeleyeceğimi söyledim."

"Sanki senin söz hakkın varmış gibi." Hitch on dokuz yaşında ve sahte kimlik ve keyif verici uyuşturucuların kralı. Olmayı bekleyen bir hapis cezası. Ona bulaşmamam gerektiğini biliyorum ama bu benim kararım.

Jeb bana bir bakış attı. Oyuncularla çıkmanın kötülükleri hakkında bir konuşma olacağını hissediyorum.

Bir çekirgeyi mavi tırnağımla bacağımdan uzaklaştırıyorum, fısıltılarının anı olduğundan daha garip hale getirmesine izin vermiyorum.

Neyse ki çift kapı arkadan açılır. Jeb birkaç kızın geçmesine izin vermek için uzaklaşıyor. Onlar geçip Jeb'e el sallarken üzerimize pudralı bir parfüm bulutu yayılıyor. O da başıyla karşılık veriyor. Bir arabaya binip otoparktan çıkışlarını izliyoruz.

"Hey," diyor Jeb. "Bugün Cuma. Anneni ziyaret etmen gerekmiyor muydu?"

Konuyu değiştiriyorum. "Babamla orada buluşmak. Ve sonra söz verdim Jen'in vardiyasının son iki saatini ben alırdım." Yırtık kıyafetlerime baktıktan sonra Alison'ın gözleriyle aynı çarpıcı mavilikteki gökyüzüne baktı. "Umarım işe gitmeden önce eve uğrayıp üzerimi değiştirecek vaktim olur."

Jeb ayağa kalkar. "Bırak da çıkayım," diyor. "Sörf tahtanı ve sırt çantayı alıp seni Soul's'a götüreceğim."

Bu ihtiyacım olan son şey.

Ne Jeb ne de kız kardeşi Jenara, Alison'la hiç tanışmadılar; sadece fotoğraflarını gördüler. Yara izlerim hakkındaki gerçeği ya da neden eldiven taktığımı bile bilmiyorlar. Arkadaşlarımın hepsi çocukken annemle bir araba kazası geçirdiğimi ve ön camın ellerimi mahvettiğini ve annemin beynini yaraladığını düşünüyor. Babam bu yalandan hoşlanmıyor ama gerçek o kadar tuhaf ki süslememe izin veriyor.

"Peki ya senin motorun?" Jeb'in güçlendirilmiş eski model Honda CT70'inin park yerinde olmadığını düşünerek boşa kürek çekiyorum.

"Yağmur yağacağını söylediler, o yüzden Jen beni bıraktı," diye cevap verdi. "Baban seni daha sonra işe götürebilir, ben de arabayı eve bırakırım. Yolumun dışında değil ya."

Jeb'in ailesi dubleks evimizin diğer tarafını paylaşıyor. Babam ve ben onlar taşındıktan sonra bir yaz sabahı kendimizi tanıtmaya gittik. Jeb, Jenara ve ben bir sonraki sonbaharda altıncı sınıf başlamadan önce sıkı fıkı olduk - okulun ilk gününde Jeb, bana Çılgın Şapkacı'nın aşk kölesi dediği için bir adamı dövecek kadar sıkı.

Jeb gözlüklerini takıyor ve bandana düğümünü başının arkasında yeniden konumlandırıyor. Güneş ışığı ön kolları boyunca uzanan parlak, yuvarlak yara izlerine vuruyor.

Otoparktaki arabalara dönüyorum. Babamın seksenlerde Alison'ı ilk buluşmalarında götürdüğü filmdeki bir karakterden adını alan 1975 model Gremlin'im Gizmo sadece birkaç metre ötede. Alison'ın babamla birlikte salonda bekliyor olma ihtimali var. Jeb'in Londra konusunda beni destekleyeceğine güvenemiyorsam, soy ağacımdan düşen en büyük çatlakla tanışması konusunda da ona güvenemem.

"Uh-uh," diyor Jeb. "O bakışı görüyorum. Burkulmuş bir bilekle standart bir araba kullanmanın imkanı yok." Avucunu uzatıyor. "Çatalla."

Gözlerimi devirerek anahtarlarımı onun eline bırakıyorum.

Gözlüğünü saç çizgisindeki bandanaya doğru itiyor. "Burada bekle, seninle yürüyeceğim."

Tesisin kapısı arkasından çarparak kapanırken yüzüme bir klima patlaması çarpıyor. Bacağımda bir gıdıklanma var. Bu sefer, bacağıma

Çekirge uzaklaşıyor ve fısıltısını yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum:
"Mahvoldu."

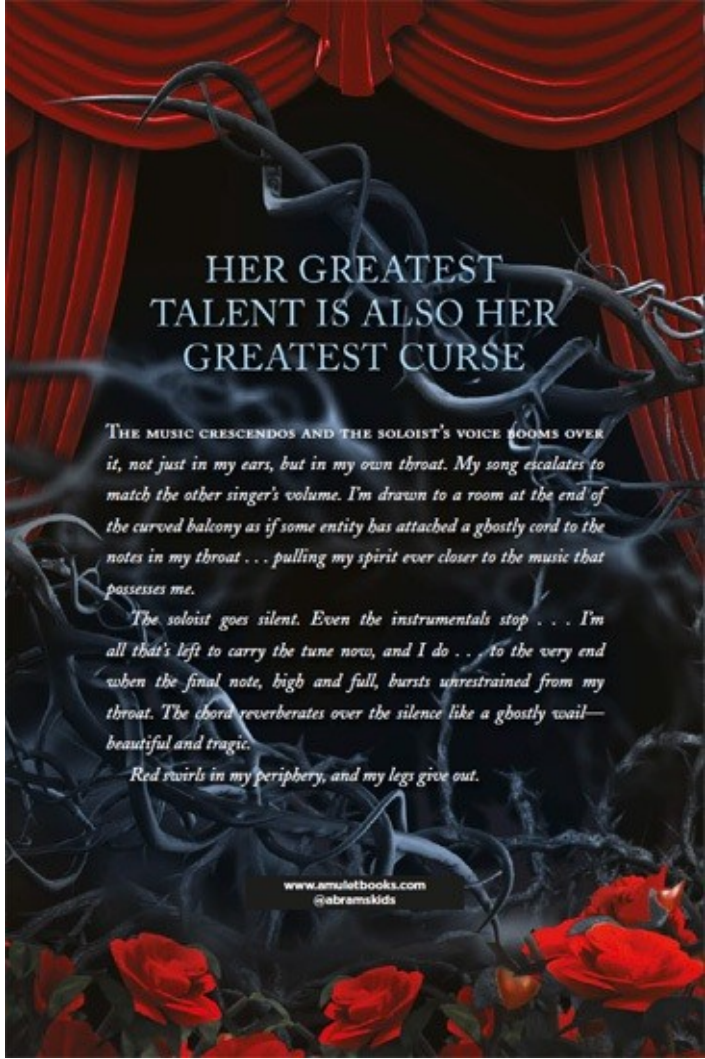
"Evet," diye fısıldıyorum, damarlı kanatlarını okşuyor ve sanrılarımı teslim oluyorum. "Jeb, Alison'la tanıştığında her şey bitecek."

Kitabı sevdin mi?
[Amulet Books](#)'ta genç yetişkinler ve orta sınıf okuyucular için harika romanlar,
grafik romanlar ve kurgusal olmayan tüm kataloğumuza göz atın!

Daha fazla YA için aç mısınız?
Al bir tane

piquebeyond.com adresinde piquesen yeni YA kitaplarımızdan esinlenerek
hazırlanan sneak , sahne arkası, röportajlar ve çok daha fazlası!

HER GREATEST TALENT IS ALSO HER GREATEST CURSE

THE MUSIC CRESCENDOS AND THE SOLOIST'S VOICE BOOMS OVER it, not just in my ears, but in my own throat. My song escalates to match the other singer's volume. I'm drawn to a room at the end of the curved balcony as if some entity has attached a ghostly cord to the notes in my throat . . . pulling my spirit ever closer to the music that possesses me.

The soloist goes silent. Even the instrumentals stop . . . I'm all that's left to carry the tune now, and I do . . . to the very end when the final note, high and full, bursts unrestrained from my throat. The chord reverberates over the silence like a ghostly wail—beautiful and tragic.

Red swirls in my periphery, and my legs give out.

www.amuletbooks.com
@abramskids

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

